

นิทานนานาชาติ

พ.ศ. ๒๕๒๐

บรรณ พิเศษ

สารบัญ

1. หญิงนักผจญภัย	นิทาน	แอฟริกา	1
2. กลังทอง	"	อเมริกา	6
3. ผิดที่ใคร	"	หมา	11
4. ชัสสันปราบพอมค	"	แอฟริกาเหนือ	14
5. ชัสสันปราบพอมค (จบ)	"	แอฟริกาเหนือ	17
6. ชั่วหลาน-ทวนลุง	"	จีน	20
7. ออตาผู้โชคดี	"	แอฟริกา	25
8. ออตาผู้โชคดี	"	แอฟริกา	28
9. นายใจโหด	"	จีน	31
10. แรกมีลิง	"	ฟิลิปปินส์	34
11. พี่น้องฝาแฝด	"	ไนจีเรียตะวันตก	37
12. พี่น้องฝาแฝด (ต่อ)	"	ไนจีเรียตะวันตก	39
13. พี่น้องฝาแฝด (จบ)	"	ไนจีเรียตะวันตก	42
14. คนรู้ภาษานก	"	จีน	45
15. เป่เรียนกับกัจฉปะ	"	อินเดีย	49
16. นิทานร้อยเรื่อง	"	ญี่ปุ่น	52
17. แม่กวางถอดรูป	"	แอฟริกา	54
18. สังข์วิเศษ	"	อินเดีย	57
19. แหวนวิเศษ	"	ยุโรป	60
20. แหวนวิเศษ (ต่อ)	"	ยุโรป	64
21. แหวนวิเศษ (จบ)	"	ยุโรป	67
22. ลูกควายน้อย	"	จีน	70
23. ตะวันดวงสุดท้าย	"	เม็กซิโก	74

24. สร้างเคื่อนสร้างตะวัน	นิทาน	ฟิลิปปินส์	78
25. สร้างมนุษย์	"	ชาวเขาฟิลิปปินส์	80
26. เทพผู้สร้าง	"	อาฟริกา	83
27. คำตัดสิน	"	อินเดีย	87
28. ตีกลองร้องฎีกา	"	พม่า	91
29. ผีนางอุรัง	"	ฟิลิปปินส์	94
30. แก้วล้ำ	"	ยุโรป	97
31. ร่องเท้าของโอนิ	"	อาฟริกา	100
32. ไครยงใหญ่	"	อาฟริกา	104
33. พรานผู้เก่งกล้า	"	ชาวเขาฟิลิปปินส์	107
34. ไครยงใหญ่(ตอนที่ 2)	"	อาฟริกา	110
35. ไครยงใหญ่(ตอนที่ 3)	"	อาฟริกา	113
36. แม่ผีเลี้ยงลูก	"	ญี่ปุ่น	117
37. กุญแจไขทะเลสาบ	"	จีน	120
38. ลูกสาวเจ้าทะเล	"	แอลจีเรีย	123
39. ลูกสาวเจ้าทะเล(ต่อ)	"	แอลจีเรีย	127
40. ขอทานหิ้งเจ็ด	"	พม่า	131
41. โมติน	"	อาฟริกา(ไนจีเรีย)	134
42. กิ่งไม้ทอง	"	ยุโรป	138
43. กิ่งไม้ทอง(ต่อ)	"	ยุโรป	142
44. กิ่งไม้ทอง(จบ)	"	ยุโรป	146
45. ต้นไม้เสี่ยงทาย	"	อาฟริกา(อังกโกลา)	150
46. ต้นไม้เสี่ยงทาย(ต่อ)	"	อาฟริกา(อังกโกลา)	153
47. ต้นไม้เสี่ยงทาย(จบ)	"	อาฟริกา(อังกโกลา)	156

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

หญิงนักผจญภัย (นิทานอาฟริกา)

ผู้หญิงอาฟริกาประเทศซูดานคนหนึ่งกล่าวถึงว่าเป็นนักผจญภัยนี้ นับว่าเก่งกล้าไม่กลัวเกรงอันตรายใดๆ ผิดวิสัยผู้หญิงทั่วไป จึงเป็นที่กล่าวขวัญกันสืบมา ดังที่กล่าวในอาร์น็อตเล่าไว้ในเทพนิยายอาฟริกา ดังต่อไปนี้

นานมาแล้วยังมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเป็นลูกสาวหัวหน้าเผ่า เด็กสาวคนนั้นชื่อโตมบิเน มีความแปลกกว่าเด็กสาวอื่นๆ ในหมู่บ้านของตน ก็คือแทนที่จะพอใจทำงานอย่างผู้หญิงควรจะทำ กลับไม่สนใจไหลไปสนใจเรื่องผจญภัยต่างๆ ยังมีอันตรายน่าหวาดเสียวเพียงไร ซึ่งชอบออกชอบใจเพียงนั้น นโตมบิเนเฝ้าแต่เข้าซุ่มพ้อของของตนอยู่เป็นเวลานานเป็นปีๆ ขอให้พ้อยอมให้ตนเดินทางไปยังแม่น้ำอิลูถึงเกอน์ลึกกลับนั้นได้ นโตมบิเนพูดแก่พ้อว่า

“ลูกได้ขโมยนกโยกันมากเรื่องแม่น้ำ ลูกอยากเห็นจริงๆ ว่าเป็นอย่างไร ถ้ายังไม่ได้เห็นแม่น้ำอิลูถึงเกอน์ลึก ลูกจะไม่ยอมแต่งงานตราบนั่น พ้อก็รู้ว่าลูกสามารถคุ้มครองตัวเองได้ ถึงแม้จะมีอันตรายอย่างไรก็เถอะ ขอให้ลูก

ไปเถะนะพ้อ ลูกจะเอาเพื่อน ๆ ร่วมเดินทางไปด้วย”

นโตมบิเนเฝ้าแต่เข้าซุ่มพ้ออยู่บ่อยๆ จนในที่สุดพ้อต้องยอมให้ไปแต่มีเงื่อนไขว่า เมื่อกลับมาแล้วจะต้องแต่งงาน ที่หัวหน้าเผ่าเอาสัญญาจากลูกสาวเช่นนี้ก็เพราะคิดว่าต่อไปข้างหน้าสามีของนโตมบิเนก็คงจะดูแลเมียของตนเอง และคงจะหางานบ้านให้นโตมบิเนต้องอยู่ทำอยู่ตลอดวัน จนไม่มีเวลาจะเดินทางไปไหนต่อไหน โดยเฉพาะไปผจญภัยในที่ที่มีอันตราย

ในที่สุดเป็นอันนโตมบิเนได้ออกเดินทางไปยังแม่น้ำอิลูถึงเกอน์ลึกสาว ๆ คิดตามไปด้วยร่วมโหล่นโตมบิเนคิดใจมากที่เอาชนะพ้อได้เดินทางไปร้องเพลงไปเดินระบำไปหนทางไปสู่แม่น้ำสาขานี้ต้องขึ้นเขาลงห้วยเข้าป่า บางที่ต้องเดินไปตามทางแคบๆ บางที่หนทางก็เป็น

ทรายไปตลอด ที่จริงนโตมบิเนก็หาไม่หรอกว่าแม่น้ำนั้นอยู่ที่ไหนได้แต่ถามชาวบ้านที่กำลังทำนาบ้างถามคนแก่ที่นั่งพักตามร่มไม้บ้าง จนท้ายที่สุดก็มาถึงแม่น้ำสาขานี้เข้าจนได้ ทั้งนโตมบิเนทั้งเพื่อนสาวพากันดีใจ เมื่อแลเห็นแม่น้ำคดเคี้ยวอยู่ตรงหน้า ต่างร้องกรีดกรีดวิ่งลงจากภูเขาตรงไปยังฝั่งน้ำและขึ้นคสาขาน้ำอันเขียวกรากตรงแทบเท่าเมื่อเหลียวหลังไปก็แลเห็นเป็นป่าที่มืดแต่ต้นไม้มีครม ได้ยินเสียงผึ้งร้องแงๆ กับเสียงลิงร้องเจ๊กๆ อยู่ตามต้นไม้

“โอ แม่น้ำนี้ไม่เห็นจะต่างกับแม่น้ำข้างหมู่บ้านเราตรงไหนเลย” นโตมบิเนกล่าวแก่เพื่อนๆ “ข้าจะลงไปอาบน้ำในแม่น้ำนี้ละ เดินทางมาไกล ทั้งร้อนทั้งเหนื่อย”

“ตกลง” เพื่อนๆ ของนโตมบิเนร้องลั่นด้วยความยินดี

และเห็นด้วย แล้วต่างก็เปลืองหนังสือที่ใช้นั่งกับกำไลข้อมือข้อเท้า ทำด้วยทองเหลืองออกกองไว้บนตลิ่งส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าว หัวเราะกันบ้าง กระทุมน้ำใส่กันบ้าง นโถมบินเดว่าชวนไปวนมา แล้วก็พูดออกมาว่า

“ข้าคิดไม่ออกเลยว้า ทำไมไกรๆจึงพูดกันว่าแม่น้าอูลังเกนมี้แต่ความน่ากลัว ที่จริงมันก็เป็นแม่น้าธรรมดาๆนี่เอง ข้าละเสียใจเสียเหลือเกินที่ไปเสียเวลาเข้าซัพพ้อมมาที่แม่น้า ถ้าอยากว้ายน้าให้สะดวกสบาย ว้ายที่แม่น้าข้างหมู่บ้านแรกก็ได้”

พวกสาว ๆ ทั้งหลายว้ายน้ากันจนเหนื่อยแล้วก็บินตลงขึ้นมา แต่แล้วทุกคนต้องอุทานออกมาว่า

“อ้าว หายไปไหนหมดแล้วละ ลิงลงมาจากต้นไม้ขโมยผ้าข้างกับเครื่องประดับของเราไปหรือเอ๊ะ แล้วเราจะเดินกลับบ้านตัวเปล่าได้อย่างไร”

ต่างคนต่างเพ้อคันทา แต่ก็ไม่มีใครพบ ในที่สุดนโถมบินเดก็พูดว่า

“บางทีที่บ้านเราจะพูดถูกนะ ว้าแม่น้ามันภยอันตราย เขาวัวมีเจ้าฝ้ายอยู่ในน้ำด้วยนะ เจ้าฝ้ายเองละมั้งที่มาขโมยของของเราไป”

“แล้วเราจะทำอย่างไรกันล่ะ” เพื่อน ๆ ของนโถมบินเดมารุมล้อมและพูดแก่นนโถมบินเดว่า “ไปเอาของของเราคืนมาให้ได้นะ อยากระวนรามา”

“ต้องได้คืนสิน้า” นโถมบินเดพูดอย่างมั่นใจ “ไกรๆก็รู้ว่าฝ้ายในแม่น้ามันจะกินของให้ดีๆ ถ้าเจ้าของไปอ้อนวอนอย่างสุภาพนอนบ่อนม”

ดังนั้นพวกเด็กสาวเหล่านั้นจึงไปยื่นתרמנהที่ละคน พลองพูดว่า

“ส่งสารข้าด้วยเถอะ กินข้าวของให้ข้าเถอะ ไม่อย่างนั้นข้าถูกพ่อตีแน่ถ้ากลับไปตัวเปล่าอย่างนี้”

ไม่ช้าเสียผ้าขาวของของฝ้ายนั้นก็ลอยขึ้นมาเหนือน้ำ ทั้งนโถมบินเดแต่ผู้เดียว นโถมบินเดขึ้นร่างสูงระหงอยู่บนตลิ่งวางท่าบนปิง พลองพูดแก่เพื่อน ๆ อย่างขโม้ว่า

“ข้าเป็นลูกสาวหัวหน้าเผ่า ข้าจึงรู้สึกเกรงใจไม่อยากขอร้องเจ้าฝ้ายในแม่น้าคุณ แต่ถ้ามึงยอมตัวลงขอมัน เราก็คงไม่ได้กลับบ้านพร้อมกัน”

พูดแล้วก็หันหน้าไปทางแม่น้า แล้วก็ออกปากขอเสียผ้าคืน นโถมบินเดร้องออกไปว่า

“ฟังข้าหน่อยเถอะ เจ้าฝ้าย” ยังไม่ทันที่นโถมบินเดจะพูดอะไรต่อไป ก็ได้มีหัวเจ้าฝ้ายหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว โผล่พรุดขึ้นมาจากน้ำ หัวนั้นดำ เป็นเมือกๆ ส่วนปากก็อ้ากว้าง แล้วก็ซบเอาร่างของนโถมบินเดเข้าปากหายไป

เพื่อนๆ ของนโถมบินเดเห็นแล้วตกใจสุดขีดหัวด้ร้องออกมาแล้วก็รีบหนีหลังออกวิ่งอย่างรวดเร็วที่สุดที่จะเร็วได้กลับไปยังหมู่บ้าน ไปเล่าให้หัวหน้าเผ่าฟังว่าเกิดอะไรขึ้น หัวหน้าเผ่าจัดแจงเรียกนักรบในหมู่บ้านของตนมาและสั่งให้ออกเดินทางไปยังแม่น้าอูลังเกเพื่อไปฆ่าเจ้าฝ้ายและช่วยชีวิตลูกสาวตนนักรบเหล่านั้นก็เดินทางไปโดยด่วน มีทั้งหอกทั้งโล่ไปป้องกันตัวพร้อมจะต่อสู้

ครั้นถึงริมฝั่งน้ำอูลังเก คนทั้งหมดยืนรายเรียงกันบนตลิ่ง กำลังคิดอย่างหนักว่าทำอย่างไรจะล่อหลอกเอาเจ้าฝ้ายนั้นออกมาให้พ้นน้ำ จะได้กำจัดมันด้วยหอกของตน แต่เจ้าฝ้ายนั้นหัวไวตาไว ได้ยินเสียงพวกนักรบเสียก่อนที่พวกมันจะยกหอกพุ่งมาที่ตน จึงจัดแจงกลืนเอานักรบเข้าไปไว้ในปากหมด ไม่ช้าตัวมันก็ค่อยๆ โผล่ออกมาจากแม่น้าและทำลายต้นไม้แถบนั้นลง ไม่ได้เท่านั้น ยังกำรามอย่างน่าสยงกลัวพร้อมกันนั้นก็กลืนเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในเส้นทางของมัน ได้แก่หมา แมว วัวควายตลอดจนคนต่างก็หายเข้าไปในปากเจ้าฝ้ายลงไปสู่กระเพาะของมัน

เจ้าฝ้ายอาละวาดตะเรื้อมาจนมาถึงหมู่บ้านที่เด็กผู้หญิงเล็กๆ สองคนกำลังเล่นกันอยู่นอกกระท่อมที่อยู่ เด็กทั้งสองก็ถูกกลืนหายเข้าไปในปากเจ้าฝ้ายด้วย แต่ก่อนจะถูกกลืน เด็กทั้งสองตกใจร้องวุดออกมา พ่อที่กำลังล่าสัตว์อยู่ไม่ไกลนัก ได้ยินเสียงลูกร้องจึงเหลียวมาดูก็แลเห็นลูกหายเข้าไปในปากเจ้าฝ้ายเสียแล้ว จึงวิ่งตามไป มือก็ถือหอกกวัดแกว่งไปมา

ตอนนั้นทองเจ้าฝ้ายแน่นอัดแล้ว จึงออกจะไปได้เชื่องช้า ไม่ช้าพ่อของเด็กทั้งสองก็วิ่งตามมาทันเจ้าฝ้ายนั้นก็อ้าปากจะซบเอาชายนั่นเข้าไป แต่เจ้าฝ้ายกลืนไม่เข้าอีกแล้ว เพราะท้องเต็มแน่น ไม่มีทางจะกลืนอะไรลงไปได้อีก ชายนั่นจึงรอดตายมาได้ เมื่อได้โอกาสเช่นนั้น ชายพ่อของเด็กทั้งสองก็พุ่ง

(อ่านต่อหน้า ๑๑๕)

บ่นอยากกินเกล็ดกุ้งทรายขนาดๆ แต่อีกรายคิด
ลึกซึ้งกว่า เขาบอกว่า

“ทีนี้ ถ้าตกรรกละก้อ สบายเลยเรา เรืองร้อน
เป็นไม่ต้องหวน”

เราก็ดูก็แปลกใจเหมือนกัน เพื่อนฝูงรวมทั้งเรา
ด้วย ทำไมถึงได้หมยมันกันนักก็ไม่ว่าจะตกรร
บางคนบอกเราว่า

“ถ้าฉันได้ขึ้นสวรรค์ เหงาตายเลย เชื้อไหม พวก
ที่เห็นๆกันอยู่นี้ มีหวังไปชุมนุมอยู่กับขมบาลข้าง
กะทะทองแดงกันทั้งนั้น”

ทั้งจริงเราก็ว่า ตัวเองไม่ได้ทำบาปอะไรหนักหนา
แต่ใจมันก็เอนเอียงไปข้างนรกอยู่เรื่อย อาจจะเป็น
เพราะเรารู้สึกว่า นรกมันมีอะไรน่าตื่นเต้นดี สวรรค์ดู
เนือยๆน่ารำคาญ

แต่ถึงเวลาจวนตายเข้าจริง เราก็งงไวยวายนของขึ้น
สวรรค์ละมัง เพื่อความปลอดภัย

กลับมางัดกินข้าวกลางวันที่บ้านเดิมที่กินข้าวเมื่อ
เช้า ผู้หญิงกลางคนที่เป็นคนทำอาหารจะอดทนระอา
ใจมากที่เรามารบกวนเขาให้ต้องวุ่นวายขายของให้เรา
เสียใครคนหนึ่งที่มีร่องรอยว่ากำลังหิวจัดอธิบายว่า

“ແຄງດັງຮ້ານເລ່ນພອເຟີນຸ່ນະ ດີກວ່າຢູ່ເປຣ່າ”

ความจริงที่ร้านนี้อร่อยสาหัส ไม่อร่อยมาก พอเราขอ

น้ำแข็งเป็นแก้วที่ขี้สับ เขาก็ตักมาให้ทั้งขันแล้วบอกว่า
“น้ำแข็งหมดแล้วละ” พอใครอีกคนขอน้ำ เขาก็หัน
ไปบอกว่า

“ນ້ຳໃຈ ຢູ່ໃນຕຸ່ມຂ້າງຝ້າແນະ ດັກເອາເລຍ”

ขี้จິ๊ หาได้ที่ไหนในกรุงเทพฯ

เรางงร้อนนอนรอเรือมารับอยู่ที่หน้าบ้านผู้ใหญ่(หรือ
อีกนัยหนึ่ง ห้องนอนอันแสนโรแมนติก) ลมไม่กระดิก
ตามเคย ยังกับไม่ใช่เกาะเดียวกันกับหาดด้านโน้น เอ๊ะ
หรือจะไม่ใช่ ด้านนี้เขาเรียกเกาะเสม็ด ด้านโน้นเขา
เรียกเกาะแก้ว หรือยังงี้

เรากำลังคิดว่านวลแก้ง่วง เรือก็มาพอดี ตอนอยู่
ในเรือ ลมพัดเย็นชื่นใจ เพื่อนที่นั่งอยู่หัวเรือปรารภกับ
ลมว่า

“ເຢັນດີຈິງ ເອາອີກ ເອາອີກ”

จนกระทั่งถึงเพ ลมที่พัดมาร้อนระอุ เขาก็ยังบอกว่า

“ເຢັນດີ ມັນສາຍຂັງໃຈໄມ່ຮຸ້ ທ່ນຢູ່ໃນຫ້ອງແອ່
ເຢັນໆ ບາງທີ່ຮຸ້ສູ່ກວ່າມັນອບອ້າວຂອບຄລ” อีกคนหนึ่งบ่น
เบาๆว่า

“ເປັນເອາມາກ ເຢັນລຽນ ຮ້ອນລຽນເຢັນ”

แต่ในเสียงบ่นนั้น เราว่าทุกคนเข้าใจดี ເຢັນລຽນ
ຮ້ອນ ເຢັນສາຍດີຈິງ ໃຢ່ງໄດ້ເຢັນລຽນ
ຮ້ອນນັ້ນເປັນຫຍັງ ࣿ

หญิงนักผจญภัย - ต่อจากหน้า ๒๓

หอกเข้าไปที่ร่างเจ้าผีร้าย จนเจ้าผี
ร้ายนั้นขาดใจตาย แต่ว่าอะไรละนั้น
ร่างลูกสาวทั้งสองคนไหลออกมา
จากปากเจ้าผีร้าย แล้วก็ยังมีคนอื่น
หลายคน ตลอดจนวัว ควาย แมว
หมา นกจับของหัวหน้าเผ่า และสุด
ท้ายก็ก้อนโคมบินเค โหลตามๆกัน
ออกมาจากปากเจ้าผีร้าย คนเหล่านี้
นั้นต่างก็ขอบคุณชายคนที่ได้ช่วย
ชีวิตของตนแล้วก็รีบเดินทางกลับ
บ้าน

พ่อของนโคมบินเคเห็นลูกสาว
กลับบ้านได้โดยปลอดภัยก็ดีใจ

ต่อจากนั้นก็เตือนลูกสาวถึงสัญญา
พ่อพูดว่า

“เป็นอันว่าลูกได้เห็นแม่น้ำ
อีลูลังเกแล้วใช่ไหมละ ลูกสัญญา
ไว้แล้วใช่ไหมว่า เมื่อได้เห็นแล้วจึง
จะยอมแต่งงาน ตอนนั้นลูกก็ได้เห็น
แล้ว แต่งงานตั้งครอบครัวอย่าง
ผู้หญิงอื่นๆ ภายในเผ่าของเราเสียที่
ช้ลูก”

แต่คนโคมบินเคยังไม่ยอมง่ายๆ
ตอบบ้ายเบี่ยงว่า

“ก็ได้อ แต่พ่อต้องให้ลูกเลือก
คู่ได้เองนะ”

ได้ยินข้อต่อของของลูกสาวแล้ว
พ่อก็ออกจะงง แต่แล้วด้วยความที่
อยากจะให้ลูกสาวแต่งงานให้ได้
พ่อจึงยอมตกลง ไม่ว่าลูกสาวจะ
เสนอะไรมา และลูกสาวก็ทำให้
พ่อโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงในเมื่อลูก
สาวพูดต่อไปว่า

“ลูกจะแต่งงานกับมนุษย์ ลูก
ได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลผู้มน
นานแล้ว ลูกตกลงใจจะไปหาตัว
เขาให้เจอทีเดียว แล้วจะพามาบ้าน
ของเรา เอามาให้พ่อดู ลูกจะยอม
เป็นเมียเขา” →

ไม่แต่พ่อหรือที่ทั้งโกรธทั้ง
หมั่นได้ลูกสาวที่คิดพิสดารทั้งยัง
ชาติไม่กลัวเกรงอะไร ไม่ว่าใคร
ในหมู่บ้านนั้นต่างก็พากันตื่นตก
ใจแทบไม่หายใจ เพราะเขารู้กันดี
ว่ามนุษย์ทั้งมีถิ่นฐานอยู่แถบแม่น้ำ
ด้านซ้ายเพียงไร นโคมบินเดไม่
สนใจว่าพ่อจะรู้สึกอย่างไร คอด้ง
จะไปให้ได้ จนในที่สุดพ่อก็ต้อง
ยอมอีกตามเคย ไม่แต่จะยอมให้ไป
ยังจัดหาเพื่อนของลูกสาวติดตาม
ไปด้วยสองสามคน

นโคมบินเดกับเพื่อนเดินทาง
อยู่หลายอาทิตย์ พักค้างคืนตามหมู่บ้าน
เล็กๆ บางที่ไม่มีหมู่บ้านก็ต้อง
นอนบนต้นไม้ใหญ่ในป่าให้ปลอดภัย
พ้นจากสัตว์ป่า ในที่สุดคนทั้งหมด
ก็ได้เดินทางมาถึงแม่น้ำดำในวัน
หนึ่ง นโคมบินเดได้ลงไปอาบน้ำ
ในแม่น้ำดำ สวมเสื้อผ้าชุดใหม่
แล้วจึงเดินทางต่อไปจนถึงหมู่บ้าน
แต่ก็ยังไม่ได้เข้าไป ยังยืนรออีก
อยู่ตรงทางเข้าหมู่บ้านนั่นเอง เมื่อ
ได้เห็นชาวบ้านที่กำลังเดินไปทำงาน
ภายในหมู่บ้านที่มีรั้วรอบขอบชิด
เด็กสาวเพื่อนของนโคมบินเดก็ร้อง
ทักขึ้นว่า

“สวัสดีจ๊ะ” ชาวบ้านเหล่านั้น
ก็ร้องตอบว่า “สวัสดีจ๊ะ แม่สาว ๆ
มากันหลายคนยังกับคณะเจ้าสาว
แน่ะ จะมาหาใครกันล่ะ”

“เราจะมาหาที่อยู่ของมนุษย์”
นโคมบินเดตอบ “ลุงป้าจะช่วยบอก
ข้าหน่อยได้ไหมว่าเขายู่ที่ไหน ข้า
อยากจะได้งานกับเขา”

พวกชาวบ้านถึงกับงันงันพากัน
มารุมล้อมนโคมบินเดกับเพื่อน ๆ

แล้วก็ถามอะไรต่อมิอะไร ตกใจ
จับอยู่ที่นโคมบินเดอย่างรู้สึกนับถือ
ความกล้าของนาง หญิงชราคนหนึ่ง
ถามนางขึ้นว่า

“อยากแต่งงานกับเขาจริง ๆ
หรือ ไม่กลัวหรือหรือ ก็ตัวเขา
เป็นงูนะ”

“ข้าชอบผจญภัย อะไรที่เสี่ยง
กับข้าชอบนัก นึกนับเป็นภัยอย่าง
ใหญ่หลวงพอที่ข้าจะต้องเสี่ยงสินะ
ผู้ชายธรรมดาๆ ข้าไม่ชอบหรือ
ไม่เหมาะแก่ข้า”

หญิงชราเห็นมองนโคมบินเด
อย่างชื่นชมยินดี และชวนนโคม-
บินเดไปพักที่บ้านของตนฐานะแขก
ส่วนเพื่อนคนอื่นๆ ก็แยกย้ายกันไป
พักบ้านอื่นๆ ในหมู่บ้านนั้น เมื่ออยู่
กันตามลำพัง แม่เฒ่าบอกแก่หญิง
สาวว่า มนุษย์นั้นแท้จริงเป็นลูก
ชายของนางเอง นางเล่าว่า

“เมื่อหลายปีมาแล้ว พวกน้องๆ
ต่างพากันรักษาพี่ชาย ทั้งนี้เพราะ
พี่ชายเป็นลูกชายคนหัวบ่มสัทธจะ
ได้เป็นหัวหน้าเผ่าต่อไป ทั้งยังจะได้
ครอบครองทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดอีก
ด้วย จึงได้สาปให้กลายเป็นงูเสีย
คนในหมู่บ้านเห็นเช่นนั้นต่างก็กลัว
จึงขับออกไปอยู่นอกหมู่บ้าน แต่ลูก
ชายของแม่ก็ไม่ได้ไปอยู่ไกลนัก
หรือ อยู่ใกล้ๆหมู่บ้านนี้เองแหละ”

“ข้าไม่เห็นกลัวเลย” นโคม-
บินเดกล่าว “แต่ข้าจะเจอเขาได้
อย่างไรล่ะ แม่เฒ่า”

“บอกไม่ได้หรือ ลูกสาว” แม่
เฒ่าตอบ “แต่พักในกระท่อมแขก
พักของแม่ก็แล้วกัน พรุ่งนี้เช้าเรา
ก็ออกมาหาวิธีกัน”

นโคมบินเดยินดีทำตาม เมื่อ
ถึงที่พักก็ถอดเสื้อผ้าสวยๆ นั้น
ออก แล้วก็ลงนอนบนเสื่อตรงมุม
ห้อง แม่เฒ่าเข้ามาในกระท่อมอีก
ครั้งหนึ่ง เอาหม้ออาหารมาสองหม้อ
หม้อใบหนึ่งมีเนื้อต้ม อีกใบหนึ่งใส่
เหล้า แม่เฒ่าเปิดฝาหม้อเรียบร้อยแล้ว
วางลงบนพื้นห้อง พลังบอกแก่หญิง
สาวว่า

“อย่ากินของในหม้อนะ ลูก
สาว”

แล้วก็กลับออกไป จับประตु
พางสานให้เข้าที่ เกี้ยวไว้ให้เรียบร้อย
นโคมบินเดนอนหลับสนิท
ตลอดคืน เมื่อคืนขึ้นก็รู้สึกสดชื่น
เพราะได้พักเต็มที่ และอดแปลกใจ
ไม่ได้ที่เห็นฝ่าหม้อทั้งสองใบเปิด
และทั้งเนื้อต้มทั้งเหล้าหายไปหมด
หญิงสาวรีบบอกแม่เฒ่าที่เข้ามาดู
อาหารในหม้อว่า “ข้าไม่ได้กินนะ”
แม่เฒ่ากลับพูดว่า “ดี ดี”

วันนั้นตลอดทั้งวันนโคมบินเด
กับเพื่อน ๆ ได้รับการต้อนรับเลี้ยงดู
อย่างดีจากพวกชาวบ้านจนถึงเวลา
นอน จึงแยกย้ายกันไปนอนตามบ้าน
ที่ตนพักอยู่เดิม แม่เฒ่าเอาหม้อใส่
อาหารมาวางไว้สองหม้ออย่างกิน
ก่อน ตอนเช้าขึ้น นโคมบินเดก็ได้
เห็นอาหารหายไป ฝ่าหม้อเปิด และ
ตนก็ไม่ได้ยินเสียงใครเปิดประตู
กระท่อมเข้ามา แม่เฒ่าเห็นเช่นนั้น
มีท่าทางยินดีเช่นคืนก่อน ครั้นถึง
คืนที่สามแม่เฒ่าก็สั่งนโคมบินเดว่า
“คืนนี้ถ้าลูกสาวได้ยินเสียงใคร
เข้ามาในกระท่อมละก็ ถามเขาจะ
ว่าเขาเป็นใคร อย่ากลัวนะ”

คืนนั้นนโคมบินเดแทบจะไม่

ได้กลับตาบลงแม่สักงีบ เพราะหูกอยฟังเสียงว่า ใครหนอจะเสียดลอดเข้ามาในกระท่อมได้โดยไม่ต้องเปิดประตู มากินมาดื่ม แล้วก็หายไ้โดยไม่มีเสียงใด ๆ เลย ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงสวบสาบที่ใกล้ๆ หมอ นโคมบิเนตจึงลุกขึ้นนั่ง ร้องถามออกไปว่า “ใครนะ” กระท่อมนั้นมืดตื้อ แต่ไม่เห็นอะไร แต่หญิงสาวก็รู้สึกมีอะไรอุ่นๆ ลึนๆ มาอยู่ข้างๆ ตัว มีเสียงผู้ชายดังมาจากข้างตัว นโคมบิเนตถามว่า

“นางเป็นใคร มาทำไม”

“ข้าชื่อ นโคมบิเนต จะมาแต่งงานกับมนุษย์ขี้” นโคมบิเนตตอบเรียบๆ ไม่ตื่นเต้น

“นางแน่ใจหรือว่าต้องการแต่งงานกับมนุษย์ขี้จริงๆ” เสียงนั้นถามขึ้น “เอ้า ถ้าเช่นนั้นลองเอามือคลำสิ่งที่อยู่ข้างๆ ตัวนางซิ แล้วดูซิว่า ขี้จะอยากจะแต่งงานด้วยไหม”

นโคมบิเนตเคาะได้เลขที่เดี๋ยวนั้น ผู้ที่เข้ามาในกระท่อมนั้นเป็นใคร จึงเอื้อมมือทั้งสองไปจับร่างที่ข้างๆ ตัว ก็ปรากฏเป็นร่างอุ่นๆ ลึนๆ ของนโคมบิเนตพูดอย่างมั่นใจว่า

“ข้าตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่า ข้าจะแต่งงานกับมนุษย์ขี้ ไม่ว่าเขาจะเป็นอะไรหรือเป็นอะไรก็ตาม ข้าไม่ต้องการแต่งงานกับใครอื่นนอกจากนี้”

ยังไม่ทันที่ นโคมบิเนตพูดจบ ร่างที่ลึนๆ อยู่ในมือของหญิงสาวก็กลายเป็นชายคน หญิงสาวร้องลั่นว่า “อะไรกันนี้ แหม ขี้อยากให้มีไฟจึงจะได้ดูว่าใครอยู่ข้างๆ ข้า”

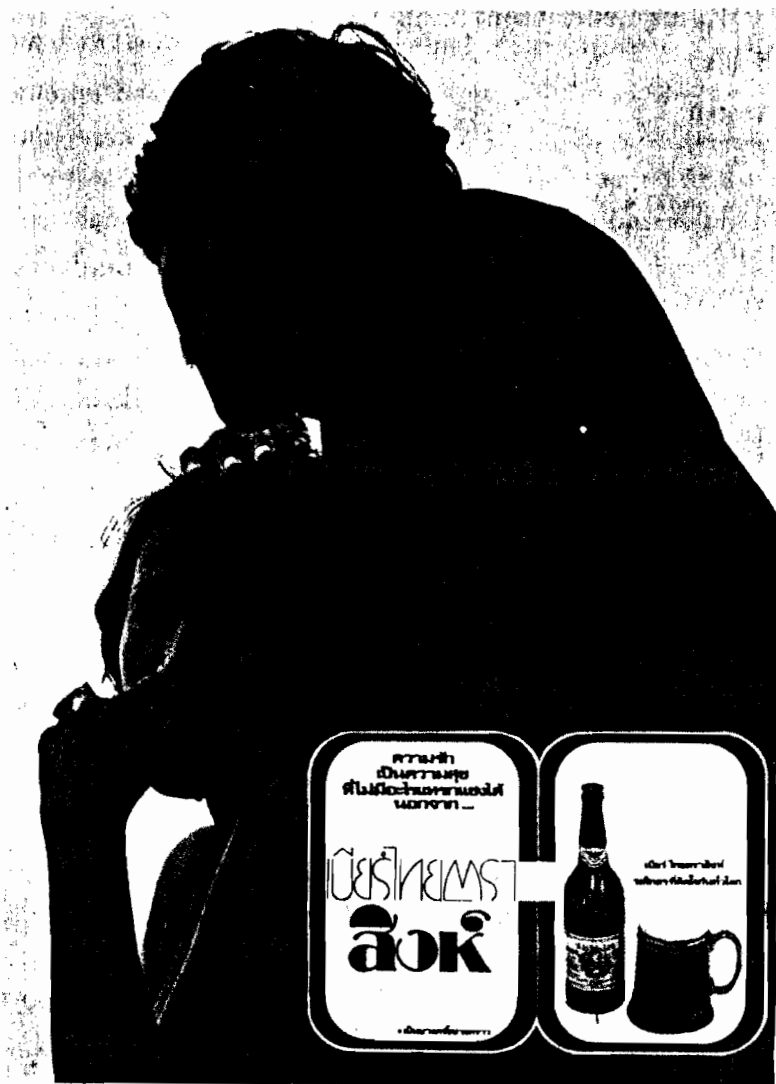
ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงสไฟ ไม่

ช้าก็มีไฟลุกขึ้นเป็นกองเล็กๆ ที่กลางกระท่อม และด้วยแสงไฟนั้นเอง นโคมบิเนตก็ได้เห็นชายหนุ่มร่างงาม สูงใหญ่ ห่าใหญ่ ชายนั้นร้องออกมาอย่างปิติยินดีว่า

“นางได้ทำลายคำสาปเสียสิ้นแล้ว ข้าต้องอยู่ในร่างงามนับเป็นปีๆ เทียบนะ พวกน้องๆ ข้ามันสาปข้าให้เป็นงู แต่มีเงื่อนไขว่า ถ้าเมื่อใดที่มีผู้หญิงสัญญาจะแต่งงานกับข้า เมื่อนั้นข้าจะได้กลายเป็นคนดังเก่า ข้าต้องขอขอบคุณนางอย่างสูง

ที่ได้ช่วยเหลือข้า”

ต่อจากนั้นมนุษย์ถูกสาปก็ได้ตำแหน่งหัวหน้าเผ่าตามสิทธิ์ พวกน้องๆ ผู้ชั่วร้ายถูกขับออกไปจนพ้นหมู่บ้าน นโคมบิเนตได้พาชายหนุ่มสามีกลับไปบ้าน ไปหาพ่อ และพ่อก็ได้ให้พรให้ของขวัญแก่ลูกสาว ลูกเขย มนุษย์ขี้ได้ปกครองผู้คนอย่างเรียบร้อยรอบคอบ นโคมบิเนตก็ได้มีลูกมากมาย แต่ละคนหน้าตาสวยงามเหมือนพ่อ แต่กล้าหาญเหมือนตัวนางผู้เป็นแม่ ♣

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

กลังทอง (นิทานอเมริกา)
นักเขียน

นิทานเรื่องนี้คงไม่ใช่เรื่อง
ดั้งเดิมที่เล่าสืบต่อๆ กันมา แต่
นักเขียนบล. ฮอร์ทอร์นผู้เล่าซึ่ง
เป็นชาวอเมริกาอาจเล่าจากความ
จินตนาการของตน มีเรื่องราวดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชองค์หนึ่ง
ทรงนามว่าไมดาส และมีพระธิดา
องค์หนึ่งยังเยาว์อยู่ ผู้เล่าให้ชื่อว่า
แมรีโกลด์ พระราชาไมดาสโปรด
ทองยิ่งกว่าสิ่งใดในโลก มงกุฎที่
พระองค์สวมเป็นสิ่งที่ค่าแก่พระองค์
อย่างสำคัญก็เพราะทำด้วยทอง แต่
ถึงกระนั้นเจ้าหญิงน้อยแมรีโกลด์ก็
ยังเป็นที่รักของพระองค์ยิ่งกว่า แต่
ยิ่งรักธิดามากเท่าไร พระราชา
ไมดาสก็ยิ่งทรงปรารถนาทรัพย์
สมบัติมากยิ่งขึ้นเท่านั้น เพราะทรง
คิดว่าทรัพย์มรดกที่พระองค์จะทรง
มอบให้แก่ธิดานั้นควรจะเป็นเหรียญ
ทองอันเหลืองอร่ามกองสูงท่วมหัว
อย่างที่ไม่เคยมีที่ไหนมาก่อนนับแต่
สร้างโลกมา ด้วยเหตุนี้พระราชจึง
ทรงกรุ่นคิดเรื่องทองนี้แต่เพียง
อย่างเดียว ไม่ว่าจะทำอะไรพระเนตร

สิ่งใดเป็นปรารถนาจะให้สิ่งนั้น
กลายเป็นทองไปเสียทุกสิ่ง เช่นเมฆ
สีทองตอนตะวันตกแสง ก็ทรง
ปรารถนาให้เป็นทองจริงๆ เมื่อ
เจ้าหญิงทรงวิ่งเข้ามาเฝ้ามีช่อดอกไม้
ต่างๆ ถวายด้วย พระราชาก็ตรัสว่า
“ไปเด็ดมาทำไมนะลูก ถาดอกไม้
พวกนั้นมันเป็นทองสิ มันถึงค่อย
น้ำเต๋”

ทั้งจริงก่อนหน้าทีพระราชาจะ
ทรงกลังทอง กลังทรัพย์สินดังกล่าว
พระราชาไมดาสโปรดดอกไม้ไม่มี
น้อย ในพระราชอุทยานมีกุหลาบ
นานาสี ดอกใหญ่ที่สุด สวยที่สุด
หอมที่สุดเท่าที่มนุษย์ได้เคยเห็นเคย
ได้กลิ่น และพระราชาก็โปรดมา
ทอดพระเนตรและสูดกลิ่นหอมของ
ดอกกุหลาบในอุทยานอยู่เสมอๆ
ครั้นมาบัดพระราชาทอดพระเนตร
ดอกกุหลาบเหล่านั้นแล้ว อุดทรงคิด
คำนวนไม่ได้ว่าถ้ากลีบดอกกุหลาบ
ทุกดอกกลายเป็นทองไปหมดทั้งสวน
คงมีค่ามหาศาล ไม่แต่เพียงนี้แม้
ดนตรีที่พระองค์โปรดนักหนา บัดนี้
ไม่มีเสียงเครื่องดนตรีใดที่จะถูก
พระทัยเท่าเสียงกริ่งๆ ของเหรียญ

ทอง พระราชาไมดาสแทบจะไม่
อยากดูหรือแตะต้องสิ่งใดที่ไม่ใช่
ทองหรือทำด้วยทอง เพราะฉะนั้น
วันหนึ่งๆ พระองค์จะเสด็จลงไปอยู่
ในห้องใต้ดินที่ทำเป็นห้องพระคลัง
เก็บทรัพย์สมบัติเงินทองวันละนานๆ
ด้วยความรู้สึกเป็นสุข ทั้งๆ ที่ห้อง
นั้นทึบมืดและแคบ เมื่อเสด็จเข้ามา
ก็ทรงลั่นกุญแจอย่างแน่นหนาแล้วก็
ทรงหยิบถุงใส่เหรียญทอง ทองแท่ง
แต่ละแท่งทั้งใหญ่ทั้งหนัก ด้วยทอง
ขนาดใหญ่มากอย่างชักผ้า หรือไม้ก็
ฝังทอง ออกมาจากมุมมืดเอามาแผ่
ตรงที่มีแสงแดดส่องลอดเข้ามา
ทำให้เป็นประกายวาววับ พระราชา
ทรงเทเหรียญทองออกมานับ ทรง
กอบผงทองขึ้นโปรยเล่น แล้วก็
ทอดพระเนตร พระพักตร์ของ
พระองค์ที่ปรากฏในถ้วยทองอันเป็น
เงาวาวนั้น พระราชาตรัสออกมาว่า
“โอ ไมดาส พระราชาไมดาส
เจ้าช่างมีความสุขอะไรเช่นนั้น”

ถึงแม้พระราชาไมดาสจะทรง
เรียกตัวเองว่า บุคคลผู้มีความสุข
แต่พระองค์ก็ยังทรงรู้สึกท้อแท้ใจ
ยังไม่เป็นสุขเท่าที่ควร จะให้สุข

ที่สุดทรัพย์สมบัติในโลกควรจะได้
เข้ามาอยู่ในห้องพระคลังของ
พระองค์ วันหนึ่งขณะที่พระราช
ไมคาสกำลังมีความสุขกับทรัพย์
สมบัติพระองค์ก็ต้องเจยพระพักตร์
ขึ้นในทันทีนั้น เพราะปรากฏมีร่าง
คนแปลกหน้าขึ้นอยู่ในแสงแดดที่
ลอดเข้ามาในห้อง ทำให้แลเห็น
ร่างนั้นได้ชัดว่าเป็นชายหนุ่มหน้าตา
แดงอมเิบร่ำเร้ง พระราชาอด
แปลกพระทัยไม่ได้ เพราะไม่มี
มนุษย์ใดจะสามารถเข้ามาในห้อง
นั้นได้ ถ้าเช่นนั้นผู้แปลกหน้านั้นคง
ต้องเป็นเทพบุตรแน่นอน

เทพบุตรนั้นมองไปรอบๆ ห้อง
พลางชม ดูเหมือนว่ารอยยิ้มของ
เทพบุตรไปตกทั่ววัตถุใด วัตถุหนึ่ง
ก็เป็นประกายวาววับ แม้เป็นทอง
ทองก็ถูกปลั่งขึ้นมาทันที เทพบุตร
กล่าวว่า

“ท่านร่ำรวยจริงนะ ราช
ไมคาส ข้าอดสงสัยไม่ได้ว่าจะมี
ห้องพระคลังที่อื่นอีกไหมที่มีทองกอง
อยู่มากเท่านี้”

“ก็งั้นๆ แหะละ” พระราชา
ไมคาสตรัสอย่างยังไม่สมพระทัย
“ยังดูเล็กน้อยด้วยซ้ำไปทั้งๆ ที่ข้า
สะสมมาเกือบตลอดชีวิต ถ้ามีชีวิต
อยู่สักพันๆ ปีก็จะได้ จะมีเวลา
สะสมให้มั่งคั่ง”

“อ้าว” เทพบุตรอุทาน “แค้น
ท่านยังไม่พอใจอีกหรือ”

พระราชาสันพระเศียรแสดงว่า
ยังไม่พอพระทัยดังที่เทพบุตรถาม
เทพบุตรก็ถามว่า “ถ้าอย่างนั้นยัง
อยากได้อะไรอีกจึงจะเป็นที่พอใจ
ข้าอาภากร”

พระราชาทรงนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วก็ทรงคิดว่า เทพบุตรผู้ทรง
อิทธิฤทธิ์ เมื่อมาถามว่าอยากได้อะ
ไรอีก ย่อมเป็นโอกาสที่อาจทรง
ได้สมพระทัยปรารถนา จึงตรัสว่า

“ก็อย่างนั้น ข้าเบื่องจะต้อง

สะสมทรัพย์สมบัติด้วยความยาก
ลำบาก เพราะฉะนั้นข้าอยากให้ได้
มาง่ายๆ ไม่ว่าอะไรขอให้กลายเป็น
ทองไปทั้งหมด”

ได้ยินเช่นนั้น เทพบุตรก็ขม
มุเหมือนว่าขมุนั้นจะทำให้ห้องอันมืด
ทึบนั้นสว่างไสวเต็มที่ “อ้อ สัมผัส
ทอง” เทพบุตรอุทานออกมา “ท่าน
แน่ใจแล้วหรือว่า ถ้าได้อย่างนั้น
แล้วจะพอใจสมใจ”

“แน่ใจ” พระราชาไมคาส
ตรัสอย่างหนักแน่น

“ถ้าอย่างนั้น ขอจงเป็นดังท่าน
ปรารถนา” เทพบุตรกล่าวพลาง
โบกมืออาลา “พรุ่งนี้เช้าท่านจะรู้
ว่า สัมผัสและต้องสิ่งใด สิ่งนั้นจะ
กลายเป็นทองไปหมด”

ร่างของเทพบุตรสว่างจ้าเสียดจน
พระราชาไมคาสต้องหลับพระเนตร
เมื่อลืมพระเนตรขึ้น เทพบุตรก็ได้
หายไปเสียแล้ว เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อ
พระราชาไมคาสเอื้อมพระหัตถ์ไป
ถูกเก้าอี้ข้างแท่นที่บรรทม แต่แล้ว
ก็ทรงผิดหวังอย่างหนัก ที่เก้าอี้ก็ยัง
คงเป็นเก้าอี้เช่นเดิม จนทรงคิดไป
ว่าเทพบุตรที่ทรงเห็นคงจะเห็นภาพ
นึกที่ทรงนึกเห็นไปเอง แต่ครั้นเมื่อ
แสงตะวันส่องจ้าขึ้น พระราชา
ไมคาสต้องอุทานออกมาด้วยความ
ตื่นตะลึง เพราะผ้าปูพระแท่นบรรทม
นั้นแทนที่จะเป็นผ้าลินินขาวสะอาด

กลับกลายเป็นทองสีเหลืองจ้า
พระราชาไมคาสทรงจับต้องสิ่งต่างๆ
ภายในห้อง ไม่ว่าทรงจับสิ่งใดสิ่งนั้น
ก็กลายเป็นทองไปสิ้น ทรงจับเสา
แท่นบรรทม เสาก็กลายเป็นทอง
ครั้นเสด็จไปที่พระแท่นทรงรูดม่าน
บังตา ม่านที่ม่านนั้นก็กลายเป็นทอง
เมื่อทรงหยิบหนังสือจากโต๊ะ
ปกหนังสือก็กลายเป็นทอง หยิบเปิดหน้า
หนังสือ หน้าหนังสือก็กลายเป็นทอง
จนอ่านไม่รู้เรื่อง เมื่อจะทรงฉลอง
พระองค์ ฉลองพระองค์ก็กลายเป็น
ทองไปอีก ครั้นถึงผ้าซับพระพักตร์
ออกมาก็กลายเป็นทองไปเช่นเดียว
กัน ผ้าที่เช็ดริมฝีปากก็กลายเป็นผ้า
ทองไปด้วย ยังแวนตาอีกเล่า เมื่อ
พระราชาทรงหยิบออกมาจากกระเป๋
ฉลองพระองค์ ก็กลายเป็นทองไป
กระจกแวนตาก็กลายเป็นทองจนใช้
ประโยชน์อะไรไม่ได้ พระราชา
ไมคาสได้แต่ปลอบพระทัยองค์เอง
ว่า “ไม่เป็นไรนะ ให้ลูกสาว
อ่านให้ฟังก็ได้” พระราชาทรง
เบิกบานพระทัย จึงเสด็จลงไป
ในอุทยาน เพื่อชมดอกกุหลาบหลากสี
เมื่อเสด็จไปแต่ละกุหลาบดอกใด
คันใด กุหลาบนั้นกลายเป็นทองไป
หมดสิ้น เป็นอันแน่พระทัยได้ว่า
สัมผัสของพระองค์เป็นทองไปได้
จริงๆ

ถึงเวลาสวดตอนเช้า เจ้าหญิง
แมรีก็โกลดยัง ไม่เสด็จลงมา
พระราชาไมคาสทรงรอ เพราะถึง
อย่างไรพระองค์ก็ทรงรักใคร่ริดา
องค์น้อยยิ่งกว่าสิ่งใด และวันนั้นยัง
นึกกรรมมากกว่าทุกวัน ทรงรู้สึก
(อ่านต่อหน้า ๓๓๖)

รอบตัวไปหมด แล้วจะด้วยความบังเอิญหรืออะไรก็ไม่รู้ ทำให้เราสองคนก็อดคิดกันและแล้วได้พบกันอีกโดยไม่นึกฝัน เราพบกันในห้องสรรพสินค้าแห่งหนึ่งแถวๆ สี่ลม ดินเป็นฝ่ายเห็นแฉั่วก่อนในครั้งนั้น จึงรีบเข้าไปทักทายด้วยความดีใจ

“แฉั่ว มาซื้ออะไรจ๊ะ”

“อ๊อบตาบ ค่ะใจจันทน์ได้เจอกันอีก มาหาซื้อเสื้อใส่เล่นนะ นุชจะหาซื้ออะไรได้บ้างหรือยัง” แฉั่วพูดไป มือก็ตบเสื้อชุดสีฟ้าอ่อนจากถุงกระดาษออกมาทอดคิน

“นุชมาหาซื้อของขวัญจะมอบให้อาจารย์ผู้ใหญ่วันปีใหม่จะ ไม่ชอบซื้อตอนใกล้ๆ ปีใหม่ คนแน่นเดินเลือกของไม่สบายใจ แต่ยังไม่เลือกของได้ไม่ครบเลย”

“ถ้าอย่างนั้น เราไปช่วยกันเดินเลือกของต่อเอาเมียนกันกว้างด้วย” แฉั่วออกความเห็น แล้วเราสองคนก็ช่วยกันเดินเลือกซื้อของจนคินได้ของขวัญครบตามความต้องการ เมื่อตอนจะกลับบ้านแฉั่วก็อาสาพาคินมาส่งบ้านโดยรถส่วนตัวคันใหม่ที่เพิ่งซื้อ โดยบอกคินว่าอยากจะได้ของขวัญครบที่เพิ่งได้รับไปจับขามา เมื่อมาถึงบ้านขณะที่ยาคินกำลังจะก้าวลงจากรถนั้นเอง แฉั่ว

ก็บอกคินว่า

“เออ นุช คินเกือบลืมบอกไปว่าตอนนี้นุชเลิกทำงานเป็นเลขานุการที่บริษัทแล้วนะ” แฉั่วพูดหน้าตาเฉย

“อะไรกันนะแฉั่ว ออกเสียทำไมเล่า งานไม่ใช่หาง่ายๆ นะแฉั่ว แฉั่วเล่นทำแล้วออก ทำแล้วออกเป็นว่าเล่นแบบนั้น แล้วเมื่อไรถึงจะมีงานการทำเป็นหลักเป็นฐานมั่นคงเสียทีล่ะ” คินกลายมาเป็นฝ่ายพูดไม่หยุดขึ้นมาบ้าง

“ก็ผู้จัดการเขาไล่ออกน่ะ เขาไม่อยากให้ทำงานที่นั่น เขาหางานใหม่ให้ทำด้วย รับรองเป็นงานดีมีหลักฐานมั่นคงเสียละ ถ้าอยากรู้ว่าการใหม่คืออะไรอย่าลืมไปงานนั้นนะ” แฉั่วพูดจบก็วิ่งบัตร์เล็กๆ ไปหนึ่งจากกระเป๋าถือส่งให้คินด้วยหน้าตาขี้นบาน แล้วแล่นรถจากไปทิ้งให้คินยืนงงอยู่คนเดียวเป็นนาน แต่เมื่อคินขบขันไปนั้นขินคุดแล้ว คินก็อยากจะหัวเราะออกมาคนเดียวจริงๆ เพราะข้อความในบัตรไปนั้นพิมพ์ไว้สวยหรูว่า

“อภิรดา - ทรงศักดิ์ ขอเชิญร่วมรับประทานอาหารเนื่องในพิธีมงคลสมรส...ฯลฯ”

คลังทอง - ต่อจากหน้า ๘

ความสุขที่มีโชคสามารถและต้องทุกอย่างให้เป็นทองได้ แต่ทันใดนั้นพระราชาก็ทรงได้ยินเสียงเจ้าหญิงธิดากันแสงโสมซึ่งเป็นทนายประหลาดพระทัยขมขื่น เพราะตามธรรมดาเจ้าหญิงทรงว่าเร็นน่ารักแทบจะไม่เคยมีใครได้เห็นหน้าพระเนตรเลย เมื่อเจ้าหญิงเสด็จเข้ามาใกล้ก็ได้ทรงยื่นดอกกุหลาบให้พระราชาทอดพระเนตร พลาตสะออนต่อไป พระราชาตรัสว่า

“ก็สวยคินลูก กุหลาบทองนี้นะหรือที่ทำให้ลูกร้องไห้ใหญ่โตถึงเพียงนี้”

“ไม่สวยเลยเพคะ” เจ้าหญิงตรัส “น่าเกลียดที่สุด พ่อคินเข้า

ลูกวิ่งลงไปในส่วนหมายจะได้เด็ดดอกกุหลาบทั้งสวนทั้งหอมมาถวาย แต่ที่ไหนได้ กุหลาบที่เกียสวยเกียหอมกลับถูกทำลายไปหมดเลยเพคะ กลายเป็นสีทองแล้วก็ไม่มีการกลั่นเลยมันเกิดอะไรขึ้นเพคะ”

“โอ้ เรื่องแค้น อัยยาร้องไห้ไปเลยลูก” พระราชาตรัส ออกรู้สึกละอายที่พระองค์เองเป็นผู้ทำให้เป็นเช่นนั้น “มาเถอะ นั่งลง มากินนมกินขนมปังเสีย ลูกจะเห็นว่าทำดอกกุหลาบให้เป็นทองนั้นไม่ยากนักนะลูก”

“ลูกไม่ชอบดอกกุหลาบอย่างนี้” เจ้าหญิงตรัสอย่างไม่ถูกพระทัย “ไม่มีกลั่น กลั่นก็แข็งแรงแงงมูกลูก”

ความเศร้าใจที่ดอกกุหลาบของรักมากลายไปเช่นนี้ ทำให้เจ้าหญิงไม่ได้สนพระทัยว่าสิ่งต่างๆ ในห้องมีสิ่งเหลือๆ กลายเป็นทองไปหมดสิ้น พระราชาไม่คาดทรงจับกาแฟริน พอวากกา กาแฟก็กลายเป็นทองไปทันที ครั้นยกถ้วยกาแฟขึ้นเสวย พอกาแฟแตะพระโอษฐ์กาแฟก็กลายเป็นทองไป พระราชาตกตะลึง ทรงอุทานออกมาว่า “อะไรกันนี้” เจ้าหญิงไม่ทรงทราบเรื่องก็ตรัสถามว่า “เกิดเรื่องอะไรขึ้นเพคะ” พระราชารับตรัสว่า “ไม่มีอะไรหรอกลูก กินๆ เข้าเถอะเดี๋ยวนมจะเย็นเสียหมด” ต่อจากนั้นพระราชาก็ทรงหยิบขนมปังมา

เสวย แต่ขนมปังสีขาวสะอาดก็กลายเป็นสีเหลืองเป็นทองไปเสียอีก ทรงหยิบไข่ต้ม ไข่ก็กลายเป็นทอง ถ้าอย่างนั้นจะเสวยอะไรเล่า พระราชาทรงฟังพนักเก้าอี้ด้วยความ เป็นทุกข์ ทั้งอดนึกถึงเจ้าหญิงไม่ได้ที่เสวยอาหารเช้าอย่างเอร็ดอร่อย แต่เมื่อมหาดเล็กนำมันฝรั่งอบทั้ง หั้วมาตั้งให้เสวย พระราชาก็ยังทรง หวังว่ามันฝรั่งคงจะไม่เป็นทองไป อย่างอาหารชนิดอื่น ๆ ถ้าทรงกลืน ลงไปโดยเร็ว ดังนั้นจึงรีบฉวยมา ใส่พระโอษฐ์ หมายจะรีบเคี้ยวและ กลืนลงไปก่อนที่จะกลายเป็นทอง แต่ว่ามันฝรั่งก็กลายเป็นทองไปจน ได้ และกลายเป็นทองร้อน เพราะ มันฝรั่งกำลังร้อนมาจากเตา มัน ฝรั่งทองจึงลวกพระชีวหาจนพระ- ราชารู้สึกเจ็บคอ พลาญร้องลั่น ถึงกับกระโดดโลดเต้นไปรอบๆห้อง เจ้าหญิงทรงตกพระทัย รับถาม ละล้าละลังว่าอะไรลวกพระโอษฐ์ พระราชา พระราชาตรัสอ้อมๆ แอ้มๆว่า “พ่อเป็นอะไรไปก็ไม่รู้”

ในที่สุดเป็นอันว่าพระราชา เสวยอะไรไม่ได้ ความหิวและความ เป็นทุกข์ถึงสถานการณ์ที่เป็นอยู่ ของพระองค์ทำให้พระราชารู้สึกกับ ทรงคราวออกมา เจ้าหญิงแมรีโกลด์ ทรงทนอยู่หนึ่งๆต่อไปไม่ได้ ด้วย ความเป็นห่วง และอยากจะทำอะไร โยนพระราชาน้ำให้กลืนทุกๆ เจ้าหญิง ก็ทรงไปเข้าไปชมที่ตักพระราชา พระราชาไม่คาดคิดก็มองลงจุ่มพิศ เจ้าหญิง เพราะในขณะนั้นพระ- ราชารู้สึกว่าความรักของธิดา นั้นมีค่ายิ่งกว่าการแตะทุกสิ่งให้เป็น

ทองนับเป็นพันๆเท่า พระราชา ตรัสออกมาว่า

“ลูกรัก แมรีโกลด์ลูกรัก”

แต่ไม่มีเสียงตอบ อนิจจา พระพักตร์อันทรงโฉมงามรักของ เจ้าหญิงที่พระราชาทรงจุ่มพิศด้วย ความรักใคร่นั้นได้กลายเป็นทองไป เสียแล้ว แม้กระทั่งน้ำตาที่หยาด หยดย้อยตามแก้ม ก็เป็นทองไปด้วย พระราชาตกพระทัยเมื่อทรงเห็น เช่นนั้น จึงสวามกอดธิดาไว้ ร่าง ของเจ้าหญิงแมรีโกลด์ก็เล็กลง กลายเป็นทองไปทั้งองค์ ความทุกข์ของ พระราชาไม่คาดในขณะนั้นว่าขึ้น สุดขีด พระองค์ทรงบิดพระหัตถ์ ด้วยความเสียดพระทัย บัดนี้พระองค์ ไม่ทรงปรารถนาอะไรอีกแล้ว แม้ จะให้พระองค์กลายเป็นคนยากจน ที่สุดให้สิ้นบุญทรัพย์สมบัติทั้งหลาย ที่พระองค์ทรงมีอยู่ พระองค์ก็ทรง ยินดี ขอเพียงให้ได้เจ้าหญิงน้อย ธิดาสุดที่รักคืนมาในร่างมนุษย์ ธรรมดาที่แล้วก็แล้วกัน

ขณะที่กำลังทรงว่าวนพระทัย อยู่นั้น ก็ปรากฏร่างชายแปลกหน้า หรือที่พระราชาทรงคาดว่าเป็น เทพบุตรอยู่ตรงประตู เทพบุตรทัก ขันว่า

“เป็นไง ไมเคิลสหาย เกิด อะไรขึ้น ข้าไม่ได้ทำให้ท่านตาม สัญญาหรือหรือ หรือท่านไม่ได้ ทุกสิ่งตามใจปรารถนา”

“ทองไม่ใช่ทุกสิ่งที่ปรารถนา เสียแล้ว” พระราชาตรัส “และข้า ก็ได้สูญเสียสิ่งที่รักที่สุดไปแล้ว”

“อ้าว ทำไมเป็นอย่างนั้นไป เล่า ขณะนี้ถ้าให้ท่านทำอะไรเป็น ทองได้ กับน้ำเย็นด้วยหนึ่ง ท่าน จะเลือกเอาอย่างไร”

“น้ำเย็น”

“กับขนมปังละ”

“ขอขนมปัง” พระราชาตอบ อย่างไม่ต้องหยุดคิด

“กับลูกสาวละ”

“ยังไม่ต้องคิดเลย ถึงจะเอา ทองมาให้ก่อนใดเท่าไหน เพื่อแลก→

พินบ้าน อาคารสวย
บูตด้วยกระเบื้องยางไดโนฟลักซ์

DYNOFLEX

โรงงานกระเบื้องยางไดโนฟลักซ์ โทร. 377-7099, 377-7020, 377-7038-7

สนใจติดต่อได้ที่ โทร. ๓๗๗ - ๗๐๑๙

กับรอยยิ้มที่ค้างของลูกสาว ข้าก็
ไม่ชอบ”

“ท่านฉลาดขึ้นกว่าเก่าตั้งเป็น
กอง ราชามาตาส” เทพบุตรกล่าว
“กราวนี้คุณท่านค่อยเข้าใจเรื่อง
ธรรมดาๆ ขึ้นมาบ้างแล้ว ว่ามีสิ่งอีก
มากมายที่มีค่ากว่าทรัพย์สินสมบัติ ที่
บอกมาซิว่าท่านไม่ต้องการและต้อง
อะไรเป็นทองอีกแล้ว”

“ข้าเกลียดมันจังละ” ราช
บุตร

“ถ้าอย่างนั้นเข้าไปในสวนซี”
เทพบุตรกล่าว “โคดลงไปใต้มันน้ำ

ที่ไหลผ่านอุทยาน แล้วเอาเหยือก
ตักน้ำในแม่น้ำนั้นมาประพรมสิ่งที่
ท่านและต้องจนกลายเป็นทองไป
หมดให้ทั่ว ทุกอย่างก็จะกลายเป็น
วัตถุอย่างเดิม”

พระราชามาตาสกับพระพักตร์
ลง ครั้นเฝยพระพักตร์ขึ้น เทพบุตร
นั้นก็หายไปแล้ว พระราชารับเสด็จ
ไปยังแม่น้ำ พอถึงที่พุ่มองคค์ลงไป
ในแม่น้ำทรงร้องพระบาทด้วยซ้ำ พอ
ขึ้นจากน้ำก็เอาเหยือกตักน้ำไป
ประพรมสิ่งต่างๆ ด้วยของค์เอง และ
สิ่งแรกที่ทรงประพรมก็คือ เจ้าหญิง

แมรีโกลด์ เมื่อเจ้าหญิงตื่นร่างมา
ดังเดิม เจ้าหญิงทรงร้องลั่นว่า
“อย่า อย่าเอาน้ำมาสาตลูก
ศิษย์เขยเสียหมด เฟ่งสวมเมื่อเข้า
นี่เอง”

พระราชามาตรึกคิดว่าไม่จำเป็นจะ
ต้องเล่าให้พระธิดาฟังว่า พระองค์
ทรงเขลาเพียงไรที่คลั่งทองจนถึง
กับอยากให้เป็นทองกลายเป็นทอง
ไปได้หมด เพราะบัดนี้พระองค์
ทรงกระจำงแจ้ดีแล้วว่า ถึงทอง
จะเป็นของมีค่า แต่ก็ไม่มีอาจแทน
ทุกสิ่งไปได้หรอก ♣

เรื่องของคุณแสง - ต่อจากหน้า ๑๙

ที่ชอบก่อความวุ่นวายน่าจะจับมาโดนหมเสียให้หมด
นอกจากนั้นแล้วคุณแสงยังชอบพูดอยู่เสมอว่าบ้านเมือง
สมัยนั้นมันวุ่นวาย อยากให้มีใครช่วยเปลี่ยนแปลงให้บ้าน
เมืองสงบราบคาบเสียที

“คุณแสงชอบเผด็จการหรือ” สมถาม

“เผด็จการประชาธิปไตยก็ยิ่งดีกว่าเผด็จการ
คอมมิวนิสต์ละวะ” คุณแสงว่า

“เป็นยังไรครับเผด็จการประชาธิปไตย”

คุณแสงไม่ตอบ

“แล้วสังคมนิยมล่ะครับ” สมถามต่อ

“สังคมนิยมทุกชนิดก็คือคอมมิวนิสต์ทั้งสิ้น” คุณ
แสงว่า

มีอยู่ช่วงหนึ่งที่หนังสือพิมพ์ที่ถูกเพ่งเล็งว่าเป็นฝ่าย
ซ้ายถูกคุกคามอย่างหนัก โรงพิมพ์ที่รับพิมพ์หนังสือ
พิมพ์ของศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาถูกปิด และแทน
พิมพ์เสียหายไปสองเครื่อง สำนักงานของหนังสือพิมพ์
อีกฉบับก็ถูกปิดตอนกลางคืนด้วยสาเหตุเดียวกัน
แต่หนังสือพิมพ์ของเรายังไม่โดน อย่างมากก็ถูกขู่เชิญ
ทางโทรศัพท์หรือทางจดหมายเท่านั้น

“มันน่าอึดใจวะ” เพื่อนผมที่ทำข่าวการเมืองพูด
ขึ้น “เขาโดนกันไปสองแห่งแล้ว หนังสือพิมพ์ของเรา
ก็เขาไม่ได้ตรงไหนวะ”

“ไอ...” ผมคำมันขัดขาว อยู่ดีไม่ว่าดี โคนเข้า
จริงๆ ก็ร้องไม่ออกทั้งนั้น

แล้วก็สมพรปากเพื่อนผมเข้าจนได้ วันหนึ่งขณะที่
พวกเรานั่งทำงานกันอยู่ คุณแสงก็เดินถือกล่องของ
ขวัญผูกโบสัสสวย เทียวตามคนโน้นคนนี้

“นี่ใครเอาไปไว้ในโต๊ะผมหรือเปล่า”

ทุกคนส่ายหน้าปฏิเสธ คุณแสงทำหน้างๆ ถือ
ห่อกลับไปโต๊ะ ทำท่าจะแกล้งออก

“เดี๋ยวก่อนคุณแสง” นักข่าวคนหนึ่งที่นั่งใกล้ๆ
ร้องห้าม “วันนี้วันเกิดคุณแสงหรือ”

“เปล่า”

“คุณแสงอย่าเพิ่งแก้ อาจเป็นระเบิดก็ได้”

พอได้ยินคำว่าระเบิดเท่านั้น พวกเราก็หน้าซีดไป
ตามๆ กัน ยังมีข่าวระเบิด และวันนั้นก็ไม่ใช่เทศกาล
อะไรที่จะต้องส่งของขวัญกัน คุณแสงก็นั่งตัวสั่น
หน้าซีดเหลือ ๒ นิ้วเท่านั้น

ช่างภาพคนหนึ่งทำใจกลัวว่ากล่องนั้นเอาไปวาง
ไว้นอกโรงพิมพ์ แล้วส่งไม่ให้ใครเข้าใกล้ พวกเรา
บางคนโทษแจ้คำรวจ

สักครู่หนึ่งตำรวจก็มา ตำรวจ ๒ คนใช้เครื่องมือ
รื้อร่างเป็นท่อยาวๆ และไปรอบกล่อง สักครู่ก็มีคนใส่
เสื้อคลุมสวมเสื้อเกราะปิดหน้าเข้าไปเปิดกล่อง พวก→

บรรจบ พันธเมธา

๔๒ ๓๐๖๓๖

นิทานนานาชาติ

ผิดที่ใคร (นิทานพม่า)

นิทานพม่าที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นนิทานธรรมชาติที่ได้กำหนดให้เจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาเป็นผู้ตัดสิน
ชี้ขาดว่าใครผิดใครถูก หม่อมฉันเองได้เล่าไว้ในนิทานธรรมชาติพม่ามีอยู่ ๒ เรื่องคล้าย ๆ กัน จึงจะ
นำมาเล่าต่อไว้ ดังนี้

เรื่องหนึ่ง คือ เรื่องผู้เขวชาญ
ทั้ง ๔ ถูกเสือฆ่าตาย ผู้เขวชาญทั้ง
๔ นึกเขวชาญกันคนละอย่าง คือคน
ที่หนึ่งเป็นลูกชายเศรษฐีเขวชาญ
ในทางวิชาว่าด้วยร่างกายและการ
แบ่งเป็นอวัยวะส่วนต่างๆ คนที่สอง
เป็นลูกชายพระอาจารย์ของพระ-
ราชา เป็นผู้เขวชาญทางวิชาว่า
ด้วยหน้าที่ของอวัยวะร่างกาย ส่วน
คนที่สามเป็นลูกชายของอัครมหา-
เสนาบดี คนนี้เขวชาญในทางปรัญ-
ชา และคนที่สี่เป็นโอรสพระราช-
า เขวชาญในทางทำยาอายุวัฒนะ ยา
ที่ทำให้มีชีวิตยืนยาว และมีพลัง
กำลัง เมื่อคนทั้ง ๔ เรียนวิชาต่างๆ
ดังกล่าวกับอาจารย์ที่สาปไม่คบที่
ตักศิลาแล้วก็ได้เดินทางกลับบ้าน
กลับเมือง ต่างได้แต่งงานกับผู้หญิง
สาวสวยสมดังปรารถนา

อยู่มาวันหนึ่งคนทั้ง ๔ ได้ชวน

กันไปล่าสัตว์ในป่า คนทั้ง ๔ เป็น
ชายหนุ่มรูปร่างล่ำสันแข็งแรงทั้งยัง
ชำนาญการใช้อาวุธ มีทั้งขีปนาวุธ
ที่ฝึกมาแล้วเป็นอย่างดี เพราะฉะนั้น
เข้าป่าไม่นานก็ล่าควายได้เป็นอัน
มาก แต่น้ำแปลกที่ไม่เจอเสือสักตัว
ซึ่งนับว่าเป็นที่ผิดหวังมาก ขณะที่
ทุกคนพากันบ่นด้วยความหัวเสีย
และผิดหวังที่ไม่พบเสือเลยนั้น ผู้
เขวชาญคนที่หนึ่งที่เป็นลูกชาย
เศรษฐีก็ได้กล่าวขึ้นว่า “เอาเถะ
จะลองสร้างเสือขึ้นมาสักตัว” พูด
แล้วก็จัดการสร้างโครงกระดูกเสือ
ขึ้นมาจากกระดูกวางที่ล่ามาได้
แล้วลูกชายพระอาจารย์ของพระราช-
าก็จัดแจงนำเนื้อวางพร้อมทั้งกล้ำ
เนื้อและเอ็นมาหุ้มโครงกระดูกเสือ
นั้น เป็นอันว่ามีร่างเสือขึ้นมาให้
เห็นทันตา แต่ว่าทำอย่างไรเล่า
เสือมันจึงจะมีชีวิตขึ้นมาได้

ดังนั้นลูกชายอัครมหาเสนาบดี
จึงไปเที่ยวหาสมุนไพรมีรากไม้ใบ
หญ้าแก่นนั้นมาต้มยาให้เสือนั้นมี
ชีวิตขึ้นมา พอต้มเสร็จก็กรอกยา
ลงไปในปากเสือ ไม่ช้าเสือนั้นก็
เริ่มหายใจระรวย ๆ แต่ยังไม่ค่อยเร็ว
แรง โอรสพระราชาก็เสด็จไปเก็บ
ผลไม้จากต้นไม้ใกล้ ๆ มากินเอา
แต่น้ำผสมกับน้ำผึ้ง ทำยาอายุวัฒนะ
ให้เสือนั้นมีพลังอย่างเสือควรจะมี

ได้ผลทันตาเห็นทันทีที่เดียว
ก็เสือนั้นไม่เพียงแต่มีชีวิต แต่กลับ
มีพลังกำลังแข็งแรง กระโดดลุกขึ้น
มา และโดยที่ไม่มีใครคาดฝัน เสือ
นั้นก็ตะปบคนทั้ง ๔ ตายหมดสิ้น

แล้วก็กินเนื้อเสียทุกคน
ผลต่อมาปรากฏว่าพวกเมีย ๆ
ของคนทั้ง ๔ ต่างก็ร้องทูลโทษ
หัวของคนอื่นว่าเป็นเหตุให้หัวของ
(อ่านต่อหน้า ๓๓๖)

ไปด้วยหรือเปล่า รวยเท่าไรคะวันนี้”

“รวยกับอะไรล่ะ ก็เพราะเอาไปนะซี ถึงขาหัก กลับมา ที่แรกก็ได้อำไร ๓-๔ ร้อย พักหลังไม่ได้กิน เลข ทุนหายกำไรหมด” ซ่อมักดีบอกอย่างเพี้ยนๆ “หาย มันออกอะไรหือหนู”

“๐๓ ค่ะคุณแม่ บ้างจ้ะ หนูเล่น ๐๔ ไว้ตั้งหลายสิบ บาท กินเรียบวู”

“โฮเฮีย เเวอร์กรรม รกแมวหนอรกแมว” ซ่อมักดี รำพันเข้าอ้อนจนต้องทรุดลงนั่งตรงบันไดชั้นแรกนั่นเอง

ผิดที่ใคร - ต่อจากหน้า ๒๓

คนตาย ผูกขังหลังคือเมียของแต่ ละคนจำเป็นต้องรับผิดชอบ คน อื่นๆต่างก็มีความเห็นไม่ลงรอยกัน ฝ่ายหนึ่งว่าผู้ที่จำเป็นต้องรับผิดชอบ คือลูกชายเศรษฐี เพราะเป็นผู้สร้าง เสือขึ้นมา จนเป็นเหตุให้เกิดมีเสือ มากัดคนทั้ง ๔ ตาย ส่วนอีกฝ่าย หนึ่งว่า ลูกชายอัครมหาเสนาบดี กับโอรสพระราชธิดาต่างหากที่ควร จะ รับผิดชอบ เพราะเป็นคนทำ ให้เสื้อมีชีวิตมีพลังกำลังขึ้นมา เมื่อ แย่งกันไปมาไม่เป็นยุติ แม่หม้าย ผัวตายทั้ง ๔ จึงนำเรื่องไปทูลเจ้าหญิง ผู้เรืองปัญญาให้ตัดสิน เจ้าหญิงทรง ตัดสินว่า

“เธอทั้งหลายจงฟังก่อน เรื่อง นี้ไม่มีใครมีสิทธิ์ได้รับเงินชดใช้ หรือเงินค่าทำขวัญใดๆทั้งสิ้นเพราะ เสื้อมีชีวิตมีพลังขึ้นมาได้ก็โดย ที่คนทั้ง ๔ ช่วยกันสร้างขึ้นมา ต่าง ก็อยากให้มีเสือ เมื่อสร้างเสื้อมีชีวิต ให้เป็นเสื้อมีชีวิต และมีชีวิตอย่าง แข็งขันด้วย เมื่อทุกคนมีเจตนา ร่วมกันเช่นนั้น ทุกคนจึงต้องรับ รับผิดชอบ แต่เมื่อต่างคนต่างตายไป หมด ผูกขังหลังคือเมียจำเป็นต้อง รับผิดชอบ เช่นนี้แล้วเหตุใดน จึงต่างมาร้องฟ้องเรียกค่าทำขวัญ ในเมื่อตนเองควรจะต้องเป็นผู้ชดใช้ ค่าเสียหายเสียด้วยซ้ำ”

อีกเรื่องหนึ่ง คือเรื่องผู้ เชี่ยวชาญทั้ง ๔ ถูกหมูป่ากัดตาย เรื่องเล่าคล้ายกันว่าคน ๔ คนไป เรียนวิชาต่างๆที่ตักกลีลาจนมีความ สามารถเชี่ยวชาญ เมื่อกลับมาถึง บ้านก็ได้แต่งงานกับหญิงสาวสวย คนทั้ง ๔ นั้นเชี่ยวชาญกันคนละอย่าง ต่างๆกัน คือ คนแรกเป็นลูกเศรษฐี เชี่ยวชาญในการสลักไม้ คนที่สอง เป็นลูกชายพระอาจารย์ของพระ ราชชา เชี่ยวชาญในการแกะสลัก คนที่สามเป็นลูกอัครมหาเสนาบดี เชี่ยวชาญในการระบายสี ส่วนคน ที่สี่คือโอรสพระราชธิดาเองนั้นทรง เชี่ยวชาญในเรื่องกาถาอาคม และ ภาษาศาสตร์

วันหนึ่งชายทั้ง ๔ ผู้แข็งแรง ล่ำสัน และชำนาญในการใช้อาวุธ นานาชนิด ได้ขโมยที่ฝึกปรืออย่างดี เข้าไปในป่าล่าสัตว์ ไม่นานก็ล่าได้ กวางเป็นอันมาก ครั้นคนทั้ง ๔ ตัดตามสัตว์เข้าไปในป่าลึก ก็ได้ เผชิญหน้ากับหมูป่าที่ดุร้ายเข้า ตัวหนึ่ง ม้าแต่ละตัวตกใจต่าง เผลวโชนโจนทะยานหนี คนทั้ง ๔ ที่ ขอบุญต้องใช้ความสามารถเป็นที่สุด ที่จะไม่ให้ตนเองหล่นลงมาจาก หลังม้า สันเวลากว่าครึ่งชั่วโมง ม้าจึงได้ยอมหยุด พอได้เวลากาลง คนทั้ง ๔ จึงตัดสินใจนอนพักในป่า

นั้น และได้แบ่งเวลากันอยู่ยามคือ ยามแรกเป็นหน้าที่ของลูกชาย เศรษฐี

ลูกชายเศรษฐีรู้สึกเบื่อที่จะนั่ง อยู่เปล่าๆและเกรงว่าตนเองจะ ผิดพลาดไปด้วย จึงได้พันต้นไม้ ลงมาต้นหนึ่ง แล้วแกะไม้ขึ้นใหม่ รูปร่างเป็นหมูป่าเช่นเดียวกับตัวที่ ไล่ตนมา ต่อมาถึงยามที่สองเป็นเวร ของลูกชายพระอาจารย์ของพระ ราชชา เมื่อแลเห็นท่อนไม้ที่ลูกชาย เศรษฐีแกะเป็นรูปหมูป่ายังไม่เป็น รูปเป็นร่างเรียบร้อย จึงได้มาเกลา ตกแต่งให้เกลี้ยงเกลาสวยงาม ครั้น ถึงยามสาม เป็นเวรของลูกชาย อัครมหาเสนาบดี เมื่อแลเห็นร่าง หมูป่าที่แกะจากไม้วางอยู่ จึงไป จัดแจงหาเปลือกไม้ ถ่าน และน้ำ ผลไม้บางอย่างผสมกันเข้า แล้วเอา มาทาที่ร่างหมูป่านั้น พอถึงยามที่สี่ อันเป็นเวรของโอรสพระราช ธิดา เจ้าชายพระโอรสเกรงจะว่างบรรทม หลับไปจึงได้นำร่างหมูป่าที่สหายทั้ง ๓ ทำเอาไว้มากลับแกะ และด้วยคาถา อาคมของเจ้าชายทำให้หมูป่าที่สลัก จากท่อนไม้มีชีวิตขึ้นมาได้ ไม่ผิด ทีเดียวจริงๆ และด้วยเหตุหมูป่าที่ เป็นสัตว์ดุร้าย เมื่อมีชีวิตขึ้นมาได้ ก็ โจมเข้าประหารคนทั้ง ๔ ถึงแก่ ความตายด้วยกันหมด

บรรดาเมียของคนที่ ๔ ต่างพากันฟ้องกันและกันเพื่อเรียกค่าเสียหาย คนอื่นๆ มีความเห็นเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งกล่าวว่าลูกชายเศรษฐีนั้นแหละผิด เพราะไปกีดพันต้นไม้แกะเป็นหมูป่าขึ้นมา จึงควรจะเป็นผู้รับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายให้แก่เมียของคนอื่นๆ แต่อีกฝ่ายหนึ่งให้ความเห็นว่า คนทั้งสี่ผิดเท่าๆกัน

จึงควรต้องรับผิดชอบร่วมกันเท่าๆกัน เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรมีใครมาทวงค่าเสียหายหรือขอให้ชดใช้ค่าเสียหาย เมื่อเถียงกันไปแย้งกันมา ไม่เป็นที่ตกลงกันได้ แม่หม้ายทั้ง ๔ จึงต้องไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญา เจ้าหญิงทรงตัดสินว่า

“นางทั้งหลาย ในเรื่องนี้ผู้ชั่วช้าคนทั้ง ๑, ๒, ๓, ไม่อาจจะ

ถูกตำหนิเมื่อมีผลร้ายตามมา เพราะเจตนาของคนทั้งสามนั้นเพียงแต่จะสร้างร้ายหมูป่าขึ้น ถ้าคนที่ ๔ คือโอรสพระราชโอรสไม่เสกเป่าโดยใช้คาถาอาคมจนหมูป่านั้นมีชีวิตขึ้นมา ก็คงไม่มีใครเป็นอันตราย เพราะฉะนั้นชายาหม้ายของพระโอรสพระราชโอรสจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายแก่เมียของคนทั้ง ๓ นั้น ♣

ข่าวต้มต่างแบบ - ต่อจากหน้า ๙๐

เรื่อ แบบที่ ๒ : พับตองหักมุมกลางตองเป็นรูปกรวย ตักข้าวใส่ลง ๑ ช้อนหวานวางชั้นกล้วยตักข้าวใส่ทับอีก ๑ ช้อน พับทางด้านที่หักมุมและด้านตรงข้ามทับเกยกัน ปลายตองสองด้านเรียวยแหลม แล้วพับปลายทับเกยกัน ให้แน่นทุกระยะ มัดด้วยดอกรหรือเชือกให้แน่น การห่อแบบที่ ๒ นี้ก็เช่นเดียวกันภายนอกไม่ต้องสวยงาม

เรียบร้อยเหมือนห่อขนมเทียน ขอให้มัดแน่นสนิทเท่านั้น การต้มต้มวิธีเดียวกับต้มข่าวต้มน้ำวุ้น เก็บแช่น้ำเช่นเดียวกัน

การจัดลงจาน แบบที่ ๑ แก้วห่อ ตักขวางเป็นชั้นๆ เกล็ดมะพร้าวที่ทักขุดหยาบๆ แบบที่ ๒ เกล็ดทั้งก่อนจัดน้ำตาลทรายใส่ถ้วยคู่กันไป ♣

รายงานมิตรภาษาและหนังสือ - ต่อจากหน้า ๑๒

เพราะฉะนั้น วันนี้ เราจึงมาที่สิงคโปร์เพื่อพูดคุยกันเรื่อง “สันติภาพโดยทางศาสนา-Peace through religion” เราพบว่าปัญหาของโลกเช่นการสันติเปลืององทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมเป็นพิษ การขยายตัวทางอุตสาหกรรมและทางเศรษฐกิจที่ไม่สมดุลกันกับขยายตัวทางด้านอื่น การสร้างสมอาวุธเพื่อทำสงคราม การเป็นปฏิปักษ์กันทางลัทธิการเมือง ความเกลียด ความไม่เป็นธรรมในสังคมเหล่านี้เพราะมนุษย์รู้จักทางสายกลาง ไม่เป็นประชาธิปไตยมีเราจึงแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันว่าทำอะไรจึงจะเข้าใจและอยู่ร่วมกันโดยสันติสุขได้ อย่างน้อยที่สุดในหมู่ศาสนาเราเริ่มด้วยความสมานฉันท์ทางศาสนา (inter-religious Harmony)

ที่รัก! ถ้ามิใช่เพราะได้โอกาสเขียนจดหมายระหว่างประชุมครั้งนี้ถึงเธอ ฉันจะต้องเก็บไว้ในใจนานใด หรือมีฉันจะพูดให้ใครฟัง ในการเรียนประวัติ

ศาสตร์ เราจึงต้องค้นหาเหมือนกันว่า อะไรคือความคิดอ่านในสมัยนั้นที่มีอิทธิพลเหนือบรรพบุรุษของเรา มนุษย์เป็นสัตว์ที่ต้องต่อสู้ (Man is a fighting animal.) เพื่อความอยู่รอด เพราะฉะนั้น จะชนะความคิดกันนั้นจึงไม่ใช่เงินฆ่ากัน แต่อยู่ที่การเสนอความคิดอ่านที่ดีกว่า ที่เที่ยงธรรมกว่า

๑๖.๓๐ น. เราเปิดประชุมที่หอประชุมของสิงคโปร์ ซึ่งก่อสร้างอย่างมีระเบียบและจัดไว้อย่างสะอาดสะอ้าน แปลกจริงนะ ฉันพยายามมองครอยราวของอาคารบ้านเรือน ไม่มีให้เห็นเลย เช่นนี้เป็นวันแรกที่ฉันได้สังเกตว่า เมื่อผู้มีศาสนามาประชุมเรื่องศาสนาเขาพบปะสังสรรค์กันอย่างไรบ้าง ชาวญี่ปุ่นมักจับกลุ่มอยู่ในหมู่ตนเองเพราะอาจคิดขัดทางภาษาก็ได้ โดยที่ผู้แทนทุกท่านมีป้ายติดไว้ที่หน้าอก บอกศาสนาที่เขานับถือด้วย จึงมีกลุ่มของผู้ร่วมศาสนิกเดียวกันคุยกัน เจ้าภาพให้เราไปมาคอยที่หอประชุมก่อนเวลานานเกินสมควร จึงทำให้→

บรรจบ พันธุมธนา

นิทานนานาชาติ

ฮัสตันปราบพอมด (นิทานอาฟริกาเหนือ)

เรื่องจำแลงแปลงกายเป็นสิ่งต่างๆ เพื่อเอาชนะกัน เป็นเรื่องน่าตื่นเต้นชวนเล่าชวนฟังของชนชาติต่างๆ นิทานแต่ละถิ่นจึงมักจะมีเรื่องเช่นนี้อยู่เสมอ เทพนิยายจากชายฝั่งบาร์บารี จึงได้เล่าเรื่องนี้ไว้ดังที่บทเตอร์ลัม นำมาเล่าต่อดังนี้

ณ ดินแดนครั้งทางระหว่างทะเลทรายสะฮารากับทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ซึ่งเป็นที่แห้งแล้ง มีแต่หินล้านโล่ง ไม่ค่อยมีแม่น้ำ มีก็แต่แม่น้ำแคบๆ เป็นบ้านเมืองของพระราชองค์หนึ่งซึ่งไร้ไอรสธิดา นับเป็นเรื่องราวโหดร้ายยิ่งแก่พระราช เพราะทรงเกรงว่าจะไม่มีไอรสสืบราชสมบัติต่อไปในภายหน้า

วันหนึ่งในฤดูร้อนขณะที่พระราชเสด็จออกจากราชการในท้องพระโรง ได้มีชายชราคนหนึ่งมาที่ประตูวัง ขอเข้าเฝ้า พระราชาก็ทรงอนุญาตทันที เพราะเป็นธรรมเนียมว่าไม่ว่าใครไม่ว่าจะต่ำต้อยเพียงไรก็ตาม มีสิทธิเข้าเฝ้าพระราชได้ไม่ว่าเวลาใด เมื่อเข้ามาเฝ้าเรียบร้อยแล้ว ยังไม่ทันที่พระราชจะตรัสถาม ชายชรานั้นก็ทูลขึ้นว่า

“ข้าแต่พระราช ที่ข้าพระองค์มาขอเฝ้านี้มีได้ปรารถนาจะทูล

ขอสิ่งใด แต่จะมาถวาย ข้าพระองค์เป็นผู้วิद्याาคมเวทมนตร์คาถา ไม่มีสิ่งใดที่ข้าพระองค์จะทำไม่ได้ ตรัสมาเถะพะยะคะว่าพระองค์ทรงประสงค์สิ่งใด แล้วพระองค์จะต้องทรงได้สิ่งนั้น”

“ถ้าเป็นไปได้ตามนั้น” พระราชาตรัส “ข้าไม่ขอปรารถนาสิ่งใด นอกจากลูกชายให้สืบราชสมบัติ”

“พระองค์ต้องทรงได้แน่นอน” ชายชราทูลตอบอย่างไม่ต้องลังเลใจ “พระองค์จะต้องทรงได้สิ่งที่ปรารถนา มีเงื่อนไขอยู่อย่างเดียวเท่านั้นคือ พระองค์จะทรงมีไอรส ๓ องค์ แต่ละองค์จะทรงเติบโตแข็งแรงและกล้าหาญ เมื่อแต่ละองค์ทรงเติบโตแล้ว ข้าพระองค์จะกลับมาอีกครึ่งหนึ่ง คราวนั้นพระองค์จะต้องประทานไอรสองค์ใหญ่ให้ข้าพระองค์”

ตอนนั้นพระราชาทรงลังเล พระทัย ตรัสถามว่า “จะเอาไป

ทำไมนะ” ชายชราทูลตอบว่า

“ข้าพระองค์จะสอนวิชาความรู้ให้ทุกชนิดเท่าที่ข้าพระองค์รู้ จะสอนให้รู้ภาษาสัตว์ปีกและสัตว์ป่า บางจำพวกเป็นต้น แล้วก็จะสอนให้รู้จักจำแลงแปลงกายให้เป็นอะไรก็ได้ตามใจชอบ แต่ว่าพระองค์จะไม่ได้ทรงพบเจ้าชายองค์ใหญ่อีกต่อไป”

“ถ้าได้ลูกชาย ๓ คนจริงละก็” พระราชาตรัส “ถึงจะเอาคนโตไปสักคนก็ไม่เป็นไร พอยกให้ได้”

เวลาล่วงไป พระราชาก็ทรงได้ไอรส ๓ องค์จริงดังชายชราผู้นั้นจะเรียกว่าพอมดคนนั้น ได้กล่าวไว้ ไอรสพระราชาทรงสามองค์ทรงนามว่า ฮัสตัน โมฮัมเมต และอับดุลลา เมื่อไอรสทั้ง ๓ ทรงมีพระชนมายุได้ ๑๖ ๑๕ และ ๑๔ ตามลำดับ พอมดนั้นก็ได้กลับมา เมื่อถวายคำนับพระราชแล้ว พอมดก็เอามือวาง (อ่านต่อหน้า ๑๑๕)

สาวงามยามนอน - ต่อจากหน้า ๒๔

ผู้หญิงบางคนนอนหลับอ้าปากและบางที่ยังแถมกรนเสียด้วย อย่างนี้ตามตำราว่าอาภัพ ถ้าตัวจะต้องรีบแก้ไขเสียโดยเร็ว

พูดมาถึงตรงนี้ผมชักจะไม่สบายใจ อาจจะฟังดู

เป็นการกล่าวภายในเรื่องไปรเวทหรือเรื่องในมุ้ง เห็นจะต้องหยุดไว้แค่นี้ก่อน เดี่ยวจะมีเสียงแหวมาว่า “ก็ฉันจะนอนของฉันยังงี้ มันหนักที่สวมหมวกใครด้วยละ” ♣

เบื้อหมอก-ไสยศาสตร์? - ต่อจากหน้า ๒๔

อีกเรื่องหนึ่งที่ผู้หญิงมักสนใจคือเรื่องเสน่ห์ยาแฝด ผู้เขียนไม่สนใจว่าจะมีจริงหรือไม่ แต่เป็นเรื่องที่น่าคิดว่าการที่ผู้หญิงต้องมีเรื่องวุ่นวายใจขนาดหนักจนถึงต้องวิ่งไปหาหมอเสน่ห์ หรือพระทำเสน่ห์ (ตามที่ข่าวปรากฏอยู่ในหน้าหนังสือพิมพ์) นั้น ออกจะเป็นเรื่องที่น่าคิด ความผิดพลาดหรือความล้มเหลวในการแต่งงาน หรือกับคู่หมั้นคู่หมายที่ยังไม่แต่งงาน ทำให้เธอต้องเสาะแสวงหาวิธีการด้านไสยศาสตร์มาช่วย แทนที่จะแก้ไขปัญหาคือขบถพรองของตัวในทางปฏิบัติด้วยเหตุผลเชิงวิทยาศาสตร์ ความเชื่อแบบนั้นทำให้ส่งผลร้ายแก่ผู้หญิง

ผู้เคราะห์ร้ายอยู่เสมอ บางรายแทนที่จะสิ้นเคราะห์กลับเพิ่มเคราะห์ให้แก่ตัวเองเพราะความร้ายกาจของหมอเสน่ห์อีก วิธีการที่จะช่วยได้ก็ต้องอาศัยการยอมรับรู้ความจริงของเหตุที่เกิดขึ้น การปรับปรุงตัวเอง นอกจากนั้นก็ต้องอาศัยเพื่อนฝูงญาติให้คำปรึกษาที่ถูกต้องและเพื่อตัดปัญหาในเรื่องความเชื่ออย่างมั่วจวมจอยทิ้งการหาเกินจากความเชื่ออย่างมั่วจวมจอย ก็น่าคิดว่าทางราชการตำรวจควรจะช่วยสอดส่องดูแลในเรื่องคนมีจิตที่ประเภทนี้อย่างเข้มงวดขึ้นบ้าง

ฮัสตันปราบพอมด - ต่อจากหน้า ๒๓

บนบ่าเจ้าชายฮัสตัน พระราชาทรงถอนพระทัย เพราะความรักใคร่เสน่หาในโอโรสองค์หญิง ทำให้ทรงระแวงว่า เจตนาของพอมดที่มิดคือพระองค์นั้นจะไม่บริสุทธิ์เหมือนดังที่เสแสร้งว่าจะรักภักดี แต่ว่าสัญญาต้องเป็นสัญญา พระราชาจึงต้องทรงผนึกพระเศียรอนุญาต พอมดจึงพาเจ้าชายฮัสตันลับหายไป

พอมดพาเจ้าชายไปยังที่อยู่ของตน ซึ่งใหญ่โตโอฬารไม่ผิดวัง อยู่ชายทะเลทราย สร้างอย่างฉลาดให้ดูแล้วงดงาม เพราะห้องทุกห้องซ่อนอยู่ใต้ดินอย่างมิดชิด ส่วนบนพื้นดินมีสนามมีสวนเปิดโล่ง พอมดไม่ปล่อยให้เสียเวลา รับประทานอาหาร

เข้าไปในห้องสมุดทันที ห้องสมุดนั้นเต็มไปด้วยคัมภีร์เก่าๆ พอมดเอาหนังสือเล่มใหญ่หนามาให้เจ้าชายฮัสตัน แล้วส่งว่า

“ต้องอ่านเรื่องราวในหนังสือนี้ให้รู้เรื่องให้ตลอดภายใน ๓๐ วัน แล้วข้าจะกลับมา ถ้าหากเจ้าชายไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจความหมายในหนังสือเล่มนี้ล่ะก็ ข้าจะประหารเจ้าชายเสียทีเดียว”

พูดแล้วก็ผละไป ปล่อยให้เจ้าชายฮัสตันอยู่แต่ลำพัง เจ้าชายฮัสตันต้องอ่านหนังสือเล่มนั้น วันแล้ววันเล่า ตั้งแต่รุ่งจนมืดจนกระทั่งกลางคืน แต่ว่าอ่านอย่างไรก็ไม่มีความรู้ ไม่เข้าใจสักคำ ไม่ว่าจะ

อ่านจากข้างหลังมาข้างหน้า หรือจากข้างบนลงมาข้างล่าง ตัวเขียนในหนังสือนั้นไม่รู้เป็นภาษาอะไร ไม่เหมือนภาษาที่เคยเห็นมาก่อนเลย

เวลาผ่านไปได้ ๒๘ วันแล้ว เจ้าชายต้องยอมละหนังสือ ปลอยชีวิตไปตามขบวนการแล้วแต่โชคชะตา และเพื่อให้ชีวิตได้ร่มเย็นสักวันหนึ่ง ซึ่งเป็นวันสุดท้ายที่จะได้มีชีวิตอยู่ดูโลก เจ้าชายก็เสด็จขึ้นมาข้างบน และเสด็จเที่ยวไปในสวนตามหนทางที่มีต้นไม้ครึ้มร่มเย็น ดอกไม้ในสวนกำลังบานสวยงาม มีนกร้องอยู่ตามต้นไม้ แต่ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใดปรากฏให้เห็นอีกเลย→

แต่ทันใดนั้นเจ้าชายอดแปลกพระทัยไม่ได้ เมื่อทอดพระเนตรเห็นหญิงสาวคนหนึ่งห้อยอยู่กับกิ่งไม้ที่ต้นไม้ไถลออกไปตรงมุมสวน สิ่งที่ถูกหญิงสาวไว้กับกิ่งไม้ก็คือผมของนางเอง เมื่อเสด็จเข้าไปใกล้ เจ้าชายพระหทัยเต้นแรง ทรงรู้ได้ทันทีว่าหญิงสาวสวยคนนั้นแหละเป็นเนอคูของพระองค์ เป็นผู้ที่พระองค์จะเสกสมรสด้วย ถ้าหากมีปฏิกิริยาทำให้พระองค์รอดตายไปได้ในวันรุ่งขึ้น เจ้าชายตรัสถามว่า

“นางเป็นใครนะ แล้วมาทำอะไรที่นี่ ทำไมอยู่ในสภาพอย่างนี้”

“แถมให้ข้าก่อน ให้ข้าขึ้นให้ข้าให้เท่าถึงพันเสียก่อน แล้วข้าจะบอกให้ฟัง”

เจ้าชายฮัสตันจึงจัดแจงให้หญิงสาวสวยหลุดมาจากกิ่งไม้นั้น นางจึงเล่าว่า ตนเองเป็นธิดาพระราชธิดาคนหนึ่ง ที่ถูกนำมาทรมานเพราะพ่อมดนั้นไปต่อรองกับพระราช และนางเองก็ถูกบังคับให้อ่านหนังสือเล่มนั้นด้วยเหมือนกัน แล้วนางก็กล่าวว่า

“ข้าได้เรียนเรื่องกาลาอาคมมูบ้างแล้ว จึงพอจะเข้าใจภาษาที่เขียนในนั้น และภายในเดือนเดียวข้าก็ท่องหนังสือเล่มนั้นได้ขึ้นใจ แต่แทนที่เจ้าพ่อมดนั้นมันจะชอบใจมันกลับโกรธที่ข้าไปรู้ความลับของมัน มันถึงได้จับข้าแขวนไว้ที่กิ่งไม้น้อย่างที่ท่านเห็นเมื่อกี้แหละ แล้วก็ปล่อยข้าไว้อย่างนี้ตั้งแต่นั้นมา”

“เออ ข้าไม่รู้จะตัดสินใจว่าใครจะร้ายกว่ากัน” เจ้าชายตรัส “เพราะตัวข้าเองอ่านหนังสือไม่ออกสักตัว

พรงันข้าก็คงจะต้องตายเช่นเดียวกัน”

“ข้าจะสอนให้เอง” เจ้าหญิงทรงให้สัญญาแก่ขัน “แต่เมื่อพ่อมดกลับมาพรงันละก็ ท่านอย่าไปแสดงให้มันรู้เลยนะว่าท่านรู้และเข้าใจข้อความในหนังสือมัน ไม่ว่ามันจะขู่ขู่หรือจะทำอย่างไรๆ ท่านก็ต้องแกล้งทำเป็นว่าท่านไม่รู้อะไรเลย เจ้าพ่อมดคนนั้นมันร้ายมากนะ ถ้าหากมันรู้ว่าท่านรู้เรื่องในหนังสือและจำได้ตลอดละก็ มันไม่มีวันปล่อยให้ท่านมีชีวิตอยู่รอดต่อไปได้หรอก”

แล้วเจ้าหญิงก็ทรงอธิบายความหมายของเนื้อความในหนังสือ ถ้อยคำและมนตร์อันศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ตลอดจนวิธีใช้ เจ้าชายฮัสตันเข้าใจแล้วก็พยายามท่องขึ้นใจ จนกระทั่งเย็น เมื่อพระอาทิตย์ตกแล้ว เจ้าหญิงก็ทรงขอให้เจ้าชายแขวนเจ้าหญิงเอาไว้กับกิ่งไม้อย่างเก่า เจ้าชายทรงปฏิบัติตาม พลังคริสต์ว่า “ขอพระอัลเลาะห์เจ้าช่วยด้วยเถอะ ถ้าพระองค์โปรด พรงันข้าคงได้ปล่อยเจ้าหญิงให้หลุดพ้นจากการทรมานการตลอดไป”

ในวันรุ่งขึ้น พ่อมดก็ได้กลับมาตามที่พูดไว้ มาถึงก็ถามเจ้าชายว่า “อ่านหนังสือที่ให้ไว้รู้เรื่องไหม” เจ้าชายตอบว่า “โห อ่านไม่รู้เรื่องสักตัว ข้าไม่เข้าใจเลยแหละ” พ่อมดเงอะดาบขึ้นพันกลับไปทักแซ่ของเจ้าชาย แซ่หน้ากระเด็น แล้วพูดว่า “อีก ๓๐ วันข้าจะกลับมาใหม่ คราวนั้นข้าจะตัดหัวเจ้าชายเสียทีเดียว” พูดแล้วก็

จากไป

พอเห็นพ่อมดออกไปจากที่นั้นแล้ว เจ้าชายก็ทรมานตรึงจากในหนังสือเล่มนั้น ในพริบตาเดียวแขนก็กลับติดกับร่างได้ดังเดิม เจ้าชายจึงเสด็จเข้าไปในสวน และไปแก้เจ้าหญิงให้หลุดจากพันธนาการ พลังเล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด เจ้าหญิงจึงตั้งกระดาษ ๓ แผ่นออกมาจากกระโปรง อักษรที่เขียนบนกระดาษนั้นเป็นเช่นเดียวกับที่เขียนในหนังสือเล่มนั้น เจ้าหญิงตรัสว่า

“กระดาษ ๓ แผ่นนี้หายไปกับหนังสือเล่มนั้น พ่อมดมันหาอยู่ตลอดชีวิตของมันที่เดียว ได้กระดาษ ๓ แผ่นนี้แล้วละก็เป็นอันว่าท่านรู้มนตร์กาลามากกว่าที่มันรู้ และท่านอาจจะพ้นจากเงอมมือนั้นไปได้ แต่ตอนนี้ท่านต้องหาที่พักพิงให้ปลอดภัยเสียก่อน เพราะไม่อย่างนั้นเมื่อพ่อมดกลับมา มันต้องตามท่านไปจนสุดโลกทีเดียว”

“มากับข้าด้วยซิ” เจ้าชายทรงขอร้อง “ไม่ก็ให้ข้าไปกับเจ้าหญิง”

“ไม่ได้ ไม่ได้” เจ้าหญิงตรัส “ยังไม่ถึงเวลา เราต้องไม่พบกันอีกจนกว่าเราจะเอาชนะพ่อมดได้ และเราทั้งสองพ้นจากเงอมมือนของมัน”

ตรัสแล้ว เจ้าหญิงก็เฝ้าหมัดมาขึ้นมาสองตัว องค์เองทรงจับตัวหนึ่ง อีกตัวหนึ่งสำหรับเจ้าชาย แล้วเจ้าหญิงก็ทรงควมม้าตรงไปยังบ้านเมืองของพระองค์ ส่วนเจ้าชายก็ปล่อยให้ม้าเหาะอย่างกลับไปยังอาณาจักรของพระบิดาของพระองค์

(ยังมี ต่อ)

บรรจบ พันธุมธนา

นิทานนานาชาติ

ฮัสตันปราบพอมด นิทานอาฟริกาเหนือ (ตอนจบ)

เรื่องเล่าถึงพระราชาทรง
ปรารถนาจะได้ไอรส เมื่อมีพอมด
มารับรองว่าพระราชาจะได้ไอรส
ถึง ๓ องค์ ก็ทรงดีพระทัย แม้
แม้มดจะตั้งเงื่อนไขว่าจะต้อง
ประทานไอรสองค์ใหญ่ให้ ก็ทรง
ยอม แม้ว่าจะไม่ผู้เค็มพระทัย
นักก็ตาม และเมื่อถึงเวลาทุกอย่าง
เป็นไปตามคำพอมด พอมดก็กลับมา
รับเจ้าชายฮัสตันองค์ใหญ่ไปเมื่อ
พระชนม์ได้ ๑๖ แล้ว และพาไปไว้
ยังที่พักของคนซึ่งสร้างเป็นห้องใต้
ดิน ส่วนบนดินเป็นสวนและทาง
เข้าที่ร่มรื่นด้วยต้นไม้ แล้วพอมดก็
มอบหนังสือเล่มใหญ่มาให้เจ้าชาย
ฮัสตันอ่านให้เข้าใจภายใน ๓๐ วัน
ถ้าพอมดกลับมาแล้วปรากฏว่า
เจ้าชายอ่าน ไม่ออกจะต้องถูก
ประหาร เวลาผ่านไป ๒๘ วันแล้ว
เจ้าชายก็ยังอ่านไม่ออก จนนึกท้อ
อาลัย โหนๆในวันรุ่งขึ้นก็จะต้อง
ตาย เจ้าชายจึงเสด็จขึ้นมาเที่ยวเล่น
ในสวน และก็ทอดพระเนตรเห็น
หญิงสาวสวยถูกแขวนห้อยอยู่กับกิ่ง

ไม้ เฝ้าไม่ถึงพื้น โดยโอรสของนาง
เองพันไว้กับกิ่งไม้ หญิงสาวขอร้อง
ให้เจ้าชายทรงแก้ผมให้หลุดออกมา
จากกิ่งไม้ แล้วหญิงสาวก็เล่าว่าคน
เองก็เป็นเจ้าหญิงที่ถูกพอมดนำตัว
มาเพื่อเป็นการต่อรองกับพระราชา
หญิงสาวมีความรู้เรื่องเวทมนตร์
คาถาอยู่บ้างแล้ว จึงอ่านหนังสือเล่ม
ออกและจำได้ขึ้นใจตลอดทั้งเล่ม
แต่เมื่อบอกพอมด พอมดกลับโกรธ
จึงนำตัวนางมาแขวนไว้เช่นนั้น
ฉะนั้นเจ้าหญิงจะสอนให้อ่าน และ
ต้องจำขึ้นใจด้วย กรันพอมดมาตาม
ต้องปฏิเสธอย่างแข็งขันว่าไม่เข้าใจ
อ่านไม่ออก กรันเจ้าชายกระทำตาม
นั้น พอมดก็เอาดาบฟันแขนซ้าย
ของเจ้าชายขาดกระเด็น พอมด
กำหนดเวลาให้อีก ๓๐ วัน พอพอมด
จากไปแล้ว เจ้าชายก็แก้เจ้าหญิงให้
หลุดจากพันธนาการ เจ้าหญิงจึง
เนรมิตมาขึ้น ๒ ตัว แล้วแต่ละองค์
ก็เข้ามาใกล้บ้านใกล้เมืองของคน

แต่เจ้าชายหาได้กลับไปยัง
พระราชวังไม่ กลับจับม้าตรงไปยัง
บ้านหญิงคนหนึ่งซึ่งพระองค์ทรงรู้จัก

อยู่ในเมือง เมื่อถึงบ้านหญิงนั้น ก็
ทรงลงจากหลังม้า แล้วก็ปล่อยม้า
กายสิทธิ์นั้นไป เจ้าชายทรงขอพัก
กับหญิงนั้น และอีกหลายวันต่อมา
ก็ได้เนรมิตอูฐขึ้นมาตัวหนึ่ง เป็นอูฐ
ทำงานมากเพราะมีสี่ขาปลอด แล้ว
ยังมีหนอกหนาปีก ส่วนขาที่แข็งแรง
แรง มีเชือกผูกลำไว้ด้วย เจ้าชาย
ครีธแก่หญิงเจ้าของบ้านว่า

“นี่แน่ะยาย เอาเจ้าตัวนี้
ไปตลาดนะ เอาไปขาย ขายให้ได้
ราคาที่สุดที่จะขายได้ก็แล้วกัน แต่
เชือกถ่วงนี้ต้องเก็บเอาไว้ละ ถึงเขา
จะขอซื้อให้ราคาเท่าไรก็อย่าขายนะ
เอากลับมา เอามาซ่อนไว้ในบ้าน”

หญิงนั้นก็ทำตามคำของ
เจ้าชาย พอมดแลเห็นหญิงนั้นนำ
อูฐมาขาย ก็รู้โดยอำนาจไสยศาสตร์
ของคนว่าอูฐนั้นเป็นของเนรมิต
และวิญญาณของเจ้าชายฮัสตันอยู่
ในเชือกที่ถ่วงอูฐนั่นเอง พอมดจึง
ให้ราคาค่าอูฐเสียสูงจนหญิงนั้นจะ
ตกลงอยู่แล้วทีเดียว พอที่พอมดพูด
ขึ้นเสียก่อนว่า

(อ่านต่อหน้า ๑๑๒)

นิทานนานาชาติ

๕ ชวหลาน - ตวนลุง (นิทานจีน)

คนจีนถนัดแตงนวนิยายมาช้านานแล้ว เพราะฉะนั้นท่านบางเรื่องเช่นเรื่องนี้จะเล่าไว้ทำนองนั้น ดังที่ ก. เจ. เซอร์คินได้เล่าไว้ดังนี้

ตอนปลายราชวงศ์เซ็ง ยังมีอำมาตย์ผู้ใหญ่คนหนึ่งชื่อหว่างจุนอยู่ในมณฑลกวาสี อำมาตย์หว่างจุนเป็นคนซื่อสัตย์และซื่อตรงทั้งก่อนข้างจะเข้ม้งวดโดยเฉพาะแต่บุคคลในครอบครัว เป็นต้นว่าไม่ยอมให้คนใดในครอบครัวแม้แต่ภรรยาอยู่ในเมือง ทั้งนี้เพราะท่านอำมาตย์ผู้เห็นว่าธรรมเนียมประเพณีของคนในเมืองด้อยกว่าในชนบท นอกจากนั้นก็ยังเป็นห่วงลูกสาวคนเดียวที่ชื่อชวหลาน อำมาตย์หว่างจุนตั้งมาตรฐานไว้ว่าผู้ใดคิดจะมาแต่งกับลูกสาวของตนจะต้องเป็นคนมีตำแหน่งการงาน มีสติปัญญา บัดนี้ชวหลานกำลังเติบโตเป็นสาวสวย อายุสมควรจะแต่งงานได้แล้ว แต่ก็ยังไม่ได้แต่ง แม้แต่หมั้นก็ยังไม่ได้หมั้น

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่อำมาตย์

หว่างจุนไปราชการแถบชายแดน ก็ได้เกิดกบฏขึ้น พวกโจรเที่ยวปล้นสะดมและฆ่าผู้คนอยู่ทั่วเขตชนบท ครอบครัวของอำมาตย์หว่างจุนก็อยู่ไม่ได้ หากขึ้นอยู่ในบ้านอันโอ้อวดของตนคงจะเป็นอันตราย ดังนั้นภรรยาของหว่างจุนจึงตัดสินใจอพยพออกจากบ้าน เดินทางร่วมไปกับพวกอพยพหลบภัยที่มีมากมายตามท้องถนน มุ่งตรงไปยังเมืองจุงเจา ซึ่งน้องสาวของภรรยาหว่างจุนมีบ้านช่องใหญ่โตอยู่ที่นั่น นางหว่างบอกลูกสาวให้แต่งตัวปอนๆ สวมเสื้อผ้าเก่าๆอย่างพวกชาวบ้าน นางหว่างถึงจะเป็นผู้หญิงที่มีใจเข้มแข็งกล้าหาญก็จริง แต่เดินไกลเป็นวันๆอย่างนี้ ถึงอย่างไรก็เดินไม่ไหว เพราะเท้าผูกไว้เล็กอย่างนั้น จึงต้องนั่งเกวียนให้คนหาม ส่วนชวหลานลูกสาวแต่งตัวเป็นชาวบ้านเดินไปข้างๆ

ครั้นเดินทางมาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ก็มีข่าวแพร่สะพัดไปในหมู่พวกอพยพด้วยกันว่า โจรพวกนั้นกำลังเดินทางใกล้เข้ามาแล้ว ทันใด

นั้นก็เกิดการแตกตื่นขึ้นในหมู่บ้าน เหล่านั้น คนใช้ของนางหว่างฉวยเกวียนได้ก็พาวิ่งเคล็ดไป ชวหลานพยายามจะวิ่งตามไปให้ทัน แต่ผู้คนที่กำลังซุ่มน่ว่นวายเพราะตระหนกตกใจ จะแหวกทางไปอย่างไรก็ไปไม่ได้ ในที่สุดชวหลานก็พลัดกับมารดา หลงออกไปนอกหมู่บ้าน ชวหลานเที่ยวเดินหา มารดาหาคนใช้เท่าไรก็หาไม่พบ จะถามใครถึงหนทางไปเมืองจุงเจา ก็ไม่รู้จะไปถามใคร เพราะใครๆก็พากันหาที่หลบซ่อนตัวให้พ้นพวกโจรกันทั้งนั้น ชวหลานเดินอยู่เป็นชั่วโมงๆ จนเหนื่อยอ่อน ก็ได้มาถึงหมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง แต่ก็หาผู้คนไม่พบอีก นักดูหนังสาวผู้ได้รับการเลี้ยงดูอย่างทะนุถนอม เมื่อต้องมาตกอยู่ในภาวะเช่นสถานทีเช่นนี้ ชวหลานทั้งตกใจทั้งว่าเหวอแลไม่เห็นผู้ใด จึงทรุดกายลงนั่งตรงบันไดศาลเจ้าแห่งหนึ่ง แล้วก็ร้องไห้

ชวหลานนั่งร้องไห้อยู่อย่างนั้นนานเท่าไรก็บอกไม่ถูก ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียง (อ่านต่อหน้า ๑๒๒)

ได้ยินเสียงคนร้องตะโกน ชั่วหลาน
เงยหน้าขึ้นด้วยความตกใจกลัวตัว
ตื่น คิดว่าพวกโจรมารั้งตัวแล้ว แต่
ปรากฏว่าคนที่มาใกล้ตัวนั้นท่าทาง
เป็นคนดีไม่ดูร้ายอะไร คนที่ส่ง
เสียงร้องตะโกนนั่นเป็นชายชราเดิน
ไม่ค่อยจะไหว ชายหนุ่มที่มาด้วย
ต้องช่วยประคอง ชายชราแลเห็น
หญิงสาวก็ร้องถามไปว่า

“คุณหมื่น นั่นคุณหมื่นหรือ
ลูก”

ชั่วหลานได้ยินแล้วก็งงตอบไม่
ถูก ชายหนุ่มที่มากับชายชราจึง
ตอบแทนว่า

“ไม่ใช่หรอกพ่อ นี่ไม่ใช่
คุณหมื่นหรอก พ่ออย่าเศร้าโศก
เสียใจไปเลย”

ชั่วหลานลูกขุ่นขื่นรอนชาน
ชราเข้ามาใกล้ ชายชราเข้ามาจ้อง
มองอย่างพิลึกพิลั่นแล้วจึง
ขอโทษ กล่าวอธิบายว่า

“ข้าชื่อเจิงหวาป้า เป็นพ่อค้า
จากหลิวเหิง เราอพยพหลบหนี
จากพวกโจร และขณะที่กำลังหนี
กันแดดคืนซุลมุนอยู่นั้น ลูกสาวที่
ชื่อคุณหมื่นได้พลัดกัน หาเท่าไรก็
ไม่พบ คุณหมื่นอายุรุ่นราวคราว
เดียวกับนาง พอมานี้เห็นนางนั่งอยู่ที่
ต้นบันไดศาลเจ้า ก็เลยสำคัญว่า
เป็นลูกสาวข้า ไซ้ นี้อีกสาวข้าจะ
พลัดไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้”

ชายชราพูดลงท้ายอย่างเศร้า
สร้อยจนกระทั่งชายหนุ่มที่เป็นลูก
ชายต้องคอยปลอบโยนทั้งให้กำลังใจ
ว่า น้องสาวคงไม่หายไปไหนหรอก

พยายามหาก็คงพบ อย่าได้สิ้นหวัง
เสีย แล้วก็หันไปถามชั่วหลานว่า
จะให้ช่วยอะไรบ้าง ชั่วหลานเล่า
เรื่องของตนให้ฟัง แล้วเสริมว่า

“แม่ข้ามัน้องสาวอยู่ในเมือง
จุงเจา แต่ถึงจะรู้หนทางว่าไปทาง
ไหน ข้าก็ยังไม่ถึงนั้นไม่ได้ง่าย ๆ
หรอก เพราะข้าไม่เคยเดินทางไป
ไหนคนเดียว คนใช้ก็ไม่มี”

“พ่อข้าจะดูแลนางเอง” ชาย
หนุ่มกล่าวอย่างเชื่อใจ แล้วเลย
แนะนำตัวเองว่า ตนชื่อคุณลุง
เป็นพี่ชายของคุณหมื่น

“มันเป็นหน้าที่ของพ่อเอง”
ชายชรากล่าว “พ่อหวังว่าคงจะมี
ใครสักคนช่วยเหลือดูแลคุณหมื่น
ของพ่อเช่นเดียวกัน”

ในเวลาไล่เลี่ยกันนั่นเอง มารดา
ของชั่วหลานที่คนใช้ซื้อสัตว์พา
ลัดเลาะเข้าไปในป่า เพราะเห็นว่า
ไปตามถนนจะเป็นอันตราย ก็ได้
ไปพบหญิงสาวคนหนึ่งรุ่นราวคราว
เดียวกับลูกของตน กำลังจะแขวน
คอกับต้นไม้ จึงได้สั่งให้คนใช้ไป
ช่วยเอาไว้ และหญิงสาวนั้นก็ชื่อ
คุณหมื่นนั่นเอง เมื่อพลัดกับพ่อและ
พี่ชายแล้ว คุณหมื่นทั้งกลัวทั้งสิ้น
หวังก็เลยผูกคอตาย เมื่อนางห่อ
ทั้งเรื่องราวของคุณหมื่นแล้วก็
ส่งสาร ทั้งยังนึกถึงลูกสาวของตน
อีกด้วย จึงรับปากว่าจะช่วยดูแล
คุณหมื่นให้จนกว่าจะได้พบกับพ่อ
และพี่ชาย

ส่วนเจิงหวาป้าก็ได้พาลูกชาย
กับชั่วหลานเดินไปตามทางกลับ

อย่างระหกระเหินเพื่อเลี้ยงไม่ให้ต้อง
ประจัญหน้ากับพวกโจร คนทั้งสาม
เดินทางมุ่งหน้าไปยังเมืองจุงเจา
แต่ว่าหนทางนั้นไกลแสนไกลทั้งยัง
ไปได้ยากลำบาก ทำให้สุขภาพ
ชายชราเสื่อมโทรม แม้ลูกชายจะ
ช่วยพยุงอย่างไร ก็ไปต่อไปอีกไม่
ไหว ดังนั้นเมื่อถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง
ในตอนเย็นวันหนึ่ง ชายชราถึงกับ
เป็นลมพับลงไป คุณลุงกับชั่วหลาน
ช่วยกันอุ้มไปพักที่โรงเคี่ยมที่ใกล้
ที่สุดแห่งหนึ่ง แล้วก็ไปตามหมอ
หมอก็ช่วยอะไรไม่ได้มากเพราะ
ร่างกายทรุดโทรมเหลือเกิน เมื่อ
เจิงหวาป้ารู้ตัวว่าตนเองเห็นจะไม่
รอดแน่ จึงเรียกคุณลุงกับชั่วหลาน
เข้ามา แล้วก็พูดว่า

“พ่อดูแลเจ้าทั้งสองต่อไปอีก
ไม่ได้แล้ว นับแต่นี้ต่อไปคุณลุง
เจ้าต้องดูแลชั่วหลาน แต่คนก็คงจะ
เอาไปโจษกันจนเสียชื่อ ถ้าเจ้า
ทั้งสองไม่แต่งงานกัน”

ได้ยินชายชราพูดเช่นนั้น
ชั่วหลานก็อายจนหน้าแดง ชายชรา
ก็พูดต่อไปว่า

“นางเห็นจะไม่ได้รักลูกข้า
ละมัง”

“รัก รัก ข้าชอบคุณลุงมาก
ทีเดียว” ชั่วหลานตอบละล้าละลัก
“แต่ข้าจะแต่งงานได้อย่างไรโดย
ยังไม่ได้รับอนุญาตจากพ่อแม่ แล้ว
ก็ไม่มีแม่สื่อจัดแจงให้ด้วย มันไม่
เป็นไปตามธรรมเนียมประเพณี”

“ไม่มีเวลาพ่อจะทำตาม
ประเพณี” ชายชราพูด “ขณะนี้

เป็นเวลาที่บ้านเมืองกำลังเดือดร้อน
แล้วไม่ช้าพอกก็จะไปบ้านเก่าแล้ว
ไม่มีใครกำหนดนางได้หรอก ถ้านาง
จะละประเพณีเสียในตอนนั้น”

แม้กระนั้นชาวหลานก็ยังลังเล
นางรู้ตัวว่าตัวเองรักดวงลูกซึ่ง
เพียงใด แต่ก็รู้ด้วยว่าบิดาของตน
เกรงประเพณีแก่ไหน และได้ถือ
การเลือกสามีให้ลูกสาวคนเดียว
เป็นเรื่องพิเศษเพียงใด ทั้งๆ ที่เห็น
ชาวหลานอีกๆ อกๆ ไม่รู้จะตอบอย่าง
ไรถูก ชายชราที่พูดคือไปว่า

“ลูกชายข้าเป็นเด็กคั้นะ เรียน
มากมายนะ วันหนึ่งอาจได้เข้าสอบ
จอหงวนก็เป็นได้”

ขณะนั้นพ่อตีหมอกลับเข้ามา
ได้ยินถ้อยคำได้ตอบกันโดยตลอด
จึงตกลงเห็นควรให้จัดพิธีแต่งงาน
โดยทันที เมื่อถึงหมอกทั้งคนจับ
เห็นตรงกันเช่นนั้น ทั้งใจตนเองก็
ไม่ขัดข้อง ชาวหลานจึงยินยอม
แต่งงาน ต้องรีบไปเช่าเสื้อผ้ามา
แต่ง และทำพิธีโดยด่วน ต้องเขียน
บัญชีอัญญาตัพ้องปู่ย่าตายายทั้งสอง
ตระกูล เจิงหวาป่าอูต่าห์ลูกชน
มานั่งเก้าอี้รับการระของเจ้าบ่าว
เจ้าสาว เจ้าบ่าวเจ้าสาวต้องคุกเข่า
ลงโขกหัวกับพื้นเป็นการการระ แต่
พอเจิงหวาขึ้น ก็ต้องคุกใจจนสุดขีด
ที่เห็นชายชราหมดลมเสียแล้ว
“ออกจะเป็นกลางไม่สู้ดีนักนะ”

เจ้าของโรงเตี๊ยมพูดแก้หมอ

เมื่อทำพิธีเสร็จเจิงหวาป่าแล้ว
ดวงลูกก็พาชาวหลาน ไปอยู่ยังเมือง
ที่ไกลๆ กันนั้น ตอนแรกๆ กันทั้งสอง
ก็มีความสุขดีอยู่ แต่ด้วยเหตุที่
คร่ำครวกับการเดินทางกับทั้ง

เสว้าโสภที่เสียบิดาไป ดวงลูกก็เลย
ล้มป่วยลง ชาวหลานต้องดูแลรักษา
พยาบาลสามปี ทั้งยังต้องดูแล
บ้านช่อง ซึ่งนับเป็นงานหนักพอๆ
สำหรับคนที่ไม่เคยสมบุกสมบัน
อย่างชาวหลาน แต่ชาวหลานก็พอใจ

วันหนึ่งขณะที่ชาวหลานกลับ
จากตลาด ก็ได้ยินคนโง่กันว่ามี
อำมาตย์ผู้ใหญ่มาตรวจเยี่ยมเมืองนั้น
เป็นการแสดงว่าพวกกบฏได้ถูก
ปราบลงราบคาบแล้ว บ้านเมือง
สงบสุขแล้ว ชาวหลานยินยอมอยู่ใน
ในฝูงชนที่กำลังยินเรียงรายอยู่ข้าง
ถนน ขณะที่ผู้หามเกี้ยวอันสวยงาม
ผ่านไป ชาวหลานจำได้ถนัดว่า
อำมาตย์ผู้ยิ่งใหญ่คนนั้นหาใช่ใครอื่นไม่
บิดาของตนนั่นเอง ชาวหลานบอก
ไม่ถูกว่าตนเองรู้สึกอย่างไร ทั้งดีใจ
ทั้งกลัว และพอชาวหลานผลจากที่
นั้น จะกลับไปแจ้งข่าวให้สามีทราบ
ก็มีทหารตามมาและขอร้องให้กลับ
มาก่อน ทหารกล่าวว่า “ท่าน
หว่างจุนกล่าวว่า เห็นนางแล้วนึก
ถึงลูกสาวที่หายไป จึงส่งให้นางไป
หา” พูดแล้วก็พาชาวหลานไปพบ
อำมาตย์หว่างจุนที่ชวนอันเป็นที่พัก
ชั่วคราว การที่พ่อลูกได้พบกัน ก็
นับว่าเป็นที่น่าชื่นชมยินดี แต่กระนั้น
ชาวหลานเล่าถึงการแต่งงานของตน
เท่านั้นแหละ บิดาของนางก็โกรธ
เป็นพื้นเป็นไฟ เอ็ดตะโรขึ้นว่า

“เจ้าบังอาจอย่างไรถึงได้
แต่งงานโดยไม่บอกพ่อบอกแม่
ผู้ชายคนที่เจ้าแต่งด้วย จะถือเป็น
ผัวของเจ้าไม่ได้ เพราะเจ้าทำไป
โดยฝ่าฝืนประเพณี พ่อไม่ต้องการ
ลูกเขยอย่างนี้ จนกั้น ความสำคัญ

อะไรก็ไม่มี ข้อเสียก็ไม่มี เจ้าต้อง
กลับบ้านพร้อมพ่อ พ่อจะกลับพร้อม
แต่ในระหว่างนั้นเจ้าต้องอยู่ที่นั่น กลับ
ไปไม่ได้”

แม้ชาวหลานจะอ่อนวอนบิดา
ของตนเท่าใดๆ ก็ไม่อาจเปลี่ยนใจ
อำมาตย์หว่างจุนได้ เพราะอำมาตย์
หว่างจุนไม่มีวันเปลี่ยนใจ แล้วก็
ยอมให้ลูกสาวกลับไปรำลาคดวงลูก
ได้ด้วย ดังนั้นเมื่อกลับไปถึงบ้าน
ชาวหลานจึงมีอาการเสว้าโสภ ถึงจะ
ได้พบมารดาหรือแม่ได้พบดวงหทัย
ผู้ร่ำไรครวกัน ชาวหลานก็ได้
รู้สึกยินดี จึงไม่ได้สนใจว่า
ดวงหทัยนั้นแน่ชัดกับดวงลูกสาม
ของตน แต่ก็ในวันหนึ่งขณะที่
ชาวหลานกำลังนอนร้องไห้อยู่คนเดียว
ดวงหทัยก็ได้เข้ามาเยี่ยมเยียน
ถามไถ่ว่าร้องไห้ทำไม แล้วหญิง
ทั้งสองก็ผลัดกันเล่าเรื่องของตน
ชาวหลานจึงได้รู้ว่า สวรรค์ได้ประ
ทานน้องผัวมาเป็นเพื่อนในยามนี้

ข้างฝ่ายดวงลูก อดตระหนก
ตกใจไม่ได้เมื่อเห็นเมียของตนหาย
ไปไม่กลับมา จึงได้ขอร้องเพื่อนฝูง
ให้ช่วยกันตามหา แต่ไม่ช้าก็รู้ได้ว่า
บิดาของนางได้เกาะกุมเอาตัวไปไม่
ผิดกับนักโทษ รู้เช่นนั้นแล้วดวงลูก
ก็เห็นว่าเป็นการไร้ประโยชน์ที่จะ
ไปคัดจ้างอำมาตย์หว่างจุน นอก
จากนี้ยังอาจเป็นอันตรายเสียอีกด้วย
ฉะนั้นจึงไม่มีทางใดดีกว่ากลับไป
ตั้งหน้าตั้งตาเรียนหนังสือจนกระทั่ง
พร้อมที่จะเข้าสอบจอหงวนในคราว
ที่จะประกาศสอบต่อไป และก็ดู
เหมือนจะมีเคราะห์ไม่มีที่สิ้นสุด
ประธานกรรมการควบคุมการสอบ→

กรรมเป็นอำมาตย์ห้วงจุน ซึ่งบัดนี้
เป็นเจ้าเมืองไปแล้ว ตอนลุงเกรงว่า
อำมาตย์ห้วงจะรู้ชื่อแซ่ของตัวและ
เกิดความรู้สึกไม่ดีต่อตนผู้เป็นบุตร
เขย เพราะฉะนั้นก่อนเข้าสอบจึง
เปลี่ยนชื่อเป็นหมองไปหิว และ
หมองไปหิว ก็ได้ตอบข้อสอบเป็น
อย่างดีเป็นที่ถูกใจอำมาตย์ห้วงเป็น
อย่างยิ่ง จึงได้ตำแหน่งจอหงวนใน
ชั้น

ความสัมพันธ์กับอำมาตย์ห้วง
ยังไม่สิ้นสุดเพียงนั้น เพราะปรากฏ
ว่าวันหนึ่งตอนลุงได้รับเชิญให้
ให้ไปเยี่ยมเจ้าเมืองที่บ้านในชนบท
ไม่มีอะไรจะทำให้ตอนลุงปลื้มปิติ
เท่ากับจะได้ไปเยี่ยมบ้านที่ภรรยา
ของตนอยู่ แต่แล้วก็กลัวว่าอำมาตย์
ห้วงจะรู้ว่าตนชื่อเดิมอะไรเปลี่ยน
ใหม่เป็นอะไร ครั้นมาได้รับการ
ต้อนรับอย่างดียิ่ง ก็เลยลืมกลัวและ
ก็ไม่แปลกใจนัก เมื่ออำมาตย์ห้วง
พูดเรื่องการแต่งงาน เจ้าเมืองพูด
ขึ้นว่า

“ข้ามีลูกสาวคนหนึ่ง มีอายุ
สมควรจะแต่งงานแล้ว ถ้าได้แต่ง
กับผู้มีเกียรติเป็นจอหงวน อันเป็น
ผู้มีชื่อเสียงเด่นนั้น ข้าก็จะปิติยินดี
เป็นอย่างยิ่ง”

ตอนลุงแสร้งทำเป็นลังเล ใน
ที่สุดก็พูดขึ้นว่า

“ในขณะที่ข้ารู้สึกเป็นเกียรติ
อย่างยิ่งที่จะได้แต่งงานกับลูกสาว
ของท่าน แต่ข้าก็ต้องกล่าวถึง
ข่าวลือที่ได้ยินมา ก็มีคนเขาโจษ
กันในเมืองว่าลูกสาวของท่านได้พบ

ผู้ชายคนหนึ่งระหว่างที่เกิดกบฏ
เมื่อ...”

ห้วงจุนไม่ยอมให้ตอนลุงพูด
จนจบ ได้อธิบายเรื่องราวให้ฟังว่า
ลูกสาวเกิดไปตกลงจะแต่งงานกับ
คนปัญญาต่ำคนหนึ่ง คนไปขัดขวาง
ไว้ ตอนลุงเลยแสร้งชมว่า “ท่าน
ฉลาดเป็นเลิศ ถึงได้ไปขัดขวางเสีย
กัน ถ้าเช่นนั้นพวกที่โจษกันว่าลูก
สาวท่านแต่งงานแล้ว ก็นับว่าพูด
ให้เสียหายโดยแท้” ห้วงจุนก็บอก
ตอนลุงให้จัดหาแม่สื่อมาติดต่อ
ตอนลุงจึงบอกชื่อแม่สื่อไว้ และแจ้ง
ว่าจะให้มาติดต่อเร็วๆ นี้ ตอนลุง
รู้สึกปลื้มใจจนอยากจะได้เดินเล่นมาก
กว่าจะนั่งเกวที่เจ้าเมืองจัดให้กลับ
บ้าน ดังนั้นเมื่อลงจากดึกที่อยู่ของ
เจ้าเมือง ตอนลุงก็เดินเรื่อยๆ เข้าไป
ในสวนอย่างผาสุก ตอนลุงรู้สึกมี
ความสุขถึงกับร้องเพลงออกมา
ทันใดนั้นเอง ตอนลุงก็เหลือบไป
เห็นหญิงสาวคนหนึ่งนั่งหน้าเศร้า
อยู่ข้างสระบัว จึงขอยกยที่เข้ามา
รบกวน หญิงสาวตอบโดยไม่ได้เงย
หน้าขึ้นว่า

“ไม่เป็นไรหรอก ข้าใจเสีย
อีกนะนาที่ได้พบคนที่มีความสุข ข้า
ได้ยินเสียงท่านร้องเพลงมาแต่ไกล
แล้ว ดังนั้นมาแล้วนะที่ข้าเคยมี
ความรู้สึกอยากร้องเพลง”

มีอะไรในน้ำเสียงตลอดจน
รูปร่างของผู้พูดทำให้ตอนลุงนึกถึง
ตอนหยินน้องสาวที่หายไป แต่ว่า
เสื้อผ้าอันสวยงามตลอดจนการที่ได้
มานั่งอยู่ในสวนเช่นนั้น ทำให้ตอนลุง

ไม่แน่ใจ แต่ครั้นหญิงสาวเงยหน้า
ขึ้นมองตอนลุงอย่างอาบๆ ตอนลุง
ก็รู้แน่ๆ ว่าตนจำไม่ผิด ตอนหยินน้อง
สาวของตนแน่ๆ จึงร้องทักขึ้นว่า

“ตอนหยิน ตอนหยิน จำที่ไม่
ได้หรือ นี่พี่นะ ตอนลุง”

หญิงสาวมองพี่ชายอย่างไม่
เชื่อสายตา ตอนลุงจึงถอดหมวก
ออกให้ดูเต็มตา หญิงสาวจึงวิ่งเข้า
มาหา แล้วก็พูดจาปราศรัยกันอยู่
นาน จนตอนหยินลืมทุกข์โศกที่
ทราบข่าวว่าบิดาของตนตายเสีย
แล้ว ส่วนตอนลุงก็ไม่ทันนึกแต่
แรกว่า ตอนหยินอาจช่วยติดต่อกับ
เมียของตนได้ จนกระทั่งตอนหยิน
กิดขึ้นได้เอง จึงรีบเข้าไปบอกชั่ว
หลาน แต่แล้วก็อดแปลกใจไม่ได้
ที่เห็นประตูคานนอกที่จะเข้าไปห้อง
ชั้นในปิด ตีกลุญแจด้วย ตอนหยิน
เคาะเท่าไรๆ ก็ไม่มีใครมาเปิด ตาม
ธรรมดาประตูนี้จะปิดตอนกลางคืน
และจะต้องมีคนไข้ไปๆ มาๆ อยู่เสมอ
แต่เวลานี้เกิดอะไรขึ้น ด้วยเหตุที่
ตอนหยินเป็นเพื่อนสนิทชั่วหลาน
จึงบอกทางลับที่จะเข้าไปในห้อง
ผู้หญิงให้ ทางลับนั้นแม้แต่บิดาของ
ชั่วหลานก็ไม่รู้ ตอนหยินคิดจะทำ
ให้ชั่วหลานตื่นตื่นจึงแอบไปทาง
ลับ และก็นับเป็นโชคดียิ่งอย่าง
เหลือเกิน ที่พอเข้าไปในห้องก็
ต้องหวัดร้องออกมา เมื่อเห็นชั่ว
หลานกำลังยืนอยู่บนเก้าอี้ มีผ้าแพร
ผูกอยู่รอบคอ และอีกชายหนึ่งพาด
อยู่กับข้อ ให้มาโยงไว้กับเหล็กขัด
ประตู ตอนหยินร้องลั่นว่า

“ลงมา ชั่วหล่น ลงมา”

“อย่างนะ อย่างๆละตัวข้า
อย่ามาห้ามด้วย” ชั่วหล่นพูดอย่าง
เด็ดเดี่ยว “พอข้ามาบังคับข้าให้
แต่งงานกับผู้ชายชื่อหมองไปหิว
ข้าไม่ยอมแต่งหรอก คายเสีย

ดีกว่า”

“โอ้ ทำหุ่นหันพลันแล่นไป
ได้” ดวนหยินคิดว่า “หมองไป
หิววันไครกันล่ะ ก็ดวนหลงฟ้าเอง
แหละ”

พูดแล้วดวนหยินก็แก้ผ้าแพร

ออกจากกอกชั่วหล่น พอรู้ความจริง
และบัดนี้ดวนหลงฟ้ามีของคืนมาขึ้น
กอยอยู่ในสวนจริง ๆ น้ำตาที่ไหล
ลงอาบแก้มชั่วหล่น แล้วเรื่องก็ถึง
เอยลงด้วยดี

ตอบปัญหา - ต่อจากหน้า ๑๓

ถาม - ว. ประสาท พิณ

พลเรือนมือสะอาด ข้อสำคัญต้องไม่เป็นผู้ชายมือ ๒ ไม่ว่าจะ
หย่าร้างเมียด้วยกรณีใดก็ตาม และหนักต่อการเป็นเมียเก็บ
อนุนางบำเรอ เมียน้อย ฯลฯ

“เมื่อนานวันบั้นปลายการกวาดล้างคน...ทั้งเมือง หนูก็
โดนจับด้วย ทำให้บังเอิญได้ไปรู้จักกับนายพลคนหนึ่ง เขาชี้
หนังสือการเมืองที่หนูอ่าน และชี้คำอธิบายของหนูไปอ่าน แล้ว
ให้อ่านาเรียกหนูไปคุยและขอเรื่องให้ทำงานให้เขา หนูไม่
อยากรับ เพราะถ้าพวกหนูเขารู้ หนูก็อาจจะโดนเก็บ ยิ่งเมื่
ถูกฟ้องถึงทางรฐทั้งกายและใจอยู่แล้ว แต่หนูก็รักแผ่นดินที่หนู
เกิด หนูขอให้เขาส่งหนูเรียนต่อเขาก็รับ แต่แล้วกับบอกว่าห
อย่างหนูไปไม่ได้ แต่หนูไม่ยอม เขาก็ไม่ทำอะไร และให้หนู
เดือนละ ๕๐๐ พวกเพื่อน ๆ สนทนากับเขาว่านายพลจับหนู หนู
ไม่รู้จริงๆ เพราะเวลานั้นหนูมีภรรยาแล้ว แต่ไม่ตกลงแต่งงาน
เพราะกลัวชีวิต หนูจึงถามเขาว่า “ท่านจับหนูจริง ๆ หรือ
คะ” เขาก็บอกว่าจริง ๆ หนูไม่รู้หรือ หนูจึงคิดว่าว่าหนูเคารพนับถือ
เพราะสืบรู้ว่าท่านไม่เคยมีเมียหรือเมียน้อย และมีสะอาด รัก
ท่านอย่างเด็กรักผู้ใหญ่ และท่านก็ส่งหนูเรียน และท่านก็ว่าเมื่อ
หนูเรียนจบจะแต่งงานกับแฟนที่ไม่ว่า

“ต่อมาเมื่อปลายปีที่แล้วท่านพาหนูเข้าโรงแรมหรู
หนูพยายามสุดความสามารถแต่สู้แรงเขาไม่ไหว จะแจ้งตำรวจก็คิด
ว่าเขาต้องเข้าข้างกัน แล้วหาว่าหนูแบล็กเมล อีกอย่างหนึ่งหนู
ก็คิดถึงบุญคุณเขา และก็เริ่มจะรู้สึกรักเขา แต่ไม่เคยคิดจะเป็น
เมียหรือเมียน้อยเขา เพราะหนูเลอกผู้ชายมาตลอดเวลา เป็น
การเสียเกียรติที่จะกินน้ำได้สกปรก และเขาก็ ๕๕ แล้ว จะไป
วันไปพรุ่งก็ไม่รู้

“ทุกวันนี้เขาให้เดือนละ ๕๐๐ เขายังผ่อนส่งบ้าน หนูขอ
ให้เขาซื้อเครื่องทำ...ให้ เขาขอเวลาเพราะว่ามีแต่เงินเดือน
เมียเขาไม่พอและสวนและต้องส่งลูกเรียนนอก...

“เพื่อน ๆ บอกให้ตกลงกับแฟนเสียเถิด แต่หนูไม่อาจทำได้
เพราะจะเป็นการเลวมากที่หลอกหลวงคนอื่น และไม่ถูกต้อง

ของคนหนึ่งแล้วจะไปเป็นของอีกคนหนึ่ง แต่หนูก็ยอมไม่ได้ที่
จะเป็นเมียเก็บของเขา แต่ก็ยังไม่อาจหาหนทางไป ถ้าข้าตัว
ตายเสียได้ก็แล้วไป ถ้าหนีไปเมื่อกี้จะเดือดร้อน และวันข้างหน้า
หนูจะมองหน้าลูกเมียเขาได้อย่างไร...

“ทุกวันนี้พอคิดว่าหนูเกาะเขากินโกงเขากิน หนูจะไป
ขายของก็ไม่มีทุน จะเพาะเห็ดก็ไม่มีที่ จะขายเสื้อผ้าโหลก็ต
มีทุนหมุนเวียนคงต้องหมิ่นและจะต้องพูดภาษาจีนได้ เงินขาย
ตลาดกินแบ่ง ๕ วันได้แค่ ๑๐ เล่มกำไรแค่ ๖๐ บาท หนูไม่ยอม
ขูดรีดใคร และไม่ยอมให้ใครขูดรีดหนู ช่วยแนะทางหนูหน่อย
นะคะ”

ตอบ - น้อย่างหนึ่ง คุณบอกว่ารักบ้านเกิดนี่คือ
เมืองไทย ท่านนั้นก็พอควรจะทำให้คุณเลิกห่วงใยความ
รู้สึกอย่างอื่นได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของคุณแม่หรือของ
พ่อเลี้ยง เป็นตัวของคุณเองนั่นแหละ

แต่แปลกอยู่อย่างหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่คุณก็แสดงความ
เข้มแข็งด้านจิตใจให้ประจักษ์ชัดอยู่ด้วยคำพูด ที่บ่งถึง
ความมานะ อุตสาหะ และรักศักดิ์ศรี ก็ยังดูคุณอ่อนแอ
หนักหนาเมื่อมาถึงเรื่องของประเพณีในครอบครัว ความ
กดดันนั้นจะมากเพียงใด ‘จินตนา ๒’ ไม่อาจเอาได้ แต่
ถ้าถึงกับทำให้คุณคิดฆ่าตัวตายหรือหนีออกจากบ้านได้
แล้วก็ควรนับว่าร้ายแรงพอควรทีเดียว

ความรู้สึกขัดแย้งที่นำคุณไปสู่การตัดสินใจที่แตกหัก
เช่นนั้น นั่นละ มาจากแรงต่อต้านที่มาจากพื้นฐานที่
แข็งทางจิตใจ แต่ในเวลาเดียวกันก็ช่วยให้คุณทนทาน
ต่อสภาพความเป็นอยู่นั้นได้

อดนึกชมความอุตสาหะของคุณไม่ได้เลย ไม่ว่าจะเป็น
เป็นเรื่องเกี่ยวกับความปรารถนาจะเล่าเรียนต่อ หรือ
เรื่องการหาทางทำมาหากิน เชื่อได้ว่า คุณจะไม่มีวันตก→

นิทานนานาชาติ

ออตาผู้โชคดี (นิทานอาฟริกา)

เรื่องนี้ที่ชุมชน เฟลด์มานรวบรวมไว้ในตำนานและนิทานอาฟริกา มีหลายตอนคล้ายนิทานของชาวอ่ายตอน ซึ่งนับว่าแปลกไม่น้อย เพราะชนสองชาติมีบ้านเมืองมีที่อยู่ห่างกันนับเป็นพันๆ ไมล์ จนไม่น่าจะเล่าตามๆ กันไปได้ จึงน่าจะมีแหล่งกลางที่ได้แพร่เรื่องทำนองนี้ไปยังถิ่นต่างๆ มากกว่า เรื่องเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเศรษฐีผู้หนึ่ง มีลูกชาย ๓ คน เกิดจากเมีย ๓ คน เมียคนหนึ่งมีลูกชายคนหนึ่ง ครั้นเมื่อเศรษฐีเจ็บหนักคิดว่าเห็นจะไม่รอดแน่ เศรษฐีก็เรียกลูกชายคนโตมาบอกว่า “ถ้าพ่อตายไปแล้ว เจ้าอย่าเอาอะไรของพ่อไปเลยนะ เอาไปแต่ไม้กับรองเท้าบูตของพ่อเท่านั้น” ได้ยินเช่นนั้น ลูกชายคนโตก็พูดว่า “พ่อนะ พ่อช่างเป็นคนอย่างไรกันนี้ มีทรัพย์สินสมบัติอะไรก็ไม่ให้ลูก ให้แต่ไม้กับรองเท้า ค่ะ ถ้าอย่างนั้นลูกไม่ต้องการหรอก” พ่อจึงพูดว่า “ไม่อยากได้ก็แล้วไป ไปอยู่กับแม่เจ้า” แล้วจึงเรียกลูกคนกลางเข้ามา พ่อก็บอกว่า “พินะ โมฮัมมา ถ้าพ่อตายไปแล้ว เจ้าอย่าเอาอะไรไปเลยนะ นอกจากหมอน้ำมันด” โมฮัมมาตอบพ่อว่า “พ่อเป็นคนอย่างนี้เอง มีสมบัติก็ไม่ยอมให้ลูก จะให้หมอน้ำมันด

อะไรไม่รู้ ลูกไม่เอาหรอก” เศรษฐีจึงเรียกลูกสุดท้องที่ชื่อออตาเข้ามาบอกว่า “ถ้าพ่อตายแล้วเจ้าอย่าเอาอะไรไปเลยนะ นอกจากไม้กับรองเท้าบูตของพ่อ” ออตาตอบพ่อว่า “พ่อจ๋า ลูกรักพ่อยิ่งกว่าสิ่งใด พ่อบอกให้ลูกเอาอะไรไป ลูกก็เต็มใจรับสิ่งนั้น” พ่อก็พูดซ้ำว่า “ดีแล้ว ถ้าอย่างนั้นเอาไม้กับรองเท้าบูตไป” ออตาได้รับไม้กับรองเท้าบูตของพ่อไป ไม่ช้าพ่อก็ตาย เมียทั้งสามแบ่งสมบัติกันไม่เป็นที่ตกลง ต้องไปเฝ้าพระราชาให้ทรงตัดสินให้ พระราชาทรงตัดสินให้ลูกชายทุกคนได้สมบัติเท่าๆ กัน แต่ออตาไม่ยอมรับส่วนแบ่งของตน กล่าวว่าได้ไม้กับรองเท้าของพ่อที่พ่อให้ก็พอใจแล้ว พ่อแม่รู้เขารู้ค่าออตาขกใหญ่ แต่ออตาก็ยังยืนยันไม่ยอมรับสมบัติส่วนของตน ครั้นเห็นแม่ไม่ยอมหยุดค่า ออตาเบื่อหนักเข้า

เลยออกจากบ้านคิดจะเข้าป่าไปเลย เมื่อออกมาถึงถนนใหญ่ก็ได้พบคนคนหนึ่งกำลังเก็บฟืนมาก่อไฟ เมื่อเห็นออตาก็ถามว่า “จะไปไหนนะ” ออตาก็ย้อนถามว่า “ก็แล้วมันธุระอะไรของเจ้าด้วยเล่า” แล้วออตาก็เดินผละไป ไม่ช้าก็ได้พบนายพรานเข้าคนหนึ่ง พรานแกลเห็นออตาถือไม้มาก็พูดว่า “พ่อหนุ่มขอไม้สั้นได้ไหม” ออตาก็ส่งไม้ให้พรานแกลเห็นนกตัวหนึ่งบนต้นไม้ จึงขว้างไม้ไปที่นกตัวนั้น ไม้ถนัดถนี้ตกมาตาย แต่ไม้กลับติดอยู่ที่กิ่งไม้ พรานจึงส่งนกให้ออตาเป็นค่าไม้ ออตาเดินต่อไปอีกก็ได้พบชายคนหนึ่งก่อไฟอยู่ แต่ไม่เห็นมีอะไรจะปิ้งจะย่าง ชายนั้นจึงขอออตาว่า “นี่แน่ะพ่อหนุ่ม ขอนกนั้นได้ไหม ข้าจะได้เอามาย่างกิน” ออตาก็ยกให้ ชายนั้นก็เอามาย่างกิน แล้วก็ดับไฟ (อ่านต่อหน้า ๑๓๓)

จดหมายเหตุ - ต่อจากหน้า ๑๙

กอบเอาเข้าให้ออตาเป็นค่านก
ออตาก็อ่อกชูกเอาไว้ในเสื้อแล้วเดิน
ต่อไป ก็ได้มาเจอผู้หญิงคนหนึ่ง
กำลังเบียดข้าวอยากได้เข้า ออตา
ก็ส่งหอบเข้าให้ หญิงนั้นจึงเอา
เปลือกน้ำเต้าแห่งมาใส่ข้าวเบียด
แบ่งให้ออตากิน ออตาเข้ามาแล้วก็
ออกเดินต่อไป

ออตาเดินมาพบคนกำลังขุดดิน
ทำไร่ คนเหล่านั้นเห็นออตาถือ
ข้าวเบียดใส่เปลือกน้ำเต้ามา ก็พูด
ขึ้นว่า “พ่อหนุ่มจะไม่ให้ข้าวเบียด
เรากินบ้างหรือ” ออตาก็
ยกให้ คนเหล่านั้นกินข้าวเบียด
แล้วเลยมอบเสียมให้ออตาอันหนึ่ง
ออตาเดินต่อไป ไปพบช่างเหล็ก
กำลังสุมลูกสุมเข้าไฟลูกไฟลง แต่
ไม่มีเหล็กจะหลอมและตี ช่างเหล็ก
จึงขอเสียมอันนั้นจากออตา บอกว่า
จะขอเอาไปทำมีด ออตาก็กยกให้ พอ
ช่างเหล็กทำมีดได้แล้ว ก็มอบให้
ออตาเล่มหนึ่ง ออตาเข้ามาแล้วเดิน
ต่อไปเข้าไปในป่า ได้ไปพบช่าง
ทอผ้าเข้า ช่างทอผ้าทอผ้าขาวได้
ผืนหนึ่ง แต่ไม่มีมีดจะตัดออกจาก
หูก จึงพูดขึ้นว่า “พ่อหนุ่มขอมีด
ข้าเถะ ข้าจะเอามาตัดผ้า” ออตา
ก็ให้ ครั้นช่างทอผ้าตัดผ้าแล้วก็น
มีดให้ ออตาก็กว่า “เอ้า หาอะไรมา
ใช้คามัดของข้าบ้างซิ” ช่างทอผ้า
จึงยกผ้าขาวผืนนั้นให้ออตา

ออตาเดินต่อไปถึงที่แห่งหนึ่ง
ซึ่งมีผู้หญิงคนหนึ่งตาย พวกญาติ

พี่น้องไม่มีผ้าขาวจะห่อศพเอาไปฝัง
เมื่อเห็นออตาถือผ้าขาวมาก็พูดว่า
“พ่อหนุ่มจะไม่ให้ผ้าขาวผืนนั้นแก่
พวกเราเอาไปห่อศพฝังหรือ”
ออตาก็กยกให้แต่โดยดี คนพวกนั้น
ก็เอาไปห่อศพเตรียมจะเอาไปฝัง
ออตาจึงไปยึดศพไว้แล้วพูดขึ้นว่า
“เอากำผ้าของข้ามา” คนเหล่านั้น
จึงยกศพให้ ออตาเอาศพทูนหัวเดิน
ต่อไป ไม่ช้าก็ออกจากป่า และเดิน
มาใกล้เมืองใหญ่แห่งหนึ่ง ตรง
ประตูเมืองมีแม่น้ำ มเหสีและสนม
ของพระราชาก็มาตักน้ำที่แม่น้ำ
นั้นทุกวัน ออตาก็กจัดแจงเอาศพ
หญิงสาวมาจบบนหัว ขุดหลุมเข้า
สองหลุม เอาศพทอนลงไปในดิน
แล้วกลบดินให้แน่นจนขึ้นอยู่แล้วก็
เอาผ้าขาวมาพันรอบศพ ให้ชายผ้า
ห้อยลงมาถึงดิน ต่อจากนั้นออตา
ก็เข้าไปนั่งหลับอยู่ในที่ร่มแล้วคอย
ที่อยู่ ครั้นเห็นมเหสีกับนางสนม
ออกมาตักน้ำ ก็ร้องบอกว่า

“จะไม่ให้น้ำเมื่อย่างดึกมาหรือ
ข้าให้แล้วไม่ยอมดื่ม ทำหยัง”

มเหสี พระราชาก็ตักน้ำใน
น้ำเต้าแห่งส่งให้ พนางกล่าวว่า
“เอาน้ำ” แต่ศพนั้นก็เฉยไม่รับ
สนมอื่นๆก็มาตักน้ำจากน้ำเต้าของ
ตนส่งให้ ศพก็เฉยอีก สนมคนหนึ่ง
โมโห เลยเอามือหวดไปที่หน้าผาก
ศพ ศพนั้นก็ล้มลง ออตาก็กถัน
ออกมา แล้วร้องว่า สนมพระราช
ามาฆ่าเมื่ยตน เสียขืนนี้ดังเข้าไปถึง

ในวังพระราช พระราชาไม่ทรงเชื่อ
เพราะทรงทราบดีว่ามเหสีหรือสนม
ของพระองค์จะไม่วิวาทกับใคร แต่
ก็ได้โปรดให้คนไปสอบสวนดู คน
เหล่านั้นก็ได้พบศพล้มกลิ้ง จึงกลับไป
ทูลพระราชว่า “จริงพะยะค่ะ
พระสนมได้ฆ่าผู้หญิงนั้นจริง” พระ
ราชาก็โปรดให้นำศพมาดู แล้วพระ
ราชาก็ถามออตาว่า “เจ้ามากับ
ผู้หญิงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่” ออตาก็ก
กล่าวว่า “เรื่องนั้นมันเกี่ยวข้องกับอะไรกับ
พระองค์ด้วยหรือ” ตรีลาการจึง
ทูลพระราชว่า “เจ้าหมอนเฝ้าก่อ
เรื่องเดือดร้อนขึ้นมาได้ ตกลงกับ
มันเสียดีกว่า แล้วปล่อยมันไป”
พระราชาก็เรียกนางสนมมา ๒ นาง
แล้วบอกให้ออตาไป ออตาเดินทาง
ต่อไป คราวนี้เข้าไปในป่า แล้วเลย
สร้างบ้านอยู่ในป่าเลย แต่ออตาต้อง
การอยู่แต่ลำพัง จึงไล่สนมพระ
ราชทั้ง ๒ นั้นกลับไป

วันหนึ่งมีกบตัวหนึ่งพูดแก่
ออตาว่า “ออตา ข้าขออยู่ด้วย
ได้ไหม” ออตาก็กว่า “เอาซิ มาอยู่
เถะ” แล้วก็ลึงตัวหนึ่งมาขออาศัย
อยู่เช่นเดียวกัน ออตาก็กรับไว้ให้
อยู่ด้วย ต่อจากนั้นก็มีมาขออยู่
ด้วย ออตาก็กไม่ขัดข้อง นอกจากนั้น
ก็ยังมีอู มีลา มีมดตะนอย มด
ธรรมดา มดเบ้ง ล่อ งูเหลือม อีกา
อกขาวกับอีกาหัวทองน ต่างพากัน
มาอาศัยอยู่กับออตาด้วยทั้งสิ้น ไม่ช้า
ต่างก็ออกถูกรวมแล้วทั้งหมด ๓๐๐

ก็ได้มีวัวตัวผู้ตัวหนึ่งเข้ามาอยู่
วัวนั้นเห็นว่าสัตว์แต่ละตัวควรจะมีย
ที่อยู่ของตน วัวจึงขุดหลุมลึก ๓๐
หลุมในบริเวณบ้าน แล้ววัวก็เอา
ทองของตนมาเทใส่หลุมแต่ละหลุม
ส่วนล่อก็เอาเงินของตนมาใส่ใน
หลุมทั้งสามสิบหลุม อูฐก็เอาเบ๊มา
ใส่หลุมบ้าง พวกสัตว์เล็ก ๆ ก็ได้นำ
หาสมาไว้ใช้เต็มบ้าน

วันหนึ่งมีแมลงมูมมาอยู่ด้วย
และออกมาก็ได้ให้ข้าวดูราแก่แมลง
มูม แมลงมูมก็ไปเฝ้าพระราชและ
ทูลถาม “พระองค์จะประทานอะไร
สำหรับข้าพเจ้า” พระราชาตรัส
ว่า “ลูกโลกา” แมลงมูมก็ทูลถามว่า
“พระองค์มีลูกหูก” พระราชาก็ตรัส
ว่า “มีสองหูก” แมลงมูมก็ทูลว่า “ควร
เพิ่มอีก ๒ หูกจะได้ฟังข่าวอะไรบ้าง”
“ข้าก็ได้อีก ๒ หูกอยู่แล้ว” “ถ้า
อย่างนั้นพระองค์เคยได้ยินบ้าง
หรือไม่ว่ามีคนหนุ่มคนหนึ่งอยู่ในป่า
เป็นคนรวยที่สุดในโลกนี้ ไม่มีใครรวย
เท่า” แมลงมูมทูล

“โกหก” พระราชาทรงทวาด
แมลงมูม แมลงมูมจึงทูลว่า “ถ้า
พระองค์ไม่ทรงเชื่อ ก็ส่งคนไปดู
กับข้าพระองค์สิ” พระราชาก็โปรด
ให้อำมาตย์ของพระองค์ตามไปดู
และเมื่อแลเห็นสมบัติของออกตาแล้ว
อำมาตย์ก็กลับมาทูลพระราชาว่า
“ทรัพย์สินสมบัติของออกตามีมากกว่า
ของพระราชามากมายนัก”

พระราชาทรงมีที่ปรึกษาอยู่ใน
พระราชวังคนหนึ่ง ซึ่งเป็นโรคเรื้อน
ชาวผิวขาว คนโรคเรื้อนนั่นแหละนำ

อะไร พระราชาเป็นเช่นนี้และทำตาม
ทุกอย่าง เมื่อทรงฟังข่าวความมั่งมี
ของออกตาแล้วก็ปรึกษาชายโรคเรื้อน
ว่าควรทำอะไรดี ชายนั้นก็ทูลว่า
“เอาขุบใส่ในถุงแล้วก็เทข้าวชนิด
ต่างๆ ลงไปทั้งข้าวดูรา ข้าวอาจา
ถั่วต่างๆ ก็มีจนกระทั่งเต็มถุง”
แล้วก็แนะนำให้ท่านนั้นไปไว้ที่บ้าน
ออกตาให้ออกตาแยกเมล็ดแล้วออกเป็น
ชนิดๆ ในเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ออกตา
เห็นแล้วรู้ว่าไม่มีทางทำได้ จึง
ร้องไห้โฮๆ มดได้ขึ้นเข้าจึงเข้า
มาหา และบอกให้ออกตาถอนขุบออก
ส่วนตนจัดแจงให้มดชนิดต่างๆ
ขนเมล็ดข้าวกับเมล็ดถั่วต่างๆ
แยกออกไปใส่ในเต้าแห้งไว้ พอสงๆ
ก็แยกเสร็จ พอถึงอำมาตย์มาถึงแล้ว
ก็นำเต้าที่แยกเมล็ดข้าวเมล็ดถั่ว
แต่ละชนิดไปถวายพระราชา
พระราชาทอดพระเนตรแล้วก็ถาม
คนโรคเรื้อนว่า “ทำอะไรจึงจะ
ฉำฉานได้ล่ะ”

ที่เมืองนั้นยังมีทะเลสาบอยู่
แห่งหนึ่งซึ่งไม่มีผู้ใดไปยังเกาะ
กลางทะเลสาบได้ ที่เกาะนั้นมี
ต้นปาล์มพัตอยู่ต้นหนึ่ง ที่ปรึกษา
พระราชาทูลแนะนำให้พระราชาส่ง
ออกตาให้นำลูกปาล์มพัตมาสองลูก
ออกตาได้ฟังคำสั่งเช่นนั้นถึงกับร้อง
ไห้โฮ เพราะรู้ว่าทำไม่ได้เพราะ
ว่ายน้ำไม่เป็น ลิงกับกบได้ยินเข้า
ก็รีบมาหา พอรู้เรื่องแล้วก็บอก
ชายหนุ่มว่า

“เขื่อนน้ำตาเสียเถอะ เรื่อง
อย่างนี้เราทำได้ เราบอกท่านไว้

ตั้งแต่แรกที่เราจะมาอยู่กับท่าน”
พูดแล้วลิงก็กระโดดที่เดียวก็ถึงต้น
ปาล์มพัต ส่วนกบก็ดำน้ำไปโผล่
ที่โคนต้นปาล์มพัตแล้วไต่ต้น
ปาล์มพัตปลิดลูกปาล์มพัตมาลูกหนึ่ง
ตัวเองก็ตกลงไปในน้ำ แต่กบว่ายน้ำ
เป็นก็ไม่ตกใจ มาโผล่ขึ้นที่ฝั่งเลย
ที่เดียว ส่วนลิงก็ปลิดลูกปาล์มพัต
มาลูกหนึ่งแล้วโดดข้ามทะเลสาบมา
ที่เดียวถึงฝั่ง พระราชาเมื่อทรงได้
ลูกปาล์มพัตแล้วก็ต้องปรึกษาคณ
โรครื้อนนั่นอีกว่า “ทำอะไรดี
ล่ะ ทำอะไรจึงจะได้ทรัพย์สินสมบัติ
ของเจ้าออกตานั่น” ที่ปรึกษาก็ทูลว่า
“ตอนนี้เป็นฤดูแล้ง น้ำท่าหาไม่ได้
ส่งให้มันหาไปข้างฟางมาให้ได้ตอน
สงๆ เถอะพะยะค่ะ” พระราชา
ก็โปรดให้คนไปบอกออกตา ออกตา
รู้เข้าก็ร้องไห้อย่างเคย อีกากออกขา
กับอีกากหัวหงอนมาถามเรื่องราว
พอรู้เรื่องก็ปลอบออกตาให้หยุดร้องไห้
เพราะเรื่องง่าย ๆ เพียงแค่นั้น อีกา
สองประเภทแยกย้ายกันไป อีกา
ออกขาไปทางเหนือ อีกากหัวหงอนไป
ทางใต้ บินไปก็ร้อง “ดา ดา ดา”
(เสียงการ้องของเขา) อีกากออกขา
บินไปพบเมืองที่ต้นข้าวฟ่างเตรียม
จะนวด จึงเอาปากคาบไปข้าวฟ่าง
มาได้หอบหนึ่ง ส่วนอีกากหัวหงอน
ก็บินไปทางที่ซึ่งเขากำลังลอบไป
ข้าวฟ่าง จึงคว่ำมาได้มัดหนึ่ง กา
ทั้งสองก็นำมามอบไว้ให้ออกตา ออกตา
ก็สามารถนำไปถวายพระราชาได้
ตอนสงๆ ตามกำหนด
(ยังมีต่อ)

นิทานนานาชาติ

๒ ออตาผู้โชคดี นิทานอาฟริกา (ตอนจบ)

หนังสือพิมพ์...

คราวที่แล้วเล่าถึงออตาลูก
สุดท้องของเศรษฐีผู้ที่ยืนได้รับ
ทรัพย์สินสมบัติเท่าที่พ่อจะมอบให้
ถึงแม้จะได้ส่วนแบ่งภายหลังก็
ไม่ปรารถนา และได้ออกจากบ้าน
เดินเข้าป่าไป ได้ไปพบคนก่อไฟ
พบนายพราน นายพรานขอไม้ก็ให้
ไม้ และนายพรานเอาไม้ไปขว้าง
นก ครั้นนกตาย ไม้ติดอยู่ที่กิ่งไม้
พรานจึงให้นักแก่ออตาแทน และ
ออตาก็นำสิ่งที่มีอยู่ไปแลกกับสิ่งอื่น
สุดท้ายได้ศพผู้หญิงมาแลกกับผ้า
ขาวที่นำไปห่อศพ และนำศพไป
แกงถึงจับขึ้น แดงริมแม่น้ำตรง
ประตูเมือง พอมเหตกับนางสนม
มา จึงร้องขอนำให้ศพกิน เมื่อนั้น
ให้ศพไม่กิน นางสนมโกรธก็เอามือ
หวดไปที่หน้าผาก ศพล้มลง ออตา
ก็ร้องฟ้องว่าเมียตนถูกนางสนมฆ่า
พระราชาก็ต้องยกนางสนมให้
๒ คน เป็นการชดเชย ออตาไป
ปลูกบ้านในป่า แต่ได้หญิงทั้งสอง
ไป แล้วกลับรับสัตว์ต่างๆที่ขอเข้า
มาอยู่ด้วย และสัตว์เหล่านั้นได้ช่วย
ออตาต่างๆ คือพระราชาทรงคิดจะ

กำจัดออตา เพราะออตาช่วยกบฏ
แต่เป็นบุญที่ไม่ว่าพระราชาทรง
สั่งให้ทำอะไร สัตว์ในบ้านของ
ออตาก็น่าใจได้ กล่าวคือเมื่อที่
ปรึกษาพระราชาก็เป็นคนโรคเรื้อน
แนะนำให้เอาเมล็ดพืชทั้งข้าว ทั้งถั่ว
ชนิดต่างๆผสมกันในถุง แล้วให้
แยกเป็นชนิดๆ มดชนิดต่างๆก็ได้
มาช่วยแยกเมล็ดพืชใส่ภาชนะไว้ให้
ต่อมาก็ต้องไปเอาลูกปลาล้มพัด ๒ ผล
ที่เกาะกลางทะเลสาบ กบกับลิงก็
ไปจัดการหามาให้ได้สำเร็จ ครั้ง
ที่ ๓ ที่ปรึกษาได้แนะนำให้ไปหาใบ
ข้าวฟ่างมาทั้งๆที่เป็นฤดูแล้ง ไม่มี
น้ำจะปลูกพืชผล อีกาก็บินไปยัง
ต่างเมืองที่เมืองหนึ่งกำลังลอบใบ
ข้าวฟ่างออก อีกเมืองหนึ่งกำลัง
นวดข้าวฟ่างจึงได้ใบข้าวฟ่างมาตัว
ละหอบ เป็นอันสามารถทำได้ตาม
สั่ง เสร็จตอนสายๆทันเวลาพอดี

ฝ่ายผู้เห็นพระราชาทรงรุกราน
ออตาจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด
เช่นนั้น จึงกล่าวแก่ออตาว่า

“นายข้า พระราชานี้ทรงมี
จิตใจดีหนึ่ง ซึ่งทรงรักใคร่ขังนัก

ให้เข้าไปเข้าห้องนางเถะ ลงโทษ
เสียบ้าง แล้วต่อให้มดต่อหมอผี
หมอไสยศาสตร์ที่ไหนๆ ในโลกมา
ชุมนุมกันก็ไม่อาจจะรักษาให้หาย
ได้ มีแต่ท่านผู้เดียว เพราะข้าจะให้
ยาไว้รักษา ตอนที่ท่านอาสาพระ
ราชาไปปรึกษาให้ แต่ท่านต้องทูล
พระราชานะว่า ข้านั้นจะหายาก พระ
ราชาก็จะตรัสว่า ‘จะมีอะไรที่จะ
ยากสำหรับข้า’ ท่านต้องยืนยันอีก
ว่า ‘มันหายากสำหรับพระองค์’
พระราชาก็ตรัสอีกว่า ‘เถะนะ
ถึงยากอย่างไรก็จะหาให้ได้
ทีเดียว’ ท่านท่านกับออกนะว่า ‘ข้า
พระองค์ต้องการดับของ ท่านที่
ปรึกษาที่เป็นโรคเรื้อนนะ ขอให้ได้
ทันที’ งูอธิบายต่อไปว่า “เมื่อได้
ดับของชาชนนั้นมาแล้ว ท่านเอาใส่
หม้อ ใส่ น้ำลงไปนิดหน่อยแล้วให้
เจ้าหญิงดื่ม พอดื่มเข้าไปก็จะหาย
ทันทีทีเดียวละ” ออตาฟังแล้วก็รับคำ

ขณะนั้นเจ้าหญิงกำลังเล่นกับ
พวกเด็กผู้หญิงอื่นๆ ในเมือง งูได้
โอกาสที่เจ้าหญิงกำลังเล่นเพลิน
(อ่านต่อหน้า ๓๐๐)

ไม่เจ็บมากหรอก ทางเดินของฉันมีอีกยาว พอจะไปได้

“โฮ... คุณ” เขากรางอย่างต้องการประวิงเวลา
“เหลวไหล่นะ คุณชักจะกิดฟุ้งซ่านใหญ่แล้ว”

“ในฐานะอย่างฉันนี่ ต้องเด็ดเดี่ยว” หล่อนตอบ
“ฉันอาจจะเคยคิดว่า ฉันจะแต่งงานอีกสักหนกับคนที่
เหมาะ แต่ถ้าหากคนที่เหมาะในด้านเกียรติยศไม่ได้ ฉัน
ก็เพียงแต่จะหาคนที่เหมาะในด้านน้ำใจ ถ้าไม่ได้ทั้ง
สองอย่าง อยู่คนเดียวดีกว่า โอ้เรื่องนอน บานนี้แล้ว
ฉันไปนอนกับใครก็ได้เป็นชั่วโม่ง ไม่ต้องปวดหัว
มาก”

ภาคลพั้งแล้วก็ได้แต่ระอิดระอา

ทำไมเขาจะต้องพบความเด็ดเดี่ยวชนิดนี้จากคนเก่า
ในเวลานี้ หล่อนควรจะพูดซ้ำว่า

‘เฮาเถอะ...คุณจะไปไหนกับใครก็ได้ แต่ต้องมาอยู่
กับฉันนี่’

หรือไม่ก็

‘คุณจะทำอะไรก็ได้ ฉันให้สารพัด ขอให้คุณนอน
กับฉันเป็นพอ’

เขากิดพลาถนข้นพลาถน นั้นเขาค้นหาเองเท่านั้นดอก
ผู้หญิงที่จะพูดอย่างนั้นคงไม่มี แม้แต่ผู้หญิงชาวตัว

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ความเหงาที่ตกลึก - ต่อจากหน้า ๓๓

ตามคำสั่งด้วยสมองและอารมณ์ของ
ทาสผู้ยังปลดปล่อยตัวเองเป็นอิสระไม่ได้
เพราะไม่เคยคิดอะไรด้วยตนเอง แต่
สำหรับฉันแล้ว ก็คิดว่าความเหงาเป็นสิ่งที่
แสดงเอกลักษณ์ของตัวเอง”

เสียงที่แปล... “ทำไมนะ พวกเธอลังไม่คิดอย่างที่คุณ
คิด ใช้หลักความจริงแก้สถานการณ์
อย่าหลอกตัวเอง อย่าฝืนความจริง และ
ยอมรับเหตุผล ว่าเมื่อเหงาแล้วจึงปล่อย
ให้ความเหงานั้นไหลเอ่อท่วมท้นอย่าง
เต็มที่ให้ถึงจุดอิ่มตัว แล้วรอให้ตกลึก

เอง เพื่อที่จะได้เก็บผลึกนั้นมาวิเคราะห์
รายละเอียด ข้อสำคัญอย่าสะสมความ
เหงาให้พันตัว แต่จงอยู่กับมันทุกแห่งทุก
มุม เพื่อให้สัณฐานหัวใจของเรามีดอกไม้
บานหลังจากความเหงากลับมาหาเธอไป
แล้ว...”

... ข้างหน้าเป็นความว่างเปล่าสีดำสนิท หยาดน้ำตา
เล็กๆ แผลหยดนั้นซึมผ่านกระดาด ขยายเป็นวงใหญ่
และกว้างขึ้น จนชั้นเบี่ยงตลอดหน้าหนังสือที่ ๒๐ มี
หัวข้อขีดเส้นใต้ไว้ว่า ทฤษฎีแห่งความขัดแย้ง

ออกตัวไปคลี - ต่อจากหน้า ๓๔

เลือกเข้าไปในห้อง เจ้าหญิงก็บอก
เพื่อน ๆ ว่า “กลับละ ปวดท้อง”
เพื่อน ๆ ก็เลิखวนกันกลับ เมื่อถึงวัง
ปรากฏว่าห้องเจ้าหญิงมีอากรบวม
ใหญ่ออกๆ พระราชทานทรงทราบเข้า
ก็เสด็จมาดู พอเห็นเช่นนั้น ก็
กันแสงแล้วเล่าจนแทบจะประจวบ
แล้วก็โปรดให้ที่ปรึกษามาเข้าเฝ้า ที่
ปรึกษาแนะนำให้หาหมอสีมาหมดบ้าน
หมดเมือง แต่อากรของเจ้าหญิงก็
ไม่ทุเลา ในที่สุดก็ไปหานักบวช

ฟ้าตาติกะมาทำพิธีให้ แต่ก็ไม่
เป็นผล

ในที่สุดออกมาก็แต่งตัวเก่าๆ
ขาดๆ มาขอเข้าเฝ้าพระราชา ที่
ปรึกษาเห็นเช่นนั้นก็เข้าขัดขวางถึง
กับทำร้ายขอคำ พลาถนพูดว่า “พระ-
ธิดาประจวบ เจ้าเป็นใคร แต่งตัว
ซ่อมซ่อมอย่างนี้จะเข้ามาบวชน
พระองค์หรืออย่างไร”

“ข้าจะมถวายพระโอสถ”
ออกาพูด ที่ปรึกษาก็กล่าวว่า “หมอ

วิเศษจากที่ไหนๆ ยังรักษาไม่หาย
แล้วเจ้าคนแต่งตัวปอนๆ อย่างเจ้า
นี่หรือจะรักษาเป็น จะเอาอะไร
มารักษา” พระราชาทรงได้ยินคน
ทั้งสองโต้เถียงกันก็ตรัสว่า

“เอื่อ ปล่อยให้เข้ามาเถอะ คน
แต่ละคนอาจมีพรสวรรค์ก็ได้”
แล้วตรัสแก่ออกาว่า “เอา ไปกับที่
ปรึกษา ไปตรวจอากรเจ้าหญิง”
เมื่อออกาไปตรวจอากรเจ้าหญิง
ครู่ใหญ่ๆ ก็กลับมาทูลพระราชาว่า

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

นายใจโหด (นิทานจีน)

ที่จริงเรื่องนี้ถึงทำว่าคนกลายเป็นลิงนั้น ถือเป็นการลงโทษที่เข่นคนใจคอโหดเหี้ยม แต่มีนิทานอื่นอีกที่เล่าถึงคนกลายเป็นลิงได้โดยวิธีทางต่าง ๆ กัน จึงจะนำมาเทียบให้เห็นต่อไป เรื่องนี้ที่เลตต์บ็อนเน็ต เล่าไว้ในเทพนิยายจีน มีดังต่อไปนี้

นานมาแล้วยังมีหัวเมื่อก่อนหนึ่ง มั่งมีมาก แต่ว่าครั้นนั้นเห็นชว และออกจะใจร้ายอยู่ไม่น้อย เพราะเวลาที่มีขทานมาขทาน นอกจากจะไม่ยอมให้อะไรแก่ขทานแล้ว ยังจะขับไล่ไล่ส่ง ทั้งสาปแช่งและทบตีคนทั้งสองไม่มีลูก เพราะฉะนั้นเพื่อจะให้อยู่สะดวกสบายขึ้น สองหัวเมื่อก่อนจึงต้องหาใครมาช่วยทำงานบ้านให้ และก็ได้อาศัยเด็กสาวคนหนึ่งจากชนบทห่างไกลมาเป็นสาวใช้ในบ้าน สาวใช้ผู้นี้ต้องทำงานทุกอย่างตลอดวัน แม้กระนั้นก็ยังหวังว่าเมื่องานทุกอย่างเสร็จสิ้นลงแล้วในวันหนึ่งๆ คนคงจะได้รับอนุญาตให้พักผ่อนหรือออกไปเดินเล่นนอกบ้านได้บ้าง แต่ต้องผิดหวัง เพราะนายหัวเมื่อก่อนจะต้องหางานอะไรคอยอะไรมาให้ทำติดต่อกันอยู่เรื่อยมิได้ว่างเว้นสาวใช้ผู้นั้นหาเวลาทำอะไรไม่ได้ก็ได้แต่แอบร้องไห้เวทนาตัวเองว่า

คงจะต้องทนทุกข์ทรมานรับใช้นายทั้งสองอยู่อย่างนี้เรื่อยไปจนตาย เพราะจะไปหวังให้มีผู้ชายรับใช้คนใดมาขอซื้อต่อไปเป็นลูกเป็นเมีย ก็คงเป็นไปไม่ได้ เพราะตนเองเป็นผู้หญิงชนบทหน้าตาแสนจะขี้เหร่ ทั้งคำขังเป็นสัตว์ขรุขระไปหมด ไม่ได้จะช่วยให้ทำงานหนักเหนื่อยจนไม่มีเวลาได้พักได้ผ่อนแล้ว นายก็ยังใจร้ายโหดเหี้ยมทำอะไรให้ไม่เป็นที่พอใจ ก็จะต้องคำอย่างไม่ปรานี หญิงสาวถึงกับเงยหน้าแหงนดูฟ้ารำพึงว่า “เวรกรรมอะไรของเราหนอ ถึงต้องมาได้รับทุกข์ทรมานอย่างนี้”

เสียงรำพึงรำพันของหญิงสาวใช้ได้ยินไปถึงหูเซียนทั้ง ๘ เซียนองค์หนึ่งจึงได้ลงมาช่วยโดยจำแลกร่างเป็นขทานใส่เสื้อเก่าขาดกระรุ่งกระรุ่ง เดินกะโผล่กะเผลกมาถึงบ้านหัวเมื่อก่อนนั้น เซียนในร่าง

ขทานมาขึ้น อยู่หน้าประตูบ้านขึ้นมือออกไป พลางร้องขอขึ้นว่า

“นายเจ้า แม่เจ้า ขทานอะไรกินสักหน่อยเถอะ หัวจะตายอยู่แล้ว”

ขณะนั้นนับเป็นเคราะห์ดีที่เจ้าของบ้านทั้งสองไม่อยู่บ้าน ไม่เช่นนั้น เซียนก็เข่นเข่นเถาะคงได้ถูกทบตีและคำว่าจากคนทั้งสองเป็นแน่ในบ้านมีแต่สาวใช้ผู้นั้นคนเดียว เมื่อได้ยินขทานมาขออาหารเช่นนั้นก็รู้สึกเห็นใจ เพราะตนเองก็รู้ดีว่าความหิวโหยเป็นอย่างไร แต่ก็ไม่ได้เอาอาหารของนายมาให้ขทานด้วยเกรงนายจะรู้เข้า คามปกติเมื่อนายออกไปข้างนอก พอกลับถึงบ้านก็ต้องตรวจตราดูว่าของอะไรหายบ้าง ถ้าเกิดเอาของของนายไปให้ขทาน นายกลับมารู้เข้าคงได้ทบตีจนตายแน่

(อ่านต่อหน้า ๑๐๑)

2

หายไป หน้าทขรวขเหรก็ค่อยๆสวยขึ้น จนนายทงผัวทงเมียสังเกตเห็น

ผิวเมี่ยมองสาวใช้ด้วยความฉงนสนเท่หึ เรียกสาวใช้มาซักถามทงเช้าทงค่ำ หญิงสาวก็ไม่ยอมบอกจนเมื่อถูกทุดตีหนักเข้า หญิงสาวก็เลยสารภาพว่าใช้ผ้าที่ขทานให้เช็ดหน้า เมื่อรู้เช่นนั้น แทนที่จะพอใจ คนทงสองกลับบึ้งบึ้งกับเอาผ้าผืนนั้นจากสาวใช้ไปจนได้

เช้าวันรุ่งขึ้น สองผิวเมี่ยมก็

จัดแจงล้างหน้า แล้วใช้ผ้าผืนนั้นเช็ดหน้าด้วยความรู้สึกอึดอัดแปรมใจว่า ถ้าได้ผลดีต่อไปข้างหน้าจะได้ให้คนหน้าตาขเหรเข้าด้วยราคาแพงๆ เมื่อเช็ดหน้าเรียบร้อยแล้วทงผัวทงเมียต่างก็วิ่งไปส่องกระจกแต่แล้วก็ต้องตกตะลึงตัวแข็ง เพราะภาพที่ปรากฏในกระจกเป็นภาพหน้าลึงจ้องหน้าตนอยู่ ขณะเดียวกันนั้นก็ปรากฏขนงอกยาวออกมาเต็มตัวอย่างขนลึง คนทงสองเห็น

ตัวเองแล้วทงอาทงตกใจ ทนอยู่ในบ้านในช่องไม้ได้ ก็เลยวิ่งหนีเตลิดเข้าป่าไป ไม่มีใครได้เห็นหน้าอีกเลย นับแต่นั้นมา

หญิงสาวใช้ก็เลยโชคดีได้ทรัพย์สินสมบัติข้าวของเงินทองของนายผู้ใจโหดนั้น และไม่ช้าก็มีชายหนุ่มผู้มีฐานะดีนิยต์มาสู่ขอเพราะพอใจหญิงสาวผู้มีความขยันขันแข็งและอดทนจนได้รับผลดีในที่สุด ♣

ใต้ฟ้าสีคราม - ต่อจากหน้า ๒๐

เขายังบอกหล่อนต่อไปอีกว่า

“ท้องฟ้าในเวลากลางวันที่คุณบอกว่ารักอย่างเวลานี้ เหมาะสำหรับความฝัน เหมาะสำหรับภวีหรือรักฝัน แต่ท้องฟ้าเวลากลางวันเหมือนความจริง”

มีที่ระลึกเธอว่า ลิเจียงอยู่กับธรรมชาติเสียจนกระทั่งเขารู้สึกใจแค้นกับใจไม่

คู่เกิด ลิเจียงอดนึกถึงหล่อนอยู่ตลอดเวลาไม่ได้ แม้แต่ในขณะที่อยู่กับผู้หญิงอื่น

หยิ่งเก๋ชวนเขาออกมาคุยกับพ่อและแม่แก่ ตลอดจนคนอื่นๆ ที่มาสมทบกันนั่งฟังไฟอยู่รอบขอบไม้ที่ลานกระท่อมของลิเจียง

พวกผู้ชายอายุมากคุยกันถึงเรื่องสมัยก่อน ๆ และเรื่องอพยพ แล้วก็ผลัดกันดื่มเหล้าจากถ้วยที่ทำด้วยไม้ไผ่

เด็กผู้หญิงเกาะอยู่กับแม่ เด็กผู้ชายเล่นกันเสียงเอะอะ พวกผู้หญิงอาศัยแสงสว่างจากเดือนเพ็ญกับแสงจากขอบไม้สนไฟเย็นบักถักร้อย

ยังดีที่ หนุ่ม ๆ สาว ๆ ก็พากันลุกหลักไปที่ละคนสองคน ในที่สุดก็เหลือแต่พวกที่แต่งงานแล้วกับลิเจียงและหยิ่งเก๋

ลิเจียงถามลิเจียงว่า

“ทำไมไม่ชวนหยิ่งเก๋ไปคุยกันสองคน”

แล้วก็หัวเราะชอบใจประสานเสียงกับพวกคนแก่ ลิเจียงเป็นผู้ชาย เขาจึงต้องลุกขึ้นชวนหยิ่งเก๋เพื่อมิให้หยิ่งเก๋เสียหน้า

หยิ่งเก๋ถามเขาว่า

“เคยออกมานัดพบผู้หญิงตามประเพณีของพวกเราหรือเปล่า”

“เคย เมื่อตอนที่เริ่มเป็นหนุ่ม แต่พอเป็นหนุ่มจริงๆ ส่วนมากผมลงไปอยู่พันราบ”

“ที่โน่นประเพณีของเรายังคงอยู่ แต่พวกที่ลงมาเรียนมากมายเขาไม่ทำตามประเพณีแบบนั้นอีกแล้ว”

ลิเจียงขำเลิ่ดดูหล่อน ถามสั้นๆว่า

“เธอล่ะ”

หยิ่งเก๋ยิ้ม ดูหล่อนสวยอึดอัดในท่ามกลางแสงจันทร์

“เคยวันคืนอยู่ในหมู่บ้านของเรา หมู่บ้านซึ่งยังเป็นหมู่บ้านมั่งแบบเก่า แล้วฉันก็เป็นผู้หญิงมั่งทั้งร่างกายและจิตใจ ผู้หญิงซึ่งมีอิสระเสรี และไม่เคยถูกสอนให้เห็นเรื่องของธรรมชาติเป็นเรื่องน่าอับอาย”

หล่อนย้อนถามลิเจียงบ้างว่า

“แล้วคุณล่ะ ลิเจียง ผู้หญิงพันราบสอนให้คุณเห็นประเพณีของมันเป็นสิ่งน่าละอายหรือเปล่า”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

แรมมี่ลิง (นิทานฟิลิปปินส์)

ทั้งนิทานฟิลิปปินส์ที่แมกซิโม ราโมสเล่าไว้ใน นิทานเมื่อก่อน กับนิทานชาวเขาฟิลิปปินส์ที่ ไอ.วี. มัลลารี เล่าไว้ ใช้ชื่อตรงกันว่า ลิงตัวแรก แสดงว่าก่อนหน้านี้นคงยังไม่มีใครรู้จักลิง และเพิ่งจะแรมมี่ลิง หรือมีลิงตัวแรกนี้ ผู้เล่าเล่าต่างกันไป ดังนี้

นิทานฟิลิปปินส์เล่าว่า ครั้งหนึ่งยังมีเด็กคนหนึ่งชื่อชวัน ชวัน เป็นเด็กขี้เกียจ แม่ใช้ให้ทำอะไรก็ไม่ยอมทำ ทั้งยังจะตั้งปัญหาต่างๆ นานาถามแม่ จนแม่เกิดโมโห เริ่มตีสันด้วย วันหนึ่งแม่ของชวันกำลังตีผ้าเพื่อเอาเม็ดออก แล้วก็ส่งเม็ดผ้าให้ชวันพลางพูดว่า

“เฮ้! เอาเม็ดผ้านี้ไปปลูกในสวนสิลูก ไม่ช้าลูกก็จะได้มีเสื้อสวยๆ ใส่”

“พอปลูกแล้ว ก็ได้ใส่เสื้อสวยเลยหรือแม่” ชวันถาม

“ไม่ได้ใส่ทันทีหรอกลูก” แม่ตอบ “ต้องให้เม็ดมันงอกเป็นต้นเสียก่อนซิ”

“พอขึ้นเป็นต้นแล้วก็ใส่เสื้อสวยเลยหรือแม่”

“ยังก่อน ต้องให้มันมีดอกเสียก่อน”

“มีดอก แล้วก็ใส่เสื้อสวยเลยหรือ”

“ยัง ต้นผ้าต้องมีลูกผ้าที่เรียกสมก่อน อย่าถามให้มากเรื่องไปเลยนะ” แม่ดู “ไป เอาเม็ดไปปลูกเสียมันจะได้งอกขึ้นมาเร็วๆ” แต่ชวันก็ยังไม่ยอมไป ยังถามต่อไปอีก

“พอเป็นสมแล้ว ก็ได้ใส่เสื้อสวยหรือ”

“ยังหรอก อดใจอย่าไปยุ่งผ้าออกมาก่อนซิ”

“หลังจากนั้น ก็ได้ใส่เสื้อสวยหรือ”

“ยังก่อน ต้องเอาไม้มาตีผ้าอยู่นานไป ไป ไป เอาเม็ดไปปลูกเสียเดี๋ยวแหละ” ชวันก็ยังไม่ยอมไป ยังถามต่อไปอีกว่า

“พอได้ปุ๋ยผ้าแล้ว ก็ได้ใส่เสื้อสวยหรือแม่”

“ยังก่อนซิ ต้องเอามาน้ำให้ปุ๋ยผ้ากลายเป็นเส้นด้ายขึ้นมาเสียก่อน”

“พอเป็นด้ายแล้ว ก็ได้ใส่เสื้อ

สวยหรือแม่”

“ใครบอกล่ะ ต้องเอามาทอเสียก่อนถึงจะได้เป็นผ้า”

“เป็นผ้าแล้ว ก็ได้ใส่เสื้อสวยหรือแม่”

“ไม่ใช่หรอก ต้องตัดผ้าให้เป็นเสื้อเสียก่อน”

“เป็นเสื้อแล้วก็ใส่ได้ละซิ”

“ไม่เชื่อบจะใส่เข้าไปได้อย่างไร” แม่ตอบอย่างอดทน “ไปเถอะ ไป เอาเม็ดผ้าไปปลูก”

“เชื่อบเสร็จแล้วก็ใส่ได้ละซิ” ชวันถามต่อไปอีก

“ยังไม่ได้ ต้องซักเสียก่อน”

“ซักเสร็จแล้วก็ใส่ได้แหละ”

“ต้องลงแป้งก่อน ไปเถอะน่าไปเถอะ เอาเม็ดผ้าไปปลูก”

“ยังก่อน ยังถามไม่หมด” ชวัน

ตอบ “ลงแป้งแล้วก็ใส่ได้ละซิ”

“ยังไม่ได้ ต้องรีดก่อน”

“อ้อ รีดแล้วใส่ได้ละซิ” แม่” (อ่านต่อหน้า ๓๐๑)

“พี่ไปกินด้วยเถอะ” อาเกรณยา
กะขื่นกะขย

“พี่ไปเถอะ เราจะเผ้าขาย
ไอติมให้ แล้วเดี๋ยวค่อยไป” คนญา
ออกความเห็น ถึงแม้เขาจะไม่เข้าใจ
สิ่งที่อยู่ในใจของพี่ชายทั้งหมด แต่
ก็รู้สึกเห็นใจพี่ของเขาต้องมาขึ้น
อยู่ใต้ต้นไม้ตลอดเวลา นับตั้งแต่
ตอนเช้า และสำหรับวันนตกลกกัน
ไว้ว่า จะรอนจนกว่าโรงเรียนเลิกแล้ว
ถึงจะกลับบ้านพร้อมๆ กัน

“ไปเถอะ เดี่ยวค่อยมาเผ้า
ก็ได้”

เด็กทั้งสองกำลังหัว จึงเดินไป
ที่ร้านขายอาหารใกล้กับประตูรั้ว
หน้าโรงเรียน

“เขาขายข้าวแพงจังเลยนะ”
คนญาพูดกับพี่ชายของเขาเมื่อกลับ
มาใต้ต้นจามรอีกครั้งหนึ่ง

“พรุ่งนี้เราเอาข้าวห่อมาดีไหม
ไม่ต้องเสียตังค์” อาเกรณยาออก
ความเห็น เธอเห็นเด็กบางคนที่มา
จากหมู่บ้านไกลๆ นำข้าวห่อมา
โรงเรียนด้วย และเด็กพวกนั้นแอบ

นั่งกินข้าวกลางวันท่ามกลางต้นไม้
ไม่ไปยุ่งด้วยกับเด็กอื่นๆ ใกล้กับร้าน
ขายอาหาร เสร็จแล้ววิ่งไปที่บ่อน้ำ
โยกคันโยกน้ำ ร่อนน้ำไหล
ออกมาดื่มกันอย่างสนุกสนาน

“ก็เหมือนกัน จะได้กินนมๆ”
คนญาเห็นด้วย แม้ว่าอาหารที่ขอ
กินจะอร่อยหรืออย่างไรก็ตาม แต่
เขาก็ไม่ชอบที่จะต้องรู้สึกหิวอยู่
อีก

เด็กๆ มาซื้อไอศกรีมแท่งของ
ชยันมากขายเหมือนเคย บางคนก็
เป็นเพื่อนของเขาถามไถ่ข่าวคราว
กันที่เรื่องพ่อของเขาก็ดำรง

เมื่อเสียงระฆังสัญญาณเข้า
เรียนในตอนบ่ายดังขึ้น ชยันอดจะ
รู้สึกหิวไม่ได้ ในที่สุดเขาก็ต้องอยู่
ตามลำพังอีก ไม่เหมือนก่อนนี้อีก
แล้วที่จะเข้าไปนั่งเรียนร่วมกับ
เพื่อนๆ หรือตอนที่มีการสอบครั้ง
สุดท้ายที่เขาเริ่มต้นขายไอศกรีมแท่ง
เป็นครั้งแรก ก็ยังมีโอกาสเหมือน
กับคนอื่น

การที่ต้องอยู่คนเดียวช่างเป็น

แรกมิล - ต่อจากหน้า ๒๗

“ใส่ได้ แต่ว่าเมื่อไหร่จะไป
ข้างล่าง เอาแม่ค้าขายไปปลูก
เสียที”

“โอ้โอ ลำบากเหลือเกินนะ
กว่าจะได้เสื้อมาสวมใส่” ชวนพูด
พลางเกาหัวอย่างหมดความอดทน
“ถ้าอย่างนั้นจะไปปลูกมันทำไมกัน
แม่ ไม่เอาละ ไปวิ่งเล่นดีกว่า” พูด
แล้ววิ่งออกไป แม่ของชวนเหลืออด
แล้วตอนนั้น เมื่อเห็นชวนเก็บจกร้าน
ไม่ยอมทำงาน จึงฉวยไม้ที่ใช้ตัดฟ้าย
นั้นขว้างไป ปากก็ร้องเอ็ดว่า

“ไป ไป ไปอยู่ป่าเถอะ เจ้า
ลูกขี้เกียจ คนขี้เกียจต้องไปอยู่ป่า
ข้าไม่ต้องการเห็นเด็กขี้เกียจมาอยู่
แถวนี้”

ไม้ที่แม่ขว้าง ไปปักติดที่ตัวชวน
และน่าแปลกมหัศจรรย์ที่ ไม่นั้นได้
กลายเป็นหาง และฝ้ายที่ติดอยู่ที่ไม้
ได้กระจายไปทั่วตัวชวน แล้วก็
กลายเป็นขนสีน้ำตาลอย่างขนลิง
จึงเป็นอันว่าชวนกลายเป็นลิงไปแล้ว
ชวนเห็นตัวเองเป็นเช่นนั้นก็เลยวิ่ง
หนีเข้าป่าหายไป นับเป็นลิงตัวแรก

สิ่งที่โหดร้ายอย่างหนึ่งเหมือนกัน
ชยันเพิ่งรู้ มันทำร้ายจิตใจของเขา
อย่างแรง บางสิ่งที่เคยลืมไปแล้ว
กลับคืนเข้ามาสู่ความทรงจำอีกครั้ง
หนึ่ง ที่เขาเคยรู้สึกเสียดย นับแต่
ต้นไม้มที่เขาปลูกเองด้วยมือ ดูแล
รักษามันจนโต จนถึงห้องเรียน
เกาตัวที่เขาเคยนั่ง ไม่รู้ว่าตอนนั้น
ใครจะเป็นคนนั่งแทน เขาควรจะ
ได้เดินไปยังอีกอาคารหนึ่งเพื่อเรียน
ในชั้นสูงขึ้นไปอีก แต่ก็ไม่มีโอกาส
ได้แต่ดูเพื่อน ๆ ของเขา ซึ่งก็
ไม่เห็นใจว่าเด็กเหล่านั้นจะยังถือว่าเขา
เป็นเพื่อนอยู่หรือไม่

เสียงครูสอน เสียงเด็กชั้นเล็ก
อ่านหนังสือพร้อมๆ กัน เสียง
เหล่านั้นเหมือนกับของมีคมมารัด
เขาไปในหัวใจของเขาให้ต้องรู้สึก
เจ็บปวด โลกนี้ช่างโหดร้ายต่อเขา
เหลือเกิน โหดร้ายมาตั้งแต่พ่อ
ของเขาที่เดียว หรือว่าทั้งครอบครัว
ของเขา ความโหดร้ายเหล่านั้นจะ
ไม่ยอมเว้นให้

(ฉบับต่อไป - ดุกระดาศสน้าตาล)

ของชาวฟิลิปปินส์

ส่วนชาวเขาฟิลิปปินส์ก็เล่าว่า
ครั้งหนึ่งยังมีหญิงชายสองคนผัวเมีย
ตั้งบ้านเรือนอยู่ตรงชายป่า คน
ทั้งสองมีที่ดินแปลงเล็กๆ อยู่แปลง
หนึ่ง แต่ยังไม่ได้ปลูกอะไรลงไป
ดังนั้นกันวันหนึ่งผัวก็ได้บอกแก่เมีย
ว่า “ข้าว่าข้าจะไปหาพวกญาติพี่น้อง
สักหน่อย จะไปขอพันธุ์เผือก
และมันมาปลูกในที่ของเรา เราจะ
ได้มีอะไรไว้กินบ้าง”

“ดีแล้ว” เมียพูด “แต่กลับ→

๗๐ 103

๑๐๑

38

บรรจบ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

พี่น้องฝาแฝด (นิทานในจีเรียตะวันตก)

เรื่องนี้มีลักษณะเด่นของเรื่องหลายๆ เรื่องปะปนกัน เป็นต้นว่า มีการเสกสายด้วยการปักไม้ไผ่ไว้ที่ใต้ต้นไม้ ถ้ามีคของผู้นั้นเป็นสนิม หมายถึงผู้นั้นกำลังมีอันตราย มีการตามไล่ มีการฆ่ากันและมีผู้เข้ามาอ้างว่าตนเป็นผู้ฆ่า จนผู้ฆ่าตัวจริงแอบตัดไม้ไผ่ไว้ ฯลฯ อาบาโยมิ ฟุซา ชาวโซรุษะในไนจีเรียตะวันตกเป็นผู้รวบรวมเอาไว้ เรื่องมีดังนี้

ครั้งหนึ่งในดินแดนโซรุษะ มีผู้หญิงคนหนึ่ง มีลูกหลายคน แต่แต่ละคนตายเสียตั้งแต่ยังเล็ก จนผู้เป็นพ่อแม่เศร้าโศกเสียใจเป็นที่สุด เมื่อได้ขอร้องให้ไปหาพระอิฟา และถามว่าเทพเจ้าจะทรงปรารภอะไร แลกเปลี่ยน ถ้าหากตนจะขอประทานลูกให้มีชีวิตอยู่จนเติบโต ผู้ก็ได้ไปหาพระและถามตามที่เมียสั่งมา พระได้ตอบว่า “เจ้าต้องสละสินค้าและทรัพย์สินสมบัติเสียทั้งหมด ถ้าทำได้เช่นนั้น เทพเจ้าจะประทานลูกชายให้เมียเจ้าสองคน” ผู้ก็กลับมาบอกเมียด้วยความหนักใจที่จะต้องเสียสละอย่างใหญ่หลวงเช่นนั้น เมียก็ตอบว่า “ถึงอย่างไรเราก็ต้องทำ แม้แต่ว่ามันจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่เราอยู่ก็ตาม” แล้วสองผู้เมียก็สละทรัพย์สินทั้งหมดที่มีอยู่ ต้องอาศัยญาติพี่น้องจึงได้ค่อยๆ สร้างบ้านและรวบรวมสินค้า ตั้งตัวขึ้นมาใหม่

ด้วยเหตุที่ผู้คนรู้จักสองผู้เมีย รู้ดีว่าคนทั้งสองเป็นคนซื่อ จึงช่วยเหลือกันทุกสิ่งทุกอย่าง คนหนึ่งให้หมา คนหนึ่งให้แมว อีกคนหนึ่งให้เหยี่ยว และของอื่นๆ อีก

อยู่มาวันหนึ่ง ชายผู้หนึ่งได้ออกไปหาปลาแต่ชำมัด ไปจับปลาได้ตัวหนึ่งตัวใหญ่เมื่อเริ่มมีลักษณะแปลก เมื่อลากปลาขึ้นฝั่งแล้ว ก็ผันท้องออก และก็อดแปลกใจไม่ได้ เมื่อพบมีด ๒ เล่มกับดาบ ๒ เล่มอยู่ในท้องปลา ชายนั้นก็ได้นำสิ่งที่ได้จากท้องปลาไปให้เมีย โดยถือว่าเป็นรางวัล เพราะหลังจากนั้นไม่ช้า สองผู้เมียก็ได้ลูกแฝดเป็นชาย พ่อแม่ตั้งชื่อให้ว่า ไคโว กับ เกฮินเด ในวันเดียวกันนั้น แมวก็ออกลูกมาคู่หนึ่ง หมาก็ออกลูกมาคู่หนึ่ง เหยี่ยวก็ออกไข่มา ๒ ฟอง และน้องผู้ของหญิงนั้นออกไปล่าสัตว์ในป่าเพื่อหาของมาฝากพี่สะใภ้เป็นของขวัญ

สำหรับผู้หญิงออกลูกใหม่ๆ ตามธรรมเนียม ล่าสัตว์ไม่ช้าก็ล่าเสือดำได้ตัวหนึ่ง เสือนั้นออกลูกใหม่ๆ คู่หนึ่ง หญิงนั้นจึงได้ของขวัญเป็นลูกเสือดำออกใหม่ ๒ ตัว เมื่อลูกแฝดเติบโตขึ้น ก็ได้มีสัตว์เป็นเพื่อน ค่อมทั้งแมวทั้งหมาทั้งเหยี่ยว และเสือดำอย่างละคู่ ทั้งคนทั้งสัตว์อยู่ด้วยกันอย่างผาสุก ต่างรักกันไม่เคียดแค้นว้าวาทกันเลย

ครั้นเมื่อลูกแฝดโตเป็นหนุ่ม ก็ได้ขอพ่อแม่ว่า ถึงเวลาที่ตนสมควรออกเดินทางไปเผชิญโชคได้แล้ว ทั้งพ่อทั้งแม่แทบจะหัวใจแตกสลายเมื่อได้ยินลูกพูดเช่นนั้น พ่อขอร้องให้ลูกอยู่ดูแลไร่นา เพราะพ่อแม่แก่แล้ว แต่ลูกก็ไม่ฟังเสียง จนในที่สุดพ่อแม่จำยอมให้ลูกไปเผชิญโชคตามใจปรารถนา แต่ก่อนออกเดินทาง พ่อก็ได้จัดการแบ่งสมบัติคือ (อ่านต่อหน้า ๓๓)

นิทานนานาชาติ

พี่น้องฝาแฝด นิทานในจีเรียตะวันตก (ต่อ)

คราวที่แล้วเล่าถึงพี่น้องฝาแฝดชื่อ ไตโวกับเกฮินเต้ที่ขออนุญาตพ่อแม่ออกเดินทางไปเผชิญโชค มีสัตว์ที่ถือกำเนิดในวันเดียวกันกับฝาแฝดติดตามไปด้วยคือ มีแมวคู่หนึ่ง หมากู่หนึ่ง เขี้ยวคู่หนึ่ง กับเสือดาวคู่หนึ่ง เมื่อเดินทางมาถึงทางสองแพร่ง พี่น้องฝาแฝดก็ตกลงแยกทางกันไป ไตโวไปทางซ้าย เกฮินเต้ไปทางขวาก่อนไปก็ได้อาหมั่มที่พ่อได้มาจากท้องปลาพร้อมกับดาบคู่หนึ่ง บักไว้ใต้ต้นนุ่นใหญ่ตรงที่ทางสองแพร่งมาบรรจบกันเป็นการเสี่ยงทาย และได้ค้นแนะกันว่าอีกห้าปีจะมาพบกันที่นั่น ถ้าใครมาก่อนให้มาคุมิดของอีกคนหนึ่งว่าเป็นปกติหรือไม่ ถ้าเกิดเป็นสนิมหรือท้อ ก็แสดงว่าคนนั้นจะต้องมือนตราช เมื่อก่อนแล้วเกฮินเต้ได้ไปถึงเมืองที่ไม่ไกลจากนั้นนัก และได้ตั้งถิ่นฐานที่นั่น มีอาชีพเป็นหมอ เพราะมีความรู้เรื่องยาเป็นอย่างดี ส่วนไตโวได้ไปช่วยเจ้าหญิงพระธิดาพระราชามือหนึ่งซึ่งอยู่ชายทะเลให้พ้นจากยักษ์ร้ายยักษ์มีหัวหกหัว ไตโวได้ขอให้เทพ-

ฟ้าผ่าช่วย ฟ้าได้ผ่าลงมาถูกยักษ์ร้ายตาย ไตโวตัดหัวยักษ์ออกทั้ง ๖ หัว แต่ได้ตัดหัวเอาไว้เพียง ๒ หัวรวม ๔ หัว แล้วเก็บใส่กล่องไว้ เจ้าหญิงทรงระลึกถึงบุญคุณจึงขอให้ไตโวไปเฝ้าพระราชาด้วยกัน แต่ไตโวปฏิเสธและออกเดินทางต่อไป เจ้าหญิงจึงถอดสร้อยพระศอกออกมาตัดเป็น ๒ ท่อน ท่อนหนึ่งสวมคอหมาอีกท่อนหนึ่งสวมคอแมวเป็นการขอบคุณที่ได้ช่วยไตโวสู้กับยักษ์ ขณะเจ้าหญิงเสด็จกลับวัง ได้พบขุนพลที่เคยอาสาจะช่วย แต่พอถึงคราวเข้าจึงกลับหายตัวไป เจ้าหญิงทรงเล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอดถึงการต่อสู้ของไตโว ตลอดจนเทพฟ้าผ่ามาช่วย ขุนพลเลยสวมรอยไปทูลพระราชาวาตนเป็นคนฆ่ายักษ์ร้ายทั้งช้างนำหัวยักษ์ทั้งหกมาถวายให้เห็นเป็นการยืนยันอีกด้วย เจ้าหญิงเล่าเรื่องที่เกิดจริงให้ใครฟังก็ไม่มีใครเชื่อ ในที่สุดเจ้าหญิงก็จะต้องเข้าพิธีเสกสมรสกับขุนพลผู้หนึ่ง ทั้งๆที่ทรงชิงชังเป็นอย่างยิ่ง

ก่อนหน้าจะถึงวันเสกสมรสเพียงวันเดียว ไตโวกับคณะสัตว์ของตนก็ได้บังเอิญกลับมายังเมือง

นั้นอีก ขณะที่ไตโวเที่ยวหาที่พักอยู่นั้น หมาของไตวก็ออกไปเดินเตร่อยู่ในตลาด ก็ให้บังเอิญมีทาสของเจ้าหญิงคนหนึ่งมาเห็นเข้า และจำสร้อยพระศอกของเจ้าหญิงที่สวมคอมาได้ จึงวิ่งกลับไปทูลเจ้าหญิง เจ้าหญิงทรงดีพระทัยเป็นอย่างยิ่งโปรดให้ทาสผู้นั้นไปติดตามดูให้รู้ว่าเจ้าของหมานั้นพักอยู่ที่ไหน ทาสผู้นั้นเที่ยวเดินตามหาหมาตัวนั้นแต่หาไม่พบ เพราะผู้คนในตลาดจอแจ แต่เมื่อเที่ยวหาหาได้ ก็ไปพบแมวของไตโวมีสร้อยพระศอกอีกท่อนหนึ่งสวมคออยู่ ทาสผู้นั้นจึงตามแมวไปจนพบที่พักของไตโวจึงได้กลับไปทูลเจ้าหญิง

เจ้าหญิงได้รับไปทูลพระราชารื่องไตโว ได้ตรัสเล่าให้ฟังโดยตลอดถึงการที่ไตโวได้ต่อสู้กับยักษ์ร้าย และได้ประหารยักษ์ลงได้ คราวนี้เจ้าหญิงมิได้ลืมทูลพระราชาวาพระองค์ได้ประทานสร้อยพระศอกแก่หมาและแมวของไตโว ทาสได้ติดตามไปจนถึงที่อยู่ของไตโว และได้รู้แล้วว่าไตโวพักอยู่ที่ใด พระราชาราชจึงตรัสขึ้นว่า "ก่อนจะเสกสมรส (อ่านต่อหน้า ๑๒๐)

จัดแจงเรื่องให้กระจำแจ้งเสียก่อน ก็ดีเหมือนกัน” แล้วก็โปรดให้มหาดเล็กตามทาสไปบ้านที่พักของไฉว ให้พาไฉวกับสัตว์ทุกตัวมาเฝ้า เมื่อไฉวกับสัตว์ทั้งหลายมาเฝ้าเรียบร้อยแล้ว พระราชาก็โปรดให้มีการสอบสวนคดีนี้ ขุนพลเป็นผู้ให้การก่อน ขุนพลก็ทูลว่าตนลงไปที่ชายทะเลเมื่อพิธีเสร็จสิ้นลงแล้ว และได้จัดการแก้มัดเจ้าหญิง แล้วก็ทูลต่อไปว่าตนได้ต่อสู้และฆ่ายักษ์ร้ายนั้นอย่างไร และเทพฟ้าได้ช่วยเหลืออย่างไร และลงท้ายได้ตัดหัวยักษ์ทั้งหกหัวมาเป็นเครื่องพิสูจน์ยืนยันดังที่พระราชาก็ได้ทอดพระเนตรเห็นเองแล้ว

ต่อจากนั้นพระราชาก็ทรงหันมาทางไฉว ให้ไฉวให้การบ้าง ไฉวก็ทูลเรื่องราวไปตามจริง เมื่อจบลงแล้ว ไฉวก็ขอให้คนทั้งหลายที่มาชุมนุมกัน ณ ที่นั้นดูหัวยักษ์ทั้งหกนั้นว่ามีอะไรผิดสังเกตบ้าง แต่แรกคนเหล่านั้นก็ไม่ได้สังเกตเห็น ครั้นเมื่อดูอย่างถถ้วนแล้ว จึงรู้ว่ายังมีอยู่สองหัวที่ไม่มีหู พระราชาก็ตรัสถามว่า “ทำไมอย่างนั้นเล่า” ขุนพลก็ทูลตอบว่า

“ตอนแรกยักษ์ร้ายโผล่ขึ้นมาจากน้ำก็มีหูเพียง ๔ หัวเท่านั้น เป็นเรื่องสำคัญอะไรนักหรือพะย่ะค่ะ” ขุนพลทูลอย่างขุ่นเคืองต่อไปว่า “ข้าพระองค์ก็ได้หว่านถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว แล้วยังจะต้องการพิสูจน์อะไรอีก จะมีข้อพิสูจน์อะไรที่สำคัญกว่านี้อีกหรือจากเจ้าคนที่เข้ามาวุ่นวายกับพิธีเสกสมรส”

“เพียงแค่นี้” ไฉวทูลทูลเปิดกล่องที่ใส่หัวยักษ์ทั้ง ๔ หัว แล้วหยิบออกให้ดู “ถ้าท่านดูให้ดี ๆ ท่านจะเห็นว่ามันเป็นหูยักษ์แน่ ๆ เพราะว่ามันเหมือนกับหูอื่น ๆ ที่หัวอีก ๔ หัว” ต่อจากนั้นก็ยังมีสร้อยพระศอ เมื่อนำจากคอหามากับแมวมาต่อเข้าด้วยกัน ก็สวมพระศอได้พอดีและใคร ๆ ที่อยู่ทันนั้นก็จำได้ว่าเป็นสร้อยพระศอของเจ้าหญิงพระธิดา

พระราชากับบรรดาที่ปรึกษาต่างพอใจทำให้การของไฉวกับเจ้าหญิง และต่างก็ลงความเห็นว่าขุนพลมีความผิดทุกกล่าวเท็จ จึงตัดสินให้ตัดหัวและตัดหูออกเป็นกรलगโทษ พิธีเสกสมรสได้ดำเนินไปดังเดิม แต่เจ้าบ่าวได้เปลี่ยนตัวไปเป็นไฉว ไฉวกับเจ้าหญิงได้ทำนิกในพระราชวัง บรรดาสัตว์ทั้งหลายก็ได้อยู่ในวังร่วมกับนายของตน ส่วนสร้อยพระศอเจ้าหญิงก็ประทานให้สวมคอแมวกับหมาอย่างเดิม คราวนั้นนอกจากประทานเพื่อระลึกถึงบุญคุณที่ช่วยไฉวฆ่ายักษ์ร้ายแล้วยังได้ช่วยให้ตามหาไฉวพบ และที่สำคัญคือได้ช่วยให้พระองค์พ้นจากเงอมมือขุนพลผู้ชั่วร้ายนั้นได้

สองปีต่อมา พระราชาก็สิ้นพระชนม์ ประชาชนก็ได้มาชุมนุมกันเลือกไฉวขึ้นเป็นพระราชาทองคน ทั้งนี้เพราะเป็นผู้ที่ผู้คนรักใคร่นับถือ และขบถของชมเชยไม่ว่าจะทำอะไร ไฉวจึงได้ครองราชย์เป็นพระราชาสืบมาได้ ๓ ปี

วันหนึ่งขณะที่ราชินีไฉวประทับ

อยู่ในวัง และกำลังรำพึงถึงเกณีนเดื่อนึงชายไม่รู้ว่าจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร จะได้รับความยกย่องนับถือจากผู้คนเช่นเดียวกับตนหรือไม่ เวลาที่นัดพบก็ใกล้เข้ามาแล้ว เหลือเวลาอีกไม่นานนักก็จะได้พบกัน ขณะนั้นเองก็ได้มีเสียงเอะอะเจี๊วเจี๊วดังอยู่ภายนอก และปรากฏว่ามีไก่ตัวหนึ่งเป็นไก่ตัวผู้ตัวใหญ่ผิดปกติ ๆ หลุดมาจากที่ไหนไม่มีใครทราบ เข้ามาอยู่ในเขตวัง ใครไปไล่ไม่ว่าจะเป็นทาสหรือสาวใช้ ไก่นั้นก็ไม่ยอมไป ราชินีไฉวเสด็จลงไปไล่เองก็ไม่เป็นผล แม้จะเอาธนูมายิงก็พลาดหมด มีหน้าซำโง่งขึ้นใส่หน้าราชินีไฉวเสียอีก ราชินีไฉวจึงลงความพยายามที่จะประหารไก่ตัวนั้น เพราะถึงอย่างไรไก่ตัวนั้นก็นับเป็นไก่ใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา ราชินีไฉวจึงเสด็จขึ้นดำนึก แต่ไก่เจ้ากรรมนั้นก็ยังคงตามมาอีก แล้วก็บินไปเกาะพระแท่นกลางชั้นต่อไป จนราชินีไฉวทนรำคาญต่อไปไม่ได้ ไฉวจึงโปรดให้หาเสือดาว แมว หมากับเหยี่ยวให้มาช่วยขับไล่ไก่ตัวนั้นไปให้พ้นเขตวัง องค์เองก็ถือดาบกวัดแกว่งไล่ไก่ คราวนั้นไก่ไม่ได้หยุด กลับบินนำหน้าราชินีไฉวกับคณะสัตว์ออกจากเมืองไปยังชายทะเลที่ยักษ์ร้ายถูกฆ่าตายเมื่อก่อนนั้น แล้วก็นำลว ๆ ไปตามชายทะเลอีกด้วยหลายไมล์ มาถึงตอนนั้นราชินีไฉวออกจะรู้สึกว้า ไก่ตัวนั้นหาใช่ไก่ธรรมดาไม่ เพราะทั้ง ๆ ที่ต่างก็เร่งฝีเท้ากันเต็มที่ก็ยังหาตามไก่นั้นทันไม่

จนตะวันเกือบจะตกดิน ไก่จึงหันหลังให้ทะเลมุ่งหน้าตรงไปยังป่าไม้ชายทะเล ราชินีไต้ไต้เสด็จตามมาติดๆ ก็ได้สังเกตเห็นฟาร์มเล็กๆ แห่งหนึ่ง พอเดินมาถึงก็จะตรงไปสำรวจทางด้านหลังบ้าน เพราะเชื่อว่าอย่างไรเสีย ไก่คงมาจากที่นั่นนั่นเอง แต่สำรวจจนทั่วแล้วก็หาเห็นไก่ไม่ หายู่นานจนจวนจะกลับออกมาอยู่แล้ว ก็ได้มีหญิงแก่คนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นและถามว่า “หาอะไรกัน” ราชินีไต้ไต้ตอบว่า

“หาไก่ตัวหนึ่งนะ แม่เฒ่า มันมาถึงในเมืองที่ข้าอยู่ แล้วรีบกวเราเหลือเกิน เราเลยไล่ตามมันมาตั้งก่อนวัน มันก็พาเรามาที่นี่แหละ แต่พอเข้ามาในนี้ก็ไม่ได้เห็นมันเสียแล้ว แม่เฒ่าเคยเห็นหรือรู้เรื่องมันบ้างไหม”

“รู้จักดีเสียอีกนะ” หญิงชราตอบ “มันรีบกวเข้ามาหลายบัดนี้แล้ว จนกระทั่งผิวขาวถูกขบศกทะเลไป ถ้าท่านจำมันเสียได้ก็จะเป็นบุญคุณแก่ข้าอย่างนัก พักเสียเดี๋ยวหนึ่งก่อนซี มันคงจะกลับมาในไม่ช้าหรอก ถ้ามันคิดว่าท่านกลับไปแล้ว มันก็จะออกมาจากป่า แต่พวกท่านไล่ติดตามมันมาไกลแสนจะเหน็ดเหนื่อย นั่งพักเสียก่อนเถอะ ข้าจะเอาน้ำตาลมามาให้กิน จะได้สดชื่นขึ้นหน่อย ทั่วๆ ข้างอาจจะให้ท่านจำมันให้ได้ก่อนมันจะกลับมาอีก”

ไต้ไต้กับสัตว์ทั้งหลายต่างก็เห็นด้วยกัน จึงยินดีที่หญิงชราชวนให้นั่งพัก ทั้งยังหาน้ำตาลมาให้ดื่มอีกด้วย หญิงชราก็ปล่อยให้แขกของตนดื่มตามสบาย ไม่ช้าก็กลับมา มีหน้าตาแปลกๆ เหมือน

กำลังแยกเขี้ยวเข้าใส่ ข้างหลังมีไก่เจ้าเล่ห์นั้นเดินสายไปสายมา หญิงนั้นส่งเสียงคุยโว พลาญเยาะเย้ย ราชินีไต้ไต้ว่า

“อะ อะ ราชินีไต้ไต้ ดิกับเราแล้วละกรวณ ไก่ตัวนั้นมันข้าของเรา เราใช้มันไปล่อท่านมา บ้านนี้เป็นบ้านของข้าที่ท่านประหารเสียเมื่อห้าปีก่อนนี้ และเรานะเป็นแม่ของข้า เราเฝ้าคอยด้วยความอดทนมาช้านานแล้วที่จะจับตัวท่านให้ได้ ในที่สุดก็มาให้เราจับแล้ว และท่านจะต้องตายด้วยกันหมดทั้งนี้”

ได้ยินเช่นนั้น ราชินีไต้ไต้ก็สุดลูกหูลูกตา พลาญเยาะเย้ยหญิงชรา นั้น แต่ก็หลบไปเห็นสัตว์ทั้งหลายกลายเป็นหินไปหมดแล้ว ขณะที่ยังทำอะไรไม่ได้ ราชินีไต้ไต้ก็พูดว่า “ข้าพเจ้าขอโทษแล้ว” หญิงชราส่งเสียงกรีดกราดอย่างดื้อดื้อใจ ทันใดนั้นแขนของราชินีไต้ไต้ก็ติดกับและเงื้อมมือจะพันหญิงสาวก็เอียงเคลื่อนไหวไม่ได้ และชีวิตค่อยๆ จางหายไป เพียงครู่ใหญ่ๆ หญิงชรา ก็ได้มีรูปปั้นทองคำและสัตว์ ๖ รูปประดับบ้าน “ดีแล้ว ๖ รางวัลสำหรับหัว ๖ หัวของลูกข้า” หญิงชราพูดแก่ไก่พลาญเยาะเย้ยอย่างน่าสยดสยอง ไก่ก็ได้แต่ขึ้นเป็นการตอบรับ

ในที่สุดก็ถึงเวลาห้าปีที่ได้นัดแนะกันไว้ เกอินเดเฝ้าฝืนฝืนใจได้ไปถึงที่ตนนั้นใหญ่ขึ้น และได้ไปตั้งมิดของพี่ชายที่ปักไว้ได้ตนนั้นมาดู ปรากฏว่ามีคนเป็นสนิม ในเมื่อมิดของตนยังเป็นเงาวาววับ เกอินเดจึงกล่าวแก่บรรดาสัตว์ของตนซึ่งมีหมา แมว เขี้ยวกับเสือดาวว่า

“ไต้ไต้ไม่มาพบเราในวันนี้ที่เป็นวันนัด เห็นทีจะมีเรื่องร้ายเกิดขึ้นเสียแล้ว”

ไม่มีใครในคณะสามารถล่วงรู้ได้ว่า ไต้ไต้ไปทางไหน ในที่สุดก็ตกลงใจเดินทางไปตามทางซ้ายที่ไต้ไต้เดินทางไปเมื่อห้าปีที่แล้ว คณะของเกอินเดเดินทางมาตั้งหลายวัน จึงได้มาถึงฝั่งทะเล แล้วก็เดินไปตามถนนชายฝั่งไปจนถึงเมืองของไต้ไต้

ตอนนั้นราชินีไต้ไต้หายไปด้วยเดือนแล้ว พระราชินีตลอดจนไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน ต่างพากันวิตกทุกข์ร้อน แม้ว่าจะได้ส่งผู้คนไปทั่วทุกหัวบ้านหัวเมืองโดยเฉพาะตามชนบท เพื่อหาองค์ราชินีไต้ไต้กับบรรดาสัตว์ทั้งหลาย แต่ก็ไม่เป็นผล ครั้นเมื่อเกอินเดเข้ามาเกือบจะถึงเมือง มีสัตว์ทั้งหลายตามมาอย่างเดียวกันจำนวนเท่ากัน ผู้คนที่เที่ยวตามหาก็ค้นเจอได้ใจสำคัญว่า ราชินีไต้ไต้ของตนกลับมาแล้ว จึงรีบไปบาร้องแจ้งข่าวดีให้ผู้คนพลเมืองรู้ ฉะนั้นเมื่อเกอินเดเข้าเมืองมา จึงอดแปลกใจไม่ได้ที่ได้นับเสียงกลองรัว และยังแปลกใจยิ่งขึ้นที่เห็นชาวเมืองพากันมาต้อนรับ แสดงความดีใจที่พระราชินีของตนกลับมาแล้ว ต่างเข้ามาล้อมถามไถ่ว่า เสด็จไปไหนมา หายไปตั้งนาน เกอินเดจึงรำพึงว่า

“เมืองนี้คงเป็นเมืองของพี่ชายเราแน่ๆ และเขาคงจะทำตั้งเป็นพี่รักของชาวเมืองตลอดเวลาห้าปีที่จากกัน สงสัยแต่ว่าเขาไปไหนเสียเล่า ชาวบ้านชาวเมืองจึงไม่มีใครรู้เลย” (ยังมีต่อ)

นิทานนานาชาติ

พี่น้องฝาแฝด นิทานในจีเรียตะวันตก (ตอนจบ)

เรื่องราวที่เล่าถึงไคว
ฝาแฝดคนพี่ในที่สุดก็สามารถได้
เสกสมรสกับเจ้าหญิง ทั้งนี้เพราะ
ได้ตัดใบหูยักษ์ไว้จากหัวสองหัว
ทำให้เป็นเครื่องยืนยันได้ว่า ไคว
เป็นผู้ชายที่ยิ่งใหญ่ หาใช่ขุนพลผู้
ไปปลมคเทจไม่ ต่อมาเมื่อพระ
ราชสันพระชนม์ ไควได้เป็นราชา
สืบต่อไป และก็ได้ถูกแม่ของยักษ์
ที่ถูกประหารนั้น ไข่ไควไปล่อมา
จากในวัง และนำน้ำตาลมาแลก
ฤทธิ์น้ำตาลมาทำให้สัตว์ทั้งหลาย
ของไควกับตัวไควเองแข็งเป็นหิน
ไปเลย ทั้งๆ ที่มือเงียดบ่ายังอยู่
ฝ่ายเกอินเด ฝาแฝดผู้น้อง เมื่อถึง
วันนัดครบกำหนดห้าปี ก็ได้ไปยังที่
นัดหมาย และได้ดั่งมดของไควที่
ปักไว้ใต้ต้นไม้นั้นใหญ่มาดู และปรากฏ
ว่ามีดเป็นสนิม ทำให้เกอินเดนึกว่า
พี่ชายกำลังตกอยู่ในอันตราย จึง
ชวนสัตว์ทั้งหลายเดินทางไปตามทาง
ที่ไควเดินทางไป และได้ไปถึง
เมืองที่ไควครองอยู่ ผู้คนพลเมือง
เห็นเข้าพากันดื้อดัดใจคิดว่าราชา
ไควกลับมาแล้วและถามไถ่ว่าหาย

ไปไหนมาตั้งแต่หนึ่งแล้ว เกอินเด
ฟังแล้วเข้าใจได้ทันทีว่าพี่ชายของ
ตนหายไประยะหนึ่งโดยไม่มีใครรู้ว่า
หายไประยะหนึ่ง

ขณะที่เกอินเดกำลังยืนอยู่ใน
ตลาด แวดล้อมด้วยผู้คนทั้งหน้าตา
เป็นสุขคิดว่าเป็นราชาของตนกลับ
มาแล้ว เกอินเดก็ยังไม่ว่าจะทำ
อย่างไรดี ทันใดนั้นก็ปรากฏร่างไคว
ขึ้นต่อหน้าโดยไม่รู้ว่ามีมาจากไหน
แล้วก็ขึ้นด้วยเสียงอันดัง ผู้คน
พลเมืองแลเห็นเช่นนั้นก็พากันโกรธ
แค้นไควขึ้นนัก พยายามจะจับไควไป
ให้พ้นจากเกอินเด แต่ไควก็ไม่ไป
บางคนเอาไม้บ้างก้อนหินบ้างขว้าง
ไปที่ไคว แต่ขว้างอย่างไรก็ขว้างไม่
ถูก ครั้นเกอินเดเข้าไปใกล้ไคว ไคว
ก็รีบถอยออกห่าง ที่ปรึกษาพระราช
สังเกตเห็นไควทำเช่นนั้นก็ถามเกอินเด
ขึ้นว่า

“นิมนต์ไควด้วยกับที่พระองค์
ขับไล่ออกไปจากเมืองเมื่อสักเดือน
หนึ่งมาแล้วนั้นพะยะค่ะ แล้วบัดนี้มัน
กลับมาอีกแล้ว กราวก่อนพระองค์
เสด็จไปไหนกับมันตลอดเวลา”

เกอินเดฟังที่ปรึกษาชราแล้วพูด

อย่างพิงพิทเคราะห์ นึกได้ทันทีว่า
ไควนั้นต้องมีส่วนรู้เห็นในการหาย
ไปของพี่ชายตน จึงเรียกสัตว์สมุน
ของตนทั้งเสือดาว เทพยว แมวและ
หมาให้ตามไควไป ผู้คนก็พากันห้าม
ปรามว่า “ขออย่าได้ตามเจ้าไคว
นั้นไปอีกเลย เสด็จกลับไปหาพระ
มเหสีเถิด” แต่เกอินเดก็ไม่ฟังเสียง
ติดตามไปอย่างกระชั้นชิด แต่ก็หา
ได้ตามทันไม่ ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ใด
หรือแม้แต่เทพยวก็สามารถตะปบ
ไควไควอยู่ไม่ เกอินเดถึงกับอุทานออก
มาว่า “ไควนั้นทำอะไรได้ทั้งสี่
เสียแล้ว” แล้วก็เลยเลิกไล่ไควนั้น
แต่เดินตามมาตามชายทะเลตั้งเกือบ
ตลอดวันจึงได้มาถึงฟาร์มของหญิง
ชรา นั้น เมื่อตอนออกจากเมืองผู้คน
พลเมืองเหล่านั้นพากันเดินตาม
เกอินเดมาด้วยแต่เกอินเดไล่กลับไป
ก่อนตั้งนานแล้ว และสั่งให้ไปคอย
ตนอยู่ในเมือง เกอินเดไม่ได้บอก
ใครว่าตนเป็นใคร

ตะวันตกดินพอดีที่เกอินเดเข้า
ไปในฟาร์มของหญิงชรา ตอนนั้น
หญิงชรานั่งคอยที่อยู่แล้วตรงประตู
(อ่านต่อหน้า ๑๑๕)

หวังดีต่อเขาอย่างจริงใจก็เป็นได้ เพียงแต่ความรักของ
หล่อนแสดงออกมาในรูปที่ค่อนข้างจะน่ารำคาญอยู่
สักหน่อยเท่านั้น

“ทีนี้หมอนิพนธ์คงหนวกหูยายชาน้อยละ”

ท่านนายพลเคยพูดหัวเราะ ๆ กับบุตรชายเมื่อบุตร
สาวแต่งงานแยกบ้านไปใหม่ ๆ หมอนิพนธ์ก็สามของ
กิริยา

“แต่ผมก็สบายหูขึ้น” กรีนว่า “ไม่งั้นพี่ชายัดเชียด
สาวคนนั้นคนนั้นให้อยู่เรื่อย ทำยังกับผู้หญิงเป็นลูกกวาด

ถ้าอยากได้เมล็ดไหนก็กวักจากขวดใส่ปากได้ง่าย ๆ”

เขาไม่ได้เอ่ยถึงการที่พี่สาวปรารถนา ชักใช้ คำหยาบ
และวิพากษ์วิจารณ์เรื่องของเขากับสวลักษณ์ เมตตาพล
อันเป็นกิจกรรมที่หล่อนกระทำอยู่วันเว้นวันเป็นอย่าง
น้อย ที่ไม่เอ่ยนั้นเพราะเขาเกรงอย่างเหลือเกินว่าบิดาจะ
ถามคำถามบางอย่างที่เขาไม่อยากจะตอบ เนื่องจากไม่รู้จะ
ตอบว่าอย่างไร

ถูกละ เขายอมรับว่าเขาเป็นคนขลาด กรีน
อึ้งฉาวฉาวเป็นคนขลาด (อ่านต่อฉบับหน้า)

พี่น้องฝาแฝด - ต่อจากหน้า ๒๓

พอเกฮินเดเดินมาถึงประตู ก็ทัก-
ทายว่า “สวัสดี” เกฮินเดก็ถามว่า
“แม่เต้าเป็นเจ้าของโกตัวนั้นหรือ”
“ใช่” หญิงชราตอบ “ข้าส่งมันไป
พาทำมาที่นี้ล่ะ ข้ารู้ว่าท่าน
กำลังตามหาใคร ไม่ใช่ราชาใดใด
กับคณะสัตว์กับดาบหรือ”

“ถูกทีเดียว” เกฮินเดรับคำ
“แม่เต้ารู้ได้อย่างไร”

“ก็ข้าอยากจะช่วยท่านหาผู้
หายไปเหล่านั้นนะซี เขาเหล่านั้น
แหวะทันเมื่อเดือนหนึ่งมาแล้ว ข้าขอ
ให้เขาพักค้างคืนก่อน เขาก็ไม่ยอม
ข้าเกรงว่าจะไปเจออะนัตรายเสีย
แล้วนะนา ท่านมาพักเสียหน่อยก่อน
ดีกว่า ข้าจะให้ข้าตาลมาดื่ม แล้ว
จะบอกให้ว่าจะได้พบพี่ชายของท่าน
ได้อย่างไร”

เกฮินเดทำตาม พาสมุนเข้า
ไปในบ้านหญิงชราแล้วนั่งลง
ขณะที่หญิงชรานำน้ำตาลมามาให้
ดื่ม เกฮินเดเล่าเรื่องยามาเป็น
เวลานาน ทั้งรู้ว่าจะต้องระวังยาย
เพี้ยนกับน้ำตาลมาของแก เมื่อ
เกฮินเดดื่มน้ำตาลมาแล้ว หญิงชรา

ก็ส่งต่อไปให้สัตว์ทั้งหลาย ต่างก็
ดื่มกันจนอิ่ม หญิงชราถามว่า

“ต่างดื่มจากชามนั้นหรือ”

“ใช่” เกฮินเดตอบรับคำ

“ถ้าเช่นนั้นมากับข้าสิ ข้าจะ
พาไปยังที่ที่ท่านจะได้พบพี่ชาย”

พูดแล้วหญิงชราที่จุดตะเกียง
น้ำมัน พาเกฮินเดกับสมุนออกจาก
บ้านเข้าไปยังบริเวณหลังบ้านที่มี
กำแพงใหญ่ล้อมรอบ “อยู่ในกระท่อม
นั้นแหละ เข้าไปดูซิ” หญิงชราบอก
พลางจุดตะเกียงให้สูงให้เกฮินเดเห็น
ถนัด ๆ และเกฮินเดก็ได้เห็นพี่ชาย
ของตนกับสมุนสัตว์ขึ้นแข็งทื่อเป็น
หิน หญิงชราพูดต่อไปว่า

“นี่ไง ดูสิ พวกคนคือน้ำตาลเมา
ของข้าทั้งนั้น ข้าทำตามสัญญาแล้ว
ที่ว่าพาท่านมาพบพี่ชาย บัดนี้
ท่านกับสมุนก็จะต้องอยู่ที่นี่ร่วมกัน
หันหน้าเข้าหากัน”

“ไม่มีอะไรทำให้เขาพินกัน
ชีวิตขึ้นมาได้เลยหรือ” เกฮินเดถาม
เสียงสั่น ๆ อย่างตระหนกตกใจ

“ฮะ ฮะ คุณใจ” หญิงชรา
หัวเราะพลางชี้ให้เกฮินเดดูเหยี่ยว

กับสัตว์อื่นๆว่า “ดูสิกำลังจะกลาย
เป็นหินไปหมดแล้ว ตัวท่านก็กำลัง
จะเป็นเช่นเดียวกันในอีก ๒-๓
วินาทีข้างหน้า เลือดท่านจะเย็น
แล้วก็ข้นลงๆ” หญิงชราพูดเรื่อยไป
เมื่อสังเกตเห็นเกฮินเดยืนตัวแข็ง
หญิงชราพูดว่า “ไว้ท่านใกล้จะตาย
ข้าถึงจะบอกให้ ในบ้านข้ามีน้ำเต้า
ใบใหญ่อยู่ ๒ ใบ แต่ละใบมีน้ำ
ศักดิ์สิทธิ์ ถ้าเอาไปเทรดที่ตัวท่าน
ท่านก็พินกันชีวิตขึ้นมา แต่มีแต่ข้า
เท่านั้นที่รู้เรื่องนี้ ข้าตั้งใจจะให้ท่าน
เป็นรูปปั้นยืนอยู่ในบริเวณบ้านของ
ข้าตลอดไป เป็นการลงโทษที่ข้า
ถูกชายของข้า ยักยอกหัวนะ ตอนที่
ก็ข้าเกินไปเสียแล้ว หนีไปไหนก็
ไม่มีทาง” พูดแล้วก็หัวเราะเสียง
กร้าวๆ

“สงสารนะที่บังเอิญข้ามีความ
รู้เรื่องยาเสียด้วย” เกฮินเดยื่นให้
แล้วก็ขยิบตัวจากท่าที่แข็งทื่อขึ้น
ตัวแข็ง หญิงชราร้องออกมาดังกล่น
แล้วก็หันหลังวิ่งกลับไปในบ้าน
เกฮินเดร้องบอกตามหลังไปว่า
“ก่อนข้าจะคือน้ำตาลเมาของเจ้า→

ข้าเอายาของข้าในกระเปาะหนังนั้นกินเข้าไปก่อน ถ้าสาปอะไรของเจ้าก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร ทำอะไรข้าไม่ได้หรอก”

หญิงชราพยายามวิ่งหนีอย่างเต็มกำลัง แต่เก็นเดไวกว่า วิ่งตามไปทันใช้ดาบฟันไปที่เดิวก็ตาย เก็นเดจึงวิ่งเข้าไปในบ้านค้นหาลูกนกเต่าใบใหญ่ที่หญิงชรามีน้ำศักดิ์สิทธิ์ เก็นเดไปพบน้ำเต่าซ่อนอยู่มหมอง จึงนำมาที่บริเวณหลังบ้าน สาดน้ำกายสิทธิ์นั้นไปที่ร่างของไตโวกับสัตว์ทั้งหลาย ต่างก็กลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาทันที ฟัน้องฝ่าฝืนทั้งสองทั้งสัตว์ต่างพากันบดขยี้ดินและร่ำร้องเป็นการใหญ่ เพราะไม่ได้เห็นกันมาตั้งห้าปีแล้ว ต่างก็อธิบายเล่าบอกสู่กันฟังว่าเกิดอะไรขึ้นแก่ตน นับแต่ตนจากไปห้าปี

ไตโวกับเก็นเดจัดแจงเสาะบ้านของหญิงชรา ส่วนโกนั้นเมื่อหาตัวพบแล้วก็จัดการฆ่าเสียแล้วโยนเข้าไปในไฟพร้อมกับศพของหญิงชรา เข้าวุ่นรุ่งขึ้นต่างก็แยกย้ายกันกลับเมือง นำน้ำเต่าที่มีน้ำศักดิ์สิทธิ์ไปด้วย “เรายังคงมีหน้าตาเหมือนกันอยู่อย่างเดิม” ไตโวกุญแจแก้มอง เพราะฉะนั้นเราเข้าไปในเมืองคนละประตูดีกว่า น้องเข้าไปทางประตูทิศใต้ พี่จะเข้าไปทางประตูทิศเหนือ พอเข้างถึงวังคงสนุกดีนะเพราะเมื่อก่อนจำไม่ได้ว่าผิวเขาคือไหน” และก็เป็นจริงดังนั้น เมื่อเสียงกลองรัวขึ้น พระราชินีเสด็จออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น และก็ได้พบภาพแปลกประหลาด คนทั้งหลายพากันโห่ร้อง

ด้วยความสนุกสนานที่เห็นพระราชินี ๒ องค์ หมา ๒ ตัว แมว ๒ ตัว เขี้ยว ๒ ตัว และเสือดาว ๒ ตัว พระราชินีทรงงุนงงเช่นเดียวกับไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินทั้งหลายที่ไม่อาจชั่งกว่าองค์ไหนคือราชาไตโวก่อน ผู้คนโห่ร้องให้พระราชินีขึ้น ตอนแรกก็ยังทรงงุนงงอยู่ แต่แล้วก็ทรงขอให้ ๒ คณะแยกกัน กราบทูลพระราชินีทรงจำสรวลพระศอที่สวมคอหมาแมวได้จึงแนพระทัยได้ว่าคณะไหนคือคณะของราชาไตโวก่อน ต่อจากนั้นเก็นเดกับสัตว์ทั้งหลายก็ได้อยู่ในวังร่วมกับพี่ชายอย่างมีความสุข

เวลาล่วงไปได้ ๒ ปี ถึงปลายปีที่สอง เก็นเดก็เสนอราชาไตโวกว่าควรจะกลับไปบ้านไปดูพ่อแม่เสียที เพราะบัดนี้ก็เป็นเวลา ๑ ปีแล้วนับตั้งแต่ออกจากบ้านมา ราชาไตโวก็ตกลง และต่อจากนั้น ๒-๓ วันก็ออกเดินทาง เมื่อผ่านดินแดนใหญ่ต่างๆ ก็มาถึงที่ปักไม้ไผ่ กราบทูลปรากฏว่าไม่มีมิตรของใครเป็นสนิมเลย และด้วยเหตุที่จะกลับไปเยี่ยมพ่อแม่คงไม่มีอันตรายใดๆ ไม่จำเป็นต้องปักไม้ไผ่ไว้เสี่ยงทาย ทั้งราชาไตโวกับเก็นเด จึงจึงมีดมาเก็บไว้เอง

เมื่อเดินทางมาถึงบ้าน ฟัน้องฝ่าฝืนอดสงสัยไม่ได้ที่เห็นบ้านผู้พี่รกร้างว่างเปล่า กำแพงบ้านที่ท้าวด้วยดินก็ปรักหักพัง หลังคามุงแฝกก็นั่งขยุบลงมา ไม่แลเห็นพ่อแม่อยู่ที่ใด เมื่อถามคนที่อยู่แถวนั้น เขาก็บอกว่า แม่ตายไปเมื่อ ๒-๓ ปีก่อน ส่วนพ่อตายหลังจากนั้นไม่

นาน เมื่อไปหาปลาในแม่น้ำ

ไตโวกับเก็นเดถามชาวบ้านว่า หลุมฝังศพแม่อยู่ที่ไหน เมื่อรู้ที่แล้ว เก็นเดก็นำน้ำศักดิ์สิทธิ์จากลูกน้ำเต่าที่ได้จากบ้านหญิงชรา มารดที่หลุมศพแม่ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงกรอกแกรก มีอะไรขยุบลอยอยู่ที่ดินตรงใต้เท้าคนทั้งสอง สองพี่น้องกระโดดลอยออกมา ไม่ช้าดินก็ยุบขึ้นแล้วก็แยกออกเป็นสองข้าง ทำให้แลเห็นหลุมศพแม่ และปรากฏมีหินก้อนใหญ่ที่เรียกว่า โอลิม (ดังจะได้เห็นที่อาเพโอทุกาทุกวันนี้) อยู่ตรงนั้น

หลังจากนั้นสองพี่น้องก็ได้ติดตามถึงที่พ้องมนาดาย เมื่อรู้แน่แล้วก็เทน้ำศักดิ์สิทธิ์จากน้ำเต่าอีกลูกหนึ่ง ลงไปในน้ำ น้ำในแม่น้ำก็ค่อยๆ กระจายออกจนกระทั่งกลายเป็นลากูน ทะเลสาบน้ำจืดที่เรียก โอซาลากูน ที่ลากอสในปัจจุบันนี้ จึงเป็นอันว่า ฟัน้องฝ่าฝืนได้มีอนุสาวรีย์ของพ่อและแม่โดยสมบูรณ์แล้ว

ฟัน้องฝ่าฝืนได้กลับมาที่บ้านเมือง เก็นเดพักอยู่กับพี่ชายนานพอสมควรแล้วก็ได้ลากลับไปอยู่บ้านของตน และเป็นหมอยาต่อไปดังเดิม แต่กลับไปไม่ได้นาน เก็นเดก็ตาย สัตว์ทั้งหลายก็ได้ตายตามไปด้วยทั้งหมด คนยังพูดกันว่า เก็นเดกับสมุนสัตว์ได้ไปเกิดในสวรรค์ เก็นเดได้ไปเป็นพระจันทร์ในท้องฟ้า ส่วนราชาไตโวก่ได้ครองบ้านเมืองมาช้านานมีลูกมีหลานมากมาย เมื่อสิ้นบุญลง โอโรสได้ครองราชย์แทน เป็นราชาองค์แรกของโอโย *

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

๑

คนรู้ภาษานก (นิทานจีน)

เคยเล่านิทานของชาวสก็อต เรื่องคนรู้ภาษานก การรู้ภาษานก ทำให้ชาวสก็อตชาวหัวหน้าเผ่าได้รับความเดือดร้อนถึงกับถูกเนรเทศออกจากบ้านจากเมือง แต่ด้วยการรู้ภาษานกก็ได้ช่วยให้ชาวสก็อตช่วยพระราชินีให้พ้นจากกระชอกกรบกวาน จึงได้รับรางวัลเมื่อกลับถึงบ้านพ่อจำไม่ได้มาต้อนรับอย่างแขกผู้มีเกียรติ ถึงกับเสิร์ฟอาหารให้สมจริงตามคำนก นิทานจีนที่โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ด เล่าไว้ในนิทานชาวยุโรปของจีน และจะนำมาเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องคนรู้ภาษานกทำนองเดียวกัน และได้คิดได้ดั่งเพราะนก จนชวนให้เชื่อว่าการที่คนสามารถรู้ภาษานกหรือภาษาสัตว์อื่นนั้น คงต้องเป็นความปรารถนาของคนโดยทั่วไปหลายท้องถิ่นด้วยกัน จึงได้มีนิทานทำนองนี้เล่ากันหลายถิ่น เรื่องเล่าไว้ดังนี้คือ

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ กงเย่ฉาง เป็นคนยากจน หากินทางตัดฟันหาฟันโนบ่า พอเลี้ยงชีพตัว

เองกับมารดาผู้ชราของตน วันหนึ่งขณะที่เดินไปตามทางจะไปยังภูเขาเฟิงหวางซาน กงเย่ฉางเจอเงงมามากมายทั้งใหญ่ทั้งเล็กออกมาจากถ้ำเลื้อยไปเป็นกระบวนอย่างมีระเบียบ ท้ายกระบวนมีงูทองตัวใหญ่มีหางงูเย่ฉางมีความรู้เรื่องงูอยู่บ้าง พอเห็นเช่นนั้นก็รู้ได้ทันทีว่า งูทองตัวใหญ่นั้นเป็นเจ้าหญิง เมื่อเจ้าหญิงกับงูบริวารเลื้อยมาถึงกลางทางบนภูเขา ก็ได้สาธิตหัวหลายครั้งเป็นอาณัติสัญญาณให้งูบริวารแยกย้ายกันไป เหลืออยู่แต่ตัวดำมะเมื่อมที่มีท่าว่าเป็นอำมาตย์ ครั้นปลอดจากงูทั้งหลายแล้ว งูทั้งสองก็เลื้อยเข้าไปในพงหญ้าแล้วก็รัดกัน กงเย่ฉางเห็นแล้วตกใจกลัวตัวสั่น ที่เห็นอำมาตย์บังอาจทำเช่นนั้นแก่เจ้าหญิง จึงเอาขวานในมือเหวี่ยงลงไป ขวานฟันร่างตัวดำมาดเป็นสองท่อน ทันใดนั้นท้องฟ้าก็มืด มีเมฆดำพวยพุ่งขึ้น แล้วก็หายไปโดยเร็ว

งูทองที่เป็นเจ้าหญิงถูกขวานถากไปเล็กน้อย พอหายตกใจแล้วเจ้าหญิงก็เรียกงูบริวารให้กลับมา

แล้วก็พากันกลับยังถ้ำที่อยู่ เจ้าหญิงเลื้อยปราดไปห้องราชวัง ราชวงศ์แล้วกริ้วโกรธเป็นพื้นเป็นไฟ อุทานออกมาว่า “ข้าจะต้องจัดการแก้แค้นให้อำมาตย์ของข้าให้ได้” ว่าแล้วก็สั่งทหารเอกสองตัวให้ตรงไปยังบ้านกงเย่ฉางและไปกัดกงเย่ฉางเสียให้ตายสมแค้น

ต่อจากนั้นไม่ช้าทหารเอกทั้งสองก็เข้ามาซ่อนตัวอยู่ในห้องนอนของกงเย่ฉาง ขณะนั้นกงเย่ฉางก็ได้เดินเข้ามาพร้อมกับมารดา กงเย่ฉางตรงไปนั่งลงบนเตียงแล้วถอนใจ มารดาจึงถามว่า

“เกิดอะไรขึ้นล่ะลูก มีอะไรขัดข้องเกิดขึ้นในวันนี้หรือ บอกแม่มาเถละ เผื่อจะช่วยได้”

“ตอนที่ลูกกำลังตัดไม้อยู่บนภูเขาเฟิงหวางซานวันนั้น” กงเย่ฉางเล่าให้มารดาฟัง “ได้มีงูแก่ๆมาเป็นกระบวนที่เดียว แล้วมีเจ้าหญิงคุมกระบวนมาด้วย และก็ได้มีเจ้าอำมาตย์เข้ามารั้งเจ้าหญิง การกระทำเช่นนั้นเป็นเรื่องต้องห้ามเด็ดขาดระหว่างผู้เป็นเจ้าเป็นนายกับ (อ่านต่อหน้า ๔๖๖)

เช่น เต้าหู้ใส่กระปุกใหญ่ เต้าแค้นหนึ่งซอชดด้วยชาแบบจีน บอกว่าถูกกว่าในเมืองไทยหลายสิบบาท เชื่อว่าจริง มีฉนั้นเขากงไม่ซื้อให้ต้องเสียแรงประทับประคองต่อไปจนถึงกรุงเทพ ฯ ซื้อไปซื้อมาหอบไม่ไหวเลยต้องซื้อกระปุกเพิ่มอีกหนึ่งใบ ร้านขายของมีไม่กี่ร้านจึงมีคนกลุ้มรุมแต่ละร้านเต็มไปหมด พอใครซื้ออะไรขึ้นมาอย่างหนึ่ง ก็เกิดเป็นโรคติดต่อซอเหมือนกันเป็นแถว ตำรวจไทยคนหนึ่งยืนอยู่ในร้านบอกว่า ร้านค้าที่นั่นอยู่ได้เพราะคนไทย มีคนซื้อลิปสติกเป็นหอบใหญ่ บ้านนี้คงนึกเสียใจบ้างแล้ว ร่ม เสื้อ ถุงย่าม หน้าตาเหมือนของไทย พอไปอยู่ที่ต่างต่างเมือง กลายเป็นของน่าซื้อ

โอเอ็กกันอีกพักที่ด้านของเรา ใครซื้อของที่ควรเสียภาษีไม่เป็นสุข ทางแถบนี้ได้มีเจ้าหน้าที่หยุดตรวจเป็นระยะ หยุดที่ไรใจไม่ดีที่นั่นตามประสานคนหัวใจหวงสมบัติอย่างหนึ่ง กับไม่สนใจว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่จริงหรือปลอม เพราะอ่านหนังสือพิมพ์มาหยกๆ ว่า

คนร้ายปลอมเป็นเจ้าหน้าที่คอยดักปล้นรถนักทัศนาจรที่ไปสิงคโปร์อยู่ที่ชุมพรคืนวันที่คณะของเราออกเดินทาง เจ้าหน้าที่จริงจับตัวได้ ก่อนที่รถของเราจะไปถึง เทวดาช่วยให้รถต้องติดขัดเสียเวลากลางทาง ไปถึงชุมพรตามกำหนดเวลาไม่ได้

กำลังทศวรรษธรรมราชอีกหนึ่งคืน ไหว้พระธาตุเพื่อความสุขสวัสดีมงคล รุ่งเช้าออกเดินทางไปนมัสการท่านพุทธทาสยังสวนโมกขพลาราม พบท่านแล้ว เกิดความรู้สึกละเอียดอยู่ในใจว่า เราช่างเป็นคนหนักเนื้อตัวเสียจริง เกิดมาตัวเปล่า เทียวเก็บเกี่ยวโน่นนี่สะสมพอกพูนไว้ไม่ได้ประโยชน์อันใด มีแต่ความโลก การเกิดมาใช้ชีวิตในโลกนี้เหมือนการเดินทางท่องเที่ยวไม่มีผล

หนักใจอีกอย่างหนึ่งที่ได้จากการเที่ยวดูประเทศเพื่อนบ้านก็คือว่า เราถ้าจะมีหลวงพ่อกุมิโยอยู่ด้วยการค้าของเก่า จนจะวิ่งไม่ทันเพื่อนเสียแล้ว

คนรู้ภาษานก - ต่อจากหน้า ๓๙

ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินไม่ใช่หรือแม่ ลูกทนต์ไม่ได้ เลยเอาขวานเหวี่ยงเจี๊วอำมาตย์นั้นเข้าให้ ตัวขาดสองท่อนเลย ส่วนงูเจ้าหญิงนั้นก็ได้รับบาดเจ็บด้วยเหมือนกัน แต่ได้รับหนีกลับไปที่อยู่ ที่ถูกทำอย่างนั้นไม่ถูกหรือแม่”

ถ้อยคำที่กุงเย่ฉางเล่าให้มารดาฟังนั้น งูทหารเอกทั้งสองได้ยินชัดเจนโดยตลอด โดยเฉพาะเรื่องที่อำมาตย์บังอาจกระทำแก่เจ้าหญิงจึงได้รับนำความ ไปแจ้งแก่ราชาราชางเข้าใจเรื่องราวได้ทันที จึงสั่งให้ไปตามตัวงูเจ้าหญิงมา พอมาถึงก็จัดการกลืนเสียเลย

วันหนึ่งกุงเย่ฉางกำลังอยู่บนภูเขาฟังหวางซาน และขณะที่เดินผ่านถ้ำก็ได้เห็นงูทองตัวใหญ่ตัว

หนึ่งกำลังนอนอยู่ตรงปากถ้ำ ในปากมีก้อนอะไรดูเหมือนไข่เป็ด กุงเย่ฉางเห็นว่าเป็นตัวงูนั้นเอง จึงพูดแก่ตัวนั้นว่า “ถ้าจะให้ตัวงูแก่ข้า ก็เข้าไปในถ้ำเสียก่อนซิ” งูก็ทำตามขอร้องนั้น กุงเย่ฉางจึงตรงไปคว้าตัวงูนั้นมาใส่ปาก แล้วกลืนลงไปทันที และการที่ได้กินตัวงูนี้เอง ทำให้กุงเย่ฉางสามารถเข้าใจภาษานกได้ วันหนึ่งตอนท้ายฤดูใบไม้ผลิหรือต้นฤดูร้อน นกที่มีวิญญานงูอำมาตย์สิงอยู่ ก็ได้มาเกาะที่ต้นไม้หน้าบ้านกุงเย่ฉาง แล้วร้องเป็นเพลงมีความว่า “กุงเย่ฉาง กุงเย่ฉาง เสือฆ่าแกะตายอยู่ทางภูเขา เจ้ากินเนื้อ เรากินไส้”

กุงเย่ฉางฟังรู้เรื่องตลอดทุกคำ จึงรีบไปที่ภูเขา และได้พบแกะ

ตายจริงๆ จึงเอากลับบ้าน พอถึงบ้านก็จัดแจงชำแหละและทำอาหารกินหมดทั้งตัว ไม่เหลือส่วนใดไว้ให้คนเลย

อีก ๒-๓ วันต่อมามีเด็กคนหนึ่งไปหาฟันที่ภูเขา ได้ถูกเสือกัดตาย นกตัวนั้นก็เลยคิดแก้แค้นโดยบินมาเกาะที่ต้นไม้หน้าบ้านกุงเย่ฉาง แล้วร้องเพลงมีความว่า

“กุงเย่ฉาง กุงเย่ฉาง เสือฆ่าแกะตายอยู่ทางภูเขา เจ้ากินเนื้อ เรากินไส้”

กุงเย่ฉางฟังเข้าใจแล้วก็รีบไปแต่แทนที่จะได้เห็นแกะตายอย่างคราวที่แล้ว กลับแลเห็นเด็กคนหนึ่งนอนตายอยู่ ขณะที่กุงเย่ฉางขึ้นเก็กังอยู่ข้างศพนั้น ไม่รู้จะทำอย่างไรถูก เกิดหิมะตก กุงเย่ฉาง

รองไปรอบๆ ไม่แลเห็นที่ใดจะ
กำบังให้พ้นหิมะได้ ทั้งหิมะก็ไม่มี
ที่ท่าจะหยุดเลย กุงเยะฉางก็เลยวิ่ง
กลับบ้าน

ฝ่ายชาวบ้านเห็นเด็กนั้นไม่กลับ
บ้านอดแปลกใจไม่ได้ ก็เลยพากัน
ออกตามหา ไม่ช้าก็มาพบกลายเป็น
ศพไปแล้ว คนเหล่านั้นไม่รู้ว่าเป็นเด็ก
ถูกเสือกักตายน เมื่อเห็นรอยเท้าใน
หิมะตรงไปยังบ้านของกุงเยะฉาง จึง
ตามไป กุงเยะฉางก็เล่าความจริงให้
ฟังโดยตลอด แต่ชาวบ้านก็ไม่เชื่อ
กลับกล่าวหาว่ากุงเยะฉางเป็นคนฆ่า
เด็กตาย แล้วก็พาตัวไปหาตุลาการ
ประจำถิ่นนั้น และถึงกุงเยะฉางจะ
ถูกซักถามสักเท่าไรก็ไม่ยอมรับว่า
ตนทำผิด แต่ตุลาการนั้นก็ยังไม่ยอม
เชื่อว่ากุงเยะฉางว่า กุงเยะฉางรู้
ภาษานก และได้พูดว่า “ไม่เห็นเคย
ได้ยินว่าใครพูดกับนกไม่รู้เรื่อง ไม่เชื่อ
หรอก” กุงเยะฉางก็เลยพูดว่า

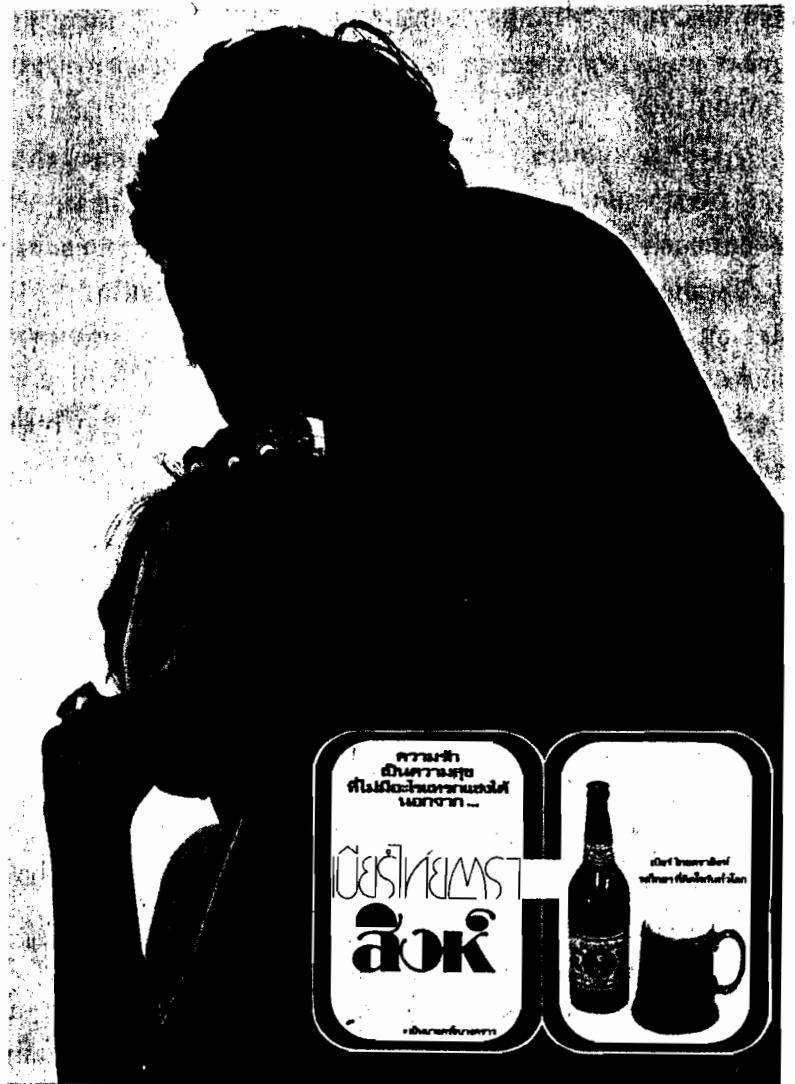
“ถ้าท่านไม่เชื่อ ก็ลองทำอย่างนี้
ดูก็แล้วกัน คือลองเอาข้าวมาห้ากอง
แต่ละกองเอาของที่มีรสเค็ม รส
เปรี้ยว รสขม เผ็ดหรือหวาน เอา
ข้าวกองหนึ่งไว้ตรงกลาง และอีก ๔
กองเอาไว้ตรงมุม พอนกมากินข้าว
ข้าวจะแปลให้ท่านฟังว่านกพูดอะไร
กัน แล้วท่านจะเห็นว่าข้าพุดจริง
หรือไม่”

ตุลาการก็ยอมให้ทำตามนั้น
ไม่ช้าก็มียกตัวหนึ่งก็มาจิกข้าวที่อยู่
ตรงมุมทางตะวันออกและตะวันตก
แล้วพูดว่า “ทางตะวันออกหวาน
ส่วนทางตะวันตกนั้นเค็ม” กุงเยะ
ฉางแปลให้ตุลาการฟัง และความ

จริงเป็นเช่นนั้น ตุลาการอดแปลก
ใจไม่ได้ จึงยอมเชื่อและปล่อยตัว
กุงเยะฉางไป

อีก ๑ ปีต่อมา ได้มีเจ้าต่างเมือง
ส่งนกมาตัวหนึ่งรูปร่างแสนจะ
แปลกคือไม่มีหัวไม่มีขา และได้มี
สารส่งมาด้วย มีความว่า “ถ้าท่าน
สามารถให้อาหารเลี้ยงนกตัวนี้ได้
บ้านเมืองของเราจะยอมส่งบรรณา
การมาให้ทุกปี แต่ถ้าทำไม่ได้ เรา
จะยกทัพมาบุกบ้านเมืองท่านและจะ
ประหารท่านเสีย”

จักรพรรดิมีโองการโดยทันที
ว่า “ไม่ว่าอำมาตย์คนใดสามารถ
เลี้ยงนกตัวนี้ได้ เราจะตั้งให้เป็นเจ้า
เมืองกินเมืองขนาดหมื่นครอบครัว”
แต่ไม่มีอำมาตย์คนใดทำได้ ในที่
สุดได้มีอำมาตย์ผู้หนึ่งซึ่งเดิมคือ
ตุลาการคนนั้นนั่นเอง ได้ทูลจักร
พรรดิว่า “เมื่อหก-เจ็ดปีที่แล้วมา
ข้าพระองค์ได้รู้จักชายคนหนึ่ง เมื่อ
ครั้งเป็นตุลาการในเขตแห่งหนึ่ง ชื่อ
กุงเยะฉาง เป็นคนรู้ภาษานก ถ้า
โปรดให้ไปตามตัวมา บางทีอาจจะ→

แนะอะไรก็ได้”

จักรพรรดิก็โปรดให้ทำตามนั้น ต่อจากนั้นอีก ๒-๓ วัน กุงเย่ฉาง ถึงได้มาเฝ้า และเมื่อถวายคำนับ

จักรพรรดิแล้ว จักรพรรดิก็จโปรดให้นำนกมา กุงเย่ฉางก็ฟังทันทุก และก็รู้ว่าต้องให้กินตะปูร้อนๆ ลูกโซนและต้องล้างในน้ำมันเดือดๆ

นกตัวนั้นก็สยดสยองมัน กุงเย่ฉางก็เลยได้เป็นเจ้าเมืองขนาดหมื่นครอบครัว มารดาก็ได้รับรางวัล และนกนั้นก็ได้อยู่ในกรงอย่างผาสุก

ผีเสื้อและดอกไม้ - ต่อจากหน้า ๓๐

เป็นเพียงผ้าพิมพ์ลายราคาไม่แพงนัก และหาซื้อได้ง่าย

“ดูเธอโก้มันสุดเลย วันนี้นะ” มิมบ๊อบอกปากชม เธอเพิ่งสังเกตเห็นว่าชุดชั้นเปลี่ยนชุดใหม่เช่นเดียวกับคนอื่นๆ เหมือนกัน ไม่ใช่กางเกงขาสั้นสีดำๆ และเสื้อแจ็กเก็ตที่ทำให้เหมือนตุ๊กตา แต่เป็นกางเกงขาสั้นสีเงินเข้ม ปลายขาซ้อนข้างบานนิดๆ อย่างที่เธอเคยเห็นเด็กหนุ่มๆ สวมอยู่บ่อยๆ เสื้อแขนยาวสีฟ้าพิมพ์ลายดอกไม้สีเหลือง สีสดทั้งตัว ผมหงอกก็หัวเราะร้อย ดูเหมือนจะใส่น้ำมันหอมระเหยด้วย

“เธอก็สวยเหมือนกัน” ชุ่ยฉวนว่า

“เที่ยวว่าคนอื่นโก้ อยากให้เขาชมตัวเองละซี”

อาเดลสัพยอก

“นายเชซที่ชอบทำแบบนี้ ที่จริงนะ ถ้านายไม่ว่าเราก่อน เราก็คงจะชมเหมือนกัน วันนี้นัดว่าชุดสกปรกนั้นเยอะเลย”

“อ้าว นั่นมันชุดทำงานนี่ ชินแต่งตัวสวยๆ ไปชนข้าวสารก็มีหวัง...ฉิบหายกันเท่านั้นเอง”

“ทำไมต้องฉิบหาย”

“ก็ไม่มีเงินมาคอยซื้อเสื้อผ้านะซี ไอ้ผ้าแบบนี้” อาเดลก็ลงมองดูเสื้อและกางเกงของตัวเอง “มันไม่ค่อยทนหรอก ดีแต่ใส่ไปเที่ยวสวยๆ เท่านั้น ชินเขาไปแต่งทำงานนอนใต้ท้องรถสองที่ก็ขาดหมด”

“แหม รู้จักขี้เหนียว พอที่ซอซูร์ไม่เห็นพูดอะไรสักคำ”

“นั่นมันของจำเป็น เหมือนกับพวกผู้หญิงทาปากทาแก้มนะแหละ” อาเดลได้

“แต่ฉันไม่ได้ทาปากทาแก้มนะ”

“จะบอกว่าตัวไม่ทาแก้มทาปากก็สวยซะไหมล่ะ เขารู้กันหรอก ไม่ต้องบอกก็ได้”

“นายนี่ ปากเสีย”

เสียงกลอง ปี่ ฉาบ ดังประสานกันมาแต่ไกล ขบวนแห่กำลังเดินทางเข้าสู่บริเวณงานแล้ว การถกเถียงจึงหยุดอยู่ชั่วคราว ทุกคนหันไปมองทางที่มาของเสียงนั้นเป็นตาเดียว ไม่มีเสียงพูดคุยอะไรกันอีก นอกจากบางคนหัวถอนซึ่งได้เห็นขบวนแห่แล้วพิมพ์ทำในความสวยงามของการประดับประดา

แถวนำขบวนแต่งตัวเต็มยศเลยที่เดียว พวกผู้ชายสวมกางเกงขาวนุ่งโสร่งสั้นแค่ว่าที่บ๊อบอีกชั้นหนึ่ง เสื้อแขนยาวสีขาว ทุกคนมีโบว์ผูกที่คอ ส่วนพวกผู้หญิงก็แถวหนึ่งนุ่งโสร่งลายหลากสีกรอมเท้า เสื้อสีเหมือนกัน สีชมพูอ่อน แขนยาวทรงกระบอก กระดุมโลหะสีทอง วาววับลือแสงอาทิตย์ ทุกคนแต่งหน้าสวยงาม ชุ่มชื้นแจ่มใส

ถัดจากขบวนนำไป เป็นขบวนมโหรี พวกเป่ากั เป่ากันไป พวกที่ตีกลองไม่อย่างสนุกสนาน

“บันใหญ่กว่าบ๊อบแล้วเสียอีกนะ” มิมบ๊อบพูดกับชุ่ยฉวนเบาๆ

เธอยืนอยู่ตรงกลางระหว่างเด็กชายสองคน เบียดเสียดรวมกลุ่มกับคนอื่นๆ พวกที่อยู่ข้างหลังต่างก็ชะโงกชะเง้อ บางคนเขย่งเท้าขึ้นอย่างไม่รู้สึกเมื่อย เด็กตัวเล็กๆ ถูกจับขึ้นบ่า พวกที่ล้อมรอบเริ่มพับเก็บไว้ เพราะไม่อย่างนั้นแล้วจะถูกคนข้างหลังตะโกนว่าเอา

“ว่าไงนะ”

“ฉันว่าบัน...มโหรีจริงๆ”

“นั่นซี แต่ว่าบ๊อบที่แล้วผมไม่ได้มาดูหรอก ไม่เก๋มา ดูเลย ไม่รู้ด้วยว่ามีงานแบบนี้”

“น่าเสียดายนะ เดียวก็จะมีแต่งรูปสัตว์ สวยที่สุดเลย เมื่อบ๊อบที่แล้วฉันเห็นเขาแต่งเป็นรูปผีเสื้อตัวหนึ่ง สวยที่สุดเลย บ๊อบของมันโต เป็นผีเสื้อตัวที่สวยงามตั้งแต่ฉันเคยเห็นมา”

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

เปเรียมกับกัจฉปะ (นิทานอินเดีย)

เรื่องนี้เป็นเรื่องคดีพิพาทของ
ผของของผู้หญิงเช่นเดียวกับ
เรื่องที่เล่าไปคราวที่แล้ว ซึ่งกร
เล่าไว้ในขุมนิทานอินเดีย ดัง
ต่อไปนี้

ยังมีราษฎรซึ่งเป็นคนสำคัญของ
กิตติการที่มีลูกสาวคนหนึ่งชื่อ
เปเรียม เปเรียมเป็นผู้หญิงที่สวยงาม
ที่สุด ความงามของเปเรียมนั้นลือกัน
ไปทั่ว แต่นิสัยของเปเรียมนั้น
คนยังไม่ค่อยรู้ว่าเปเรียมยังแสน
หยิ่งเพียงไร วันหนึ่งขณะที่เปเรียม
กำลังเล่นอยู่กับเพื่อนๆ ในอุทยาน
เพื่อนสาวคนหนึ่งถามว่า

“เออ จริงไหมเปเรียมที่ว่า
ต้องแต่งงานกับกัจฉปะ”

(ในภาษาคุชราต คำเรียก
กัจฉปะ บาลีสันสกฤตเรียก กัจฉปะ
คนไทยคุ้นกับคำ กัจฉปะ มากกว่า
จึงใช้เช่นนั้น) เปเรียมเข้าใจเอาเอง
ว่า ใครก็ตามที่มีชื่อเล่นว่า กัจฉปะ
เช่นนั้นแล้ว ย่อมแสดงว่าเป็นคน
น่าเกลียดชั่วร้ายเหว ดังนั้นจึงร้อง
ออกมาด้วยความรังเกียจขยะแขยง
และโกรธอย่างเต็มหัวใจว่า

“กัจฉปะนั่นหรือ อย่างน่าไป

หน้อยเลย คิดอย่างไรถึงได้เห็นว่า
ข้าจะแต่งงานกับคนชั่วร้ายเหวอย่าง
นั้น”

เปเรียมรู้ว่า เพื่อนของตน
กำลังพูดถึงใคร กัจฉปะนั้นเป็นชื่อ
เล่นของเจ้าชายแห่งขุนการที่ ที่
เปเรียมเองก็ไม่เคยเห็นตัว ชื่อจริง
ของเจ้าชายของคณคือ ฮามิร เปเรียม
มักใจเขื่องไปทีเดียวว่าคนชื่อกัจฉปะ
อย่างไรเสียก็คงจะหน้าตาน่าเกลียด
แน่นอน ไม่อย่างนั้นจะมีชื่ออย่างนี้
ได้อย่างไร เพื่อนๆ ของเปเรียม
พยายามจะเล่าเรื่องของกัจฉปะให้
เปเรียมฟังให้มากกว่านี้ เปเรียมก็ไม่
ยอมฟัง ถือว่ากัจฉปะก็คงเป็นกัจฉปะ
ใครชื่อกัจฉปะก็ต้องเหมือนเต้าตาม
ชื่อ เมื่อเพื่อนถามถึงชื่อจริงดีกว่า
เพื่อนมาลัดตน ฉะนั้นเปเรียมจึงตัด
สินใจเด็ดขาดว่า หัวเหวเต้าคนอย่าง
ไรก็จะไม่ยอมแต่งงานกับคนชื่อก
ัจฉปะ แล้วจึงห้ามปรามเพื่อนว่า

“นี่ต่อไปอย่ามาเอ่ยชื่อให้
ข้าได้ยินอีกนะ ข้าไม่อยากฟัง”

สองสามวันต่อมาแม่ของเปเรียม
เรียกลูกสาวมาบอกว่า “นี่แม่ลูกรัก
อีกไม่นานเราก็จะได้ฉลองการแต่ง
งานระหว่างลูกกับกัจฉปะแล้วนะ”

“ไม่เหวอก แม่” เปเรียมตอบ
“ลูกจะไม่แต่งงานกับกัจฉปะแน่นอน”

“อ้าว เกิดอะไรขึ้นล่ะลูก” แม่
ของเปเรียมกล่าวอย่างตื่นตะลึงใจ
“ลูกทำอย่างนั้นไม่ได้นะ ลูกก็รู้แล้ว
ไม่ใช่หรือว่า ลูกได้หมั้นหมายกับ
กัจฉปะมาตั้งเป็นปีๆ มาแล้ว จะมา
บอกเลิกตอนนั้นได้อย่างไร ไม่ได้
จริงๆ”

“ลูกไม่รับรู้เหวอก ลูกไม่ต้อง
การแต่งงานกับเขา แม่ช่วยบอกพ่อ
ก็แล้วกันว่า อย่างกับลูกให้แต่งงาน
กับกัจฉปะ”

“เอ๊ะ ก็ลูกไม่เห็นหรือว่า เรา
กับพ่อแม่ของกัจฉปะได้ตกลงกันไว้
เรียบร้อยแล้ว” แม่ขัดขืน

“ก็ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่ถามลูก
เสียก่อนเล่า” เปเรียมดื้อว่า แล้วก็
ร้องไห้

เปเรียมเป็นลูกสาวคนเดียว พ่อ
แม่มิไม่ยากขัดใจ เมื่อไม่ยากแต่ง
ก็จำต้องส่งคนไปบอกเลิก และให้
ไปทูลราชาแห่งขุนการที่ตรงๆ ว่า
ลูกสาวไม่ยากแต่งงานกับกัจฉปะ
ราชาแห่งขุนการที่พิโรธเป็นพินเป็น
ไฟเมื่อทรงทราบข่าว และได้ส่งคน→

ไปสลับกันว่าเปรี๊ยะมีเหตุผลอย่างไร จึงขอลอนหมั้น ไม่ช้าก็ทรงทราบ มาว่า เหตุผลเพียงนิดเดียวก็พอหญิงสาวไม่ชอบชื้อ กัจฉปะ ราชแห่งขุนการหังทรงหาอบายที่จะทำให้หญิงสาวแต่งงานกับกัจฉปะให้จงได้ ทั้งนี้เพราะราชของคณีนไม่ยอมแพ้ใครง่ายยิ่งกว่าเปรี๊ยะหลายเท่า่นัก ถึงกับทรงพิมพ์สาบานออกมาว่า “ข้าจะต้องทำให้ผู้หญิงหยิ่งโสคนนี้แต่งงานกับลูกข้าให้ได้”

ต่อมาไม่ช้า ราชแห่งขุนการหังก็ได้ตระเตรียมการแต่งงานของเจ้าชาย ได้ส่งสารไปทั่วทั้งไกลและใกล้ เชิญราชบ้านเมืองเหล่านั้นมาร่วมในพิธีเสกสมรสของเจ้าชาย อีก ๒-๓ วันต่อมา ก็ได้มีกระบวนใหญ่ออกจากเมืองมุ่งไปยังเมืองโสรัต เมืองหลวงของกิริติการหัง มีเสียงกลองเสียงปัดมาจากกระบวน ไม่ช้ากระบวนแต่งงานก็เข้าสู่เมือง ชาวเมืองทั้งหลายพากันตั้งงานวงมาดูกระบวนแห่ถนุ เพราะไม่เคยเห็นกระบวนใหญ่โตมโหฬารอย่างนี้มาก่อน ในขณะที่เปรี๊ยะกำลังอยู่ในอุทยานกับเพื่อนๆ ไม่มีใครได้รู้เรื่องกระบวนแห่มาก่อนจนกระทั่งมีเพื่อนคนหนึ่งวิ่งเข้ามาบอกว่า “เปรี๊ยะ ไม่ได้ยินข่าวอะไรบ้างหรือ” เมื่อเปรี๊ยะปฏิเสธว่าไม่รู้เรื่องอะไร คนนั้นก็บอกว่า

“กระบวนแห่ของเจ้าชายแห่งขุนการหังนี้ เมื่อเปรี๊ยะปฏิเสธไม่ยอมแต่งงานด้วย ราชแห่งขุนการหังก็เลยไปขอแต่งงานกับคนอื่น”

“ช่างปะไร” เปรี๊ยะตอบ “อยากทำอะไรก็ทำไปเถิด”

“ถ้าอย่างนั้นมานะ” เพื่อนๆ เรียก “มาดูกระบวนแห่กัน ไม่งั้นจะไม่ได้ดูอะไรดีๆ”

เปรี๊ยะไม่ขัดข้อง ในเมื่อไม่ต้องแต่งกับสัตว์น้ำเกลียด กัจฉปะ (เต่า) นั้นก็นับว่าดีแล้ว ถึงจะมองดูเขาก็ไม่เห็นแปลกอะไร ดังนั้นจึงออกไปยืนดูกับเพื่อนๆ ที่เฉลียงหน้าบ้าน

กระบวนแห่ผ่านไปแทบจะได้เฉลียงหน้าบ้าน มีชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่หน้าตาสวยงามขี้นมาชาวประดับประดาสวยงาม ดูแล้วเปรี๊ยะก็ทานออกมาว่า “โอโฮ หล่อจัง หล่อจังกะเทพบุตรนะ”

“ไหนล่ะกัจฉปะ” เปรี๊ยะถามเพื่อนๆ

“ก็นั่นไงล่ะ ที่กำลังขี้นมาขี้นละ กัจฉปะ”

เปรี๊ยะแทบไม่เชื่อหูหูตาของตนเอง ถึงกับพูดแก้ตัวเองว่า “ไม่จริงนะ ไม่ใช่กัจฉปะหรือ” ไม่เห็นเหมือนกันกัจฉปะ (เต่า) สกนิต ไม่น่าเกลียดเลย หล่อที่สุดที่เคยพบเคยเห็นมาเสียด้วยสิ” แต่ถึงอย่างไรรู้สึกเสียใจที่ไปบอกเลิกการหมั้นเสียแล้ว เพราะอะไร เพราะตนเองดูถูกดูหมิ่นชายผู้หล่อเหลาผู้นี้ไม่ใช่หรอ นำหาวดสะดุ้งเหลือเกิน จะแก้ไขฉันทได้ “ไปบอกเขาตรงๆ ดีไหมว่า เราเข้าใจผิดอย่างไร”

คิดเช่นนั้นแล้ว เปรี๊ยะก็ผละจากเฉลียงนั้นวิ่งตรงมาที่ถนุ ผู้คนพากันแปลกใจเห็นหญิงสาวผู้แสนหยิ่งวิ่งลงมาที่ถนุ คนจึงแหวกทางให้ ให้เปรี๊ยะวิ่งไป ไปเรียกเจ้าชายให้หยุด เจ้าชายก็ร้องถามว่า “นางเป็นใครนะ”

“ข้าพระองค์คือเปรี๊ยะ ลูกสาวธำการแห่งกิริติการหัง”

“อ้อ นางคือเปรี๊ยะหรือ ถ้าเช่นนั้นโปรดปล่อยออกไปห่างๆ หน่อย

มาจะตะเภา ข้าจะรีบไปแต่งงานไปละ”

“ไปแต่งงานหรือเพคะ แต่งกับใคร เป็นไปได้อย่างไร ก็เราไม่ได้หมั้นกันมาแต่เด็ก ๆ หรือหรือเพคะ”

“ไม่ใช่หรือ ก็นางได้บอกเลิกลอนหมั้นกันแล้วไงเล่า จำไม่ได้หรือหรือ”

“เป็นเรื่องเข้าใจผิดนะเพคะ เข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวงทีเดียว” เปรี๊ยะร้องค้าน “ที่ข้าพระองค์บอกเลิกนั้นเพราะเข้าใจเอาเองว่า...ว่า” พูดได้แค่นั้น เปรี๊ยะก็พูดอะไรไม่ออกเพราะกำลังจะร้องไห้

“ข้ารู้แล้วว่าทำไมนางถึงได้บอกเลิก นางไม่ยอมแต่งงานกับข้าเพราะรังเกียจชื้อ ชื่อนั้นมันสำคัญอย่างไรหรือ” เจ้าชายตอบอย่างสนุกๆ มีน้ำเสียงล้อเลียน เพราะทรงยินดีที่เปรี๊ยะยอมรับว่าตัวเข้าใจผิด

“แต่พระองค์ก็ทรงทราบว่าชื่อนั้นสำคัญไม่น้อยเลย กัจฉปะฟังดูเหมือนกับอะไรที่ด่าว่าเกลียดแล้วก็ เป็นสัตว์เลื้อยคลาน แต่ชื้อฮามรินนี้ออกเพราะ ฮามริน ฮามริน น่าฟังอะไรอย่างนี้”

ราชแห่งขุนการหังทรงเฝ้าดูขณะที่เปรี๊ยะกำลังสนทนากับเจ้าชาย และทรงทราบข่าวบัดนี้เปรี๊ยะผู้หยิ่งหยองรู้สึกตัวแล้ว พระองค์ทรงเป็นผู้ชนะ เปรี๊ยะจะต้องแต่งงานกับเจ้าชายกัจฉปะแน่นอน กระบวนแห่นั้นก็เลยเข้าไปในประตูบ้านของเปรี๊ยะ และได้มีงานฉลองอย่างมโหฬารเป็นเวลานาน มีทั้งงานเลี้ยงงานฉลองรื่นเริงทั้งหลาย วันทั้งในโสรัตและขุนการหัง

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

นิทานร้อยเรื่อง (นิทานญี่ปุ่น)

ญี่ปุ่นมีนิทานเรื่องมากมาย ทั้งยังมีประเพณีขนานกันเล่า นิทานร้อยเรื่อง ซึ่งจะได้ว่าเมื่อ เล่าแล้วจะต้องมีเหตุอะไรเกิดขึ้น ดังที่ชาร์ด เอ็ม. คอร์ทสัน เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของญี่ปุ่น ดังต่อไปนี้

ณ วัดแห่งหนึ่ง ยังมีสามเณร องค์หนึ่งเชิญเพื่อน ๆ มาชุมนุมกัน และตกลงกันว่า จะเล่านิทานร้อยเรื่อง ก่อนเล่าให้จดเขียนไว้ ๑๐๐ เล่ม ในห้องโถงใหญ่ ใครเล่านิทานของ ตนจบลง ก็ให้ออกมาจากห้องที่เล่า เข้ามารับเขียนไว้ในห้องโถงไป ดวงหนึ่ง เรื่องที่เล่าก็ล้วนแต่เป็น เรื่องผี เพราะฉะนั้นคนไหนขี้กลัวที่สุด เขาก็จะจัดให้เล่าก่อน คนไหน กล้าที่สุดให้เล่าเป็นคนสุดท้าย การ เล่านิทานร้อยเรื่องก็ดำเนินไป เทียน ก็ดับลงทีละดวง ๆ จนกระทั่งเหลือ เพียงสองดวงสำหรับผู้ที่เล่าสุดท้าย และบุคคลทั้งสองนั้นก็ได้แก่สามเณร กับลูกชายผู้ใหญ่วัย ในหมู่บ้านนั้น ที่ที่สุดการเล่านิทานร้อยเรื่องก็ ได้จบลง พวกเด็กหนุ่ม ๆ ต่างพากัน กลับบ้านทั้งที่ขณะนั้นก็ดึกมากแล้ว

แต่มีเด็กหนุ่มสองคนไม่ยอม

กลับบ้าน ขอนอนกับสามเณร คนหนึ่งในสองคนนี้เป็นลูกชาย ผู้ใหญ่วัย ด้วยเหตุที่ขณะนั้น ดึกแล้ว ทุกคนต่างก็เหน็ดเหนื่อย พอหัวถึงหมอน ก็พากันหลับ มี แต่ลูกชายผู้ใหญ่วัยคนเดียวที่ยังไม่ ขอมหลับ ขณะที่กำลังนอนหลับ ๆ ตื่น ๆ อยู่นั้น ลูกชายผู้ใหญ่วัยก็ได้ยินเสียงดังกุกกักในท้อง เมื่อมอง ไปรอบ ๆ ในความมืดก็เห็นร่างผี ปรากฏขึ้นในห้องที่นอนกันอยู่นั้น ผีตนนั้นจัดแจ่มสามเณรทั้งสาม นวณ แล้วพาออกไปข้างนอก ครัว ใหญ่ ๆ ต่อมาก็ได้มาอุ้มเอาเด็กหนุ่ม ซึ่งเปื้อนลูกฟูกดำไป เด็กหนุ่มอีก คนหนึ่งคนที่เปื้อนลูกฟูกดำไป เด็กหนุ่มอีก คนหนึ่งได้พาขามตะโกนร้องเรียก ชื่อคนทั้งสอง แต่ไม่ได้ยินเสียง ขานรับ ลูกชายผู้ใหญ่วัยจึงนึก ในใจว่า

“เห็นจะตายกันหมดแล้วละ ต่อจากนี้คงถึงตาเราแน่ ๆ เลย”

ขณะที่เด็กหนุ่มผู้นั้นกำลัง ตระหนกตกใจเกรงว่าภัยจะถึงตัว ก็พอดีได้ยินเสียงโก่งขันเป็นครั้งแรก แสดงว่าจวนรุ่งสว่างแล้ว ลูกชาย ผู้ใหญ่วัยจึงรีบลุกพลุนพลันกลับ

บ้าน ต่อจากนั้นก็ไปยังสถานที่ ศักดิ์สิทธิ์สวนมนตร์ไหว้พระขอ อย่าให้เหตุร้ายอันน่าหวาดหวั่น บังเกิดขึ้นอีกเลย

นับแต่นั้นมาเด็กหนุ่มลูกชาย ผู้ใหญ่วัยก็ได้ไปไหว้พระที่สถาน ศักดิ์สิทธิ์อยู่เนือง ๆ แต่ไม่ว่าจะไป ครั้งใด ตอนจากกลับเป็นต้องพบ ส่วนน้อยคนหนึ่งครั้งนั้น เมื่อพบกัน บ่อย ๆ เข้า คนทั้งสองก็ทักทาย ปราศรัยจนไม่ช้าก็เกิดสนิทสนมกัน และในที่สุดก็ได้ตกลงแต่งงานกัน

อยู่มาวันหนึ่งขณะที่เมียทำ กับข้าวอยู่ในครัว ผัวเกิดสงสัยว่า เหตุใดวันนี้เมียของตนจึงทำกับข้าว นานผิดปกติ จึงแอบย่องเข้าไปดู ก็แลเห็นเมียกำลังใช้กระบอกล้าง เป้าไฟอยู่ หน้าตาของนางใน ขณะนั้นมองดูแล้วไม่ผิดเพี้ยนกับ ผีที่สามเณรกับเด็กหนุ่มลูกชาย พ้อคำดาบเลย เห็นเมื่อไรจึงได้ เมื่อนั้นเพราะจำได้คิดหุคหิดา เวลา เพิ่งจะล่วงไปได้เพียงปีเดียวเท่านั้น พอเห็นเช่นนั้น ชายผู้เป็นผัว ก็ร้องออกมาดังลั่นด้วยความตกใจ กลัว เมียได้ขึ้นเสียงจึงหนีมาดู และ ก็นึกได้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น เมียที่ เป็นนางผี (อ่านต่อหน้า ๕๔)

เครื่องบินหลบรอดจากการฟาดด้วยพานท้ายปืนของพวกทหารอเมริกันมาได้ พวกมันติดตามहालुतที่พลัดพรากจากตัวไป มีการฟ้องขึ้นโรงขึ้นศาล แข่งกันจะเป็นพ่อแม่เด็ก ระหว่างพ่อแม่ใหม่ชาวอเมริกันกับพ่อแม่ที่แท้จริงทราบว่ามีพ่อแม่ชาวอเมริกันหลายคู่ยื่นเด็กที่ตนอุปการะไว้ให้พ่อแม่ไปด้วยความยินดี เพราะเหตุผลว่าเด็กขอมมีสิทธิที่จะได้รับการสนับสนุนให้อยู่กับพ่อแม่ที่แท้จริงครบเท่าที่พ่อแม่ยังต้องการ สิทธิและความผูกพันตามสายเลือดย่อมอยู่เหนือสิ่งอื่นใด หญิงชาวอเมริกันบางคนถึงกับยอมเสียค่าโทรศัพท์ข้ามทวีปเป็นเงินหลายร้อยเหรียญเพื่อติดต่อจะให้เด็กที่ตนอุปการะอยู่ได้มีโอกาสกลับไปอยู่กับพ่อแม่ที่แท้จริงของตน ชาวอเมริกันบาง

คนโกรธและเกลียดแค้นพวกที่ขโมยเด็กเข้าประเทศและรับเด็กชาวเอเชียพวกนี้เป็นบุตรบุญธรรม เพราะถือว่าเป็นการพรางลูกพรางแม่ซึ่งว่าเป็นการผิดศีลธรรมขั้นนอกฤดู เล็กกว่ามีหญิงแม่บ้านชาวอเมริกันคนหนึ่งไปจ่ายตลาดและอ้อมเด็กเอเชียไปด้วย ถูกหญิงแก่คนหนึ่งกราดเข้ามาตบหน้าและบริภาษว่า เป็นผู้พรางเด็กมาจากพ่อแม่ ในระยะ ๓-๔ ปีก่อนและจนถึงขณะนี้ คดีขี้รักศาลของรัฐต่าง ๆ เรื่องการแย่งเป็นพ่อแม่ของเด็กเหล่านี้ นอกจากนั้นยังมีคดีที่รัฐบาลอเมริกันเป็นโจทก์ยื่นฟ้องและสอบสวนพฤติกรรมของเจ้าของกิจการที่พรางเด็กพวกนี้มาเพื่อจัดการลงโทษให้เด็ดขาดอีกด้วย

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นิทานร้อยเรื่อง - ต่อจากหน้า ๓๙

ก็วิ่งตรงมาที่หัว และพันลมหายใจใส่หน้าหัว หัวก็เลยตายอยู่ตรงนั้นเองด้วยลมหายใจของนางผีที่เป่ามา

อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องผีเมียเก่า เล็กกว่าครึ่งหนึ่งยังมีนัยกรบฏปุณท์เรียกขามุไรผู้หญิง เป็นชายหนุ่มรูปงาม เมียก็สวย คนทั้งสองรักกันมาก ผู้คนพากันพูดถึงอย่างชื่นชม แต่ว่าโชคร้าย สองหัวเมียอยู่ด้วยกันได้ไม่นาน เมียก็ล้มเจ็บไม่มีหายขาดใด ๆ มาเชี่ยวชาญให้หายได้ หญิงนั้นรู้ว่าตัวเจ็บหนักไม่มีทางรอดวันหนึ่งนางจึงจับมือหัวไว้กลางพูดว่า "ถ้าข้าตายละก็ อย่าแต่งงานใหม่เลยนะ ข้าคิดแล้วใจไม่สบายเลยจริงๆ" หัวก็ตอบว่า "ไม่แต่งงานหรือกระนั้น อย่าเป็นทุกข์ไปเลย"

เมียได้ขึ้นแล้วก็ดีใจ และหมดลมหายใจไปทั้ง ๆ ที่กำลังขมอยู่นั้น เวลาผ่านไปได้หนึ่ง โคร่ๆ พวก

แนะนำขามุไรนั้นให้แต่งงานใหม่ ขามุไรนั้นไม่กล้ารับคำเพราะนึกถึงสัญญาที่ให้ไว้แก่เมียผู้ล่วงลับไปแล้ว แต่เวลาล่วงไปๆ ความรักอาลัยเมื่อย่อยจางหายไป ขามุไรก็เลยแต่งงานใหม่

การอยู่กับเมียใหม่เป็นไปโดยเรียบร้อยชั่วระยะหนึ่ง อยู่มาวันหนึ่งขามุไรไม่อยู่บ้าน เดินทางไปทำธุระยังตำบลอื่นกลับมาไม่ทันในคืนวันนั้น เมียอยู่บ้านลำพังเลยเข้านอนแต่หัวค่ำ ทันใดนั้นก็ได้มีผู้หญิงคนหนึ่งมางัดที่ข้างเตียงมองดูหน้าแลเห็นมั่วๆ เหมือนหมอกควัน หญิงนั้นพูดว่า

"อ้อ นางสวยมากนี่ สามีกงจะรักมากสินะ"

พูดแล้วก็เอามือมาแตะหน้ามือนั้นเย็นเจิบเหมือนน้ำแข็ง เมียใหม่ของขามุไรก็คิดว่าอย่างไรเสียหญิงคนนี้เป็นผีเมียเก่าของขามุไร

แน่นอน แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมาหลังจากนั้นคืนใดที่ขามุไรไม่อยู่บ้านนางผีนั้นก็มาปรากฏร่างทุกครั้งไป จนทำให้เมียใหม่ของขามุไรกลัว ทนอยู่บ้านนั้นต่อไปอีกไม่ได้ต้องกลับไปอยู่บ้านของตน

ขามุไรรู้เข้าก็เลยทำพิธีอุทิศส่วนกุศลให้แก่วิญญาณเมียเก่าในวันตาย คืนวันนั้นเมื่อแขกกลับกันหมดแล้ว น้องเมียเก่าก็ไปนอนพักที่โคนไม้ ก็รู้สึกมีอาการว่องว่องอย่างประหลาด เทียนหน้าบูชาของครอบครัวสว่างวาบขึ้นมา และก็ปรากฏร่างเมียเก่าลอยมาจากที่บูชาเหมือนหมอกควันแล้วก็ตรงมานั่งบนท่อนอกกับน้องสาว พลังพูดว่า "น้องรัก พัดใจที่ได้มาพบน้องอีก" พูดแล้วก็ตรงเข้ากอดน้องสาว น้องสาวตกใจ ร้องเรียกให้คนช่วยเสียงดังลั่น นางผีนั้นก็เลยหายวับไป แต่ท่อนอกนั้นยังเปียกชื้นอยู่ แสดงว่าได้สัมผัสกันจริงจริงๆ *

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

แม่วางถอดรูป (นิทานแอฟริกา)

นิทานเรื่องถอดรูป อย่างพระสังข์ถอดรูป นางมโนหรรษถอดรูปถอดหาง และเรื่องอื่นๆ อีกที่ผู้หญิงมีหนังสือตัวต่างๆ กลุ่มร่าง เมื่อกลุ่มหนังสือตัวใดก็กลายเป็นสัตว์นั้น เมื่อถอดหนังสือตัวก็กลายเป็นหญิงสาว และได้สมรสอยู่กับคนจนเกิดลูกเกิดเต้า และภายหลังก็มีเหตุให้เลิกร้างกันไป เช่นนี้ มีอยู่มาหลายหลายต่อหลายอัน ดังนี้ทานแอฟริกาเรื่องนี้จะกะบะโยมิ พุชา รวบรวมเล่าไว้ดังนี้

เมื่อนานมาแล้วยังมีนายพรานผู้หนึ่งชื่อไอคุนโลลา เป็นพรานผู้สามารถที่สุดในหมู่บ้าน เพราะเมื่อออกจากบ้านไปล่าสัตว์แต่ละวัน ไม่เคยกลับมามือเปล่าเลย และเมื่อได้สัตว์ใดมาก็ตาม ไอคุนโลลาจะต้องนำมาแบ่งปันแจกให้คนทุกคนในหมู่บ้าน คนละมากๆ และคนเหล่านั้นก็ตอบแทนด้วยการให้ข้าวบ้าง หัวเผือกหัวมันบ้าง กล้วยบ้าง และเหล้าบ้างแก่ไอคุนโลลา

วันหนึ่ง ไอคุนโลลาไปล่าสัตว์อย่างเคย แต่ได้เดินท่องป่าลึกเข้าไปมาก จนถึงตำบลหนึ่งซึ่งไอคุนโลลาไม่รู้จัก ไอคุนโลลาขึ้นต้นไม้ขึ้นไปชมคอกยสัตว์ป่าทั้งหลายอยู่เงียบๆ ตามธรรมเนียมของการล่าสัตว์ ไอคุนโลลาชมอยู่บนต้นไม้โอโรโกช้านาน ก็หาไม่เห็นสัตว์ผ่านมาแม้แต่สักตัวไม่ จนกระทั่งตกเย็นใกล้จะค่ำ ไอคุนโลลาจำต้องลงจาก

ต้นไม้เดินทางกลับบ้าน ซึ่งต้องเดินอีกนานไม่น้อยกว่าจะถึง แต่ทันใดนั้นเอง ไอคุนโลลาได้เห็นแม่วางตัวหนึ่ง ขึ้นอยู่ในพุ่มไม้ ห่างจากต้นไม้ที่ไอคุนโลลาชมอยู่เพียงไม่กี่ก้าว ไอคุนโลลายกธนูเตรียมจะยิง แต่แล้วก็ต้องง้อมือค้าง เพราะปรากฏว่า แม่วางนั้นถอดรูปกลายเป็นหญิงสาวสวย สวยที่สุดเท่าที่ไอคุนโลลาเคยเห็น ครั้นถอดรูปเสร็จ หญิงสาวก็เอาหนังวางไปซ่อนไว้ใต้ก้อนหินใกล้ๆ กับโคนต้นไม้โอโรโกที่ไอคุนโลลาชมอยู่ แล้วก็เคลื่อนตัวอย่างเงียบเชียบหายไปในยามโพล้เพล้

เห็นเช่นนั้น ไอคุนโลลาดึงกับตะลึงงัน และเฝ้าคอยอยู่บนพอดูโดยคิดว่าหญิงนั้นจะกลับมา แต่ก็ไม่เห็นแว้ว ไอคุนโลลาจึงจำต้องกลับบ้าน แต่ก่อนจะไปถึงก็ได้พาเอาหนังวางที่ซ่อนอยู่ใต้ก้อนหินกลับ

ไปบ้านด้วย เช้าวันรุ่งขึ้นไอคุนโลลาเอาหนังวางใส่ลงผ้าที่เมียของตนทอไว้และเอาพาดบ่าออกเดินทางเข้าป่าไปยังต้นไม้โอโรโกนั้นตั้งแต่เพ็ญจะสว่างวันนั้นไอคุนโลลาคอยอยู่ทั้งวันเช่นวันวาน แต่ไม่มีสัตว์ป่าใดๆ ผ่านมาเลย หญิงสาวนั้นก็ยังไม่ปรากฏร่างขึ้นด้วย ถึงแม้ไอคุนโลลาจะนำหนังวางมาด้วย แต่ก็หาได้นำไปวางไว้ใต้ก้อนหินอย่างเดิมไม่ จนกระทั่งจวนจะค่ำ ไอคุนโลลาจะต้องกลับบ้าน หญิงสาวนั้นจึงปรากฏร่างขึ้นในที่ที่นั่นเอง

หญิงสาวตรงไปยังก้อนหินที่ซ่อนหนังวางไว้ แต่หาอย่างไรก็ไม่พบ ไอคุนโลลาเฝ้าคอยอยู่หนึ่งชั่วโมงแล้วจึงถามว่านางหาสิ่งใด หญิงสาวนั้นตกใจไม่น้อยที่เห็นนายพราน แต่ความเป็นทุกข์เป็นห่วงหนังวางของตน ก็ได้ทำให้

(อ่านต่อหน้า ๑๒๒)

แม่กวางถอดรูป - ต่อจากหน้า ๓๙

หญิงสาวข่มความแปลกใจและความกลัวนายพรานเสียได้ รีบตอบไปว่า “หาหนังกวางที่ซ่อนไว้ได้ก่อน หินสงสัยว่าท่านจะรู้ว่าหาได้ที่ไหน ถ้าท่านช่วยข้าหาจนพบละก็ ข้าจะยกให้เป็นรางวัล”

เพราะเหตุว่าหญิงสาวนั้นสวย นายพรานจึงเรียกร้องว่า “หนังกวางของนางอยู่กับข้าแล้ว ถ้านางอยากได้ก็มาอยู่กับข้า แต่งงานกับข้าเสียซิ” หญิงสาวผู้หนึ่งที่ช้ออาชินเกไม่ขัดข้องแต่ขอสัญญาอย่างหนึ่งว่า นายพรานจะต้องไม่บอกเรื่องนี้แก่ผู้ใดเลย โอคุนโลลาที่รับปาก อาชินเกจึงยกหนังกวางให้แก่โอคุนโลลาตามสัญญา แล้วก็ออกเดินทางไปยังบ้านของโอคุนโลลา

ที่จริงโอคุนโลลามีเมียอยู่ที่บ้าน ๒ คนแล้ว คนหนึ่งชื่อ อาบาเก อีกคนหนึ่งชื่อ อาซาเก หญิงทั้งสองอดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นโอคุนโลลาพาหญิงสาวแปลกหน้ามาด้วย โอคุน-

โลลาจึงอธิบายว่า ได้พบหญิงสาวผู้หนึ่งที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งไกลโพ้นขณะที่ไปล่าสัตว์ ทุกคนในหมู่บ้านได้ชื่นชมกันก็ไม่ว่าอะไร เมื่อทั้งสองของโอคุนโลลาที่ต้อนรับอาชินเกเข้าอยู่ในบ้านด้วยความดีอกดีใจ ทั้งนี้เพราะอาชินเกสุขภาพเรียบร้อยพอกับสวย และต่อมาก็ได้มีพิธีแต่งงานระหว่างอาชินเกกับโอคุนโลลา มีการกินเลี้ยงอย่างมโหฬาร มีการเต้นรำกันอย่างร่าเริงสนุกสนานทั่วหมู่บ้าน เป็นเวลาตั้งหลายวันกว่าโอคุนโลลาจะได้ออกไปล่าสัตว์อีก โอคุนโลลากับเมียทั้งสามอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข จนกระทั่งอาชินเกได้ลูกชายคนหนึ่งชื่อว่า โอคุนรินเด นับแต่แต่งงานกันแล้ว โอคุน-

โลลาก็ยังคงเก็บหนังกวางนั้นไว้ โอคุนโลลาคิดจะทำลายหนังกวางนั้นเสีย แต่ก็คิดไปกิดมาอยู่หลายเคลบ โอคุนโลลาที่ตกลงใจไม่ทำลาย ด้วยความกลัวฤทธิ์อำนาจของหนังกวาง

นั้นบ้าง กลัวผลร้ายจะตามมาบ้าง ในระหว่างนั้นอาชินเกมีความสุขดีแล้วก็รักลูกมาก แต่อยู่ต่อมาเมื่อใกล้จะสิ้นปีสองที่คนทั้งสองได้อยู่ด้วยกัน และฤดูฝนก็ใกล้เข้ามา อาชินเกค่อยๆมีอาการเปลี่ยนแปลงไป ก็มิทำทางไม่เป็นสุขไม่พอใจสิ่งต่างๆ และไม่สนใจใครเลยไม่ว่าจะเป็นโอคุนโลลาหรือลูกชาย

โอคุนโลลาสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงนี้ด้วย แม้จะไม่พูดว่าอะไร แต่ก็รู้ว่าเมียของตนอยากจะทำกลับไปอยู่บ้านอย่างเดิมอีก ดังนั้นวันหนึ่งเมื่ออาบาเกกับอาซาเกไปตลาด และอาชินเกไปตักน้ำ โอคุนโลลาที่จัดแจงเปลี่ยนที่ซ่อนหนังกวาง เอาไปซ่อนไว้ในกระจาดลูกไกลที่เก็บไว้ได้หลังคาบ้าน หลังจากนั้นไม่นาน อาชินเกได้ถามผัวถึงเรื่องหนังกวางว่าซ่อนไว้ที่ไหน แต่ผัวไม่ยอมบอก อาชินเกพยายามถามถึงหนังกวางอยู่บ่อยๆ แต่โอคุนโลลา

มอก จนกระทั่งคนทั้งสองชัก
จะมีนตึงกัน แต่ต่างก็ระวังไม่พูดถึง
เรื่องนตอหน้าเมียงทั้งสอง แต่เมื่อ
เวลาผ่านไป ความโมโหโกรธาเพิ่ม
มากขึ้นจนคนทั้งสองเหลือจะอดจึง
มักจะเถียงกันดังเอะอะ จนเมียง
ทั้งสองจับความได้ว่าทะเลาะโต้เถียง
กันด้วยเรื่องใด

ทุกวันเมื่อ โอคุนโลลาออกไป
ล่าสัตว์ อาชินเกจะต้องเที่ยวค้นหา
หนึ่งกวางไปทั่วบ้าน แม้ว่าอาบาเก
กับอาซาเกจะต้องถามว่าหาอะไร
อาชินเกก็ไม่ยอมบอก วันหนึ่งคน
ทั้งสองจึงแกล้งบอกว่าจะไปตลาด
แต่ทั้งจริงไม่ได้ไป ไปแอบซุ่มอยู่ใน
พุ่มไม้ใกล้ๆบ้าน และแลเห็น
อาชินเกเที่ยวหาของอยู่เรื่อยไป ใน
ที่สุดก็เห็นอาชินเกเอาบันไดมาพาด
ที่หลังคาบ้าน แล้วก็ไต่เข้าไปใน
หลังคา และที่นั่นเอง อาชินเกก็ได้
พบหนึ่งกวางของตนซ่อนอยู่ใน
กระจาดลูกโกลา เมื่ออาชินเกออก
มาจากหลังคา หญิงทั้งสองก็ถึงกับ
ตกตะลึงเมื่อเห็นอาชินเกเอาหนึ่ง
กวางสวมลงไปบนตัว แล้วอาชินเก
ก็กลายร่างเป็นแม่กวางไปในทันที
แล้วแม่กวางอาชินเกก็กระโดดเข้า
ป่าหายไ

เมียงทั้งสองโกรธโอคุนโลลาเป็น
ที่สุดที่ไปเอาสัตว์มาเป็นเมียแล้วยัง
นำมาอยู่กับคนเสียอีก คนทั้งสอง
รับน้ำความไปบอกพ่อแม่พี่น้องของ
ตน เรื่องแพร่กระจายไปจนในที่สุด
ถึงกับมีผู้รายงานหัวหน้าเผ่า หัวหน้า
เผ่าต้องเรียกประชุม

ในระหว่างนั้นเอง แม่กวาง
อาชินเกก็ได้พบผิวของตนขณะ

ล่าสัตว์อยู่ในป่า จึงตรงเข้าไปและ
ขอร้องผัวอย่าให้ขังตน ตนขอมีชีวิต
อยู่อย่างสัตว์ป่าเช่นเดิม ส่วนโอคุน-
โลลาถึงกับตะลึงตัวแข็งเมื่อเห็น
เมียงของตนกลายเป็นแม่กวางไป
อย่างเดิม แล้วก็โดดเข้าป่าหายไ
แต่เมื่อกลับถึงบ้าน โอคุนโลลาจึง
ตระหนักตกใจและว่าวุ่นใจหนักขึ้น
ไปอีก เพราะปรากฏว่าผู้คนใน
หมู่บ้านพากันกล่าวโทษตน โอคุน-
โลลาถูกนำตัวไปหาหัวหน้าเผ่าและ
ได้ถูกกล่าวโทษว่าเอาสัตว์มาเป็น
เมีย แล้วยังพาเขาไปอยู่ในหมู่บ้าน
ร่วมกับคนอื่นด้วย หัวหน้าเผ่าโกรธ
โอคุนโลลามาก สั่งให้เนรเทศทั้ง
โอคุนโลลาและลูกชายออกไปอยู่ป่า
ห้ามเข้ามาในหมู่บ้านเลยเป็นอันขาด
ถ้าเข้ามาเมื่อไรเป็นลูกฆ่าตายเมื่อนั้น

สองคนพ่อลูกจำต้องออกไปอยู่
ป่าตามคำสั่ง โอคุนโลลาสูญเสีย
ทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งชื่อเสียง เมียงและ
ทรัพย์สินสมบัติ เหลือเพียงธนูกับโอคุน-
รินเดลูกชายเท่านั้น โอคุนโลลาหา
เลี้ยงชีวิตด้วยการล่าสัตว์อย่างเคย
ส่วนลูกชายนั้นยังโตขึ้นก็ยังคงค้น
และประสพก็จะจะมีชีวิตอยู่อย่าง
สัตว์ป่า ดังนั้นวันหนึ่งก็เลยเข้าป่า
หายไเช่นเดียวกับ แม่ของตน

โอคุนโลลาต้องอยู่แต่ลำพังอย่าง
เดียวดาย ไม่ได้เห็นหน้าทั้งอาชินเก
ทั้งโอคุนรินเด ในที่สุดโอคุนโลลา
ก็แก่เฒ่าและตายไป ผู้เล่าลงท้ายว่า
นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า จงพอใจ
ในสิ่งที่ตนมีอยู่ เพราะการไปเที่ยว
หาสิ่งแปลกใหม่ จะต้องลงท้ายด้วย
การสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างเช่น
โอคุนโลลา *

เคล็ดลับ ที่ใหม่เคยลับ สำหรับคุณผู้หญิง

เมื่อมีรอบเดือน ผู้หญิงจำนวนมาก
รู้สึกอ่อนเพลีย และเหนื่อยหน่าย
แต่ก็ไม่สามารถช่วยตัวเองได้อย่างไร
เพราะเข้าใจว่าเป็นเรื่องของธรรม-
ชาติ

แต่ยังมีผู้หญิงอีกหลายต่อหลายคน-
กลับพบว่า อาหารบำรุงเช่น
แบรนต์ยอดซูปไก่ ได้มีส่วนช่วย
เธอมาเป็นเวลานานแล้ว เพราะ
แบรนต์ สามารถทดแทนสิ่งที่เธอ
สูญเสียไปในระหว่าง มีรอบเดือน-
และช่วยให้เธอฟื้นจากสภาพอ่อน-
เพลียได้ดีอีกด้วย

รู้เคล็ดลับอย่างนี้แล้ว ทดลอง
แบรนต์ดูบ้างซิคะ
แบรนต์อาจช่วยคุณได้เช่นกัน

แบรนต์ ยอดซูปไก่

บรรจบ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

สังข์วิเศษ (นิทานอินเดีย)

เรื่องของวิเศษที่เนรมิตอะไรต่ออะไรได้นั้น ถ้ารวบรวมก็จะเห็นมีของต่าง ๆ และเนรมิตได้ต่าง ๆ แปลกๆ กันไป ของอินเดียก็มีทั้งหม้อเนรมิต เนรมิตของกินได้ต่าง ๆ ได้วิเศษก็มี เนรมิตของกินได้ เช่นเดียวกัน แล้วก็ยังมีตะแกรงวิเศษ หม้อวิเศษและอื่นๆ อีก เรื่องนี้ของวิเศษเป็นสังข์ ซึ่งสังข์กล่าวไว้ในขุมนิทานอินเดีย ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีชายคนหนึ่งยากจนแสนเข็ญชื่อ रामบาบู อาศัยอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำคงคาใกล้กับเมืองพาราณสี ทั้งรามบาบูกับเมียพยายามทำงานตัวเป็นเกลียว แต่ก็ยังหาไม่พอกินอยู่นั่นเอง ต้องอดอยากหิวโหยอยู่เสมอ

เช้าวันหนึ่งในฤดูร้อน สองหัวเมียกำลังนั่งคุยกันอยู่นอกกระท่อม เมียพูดว่า “โลกนี้ช่างสวขงาม ผู้คนพากันมีความสุข มีก็แต่เราเท่านั้นที่ยากจนข้นแค้น ยิ่งพยายามหาเงินเท่าไรก็ยิ่งดูเหมือนว่า เงินยิ่งหายากขึ้นทุกวัน ไม่เพียงพอกจะทำให้เราอยู่อย่างสุขสบายได้เลย ข้าได้ยินว่าที่ภูเขาหิมาลัยนั้นนะ มีพวกฤๅษีชีไพร พวกคาบสอยู่เป็นอันมาก ท่านเหล่านั้นมีฤทธิ์อำนาจช่วยคนยากจนได้ ข้าว่าไปจาริกแสวงบุญที่นั่นดีไหม ไปลองดูซิจะมีคาบสท่านไหนช่วยเราได้”

“แต่นางแน่ใจหรือว่า ถ้าข้าไปที่นั่นแล้วจะมีใครมาช่วยเรา”
“ข้าก็ไม่แน่ใจนักหรอก” เมียตอบ “แต่ข้ารู้ว่าเทพเจ้าท่านรักผู้คนที่เป็นคนดีทั้งปวง ถ้าได้ไปแสวงบุญถึงที่นั่น อย่างไรเสียเทพเจ้าต้องช่วยเราได้”

เช้าวันรุ่งขึ้น रामบาบูก็ออกเดินทางตามคำของเมีย रामบาบูเดินไปๆ เป็นวันๆ ในที่สุดก็มาถึงเชิงเขาหิมาลัย रामบาบูค่อยๆ เดินขึ้นเขาด้วยความยากลำบาก แต่ก็ไม่ยอมท้อถอยแข็งใจเดินเรื่อยไป จนกระทั่งขึ้นมาถึงที่ที่มีแต่หิมะขาวโพลนไปหมด ณ ที่นั้นอากาศหนาวเย็นยะเยือก रामบาบูหนาวตัวสั่นเทา แต่ก็ไม่ยอมหยุดแม้แต่ครู่เดียว เมื่อรามบาบูได้เขาสูงขึ้นไปๆ ทันใดก็ได้ยินเสียงใครคนหนึ่งสวดมนตร์ रामบาบูจึงหยุดเหลียวมองไปรอบๆ เพื่อจะดูว่าเสียงสวดมนต์นั้นดังมาจาก

ไหน และก็ได้เห็นคาบสผู้หนึ่ง หนวดขาวยาวปลิวไปตามกระแสลม คาบสผู้นั้นเดินตรงเข้ามาหา แล้วก็ถามขึ้นอย่างมีเมตตาว่า “ได้เจ้าฝ่าหิมะมาทำไมกันเจ้า”

รามบาบูตอบอะไรไม่ถูก ได้แต่ยืนพนมมือมองดูคาบสผู้นั้น คาบสจึงถามขึ้นอีกว่า “เจ้าจะต้องการอะไร”

“ข้าอยากจะทำฟางท่าน” रामบาบูตอบออกมาได้ในที่สุด “ข้ากับเมียยากจนเหลือเกิน ขอบท่านได้โปรดช่วยเรา อย่าให้เราต้องยากจนข้นแค้นต่อไปเลย เจ้าประกัน”

“เอ้า ถ้าอย่างนั้นเอาสังข์ขึ้นไป” คาบสพูด “สังข์นี้จะให้เงินแก่เจ้าวันละเหรียญทุกวัน เจ้าจะไม่ยากจนอีกต่อไป”

คาบสยื่นสังข์ให้รามบาบู แล้ว (อ่านต่อหน้า ๕๘)

แกะ) ก็เริ่มแกะลาย ลายที่ขุดลึกลงไปเป็นรูปจะเป็น ส่วนที่ไม่ถูกสี (จะเป็นสีขาว) ใช้เครื่องมือขุดชนิดปลาย รูปตัว V กรีดครูด ไปตามรอยเส้นทั้งหมด แล้วจึง ใช้อันปลายบาน ขุดเจาะลงไป ขุดเจาะส่วนลึกประมาณ ครึ่งซ.ม. หรือ ๑ ซม. ของชั้นไม้อัด (ถ้าใช้ไม้อัดเป็น แม่พิมพ์)

๔. เมื่อแกะแบบเสร็จแล้ว บบสีที่ต้องการลงบน กระดาษ กระดาษมีความเรียบทำให้สะดวกในการใช้ลูกกลิ้ง กลิ้ง และทำให้เห็นสีได้ชัดเจนจากกระดาษ ถ้าต้องการ ผสมสีแปลกใหม่ ก็อาจนำมาผสมลงบนกระดาษได้ ใช้ ลูกกลิ้งทับสีไปมาจนสีติดลูกกลิ้ง

๕. นำลูกกลิ้งที่ติดสี มาทาบบนพิมพ์ไม้ กลิ้งไปมาจนพิมพ์ไม้เข้มด้วยสี

๖. เตรียมผ้าที่จะพิมพ์วางขึงให้ตึง อาจจะตรึงด้วย หมุดหรือเทปกาวก็ได้ ผ้าที่เราเตรียมไว้ควรตัดให้ได้ ขนาดตามสิ่งที่เราต้องการประดิษฐ์ใช้สอย เช่น ต้องการ ทำปลอกหมอน ก็ตัดผ้าให้ได้ขนาดและรูปที่ต้องการ และต้องทราบความต้องการของตนเองด้วยว่าจะวางลาย ไว้ตรงไหน (เช่น อาจไว้ตรงมุมหมอน ตรงกลาง หรือ ริม) เมื่อเตรียมทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว และพิมพ์ไม้

เข้มสีพอ

๗. นำพิมพ์คว่ำลงบนผ้าส่วนที่ต้องการทำลวดลาย (ควรวางให้กระดาษไม่เขียนเป็นอันขาด เพราะว่าจุดที่ วางได้รับสีจากพิมพ์ไม้เรียบเรียบร้อยแล้ว เมื่อได้ตัดสีใจ แล้ว ก็เตรียมพิมพ์)

๘. กดพิมพ์ไม้ไว้ ใช้ขนอนทุบตามมุมพิมพ์ไม้ และส่วนกลางของพิมพ์ไม้ กระแสซึมได้เต็มรูปภาพ ขยพิมพ์ไม้ขึ้น

๙. ได้แบบที่เราต้องการ

๑๐. เมื่อต้องการทำให้แปลกออกไปก็อาจเปลี่ยน แนววางพิมพ์ไม้ พิมพ์ทางตรงบ้าง ทางนอนบ้าง แล้ว แต่ชอบ

ในกรณีต้องการหลายๆสี ก็ทำตามข้ออธิบายไว้ข้าง ต้น แต่ต้องล้างพิมพ์ไม้และลูกกลิ้งให้สะอาดก่อนทุก ครั้งที่เปลี่ยนสี

วิธีล้างพิมพ์ไม้ ใช้กระดาษหนังสือพิมพ์เช็ดพิมพ์ไม้ก่อน พอสีออกดีแล้ว ใช้แอลกอฮอล์ล้างอีกครั้ง (อาจจะ หาผ้าชุบหรือสำลีหรือกระดาษ tissue ชุบแอลกอฮอล์เช็ดอีกครั้ง) ก็จะได้พิมพ์ไม้ที่สะอาดเพื่อใช้พิมพ์อื่น ได้อีก *

สังขวิเศษ - ต่อจากหน้า ๓๘

ก็เดินขึ้นเขาห่างออกไป ราบราบ ขึ้นตะลิ่งมองดูดาบสจนดาบสเดิน หายลับไป แล้วค่อยๆ ถอยสังข์ประ- กองลงจากเขา เดินทางกลับกลับบ้าน แต่มาตามทาง ราบราบต้องพักค้าง คืน และเกิดไปขอกางคก้นในบ้าน ของพ่อค้าคนหนึ่ง พ่อค้านั้นถาม เรื่องราวว่ารามبابไปไหนมา ราม บาบพาซอกเล่าให้ฟังหมดสิ้นว่าตน ขนไปบนภูเขามาลัย ได้พบดาบส และดาบสได้ให้สังข์วิเศษนั้นมา

พ่อค้ารู้เรื่องเข้าเกิดความอยาก ได้สังข์นั้น ครั้นเมื่อรามبابหลับไป แล้ว จึงค่อยๆ ขย่องเข้าไปขโมยเอา

สังข์วิเศษนั้นมาแล้วเอาสังข์ขรรดมา ไปวางแทนไว้ให้ เมื่อรามباب ตื่นขึ้นในตอนเช้าไม่ได้สงสัยอะไร เลยได้สังข์นั้นก็ออกเดินทางต่อไป จนกระทั่งถึงบ้าน เมื่อถึงบ้านก็เล่า ให้เมียฟังและเอาสังข์มาอวดเมีย สองคนหัวเราะเยาะขำกันสวดมนตร์ ขอให้เทพเจ้าได้โปรดช่วยให้ตนได้ ดำเนินชีวิตไปในทางที่ถูกที่ควร แล้วก็เลยอยากจะทดลองสังข์วิเศษ นั้นดู

รามبابพยายามพูดแล้วพูดเล่า แต่ก็ไม่ได้ผล สองหัวเมียอดคิดหวัง ไม่ได้ รามبابจึงพูดแก่เมียว่า “นาง

อยากให้ข้าไปภูเขามาลัยนักหนาใจ ละ ไปมาแล้วดูซิว่าผลเป็นอย่างไร ข้าคงถูกเจ้าคนนั้นทรมานอย่างตัวว่า เป็นดาบสหลอกเอาแล้วละซิ”

“อย่าเพิ่งไปโทษท่านเลย” เมื่ รามبابห้ามหัว “เมื่อมาตามทาง อาจถูกใครสับเปลี่ยนเอาสังข์วิเศษ ของแท้ไปก็ได้เนะ แล้วเอาสังข์ ขรรดามาแทน”

“เออ จริงซิเนะ” รามبابตอบ เมื่อนกชนได้ “ข้าไปพักค้างคืนที่ บ้านพ่อค้าคนหนึ่ง เอ๊ แต่ดูเขาก็เป็น คนซื่อสัตย์นา”

“ก็บอกเขาหรือเปล่านั้นว่าสังข์

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

แหวนวิเศษ (นิทานยุโรป)

ของวิเศษต่างๆดังกล่าวคราวที่แล้ว ยังขาดแหวนวิเศษไปอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งมีเล่าหลายอันด้วยกัน และมีความวิเศษต่างหาก ที่เล่าไปแล้วมีแหวนวิเศษจากยุโรปอื่นเหนืออีกจากอาหรับ แต่ละเรื่องเล่าต่างกันไป และต่างกับเรื่องที่แอนดรูว์ ลัง เล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีคนเฒ่าสองคน หัวเฒ่า มีลูกชายคนหนึ่งชื่อมาร์ติน อยู่มาไม่ช้าไม่นานพ่อเฒ่าได้ล้มป่วย และถึงแก่ความตายไป ทิ้งๆที่พ่อเฒ่าทำงานหนักมาตลอดชีวิต แม้กระนั้นเมื่อตายลงก็ยังมียังเงินเหลือให้ลูกให้เฒ่าเพียง ๓๐๐ ฟลอรีน (ฟลอรีนหนึ่งเท่ากับ ๒ ชิลลิง) เท่านั้น แม่เฒ่าตั้งใจจะเก็บเงินไว้เมื่อยามขัดสน แต่ว่าชายชื่อนั้นก็อยู่เพียงแค่มือเอี่ยม เพราะอาหารใกล้จะหมดลงแล้ว แม่เฒ่านับเงินให้มาร์ตินลูกชายไป ๓๐๐ ฟลอรีนให้ไปซื้ออาหารแห้งมาตุ๋นไว้กินให้ได้ตลอดทั้งปี

มาร์ตินรับเงินแล้วก็ออกเดินทางไปในเมือง เมื่อไปถึงตลาดสด ชายเฒ่า มาร์ตินก็ได้ขึ้นเสียงเอะอะ รุนววย มีเสียงหมาเห่า เสียงคนแสดงความเกลียดแค้น มาร์ตินอยากรู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นจึงแหวกฝูงคนเข้าไปดู ก็แลเห็นหมาไล่เนื้อตัว

หนึ่งถูกมัดไว้กับเสา และคนฆ่าหมูกำลังหวัดหมานด้วยแสอย่างไม่มีปราณี มาร์ตินเห็นแล้วอดสงสารไม่ได้ จึงตรงไปพูดกับคนฆ่าหมูว่า “เขื่อนมันทำไมนะ พอดี พอดี” คนขายเนื้อเหล่านั้นพูดว่า “เรามีสิทธิจะหวัดมันได้ มันมากกว่าเอาหมูที่เพิ่งฆ่าใหม่ๆไปกินทั้งตัวเลย”

“อย่าเขื่อนมันอีกเลย” มาร์ตินร้องห้าม “ขายให้เราเสียเถอะ”

“อยากได้ก็เอาไปเลย เราคิด ๓๐๐ ฟลอรีนเท่านั้นเอง”

“๓๐๐ ฟลอรีนเทียวหรือ” มาร์ตินร้องถ่ม แต่คิดไปก็คิดว่าพูดว่า “เฮ้! ตกตง” พูดแล้วก็เทเงินให้หมดกระเป๋าก็พาหมาตัวนั้นที่ซื้อเชอร์คากลับไปบ้าน เมื่อถึงบ้าน แม่ถามว่าซื้ออะไรมาบ้าง มาร์ตินตอบได้เพียงว่า “หมาตัวนี้จะซื้อเชอร์คาก” แม่โกรธ คำมาร์ตินเสียไม่มีค้ำแทนจะซื้ออาหารมากิน เพราะกลัวอยู่แล้วว่าอาหารจะหมดอยู่

แล้ว กลับไปซื้อหมามา ทำประโยชน์อะไรก็ได้ ครั้นถึงวันรุ่งขึ้นแม่ก็ส่งมาร์ตินไปตลาดใหม่ ส่งเงินที่เหลืออีก ๓๐๐ ฟลอรีนให้ พลาดพูดว่า “อาหารมีพอแคว้นนี้เท่านั้นจะคงไม่พอถึงพรุ่งนี้หรอก ต้องไปซื้ออาหารมาให้ได้ล่ะ”

มาร์ตินเองก็ตั้งใจเช่นนั้น แต่เมื่อมาถึงเมือง ไปแลเห็นชาวบ้านเขาเชือกผูกคอแมวลากมา มาร์ตินก็ร้องเอะอะว่า “หุตะนะ จะลากแมวไปไหนนะ”

“จะเอาไปโยนน้ำ” ชาวบ้านนั้นตอบ

“แมวมันไปทำอะไรให้ล่ะ”

มาร์ตินถาม

“มันมาขยำห่านของบ้านะซี”

ชายนั้นตอบ

“อย่าเอามันไปโยนน้ำเลย ขายให้ข้าเถอะ” มาร์ตินพูด

“ขายก็ได้ แต่ต้องไม่ต่ำกว่า ๓๐๐ ฟลอรีนนะ” (ต่อหน้า ๓๑๒)

บุรณะเมื่อ ๒๕๐๕ นีเอง”

พระราชเจดีย์ทั้งสององค์ที่สร้าง
ในปี ๒๕๐๓ บนดอยกองมูเป็น
สัญลักษณ์คู่บ้านคู่เมืองแม่ฮ่องสอน
ประหนึ่งบอกว่ายามมีพระนอนที่เจ้า
ฟ้าโกล้านสร้าง พระห้ามที่เชิงดอย
กองมูซึ่งพังทลายเพราะขาดการ
บูรณะทั่วดอยต่อ หนองจองคำซึ่ง
งดงามและมีวัดสองเงาสดสวยอยู่
ใกล้หนองน้ำใหญ่ อุดมด้วยปลาขาว

เต่า ตะพาบ ซึ่งฉกขึ้นลงจากดอย
กองมูมาขึ้นฝั่งเมื่อตะวันใกล้พลบ

สายหมอกผ่านมากับลมเย็น
เป็นสีเทาขาวพราวพราว ทิวฟ้า
ทอง ในไม้ช้าพื้นผ้าสีเทาแห่งราตรี
ก็เริ่มคล้อออกหม่นกลางวันวารให้กลาย
เป็นอีกโลกหนึ่ง ฉกมึนลงกราบพระ
ราชเจดีย์ดอยกองมูบนดินเย็น รู้สึก
อบอุ่นใจอย่างแปลกประหลาด
บ้านนี้คุณจะทำอะไรอยู่

หนอ ฉกก็คอยช่วยไม่ได้...เวลา
อาทิตย์ตกดินน่าจะเป็นเวลาเศร้าและ
ห้วงหา แต่ก็แปลกนักที่ความรู้สึก
นั้นมิได้เกิดขึ้นแก่ฉกเลย ฉกแน่ใจ
ว่าคุณกำลังสวดมนต์ และหลังจาก
นั้นเรานั่งถกกัน กระแสดิจของ
เราเดินถึงกันรวดเร็วเสมอ...รวดเร็ว
และแน่นอน จนฉกมั่นใจว่ากันนี้
เมื่อหลับลง เราก็จะฝันถึงกันเช่นที่
เคยมา (ตอนต่อไป-ตลาดสายหยุด)

อารมณ์ขันนจำเป็น - ต่อจากหน้า ๒๔

เครื่องรังสติ เปรียบเทียบความทุกข์ยากของเรากับคนอื่น
ซึ่งเขาเหล่านั้นอาจจะทุกข์ยากกว่าเรา เดือดร้อนกว่าเรา
หลายร้อยเท่า

และข้อสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ รู้จักข่มไว้เสมอ
เพราะข่มกับใครก็ข่มจะได้ข่มตอบ ได้เพื่อน ได้มิตร
ข่มจะช่วยทำให้อารมณ์เราดีขึ้นอย่างประหลาด
แน่นอนทุกอย่างจะต้องอาศัยการฝึก ลองถาม

ตัวคุณเองว่าอยากเป็นโรคประสาทหรือเปล่า ถ้าไม่
อยากเป็น ต้องฝึก ข่มอยู่เสมอ (ทั้งข่มเพื่อมิตร และข่ม
สู้กับเหตุการณ์ต่างๆ) และต้องพยายามให้มีอารมณ์ขัน
ไว้เสมอ ผู้แนะนำบอกว่าแรกๆก็อาจจะต้องฝืนใจกดฟัน
ฝึกไปก่อน นานๆเข้าก็จะคล่องตัวไปเอง อ้อ! ที่นี่ยัง
ได้เมื่อกัยมา หรืออารมณ์ดีนั้นโรคประสาทได้แน่นอน

✱

เหี่ยวไปกำไรชีวิต - ต่อจากหน้า ๒๔

แกด้อยได้พอสมควร

ฉกเองสมัยหนึ่งนานมาแล้วก็เคยแต่งเรื่องสั้นไว้
หลายเรื่องเหมือนกัน (แต่ไม่ถึงสิบ) เรื่องที่ตัวเองชอบ
มากที่สุดให้ชื่อเสียอย่างหยดข้อยว่า *ประกายสุดท้ายของ
เปลวเพลิงที่กำลังสิ้นแสง* เป็นชื่อเรื่องที่ตั้งขึ้นเลียนแบบ
คำประพันธ์ ประโยคหนึ่ง ของรพินทรนาถ ฐากูรคือ
The last flash of a dying flame เป็นประโยคที่มี
ความหมายมาก และฉกจะนึกว่าชีวิตของฉกใน

ตอนนี้ก็คล้ายๆกับประกายเพลิงอย่างว่านั่นแหละ

ความจริงฉกก็มีเรื่องที่ยากจะคุยกับด้อยอีกมากมาย
แต่วันสองวันนี้ฉกก็มีกิจธุระในหน้าที่ค่อนข้างชุก
ดังนั้นจดหมายฉบับนี้จึงอาจจะดูสั้นไปหน่อย แต่เรายังมี
เวลาที่คุยกันได้อีกมากในวันหน้าไม่ใช่หรือ?

ด้วยรักจาก ‘คุณอา’ ของด้อย (ใจล่ะ)

ภักดี

✱

แหวนวิเศษ - ต่อจากหน้า ๒๓

“เฮ้! เอาเงินไป” มาร์ติน
ตอบตกลงทันที แล้วก็เทกระเป๋าคอ
เงินแก่เจ้าของแมวไป แล้วก็พาแมว
ตัวนั้นที่ซอว์ตากลับบ้าน เมื่อแม่
ถามว่า ซอว์ไรได้มาบ้าง มาร์ติน
ก็ตอบว่าไม่ได้ซอว์ เพราะเอาเงินไป

ซอแมวด่วนหมดแล้ว ตอนนี้แม่
หมดความอดทน นอกจากจะคำ
เอะอะแล้วก็ยังไม่มาร์ตินออกจาก
บ้านไปด้วย ให้พาหมาแมวของตัวเอง
ไปด้วย

มาร์ตินไม่ว่าอะไร เรียก

เซอร์ก้ากับวัสกาออกจากบ้านเดิน
ทางไปยังหมู่บ้านใกล้ๆกันนั้นเพื่อหา
งานทำ มาตามทางได้พบชายคน
หนึ่งเป็นเศรษฐี ตามมาร์ตินว่าจะ
ไปไหนกัน มาร์ตินก็ตอบว่า “จะมา
หางานทำ เป็นกรรมกรก็ได้”

“ถ้าอย่างนั้นตามข้ามา แต่ว่ากรรมกรของข้าจะไม่ได้อำนาจหรือคะ นอกจากว่าทำงานดี มีความซื่อสัตย์ตลอดทั้งปีละก็ ข้าสัญญาจะให้ประโยชน์แก่เจ้าเต็มเท่าที่เดียว”

มาร์ตินตกลง และได้ทำงานให้นายเป็นอย่างดีตลอดทั้งปีโดยไม่ได้อำนาจไปไหนเลย ครั้นถึงวันครบกำหนดจะออกจากการงาน เศรษฐีนั้นเรียกมาร์ตินเข้าไปในวังขาว ชี้ให้ดูถุงสองถุงแล้วพูดว่า “เลือกเอาไปถุงหนึ่ง”

มาร์ตินพิจารณาเห็นว่าถุงหนึ่งเป็นถุงเงิน อีกถุงหนึ่งเป็นถุงทราย มาร์ตินรำพึงว่า “เรื่องมันต้องมีกลอุบายอะไรอยู่เบื้องหลังแน่ เลือกถุงทรายดีกว่า” คิดแล้วก็เอาถุงทรายพาดำเดินทางหางานต่อไป มาร์ตินเดินทางเรื่อยไปๆ จนในที่สุดก็มาถึงป่าที่บ่แห่งหนึ่งมีต้นไม้ร่มครึ้ม กลางป่านี้มีทุ่งหญ้ากำลังติดไฟลุกโผลง และในกองไฟนั้นมีผู้หญิงสาวสวย สวยกว่าใครๆ ที่เคยเห็นมาติดอยู่ในนั้น เมื่อเห็นมาร์ตินผ่านมาหญิงสาวนั้นร้องเรียกมาร์ตินว่า

“มาร์ติน ช่วยเราด้วย ถ้าอย่างนั้นจะมีความสุขต่อไปข้างหน้า เอาทรายในถุงนั้นมาดับไฟให้เราด้วย”

“จริงซี” มาร์ตินเห็นจริง “เอาดับไฟเสียจะช่วยชีวิตคนได้ดีกว่าจะแบกต่อไปให้มันหนัก” คิดแล้วก็เอาถุงทรายลงจากป่า ชัดทรายเข้าไปในกองไฟ ทันใดนั้นไฟก็ดับ แต่ในพริบตาเดียวกันนั้น หญิงสาวสวยได้กลายเป็นงูทั้งตรงมา แล้วก็เลื้อยพันรอบตัวมาร์ติน หญิงสาวกระซิบที่ข้างหูมาร์ตินว่า

“ไม่ต้องกลัวข้าหรือ มาร์ติน ข้ารักท่านแล้วจะไปกับท่านตลอดทั่วโลกเลยทีเดียว แต่ก่อนอื่นท่านต้องกลืนข้าไปยังอาณาจักรของพ่อข้าก่อนนะ แล้วจำไว้ด้วยว่าถ้าพ่อจะเอาอะไรมาให้เลือกไม่ว่าจะเป็นแก้วแหวนเงินทองอะไรก็ได้ อย่าไปแตะต้องเลยนะ บอกว่าไม่ต้องการ ต้องการแต่แหวนที่สวมอยู่ที่นิ้วก้อยพ่อข้าวงเดียวเท่านั้น เพราะแหวนวงนั้นเป็นแหวนวิเศษ ถ้าเอาโยนใส่มือ มือซ้ายที่ ขวาก็ สลับกันไปมาไม่ช้าจะมีคนหนุ่ม ๑๒ คนปรากฏร่างขึ้น แล้วจะให้ทำอะไรก็จะทำให้สำเร็จได้ภายในคืนเดียว”

แล้วทั้งคนทั้งก็เดินทางกันไปจนถึงที่แห่งหนึ่งซึ่งมีหินก้อนใหญ่ขวางอยู่กลางถนน นางงูกลายร่างที่พันมาร์ตินออก พอร่างสัณนิษฐานขึ้นๆ นางงูก็กลายร่างเป็นหญิงสาวดั่งเดิม หญิงสาวชี้ไปที่ก้อนหินที่มีโพรงพอให้คนเดินเบี่ยงตัวลงไปได้ คนทั้งสองเข้าไปในโพรงที่เป็นทางใต้ดิน ซึ่งไปเปิดเป็นทุ่งกว้าง เห็นทุ่งนั้นเป็นท้องฟ้าสีคราม ตรงกลางทุ่งมีปราสาทหรือหุ้สร้างด้วยโมรา ส่วนหลังคาเป็นทรงเชิงเทินทำด้วยทองเป็นประกายระยับ หญิงสาวบอกมาร์ตินว่านั่นคือปราสาทของราชาแห่งโลกบาดาล บิดาของนาง คนทั้งสองเข้าไปเฝ้าพระราชาและได้รับการต้อนรับอย่างอัศจรรย์ ราชาแห่งโลกบาดาลคร่ำครวญว่า

“พ่อนักว่าจะไม่มีหวังได้เห็นลูกเสียแล้วซิ ลูกไปอยู่ไหนมาตลอดเวลาที่หายไป” แต่แทนที่หญิงสาวจะตอบตามที่ถูกถามกลับกล่าวว่า “ลูกเป็นหนี้ชีวิตชั่วนิรันดร์กับท่านเป็น→

ความรู้สึกที่คุณไม่จำเป็นต้องมี

ในระหว่างมีรอบเดือน คุณผู้หญิงจำนวนมากพบว่า ตัวเองเหนื่อยหน่าย หงุดหงิดง่าย และอ่อนเพลียผิดปกติ ความรู้สึกเหล่านี้ ผู้หญิงส่วนมากคิดเสียว่า เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติ ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

แต่ก็มีผู้หญิงจำนวนไม่น้อยที่ไม่คิดเช่นนั้น เพราะเธอมีสิ่งที่จะช่วยเธอได้ คือ แบรินด ยอดชุปไก่ เธอทราบดีว่า แบรินด ยอดชุปไก่เป็นอาหารบำรุง ที่จะช่วยชดเชยสิ่งที่เธอสูญเสียไปในช่วงเวลาของรอบเดือนนั้นได้

เมื่อได้ลอง คุณจะรู้ว่า แบรินด อาจช่วยคุณได้เช่นกัน

แบรินด ยอดชุปไก่

อย่างขี้ที่เคย เพราะเขาช่วยลูกให้รอดตายมาได้”

พระราชาทรงหันมาข้มกับมารดินแล้วตรัสว่า “ดีละ ถ้าเช่นนั้นข้าจะให้รางวัลเจ้า เอ้าเลือกเอา จะเอาแก้วแหวนเงินทองอะไรก็ได้”

“ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาสิ่งใด นอกจากธำมรงค์ที่ทรงไว้ที่นิ้วก้อย

ของพระองค์นั้นละพะยะค่ะ ข้าพระองค์ใคร่ขอประทานไปเป็นที่ระลึก และเมื่อแต่งงานแล้วข้าพระองค์จะให้แก่เจ้าสาวของข้าพระองค์”

พระราชาทรงถอดธำมรงค์ออกประทานให้มารดิน พลาตตรัสว่า

“เอ้า รีบไปพ้อหนุ่ม แต่ข้าจะขอเตือนอย่างหนึ่งนะว่า อย่าไป

ไวใจใคร อย่าไปบอกให้ใครรู้ว่าแหวนวงนี้เป็นแหวนวิเศษ มิฉะนั้นแล้วเจ้าจะได้รับอันตราย”

มารดินรับแหวนจากพระราชาก็เดินทางกลับทางเดียวกับที่เดินทางมา เมื่อขึ้นมาถึงพันพิภพก็เดินทางกลับบ้านเก่า และได้พบแม่ยังอยู่ที่บ้านนั้น มารดินได้อยู่กับแม่อย่างมีความสุข (ยังมีต่อ)

ตอนปัญหา - ต่อจากหน้า ๑๙

ส่วนที่คุณพูดด้วยความรู้สึกผิดหวังว่า กรอบแก้วของคุณ ซึ่งก็กำหนดถึงทั้งพ่อแม่และพี่น้องของคุณ ว่าไม่เป็นแบบแผนที่จะเชื่อถือภาควิมิได้นั้นก็เป็นความคิดที่ควรได้รับการแก้ไข คนเราไม่อาจเลือกได้ว่าจะเกิดมาเป็นลูกชายจากเชื้อใจหรือลูกกษัตริย์ ฉะนั้นพ่อแม่จึงไม่จำเป็นต้องเป็นแบบฉบับที่ลูกจะต้องภาควิมิเสมอไป ถ้าพ่อแม่ไม่ได้ทำหน้าที่พ่อแม่ของตนได้โดยครบถ้วนแล้ว ก็ด้วยการเลี้ยงดูอบรมลูกให้เป็นคนดีรู้จักหน้าที่ของตนแล้ว ก็ถือว่าเป็นพ่อแม่ที่ลูกควรจะภาควิมิใจได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีหน้ามีตาหรือตำแหน่งใหญ่โต หรือประสบความสำเร็จมีชื่อเสียงในสังคมเสมอไป

ยิ่งกว่านั้น คุณควรจะปรับใจเสียใหม่ให้เชื่อว่า ความภาควิมิใจนั้นควรจะเป็นความภาควิมิใจในตนเอง หากคุณไม่ใช่คนที่มีความสำคัญในหมู่คนอื่น คุณก็ยังมีสิทธิที่จะภาควิมิในตนเองได้ว่าเป็นคนที่ตั้งมั่นอยู่ในธรรมะและชีวิตที่ดีงาม คุณเป็นลูกที่ดกตัญญูรู้คุณพ่อแม่ หรือต่อไปคุณอาจจะเป็นเพียงแม่บ้านสักคนหนึ่งเท่านั้น คุณก็ยังอาจภาควิมิใจได้ว่าเป็นแม่บ้านที่ดีมีคุณสมบัตินำความสุขและความอบอุ่นให้แก่ผู้ร่วมบ้านได้

ทั้งหมดนี้ไม่ใช่สิ่งที่ยากเกินไปที่จะคิดได้มิใช่หรือ ทำใจให้สบายไว้ คุณหลานคนนั้นเนื้อแท้เป็นคนดี และความจริงก็ยังเป็นคนดีได้เลวดังที่กล่าวโทษตนเองนั้นดอก ความว่าหาทำให้จิตใจว้าวุ่นไปบ้าง ไม่ทราบว่าจะแนะนำอย่างไรดี เพราะไม่รู้อะไรที่เกี่ยวกับภูมิหลัง

ของคุณเลย อย่างไรก็ตามเชื่อว่าคุณก็มีเพื่อนฝูงอยู่บ้าง เล็กเกิบตัวดังที่เล่ามาและคบหาคนอื่น เมื่อโลกของคุณกว้างขึ้นคุณก็จะรู้ได้ว่าคนอย่างคุณนั้นยังมีอีกเป็นจำนวนมากมายก คนธรรมดาๆ คนดี

เอาความรักที่คุณมีต่อพ่อแม่ และความรักที่คุณมีต่อพ่อแม่มีต่อคุณนั้นเป็นที่ตั้ง รับมิตรจิตที่คนอื่นมีให้ และอภัยในสิ่งที่เขาพูดหรือทำที่สร้างความเจ็บปวดหรือทำร้ายจิตใจคุณ เชื่อว่าเขาไม่ได้มีเจตนา และปล่อยให้ชีวิตเดินไปตามทางของมัน เท่าที่พึงดูชีวิตนี้ไม่ใช่ชีวิตที่ไร้ความสุขงามเลย

เรื่องการตัดสินใจออกเรือนไปนั้น อาจจะเป็นปัญหาที่ชุกช่อนอยู่ได้ความรู้สึกที่แท้ของคุณก็ได้ การที่มีคนมารักมาชอบควรเป็นสิ่งที่ช่วยให้คุณรู้สึกได้ว่าคุณก็ยังเป็นผู้หญิงที่โชคดี ไม่มีความจำเป็นแต่อย่างใดที่จะมองสังขนาว่าเป็นเรื่องเลวร้ายเสียเลย

เมื่อมีคนเขามาตามดรอกรอกตามประสา คุณก็อาจจะคบหาและทำความรู้จักกับเขาให้เป็นเรื่องราว แล้วคุณจึงจะตัดสินใจได้ในภายหลังว่าคุณชอบหรือรักเขาหรือไม่ แม้คุณจะพยายามบอกกับตนเองว่าไม่มีใครจะรักและหวังดีกับคุณได้มากเท่าพ่อแม่ ก็ยังจะต้องมีสักวันหนึ่งที่ธรรมชาติจะต้องช่วยคุณตัดสินใจ ‘ออกเรือน’ ไปอย่างว่า

หรือคุณกลัวอะไร ตอบจดหมายของคุณหลานมาจนถึงตรงนี้ เกิดความคิดแวบเข้ามา ต้องถาม...คุณหลานนี้เป็นสาวแก่หรือเปล่า... ❀

จ 30 ธน 10 12 ค.ศ. 20

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

แหวนวิเศษ นิทานยุโรป (ต่อ)

คราวที่แล้วเล่าถึงมาร์ตินที่เอาเงินที่มีเหลือติดบ้านเพียง ๒๐๐ ฟลอรีนไปซื้อหมากับแมว แม่เลยไล่ออกจากบ้าน มาร์ตินไปหางานทำ มาร์ตินได้งานทำโดยไม่ได้เงินค่าจ้างตลอดทั้งปี นายให้เลือกเอาของรางวัลแทนค่าจ้าง ของนั้นมีเงินถุงหนึ่ง ทรายถุงหนึ่ง มาร์ตินเลือกเอาทราย และทรายก็ได้ใช้ประโยชน์ เมื่อไปถึงกลางป่าพบหญิงสาวติดอยู่กลางกองไฟ หญิงสาวให้มาร์ตินเอาทรายดับไฟ มาร์ตินทำตาม หญิงสาวได้กลายเป็นงูพันร่างมาร์ตินไว้ แล้วชวนไปเฝ้าราชาแห่งโลกบาดาล บิดาของตน ทังแนะว่าถ้าพระราชาก็จะให้เลือกของประทาน ขออย่าไปเลือกสิ่งอื่น ให้ขอประทานแหวนที่นิ้วก้อย เพราะเป็นแหวนวิเศษ ถ้าโยนใส่มือสับกันไปมามือซ้ายที่ขวา ที่มีชายหนุ่ม ๑๒ คนปรากฏร่าง และจะทำให้ทำสิ่งใดก็จะทำได้สำเร็จภายในเวลาอันเดียว มาร์ตินทำตามนั้น เมื่อได้แหวนแล้วก็เดินทางกลับบ้าน ได้พบมารดาซึ่งอยู่ที่บ้านเก่า มาร์ตินก็ได้อยู่กับแม่อย่างมีความสุขชั่วระยะหนึ่ง

อยู่ต่อมาวันหนึ่ง มาร์ตินเกิดคิดถึงอยากจะได้งาน แต่เมื่อจะแจ้งก็ขอแจ้งกับบิดาพระราชาก็งั้น มาร์ตินจึงขอให้แม่ไปจัดธุระให้ แม่ก็พูดว่า

“ลูกคิดอย่างไรนะ ทำไมไม่คิดจะแต่งงานกับคนชั้นเดียวกับเราล่ะลูก มันยังจะเหมาะสมยิ่งกว่าจะส่งคนแก่ๆ อย่างแม่ไปเฝ้าพระราชาก็เพื่อขอพระธิดาท่าน พลัดพลั่งอย่างไรละก็ หัวเราสองคนจะหลุดจากบ่าเทียมนะ”

“อย่าวิตกไปเลยแม่” มาร์ตินปลอบ “เชื่อลูกเถอะ ทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดี กอยุดักแล้วกันว่าแม่กลับมาจะได้คำตอบอะไรมาด้วย”

แม่ของมาร์ตินจำต้องไปทำธุระให้ลูกชาย ก้อยๆเดินกะโผลกกะเผลกไปยังราชวัง แล้วขึ้นบันไดไปยังท้องพระโรง บรรดาข้าราชการก็แต่งตัวโอ้อวดกันอยู่เป็นแถว แล้วก็จ้องดูหญิงสาวคาง อธิบายว่า ห้ามเด็ดขาดห้ามขึ้นไปทูลพระทัยพระราชาก็แต่หญิงสาวไม่ฟังเสียง กงคือดันขึ้นบันไดไปจนได้ ขณะนั้นก็ให้มีข้าราชการนำบางคน

กว่าแขนหญิงสาวและหลักใส่ให้ออกไป หญิงสาวเลยทำเสียงเอะอะจนพระราชาทอดพระเนตรเห็น จึงโปรดให้นำตัวมาเข้าเฝ้า หญิงสาวเข้าไปถวายคำนับ แล้วขึ้นนั่งอยู่จนพระราชาสั่งถามว่า “มีเรื่องอะไรแม่เฒ่า” แม่ของมาร์ตินจึงทูลว่า

“ขอเดชะ ขออย่าได้พิโรธโกรธกริ้วข้าพระองค์เลย ถ้าข้าพระองค์จะทูลว่ามาทูลสู่ขอพระธิดาเพคะ”

“ผู้หญิงคนนั้นทำอะไรเสียสติ” พระราชาสั่ง พระชนกขึ้นด้วยความพิโรธ แต่แม่ของมาร์ตินก็ทูลตอบอย่างกล้าว่า “ข้าแต่พระองค์ พระองค์ทรงมีพระธิดา ข้าพระองค์มีลูกชาย ลูกข้าพระองค์ฉลาดพอที่จะเป็นลูกเขยที่ดีเท่าที่จะหาได้ในแผ่นดินละเพคะ ไม่มีอะไรในโลกที่ลูกชายข้าพระองค์จะทำได้ ขอได้โปรดตรัสเถอะเพคะว่าจะประทานพระธิดาให้ลูกชายข้าพระองค์หรือไม่”

พระราชาทรงฟังหญิงสาวพูดตั้งแต่ต้นจนจบ พระพักตร์ยังดั่งลงทุกขณะ (อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

แล้วก็บึ้งตึง แต่ก็ทรงรำพึงว่า
“มันจะก้มกันหรือที่เราพระราชจะ
ไปโกรธผู้หญิงแก่ ๆ น่ารุสคน”
หลังจากนั้นบรรดาขุนนางข้าราชการ
ก็อดแปลกใจไม่ได้ ที่เห็นพระชนง
ค่อยคลาย และทำทางเป็นปกติขึ้น
น่าเสียดก็เป็นที่ปกติ เวลาตรัสแก่
หญิงชราว่า

“ถ้าลูกชายแม่เฒ่าฉลาดจริง
และไม่มีอะไรในโลกทำไม่ได้ จริ
งละก็ ให้เขาสร้างปราสาทอย่างห
หลังหนึ่งตรงข้ามกับพระแกล
นั้นแหละ ให้เสร็จภายใน ๒๔ ชั่วโมง
นั้นนะ แล้วให้มีสะพานแก้วผลึกขาว
บริสุทธิเชื่อมกับวังของข้า สองข้าง
สะพานต้องมีคันแอปเปิ้ลที่มีลูก
แอปเปิ้ลเงินลูกแอปเปิ้ลทองขึ้นเป็น
แถว แล้วต้องมีนกสวรรค์เกาะอยู่
ตามกิ่งด้วย ข้างขวาของสะพานต้อง
เป็นโบสถ์มีโดม ๕ โดม โบสถ์นั้นจะ
เป็นที่ทำพิธีเสกสมรสและฉลองงาน
สมรสด้วย ถ้าหากทำไม่ได้ตามนั้นละ
ก็ จะต้องถูกประหารชีวิตกลางตลาด
เทียวนะเจ้า”

ได้ยินเช่นนั้น แม่ของมาร์ติน
ก็ตระหนกตกใจละล้าละลักถาม
พระราชให้แน่ใจ พระราชก็ตรัส
สำคัญว่า “ข้าพเจ้านั้นละ ถ้า
ลูกชายเจ้าทำได้ดังสั่งข้าจะยก
ลูกสาวให้เป็นราชินี แต่ถ้าทำไม่ได้
ละก็ ตาย”

แม่ของมาร์ตินเดินเซ่น้ำตา
กลับบ้าน เมื่อบอกลูกว่าพระราช
ทรงประสงค์อะไรบ้างแล้ว แม่เฒ่า
ก็ถูกลูกว่า “แม่บอกเจ้าแล้วให้
แต่งงานกับคนชั้นเดียวกับเราแต่เจ้า

ก็ไม่เชื่อ แล้วท่านจะถูกประหารชีวิต
ไม่น่าสยดสยองหรือ”

“อย่าตกใจไปหน่อยเลยแม่”
มาร์ตินปลอบแม่อย่างเคย “เชื่อลูก
เถอะ คอยดูไปแล้วก็จะดีเอง แม่
ไปนอนหลับให้สบายเถอะ”

พูดแล้วมาร์ตินก็ออกไป
ข้างนอก ถอดแหวนมาโยนใส่มือ
สับไปมือซ้ายที่มือขวาที่ ก็ปรากฏ
ชายหนุ่ม ๑๒ คน ตามมาร์ตินว่าต้อง
การอะไร มาร์ตินก็บอกไปตามที่
พระราชาทรงสั่งมา ดังนั้นเมื่อ
พระราชาทรงคืนบรรทมในตอนเช้า
วันรุ่งขึ้น จึงอดแปลกพระทัยไม่ได้
ที่ทอดพระเนตรเห็นปราสาทหรร
หลังหนึ่ง ตั้งตระหง่านตรงข้ามกับ
วังของพระองค์ มีสะพานแก้วผลึก
ขาวบริสุทธิเชื่อมกับวังของพระองค์
ทั้งยังมีคันแอปเปิ้ลที่มีลูกแอปเปิ้ล
เงินแอปเปิ้ลทอง มีนกสวรรค์เกาะ
อยู่ตามกิ่ง ข้างสะพานมีโบสถ์ที่มี
๕ โดม เสียงระฆังดังแห่งแห่งมา
จากโบสถ์ราวกับจะเชิญชวนคนจาก
ทั่วทุกมุมโลกให้มาชุมนุมตั้ง
ประหลาดมหัศจรรย์นี้ พระราช
ทรงระลึกได้ว่าตรัสอะไรออกไป
ดังนั้นจึงจำต้องประทานพระราช
ธิดาให้มาร์ตินซึ่งได้รับแต่งตั้งให้
เป็นดยุก และประทานสินสอดให้
เป็นอันมากแล้วก็ทรงจัดงานเล
ฉลองอย่างมโหฬาร ชนิดที่คนจะ
รำลึกกันไปทั่วทั้งแผ่นดินและจะจด
จำต่อไปอีกนานเท่านาน

เมื่อเสร็จพิธีเสกสมรสแล้ว
มาร์ตินก็พาเจ้าสาวไปยังปราสาท
ของคนด้วยใจเบิกบาน แต่เจ้าสาว

นั้นสีหน้าบึ้งตึงตลอดวัน เจ้าหญิง
ตั้งพระทัยไว้ว่าจะต้องค้นหาให้ได้
ว่ามาร์ตินมีอำนาจอะไรที่บันดาล
ทุกสิ่งทุกอย่างให้สำเร็จลงได้
เจ้าหญิงทรงถามเท่าไรๆมาร์ตินก็ไม่
ยอมบอก ท้ายที่สุดเจ้าหญิงจึงให้
มาร์ตินคัมภีร์หนึ่งซึ่งมีรหัสวาน
จัด พอลืมเข้าไปแล้ว มาร์ตินก็บอก
หมดว่า ที่ตนสามารถทำอะไรได้ก็
เพราะแหวนวิเศษที่นิ้วก้อยนั้นแหละ
พูดยังไม่ทันจบ มาร์ตินก็หลับผล็อย
ไป เจ้าหญิงก็เลยถอดแหวนวงนั้น
ออกจากรั้วมาร์ติน แล้วก็เอาแหวน
มาใส่มือโยนกลับไปกลับมาในมือ
ซ้ายที่มือขวาที่ ชายหนุ่ม ๑๒ คนก็
ปรากฏร่างขึ้น เจ้าหญิงจึงสั่งให้คน
ทั้ง ๑๒ คนรื้อสิ่งต่างๆให้หายไปหมด
ให้เหลือแต่กระท่อมชอมชอม ขอให้
มาร์ตินเคยอยู่กับมารดา แล้วก็ให้
พาตัวเจ้าหญิงไปไว้ให้สุดมุมโลกที่มี
พระราชผู้ครองราชย์หนึ่งประทับอยู่
และทรงต้อนรับเจ้าหญิงให้ประทับ
อยู่ในวังสมเกียรติเจ้าหญิงพระธิดา

คนทั้ง ๑๒ ต้องปฏิบัติตามคำสั่ง
ผู้แหวนวิเศษ ดังนั้นเมื่อพระราช
ทรงคืนบรรทมในเช้าวันรุ่งขึ้น จึง
ทรงแปลกพระทัยอย่างยิ่งที่ไม่ทรง
เห็นปราสาทและสิ่งต่างๆที่ทรงสั่ง
ให้มาร์ตินจัดหามา และมาร์ตินจัด
หาไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างหายไปหมด
คงเหลือแต่กระท่อมเก่าชอมชอมของ
มาร์ติน

พระราชจึงโปรดให้มาร์ตินมา
เข้าเฝ้าในทันทีนั้น ทรงถามมาร์ติน
ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่มาร์ตินก็มีได้
พูดตอบแม่แต่คำเดียว พระราชา→

พิโรธมาก โปรดให้เรียกประชุม
สภาที่ปรึกษา แล้วก็ตัดสินว่า
มารัตินมีความผิดในฐานะเป็นพอมค
หมอผีทำมหาลอกหลวงพระราชา แล้ว
ยังพาเจ้าหญิงหายไปด้วย ดังนั้น
มารัตินจึงถูกตัดสินให้ติดคุกอยู่ใน
หอคอยสูงทำด้วยหิน ไม่ให้น้ำไม่ให้

อาหารกินเลย ทรมานให้อดอาหาร
ตายไปเอง

คอนนี่เซอร์กากับวัสทาหมา
แมวที่มารัตินสละเงินซื้อไว้จน
กระทั่งรอดตายมา ต่างหันหน้า
ปรึกษากัน ทำอย่างไรจึงจะช่วย
นายของตนได้ วัสทานั่งเกาหูอยู่ครู่

ใหญ่ก็เสนอความคิดว่า

“เข้าไปในเมืองกันเถละ ถ้า
เจอะคนทำขนมปังถือถาดขนมปังมา
เราก็จะถลันเข้าไปตรงหว่างขาจน
หกถล่มถาดหลุดจากมือก็แล้วกัน
แล้วข้าจะคว้าขนมปังเหล่านั้นเอาไป
ให้นายเรากิน” (ยังมีต่อ)

ตลาดสายหยุด - ต่อจากหน้า ๕

โดยไม่ต้องซังกิโล ง่าย น่าดูดีกว่าจะตายไป...ฉันคิด

แม้ถ้าหักไว้เป็นกำๆ กาละ ๕๐ สตางค์ ตะไกร
ใบมะกรูด จิง ข่า พริก รวมซอสวยงาม แม่แดงกวา
แดงร้านก็มีครบด้วยดอกกอลละ ๕๐ สตางค์ ถั่วแระ
หรือถั่วแปบ เป็นซอสับขอมม่วงผักยาวแบนเหมือนมีปีก
เขาเอามาขำกิน หรือหมักเกลือ กระเจียบสดมีสีแดงสวย
๓ ผลโตเบ้งๆ มัดรวมกัน พริกเหลือง พริกแดง มะเขือ
เทศ ผักต้เสียดใบฝอย เขาผัด ข่า ต้มส้ม และยังมียอด
ผักกาดดอกส้มม่วงสวยแทบจะเอามาปักแจกัน ๓ มัดเชื่อง
แค่ ๕๐ สตางค์เท่านั้นเอง

พริกทองผ่าสี่ไว้เตรียมขาย สีสดแต่เดียวกับสี
พระอาทิตย์แรกขึ้น มะเขือม่วงและมะเขือขาวลูกโต
เท่ากำปั้นแยกออกเป็นแฉกๆ ขาวโหดเทียนแสนจะหอม
หวานอร่อย มัดละ ๔ ผัก รากามัดเดียวกันแค่ ๕๐ สตางค์
จริงๆนะ ต้องบอกคุณว่าข้าวโหดที่นั่นหอมหวานจนแทบ
ลืมเคี้ยว รวจะละลายลงไปกับลิ้นได้

เมื่อได้เดินออกกำลังไปกับแม่บ้านในชุดคลุม
โอเวอร์โค้ตอย่างกับแฮมมคนอื่นๆ ตะวันก็ระบายนสี
เรื่อเรืองทึบใจ ออกจะเร็วไปด้วยสัณนิธ ฉันคิดในใจ
และภาพสลัวรางของตลาดสายหยุดในแสงไฟก็เปลี่ยน
เป็นอีกภาพหนึ่งทสดชื่น แจ่มขื่น แม้จะจัดเสิร์ฟหลังบ้าง
เล็กน้อย

ที่มุมตลาด เขาขายโรตีสี่ที่รสแปลกกว่าของทางภาค
อื่น มันกรอบนอกนุ่มในและหอมหวานประหลาดในตัวของมันเอง
โดยไม่ต้องพึ่งรสของนมกระป๋อง อันละ
๕๐ สตางค์ แผ่นโตแผ่นเดียวกับกันแทบจุก หรือถ้าจะลอง

ก้วยเตี่ยวผัดที่ใส่อย่างไวพูนๆก็ไม่เลว เขาผัดไม่ใส่น้ำมัน
และไม่ใช่หมู ใส่แต่ถั่วอก ผักชี กระเทียม ซอว์ ผสม
น้ำมันคลุกเคล้าเป็นมันสวิตติที่เหมาะสมปากทุกคน

พอเสร็จของถั่วก็มาแฉะที่เจ้าขนมต้มจิ้ม ข้าว
เหนียวห่อเป็นรูปกรวยใส่ถั่วดำตรงยอด ก่อนเท่าหัว
แม่มือ อร่อยอีก และถ้าไม่กลัวจะอ้วน ก็ต้องไม่พลาด
ขนมใส่ไส้ของเขาคือตลาดสายหยุด กะทิใส่หวานหอมห่อ
ใบมะพร้าวสีน้ำตาล

ฉันจ่ายตลาดอย่างละนิดละหน่อย ข้าวเหนียวบาท
เดียว กับข้าวอย่างละ ๕๐ สตางค์ ยิ่งกับสมัยก่อนสงคราม
โลก ซื้อมาแค่ ๔ บาทก็กินอิ่มไปจนกลางวัน ชีวิตอย่างนี้
ค่าครองชีพอย่างนี้ จะหาไม่เจออีกแล้วในเมืองกรุง
ฉันจ่ายตลาดเองเป็นประจำ จึงรู้ว่าในตลาดกรุงเทพฯ
นั้น เงินร้อยบาทแทบหมดความหมายไปเลยทีเดียว ถ้า
จะซื้อไก่สักตัว เนื้อหมูสักหน้อย ผัก เครื่องปรุง ฯลฯ
มาประกอบอาหารสำหรับพ่อบ้านกับลูกๆ และคน
รับใช้หรือคนอยู่อาศัย โดยให้ทุกคนอิ่มอร่อยถูกใจพอ
สมควร

นี่คือความผิดแผกแตกต่างที่เราสัมผัสจะเลือกได้
ใครจะรู้ว่าบางที่...วันหนึ่ง...เมื่อฉันพร้อมที่จะจากความ
สับสนอลหม่านวุ่นวายของชีวิตเมืองหลวง ฉันอาจจะ
กลับมาที่แม่ฮ่องสอนอีก เพื่ออยู่และทำอะไรดีๆ มี
ประโยชน์กับคนอื่น สักอย่างสองอย่าง

เมื่อถึงเวลานั้น ฉันอยากจะถามคุณว่า คุณจะ
พร้อมไหมที่จะไปกับฉัน และอยู่ด้วยกันด้วยความสุข
ตลอดชีวิตของเรา?

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

แหวนวิเศษ นิทานยุโรป (ตอนจบ)

เรื่องที่ตีไว้คราวที่แล้วเล่าถึงมารตินที่เมื่อได้แหวนวิเศษแล้ว ถิ่นถอยจากแต่งงานกับเจ้าหญิงพระธิดาพระราชินี จึงให้มารดาไปทูลขอต่อพระราชินีให้ด้วย แม่มารตินทักท้วงว่า ไม่ควรทำ ควรแต่งงานกับคนชั้นเดียวกัน มารตินก็ไม่ฟัง พระราชินีรับพระทัยได้ ไม่พิโรธหญิงชราแม่ของมารติน แต่ทรงเรียกร้องให้มารตินสร้างปราสาท ให้มีสะพานแก้วผลึกเชื่อมกับวังของพระองค์ ให้มีต้นไม้สองข้างสะพานเป็นต้นแอปเปิ้ลมีลูกเป็นแอปเปิ้ลเงินแอปเปิ้ลทอง และให้มีโบสถ์มีโดม ๕ โดม สำหรับทำพิธีเสกสมรสและเลี้ยงฉลองงานสมรส ถ้าหากทำไม่ได้ตามนั้น จะต้องถูกประหารชีวิตทั้งแม่ทั้งลูกที่กลางตลาด เมื่อแม่มีความมาบอกเช่นนั้น มารตินก็ไม่เดือดร้อน เพราะด้วยแหวนวิเศษทุกสิ่งทุกอย่างก็สำเร็จภายในคืนนั้น พระราชินีจึงต้องยอมยกพระธิดาให้เสกสมรสกับมารตินที่ได้รับแต่งตั้งเป็นดยุก พระธิดาไม่เต็มพระทัย

พระพักตร์บึ้งตึง พร้อมกันนั้นก็ทรงพยายามถามมารตินว่า อะไรทำให้มีฤทธิ์อำนาจ มารตินไม่ตอบ เจ้าหญิงจึงให้มารตินกินยาอย่างหนึ่งรสหวานจัด มารตินเลยเล่าให้ฟังหมด แล้วก็กลับไป เจ้าหญิงถอดแหวนจากนิ้วของมารติน แล้วก็โยนแหวนใส่มือสับไปสับมา มีคนหนุ่ม ๑๒ คนปรากฏขึ้น เจ้าหญิงสั่งให้ทำลายสิ่งต่างๆ ที่สร้างขึ้นให้หายไปในบัดดล เหลือแต่กระท่อมซอมซ่อหลังเดิมของมารติน แล้วให้พาพระองค์ไปไว้สุดมุมโลกประทับอยู่กับพระราชินีผู้ชรา เหตุนี้ทำให้มารตินถูกตัดสินลงโทษให้จำคุกอยู่ในหอคอยสูงทำด้วยหิน ไม่ให้อาหารไม่ให้น้ำเพื่อจะได้ตายไปเอง เซอร์กาก็บวสการเข้าก็หาทางช่วยนายของตน วัสกาคิดไว้ว่าถ้าพบคนทำขนมปังถือถาดขนมปังมา ทั้งสองจะถลันเข้าไปในหว่างขาจนคนทำขนมปังหกล้ม ขนมปังจะตกจากถาดหกละกระจาย ตนจะคาบขนมปังไปให้นายของตนกิน เมื่อตกลงกันแล้วเช่นนั้น ไม่ช้าก็ได้พบคนทำขนมปังแบกถาดขนมปังมาจริงดังคาด ขณะที่คนทำ

ขนมปังแบกถาดขนมปังมาร้องขาย “ขนมปังร้อนๆจ้า ขนมปังร้อนๆจ้า” ทุกอย่างถูกรส มาซื้อมาหาให้หมดได้ตั้งใจ” ทันใดนั้นเองเซอร์กาก็ถลันเข้าไปในหว่างขาคนทำขนมปังจนกระทั่งหกล้ม ถาดขนมปังกระเด็นหลุดจากมือ ขนมปังหกกระจาย วัสการีบวิ่งไปคาบมาแอบไว้ในพุ่มไม้ที่ละกอนๆ อีกครู่ต่อมา เซอร์กาก็มาสมทบและช่วยกันนำขนมปังนั้นไปให้นายของตนยังหอคอยสูงนั้น วัสกาได้ขึ้นไปจนถึงหน้าต่างลูกกรง แล้วโผล่หน้าเข้าไปถามอย่างร้อนรนว่า “เป็นอย่างไรบ้าง นาย นายยังมีชีวิตอยู่หรือ” “จะตายอยู่แล้ว วัสกาเอ๊ย” มารตินตอบ “ข้าไม่นึกเลยว่าข้าจะต้องมาอดตายอย่างนี้” “ไม่ต้องกลัว นาย เซอร์กากับข้าจะดูแลนายเอง” วัสกาพูดแล้วก็ค่อยๆ นำขนมปังก้อนแล้วก้อนเล่ามาให้มารตินจนหมดถาด แล้วพูดว่า “ข้ากับเซอร์กาก็จะไปยังแดนไกล ไกลจนสุดมุมโลกเลยทีเดียว (อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

เจ้าของบ้านหน้าถอดสี่ชั้นใด นางทิสยานั้นยกมือขึ้นทาบอก ใจเต็มระทึกราวตกลองกว่าได้ ยังไม่ทันเอะไรออกไป เสียงตบประตูใหญ่หน้าบ้านก็ดังขึ้นตึกๆ กัน นางนารีนั่งบใจได้ก่อนเพื่อน ออกคำสั่งไปว่า “เปิดรับเถิดมารดี แล้วกำชับคนทั้งบ้านไม่ให้รับรู้เรื่อง

อะไรทั้งนั้น ไว้เป็นการเข้าเองทั้งหมด”

นางพี่เลี้ยงรับคำถนถาน ผู้เป็นนายกำชับซ้ำว่า “สงบใจเถิดมารดี หากไม่จะเป็นพิธีร่ำเปล่านั้น ทำเช่นปกติธรรมดา คนไปมาหาสู่อย่างไรเถา”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

แหวนวิเศษ - ต่อจากหน้า ๓๑

เอาแหวนวิเศษคืนมาให้ นาย คอนนิน นายคองค้อยๆ ขึ้นนมบั้งชะลอๆ ไว้ จนกว่าเราจะกลับมาก็แล้วกัน”

วัศกาลานาของคอนนินแล้วก็มาสมทบกับเซอร์กา ทั้งสองตัวเดินทางไปพลางมองซ้ายมองขวาหาร่องรอยของเจ้าหญิง พบแมวที่ไหนดหมาที่ไหนดก็เงยหูฟังเขาคุยกัน ในที่สุดก็ได้รู้ว่าอาณาจักรสุดโลกที่เจ้าหญิงไปประทับอยู่นั้นขณะนี้ยังไม่ไกลนักแล้ว จึงเดินทางต่อไปจนถึงพระราชวัง แล้วก็ไปคบหาสมาคมกับหมาแมวในวังนั้น พอบอกกันสนิท ทั้งเซอร์กาทั้งวัศกาพยายามถามเรื่องเจ้าหญิงกับแหวนวิเศษ แต่ไม่มีใครบอกได้

อยู่มาวันหนึ่งวัศกาลงไปยังห้องเก็บของใต้ถุนวังเพื่อหาหนูกิน และก็ได้เห็นหนูตัวหนึ่งน่ารัก จึงกระโดดตะครุบไว้ได้ หนูตัวนั้นร้องขอชีวิตด้วยเสียงอ่อยๆ ว่า

“ขอได้โปรดไว้ชีวิตข้าด้วยเถิด แล้วจะใช้ให้ข้าทำอะไร ข้าจะทำให้จนเต็มสติกำลังของข้าทีเดียว ข้าเป็นราชาหนู ถ้าข้าตาย เผ่าพันธุ์ของข้าก็จะสูญสิ้นไปแน่เลย”

“เอ้า ถ้าอย่างนั้นข้าจะไว้ชีวิตให้” วัศกาพูด “แต่จะต้องทำอะไรให้ข้าบ้างนะ ก็ว่าในปราสาทนี้มีเจ้าหญิงองค์หนึ่งเป็นเมียโจรร้ายของ

นายข้า เจ้าหญิงขโมยแหวนวิเศษของนายข้าไป ต้องไปเอาแหวนวงนั้นมาให้ได้ ไม่อย่างนั้นข้าไม่มีวันปล่อยไปเด็ดขาด”

“ได้ซี ข้าจะทำให้ได้แน่นอน”

ราชาหนูตอบอย่างกระตือรือร้นพลางเรียกหนูทั้งปวงในอาณาจักรของตนมา แล้วบอกว่า

“หนูทั้งหลายเอ๋ย เจ้าจงคิดอ่านไปขโมยแหวนวิเศษจากเจ้าหญิงมาให้ได้ ถ้าได้แหวนวงนั้นมา ข้าจึงจะรอดตาย ใครไปเอามาได้ ข้าจะยกของอย่างสูงสุดในอาณาจักรของเราทีเดียว”

ทันใดนั้นก็มีหนูตัวหนึ่งก้าวออกมาขึ้นข้างหน้า และพูดว่า “ข้าเคยกลานเข้าไปในห้องบรรทมเจ้าหญิงทุกคืน และเคยสังเกตเห็นว่าเจ้าหญิงทรงมีแหวนวงหนึ่ง ตอนกลางวันทรงสวมไว้ที่นิ้ว แต่ตอนกลางคืนทรงอมไว้ในปาก ข้าจะพยายามขโมยมาให้ได้”

พูดแล้วหนูตัวเล็กนั้นก็ถอยออกไปในห้องพักบรรทมเจ้าหญิง คอยเวลาจนกว่าจะถึงกลางคืน เมื่อเจ้าหญิงบรรทมหลับสนิท หนูนั้นก็ไปแตะแขนจนเป็นรูแล้วก็ดึงเอาขนนกเล็กๆ ที่ขัดหมอนใบนั้นออกมา แล้วเป่าให้ปลิวเข้าไปในช่องพระนาสิกเจ้าหญิง เจ้าหญิงทรงจามเสียงดัง

สนั่น ทั้งยังทรงไอ แหวนที่อยู่ในพระโอษฐ์จึงหลุดออกมาตกอยู่บนฝ่าพระแท่น ในพริบตาหนึ่งหนึกก็มากว่าเอาแหวนนั้นไปได้ และได้นำมาให้วัศกาเป็นค่าไถ่ตัวราชาแห่งหนู

ทั้งวัศกาทั้งเซอร์กาพากันเดินทางทั้งกลางวันทั้งกลางคืน จนกระทั่งมาถึงหอคอยสูงที่วังมารดีน วัศกาได้ขึ้นไปถึงหน้าต่าง แล้วร้องเรียกมารดีนว่า

“นายจ๋า นายยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าละ”

“วัศกาหรือ อา วัศกา แมวที่ชื่อตรงจงรัก” เสียงมารดีนพูดแผ่วๆ “ข้าหิวจะตายอยู่แล้ว ข้าไม่ได้กินอะไรมา ๓ วันแล้ว”

“ทำใจดีๆ ไว้เถอะนายจ๋า” วัศกาปลอบ “ข้ากับเซอร์กาได้แหวนวิเศษมาให้นายแล้ว”

พูดแล้วก็ส่งแหวนให้ มารดีนลูบได้แมวอย่างรักใคร่ แมวก็เข้ามาเถลไถลอย่างค้อมคู้ใจในขณะที่เซอร์กาเดินไปเฝ้าไปอยู่ข้างล่าง มารดีนก็จัดการโยนแหวนสับไปสับมาในมือซ้ายที่ขวาที่ ทันใดนั้นก็ มีชายหนุ่มปรากฏขึ้น ๑๒ คน ถามว่าจะใช้ให้ทำอะไร มารดีนก็ส่งว่า

“ไปเอาอะไรมาให้ข้ากินข้าดื่มก่อน ต่อจากนั้นก็ไปหาวงดนตรีมาให้เราฟังดนตรีให้กรึกกรนตลอด→

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ลูกควายน้อย (นิทานจีน)

นิทานเรื่องนี้มีส่วนสำคัญหลายตอนคล้ายนิทานไทย คล้ายเรื่องปลาบู่ทองก็มี คล้ายสังข์ทองก็มี ดังที่ไวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ด เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของจีน ดังนกลอ

ครั้งหนึ่งยังมีขุนนางจีนผู้หนึ่งมีเมีย ๓ คน แต่ยังไม่มียกคนไหนมีลูกเลยสักคน ขุนนางผู้นั้นอยากได้ลูกเหลือเกิน จะเป็นชายหรือหญิงก็ไม่ว่า วันหนึ่งขุนนางนั้นจะต้องเดินทางไปรับตำแหน่งใหม่ ขณะที่ออกเดินทาง เมียหลวงพูดว่า “ถ้าท่านกลับมาเมื่อไร ข้าจะให้ทองแก่ท่าน” เมียรองก็พูดบ้างว่า “ข้าจะให้เงิน” ส่วนเมียคนที่ ๓ พูดว่า “ข้าจะให้ลูกชายแก่ท่าน” ขุนนางผู้สามฟังแล้วอดปลาบปลื้มใจไม่ได้ แต่เมียทั้งสองต่างพากันอิจฉา ตาร้อนเมียนั้นยิ่งนัก และปรากฏว่าเมียคนที่ ๓ ของขุนนางได้ลูกชายจริงๆ หญิงทั้งสองทนไม่ได้ที่จะให้เมียคนที่ ๓ เป็นที่โปรดปรานรักใคร่ของสามี เหตุเพราะมีลูกชาย ดังนั้นคนทั้งสองจึงต้องช่วยกันกำจัดเสีย

เมียหลวงเอาผ้าแดงมาพันหัวให้บิดาเมียคนที่ ๓ และเมียรองก็ตกลองเสียงดังจนกระทั่งเมียนั้นที่ ๓ สลับไป เมียคนที่ ๓ ได้ถามถึงลูก เมียหลวงกับเมียรองก็หลอกว่า “ไม่มีหรอก เจ้าออกมาไม่เป็นตัว เป็นเพียงก้อนเนื้อ น้ำเกลือติดออก” แท้ที่จริงหญิงนั้นออกลูกมาเป็นผู้ชายจริงๆ ลูกชายของหญิงนั้นลำสันแข็งแรงหน้าตาสะสวย แต่ตอนที่แม่สลับไปไม่ได้สติ เมียหลวงได้จับโยนลงไปในสระ หมายจะให้จมน้ำตาย แต่เด็กนั้นก็มิจมน้ำ กลับลอยขึ้นมาอีก จะกดให้จมน้ำอย่างไรก็ไม่ยอมจม เมียรองก็เลยหาอุบายใหม่ ไปหาฟางกับหญ้ามาห่อเด็กไว้ แล้วก็เอาไปยื่นให้แม่ควายแก่ตัวหนึ่งกิน แม่ควายก็กลืนเข้าท้องไปในทันที ทำให้เป็นที่พอใจและโล่งใจแก่หญิงทั้งสองเป็นอันมาก

ครั้นเมื่อขุนนางกลับมา เมียหลวงเมียรองต่างก็เอาทองเอาเงินมาให้ตามสัญญา เหลือแต่เมียนั้นที่ ๓ ที่จำต้องหลบหน้าหลบตาไม่ยอมมาหา เมื่อขุนนางถามว่าทำไมไม่เอาลูกมาให้ดูบ้างเลย เมียทั้งสอง

ก็เลยช่วยกันอธิบายว่า เมียคนที่ ๓ ออกลูกมาไม่เป็นตัว เป็นเพียงก้อนเนื้อเท่านั้น น้ำเกลือติดน้ำกลิ้ง จึงไม่กล้าเข้ามาหา ขุนนางพิศหวังและเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ทั้งยังโกรธเมียเป็นพันเป็นไฟอีกด้วย ถึงกับสั่งให้ไปสับข้าวในโรงสับเพนการลงโทษ ทำเพราะหว่ายมาสู่ครอบครัวตน ดังนั้นเมียนั้นที่ ๓ จึงถูกให้ไปสับข้าวในโรงสับตั้งแต่บัดนั้นมา หญิงผู้เคราะห์ร้ายไม่อาจจะทำอะไรได้ นอกจากร้องไห้ตาไหลอาบแก้ม

ไม่ช้าแม่ควายที่กลืนฟางกับหญ้าที่ห่อเด็กนั้นไว้ ก็ตกลูกเป็นลูกควายน้อยน่ารัก ตัวอ่อนกลม ผิวเกลี้ยงเหมือนแพรว มีสีทอง ไม่ว่าใครแลเห็น เป็นอตรรก์ไม่ได้เลย ตลอดวันทั้งวัน ลูกควายน้อยจะมาวนเวียนอยู่ใกล้ๆ ขุนนาง บางทีก็เข้าไปสัสใส่ เอาเขาเข้าไปดูตัวขุนนางอย่างรักใคร่ ขุนนางเองก็เอ็นดูหาอาหารให้กินอยู่เสมอ เมื่อได้รับอาหารครั้งใด ลูกควายน้อยจะก้มหัวด้วยความขอบคุณครั้งนั้น ดูแล้วไม่ผิดกับเด็กคนหนึ่ง

(อ่านต่อหน้า ๔๑)

เห็นทางเลย”

“สงบใจเสีย ทำใจอย่างพระท่านว่าซุก เก็บใบโพธิ์ให้ดี พรุ่งนี้เจ้าจงนำติดตัวไปด้วย อย่าลืม” นางสังขิดา แล้วหันเข้าหาท้าวพระ แล้วคำถามบางข้อที่ยัง

ติดใจต่อพฤติกรรมของภิกษุผู้มีนามว่าวิจิตร ธรรมารักษ์ กิตะเถโร ก็ผุดขึ้นอีกครั้ง คำถามเหล่านั้นไม่มีคำตอบที่ถูกใจนางจนแล้วจนรอดอีกเช่นเคย
(อ่านต่อฉบับหน้า)

ศิลปภาพถ่าย - ต่อจากหน้า ๔๒

ประมิตทอียิปต์ ที่เป็นขลุ่ยฉาบก็มีสร้างไว้เป็นแถวๆ ในท้องนาเห็นแต่น้ำใสแจ้ว ลางตอนก็มีแต่ดินแตกระแหงในทุ่งน้ำยังเหลือน้ำไหลอยู่เพียงรินๆ

เพราะเหลือน้ำไปเห็นกองเกลือ โรงนา และทุ่งนาเข้าเต็มตา ชอบใจจริง ๆ รีบเดินลงไปดู ถ่ายไว้ได้หลายภาพ ภาพหนึ่งเอาแต่ภูน้ำให้เห็นกันเด่นๆ ได้เส้นซิกแซกคดงอ น้ำในคุนข้าวใส ชอบคันคุเป็นสี่เหลี่ยมๆ ได้เส้นสวยไม่ใช่น้อย มีให้เลือกมองได้เยอะด้วย

มองไปอีกด้าน ไปเจอเอาบ้านกับกังหันลม เราเลือกเอากังหันลมให้เป็นจุดเด่น แต่จะทำให้เด่นมากก็ไม่ได้เพราะไม่มีสีสดสวยอะไรเลย สิ่งที่จะเป็นเครื่องช่วยนำสายตาให้ไปหาจุดเด่น ทำได้ง่ายมาก เอาคันนาและคุนน้ำนั้นแหละ จัดภาพให้เห็นระยะใกล้ๆ แล้วค่อยๆ นำสายตาไปถึงโรงนา จากโรงนา เส้นน้ำจะพาไปถึงกังหันลมได้อย่างสบายใจ

แวะไปที่กองเกลือ เห็นเขากว้างไกลเกลือบรรจุกระสอบ กระสอบเกลือเคียวเขาทำด้วยพลาสติกบรรจุกระสอบละ ๑ ถัง จัดวางไว้เป็นแถว พอได้เวลารถบรรทุกจะมาขนย้ายเอาไป รวากเกลือตอนนั้นค้อมคดขึ้นหน่อย เกวียนหนึ่งก็ตกหกหรือเจ็ตรอยบาท รวากันเฉพาะนาเกลือที่อยู่ใกล้ๆ ถนนใหญ่ รถบรรทุกเข้าไปถึงแต่ถ้าหากอยู่ลึกๆ เข้าไปในหมู่บ้าน ทั้งรถทั้งเรือไปขนมาขาย รวากก็จะลดลงเหลือเพียงเกวียนละสี่หรือห้าร้อยบาท คิดไปทำให้ใจหายเหมือนกัน สู้คนมีทุนหนักๆ เขาไม่ได้ ในฤดูนี้รวากเกลือตก เขาไม่ยอมขายเลย สู้สร้างขลุ่ยฉาบใหญ่ๆ รับซื้อเกลือเอาไว้มากๆ พอถึงเวลาออก

ฤดูทำนาเกลือ เกลือจะมีราคาสูงขึ้น แล้วเขาก็จัดจำหน่ายในตอนนั้น ถ้าใครเป็นของคนกลาง ชาวนาจะเป็นชาวนาที่จนยากเหมือนเดิม

คุยกับชาวนาเกลือเสียเพลิน ตะวันเริ่มคล้อยแล้วซ้แต่ทำไมแสงจัดจ้านกละ แสงแรงจ้าแบบนถ้ำขึ้นถ่ายไปในฟิล์มก็จะมีแต่แสงขาวจ้าฟุ้งกระจาย มองไม่เห็นดวงอาทิตย์ว่าอยู่ที่ไหน ดีไม่ดีจะทำให้เลนส์เสื่อมเครื่องวัดแสงในกล้องพังเอาง่ายๆ ถ้าอยากจะลองถ่ายทำได้ เอาแว่นกรองแสงสีเข้มๆ สีแดง น้ำเงิน เขียว หรือสีเทา สักกลางก็ได้ กรอบเลนส์เข้าไป ชดเชยความเร็วชัตเตอร์ให้ถูกต้อง ขนาดช่องแสงนั้นเปิดให้เล็กสุดเข้าไว้เป็นดี ภาพที่เอามาให้ดูคราวนี้ ใช้แว่นกรองแสงสีแดงเข้ม ตัวลดแสงเบอร์ ๘ จึงใช้ความเร็วชัตเตอร์ ๑/๖๐ วินาที ช่องแสง เอฟ. ๒๒ ฟิล์มสโลว์ ๖๔ เอ เอส เอ ช่วยให้เห็นดวงอาทิตย์ได้บ้างเหมือนกัน

ภาพสุดท้าย แดดลับเมฆไปแล้ว หนึ่งที่จริงเวลาน้ำฟ้าแจ่มๆ ก็ยังจะพอเห็นดวงอาทิตย์อยู่เรื่อยๆ ทิวไม้แต่พอแดดเข้ามาเมฆ แสงสว่างจึงเห็นเพียงเงาเงารามองไปที่โรงนา เห็นฟ้ากระจ่างอยู่หน่อย ฟ้ากระจ่างพอจะใช้เป็นฉากหลังได้ “ใกล้ๆ ที่นาเกลือ” ดูช่างโพล่พล่ เงียบเหงา ธรรมชาติใกล้ๆ แบบนี้นับบ่ออารมณ์ได้รุนแรงนัก

ฝนมาแล้ว นาเกลือเริ่มเงิบเหงา เหงาไปนานอีกครั้งขยับ โนน ลมหนาวมา ฟ้ากระจ่างแดดจ้าอีกที่นาเกลือก็จะเริ่มคึกคัก ผู้คนพลุกพล่าน เริ่มมีชีวิตชีวาที่นาเกลือ ใครอยากจะหามุมถ่ายภาพดีๆ ที่นาเกลือ ก็ต้องคิดถึงนาเกลือไปจนกว่าจะถึงเวลานั้น ❀

ลูกควายน้อย - ต่อจากหน้า ๓๔

วันหนึ่งขณะที่ขุนนางกำลังกินชาละเปา เห็นลูกควายน้อยอยู่ใกล้ๆ ก็เลยแบ่งชาละเปาใส่จานให้ ๒ ลูก แล้วพูดว่า “ถ้าเจ้ารู้ภาษาคนจริง

ละก็ เอาชาละเปานี้ไปให้แม่เจ้ากินซิ” ลูกควายน้อยได้ยินเช่นนั้น ก็ใช้เท้าหน้ารูดจานชาละเปานั้นไป และทุกคนในบริเวณนั้นต่างพากันดู

คิดว่าลูกควายจะรูดจานชาละเปาไปยังคอกควายที่แม่ควายอยู่ แต่แทนที่จะทำเช่นนั้นลูกควายกลับรูดจานไปยังโรงสีข้าวที่เมื่อก่อนที่ ๓

ของขุนนางกำลังทำงานอยู่ แล้วก็
รันทานไปที่เท้าหญิงนั้น ทั้งขุนนาง
ทั้งเมียคนที่ ๓ ต่างก็ประหลาดใจที่
เห็นลูกควายทำเช่นนั้น และ
เมือหลวงเมือรองนอกจากประหลาด
ใจแล้ว ก็ยังซุบซิบกันว่า

“เอ เจ้าลูกควายน้อยนั่นถ้ามัน
จะเป็นเจ้าเด็กที่เราจัดมันไป
จำแลงร่างมาละมัง”

เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ปล่อยไว้ไม่ได้
ต้องหาทางกำจัดลูกควายน้อยต่อไป
เมือหลวงก็แกล้งทำเป็นล้มเจ็บ และ
บอกแก่สามว่า “โอ๊ย ข้าเจ็บคราวนี้
เห็นจะไม่รอด ถ้าไม่ได้กินตับ
ลูกควายน้อย ละก็ เป็นตายแน่”
ข้างฝ่ายเมือรองก็ล้มเจ็บบ้างเหมือน
กัน และบอกแก่สามว่า “ข้าก็เจ็บ
หนักเหมือนกันนะ ถ้าไม่ได้หนัง
ลูกควายน้อยมากลุ่มตัวละก็ คงไม่
รอดแน่” ขุนนางไม่สู้เต็มใจจะ
ประหารลูกควายน้อยเพื่อรักษาเมือ
ทั้งสองของตน แต่เมือหลวงก็ร้อง
กรีดๆว่า

“ข้าจะตายอยู่แล้ว มีแต่ตับ
ลูกควายน้อยตัวนี้เท่านั้นที่จะทำให้
ข้าหายจากโรคไข้ได้”

เมือคนรองก็ร้องลั่นเหมือนกัน
ว่า “ข้าก็จะตายอยู่เหมือนกัน ถ้าไม่
ได้หนังลูกควายน้อยนี้มากลุ่มตัวข้า
แล้วละก็ ข้าคงตายจริงๆด้วย”

แต่ขุนนางผู้นั้นตั้งใจอย่าง
เด็ดเดี่ยวที่จะไม่ยอมฆ่าลูกควายน้อย
เป็นอันขาด ดังนั้นจึงจัดแจงเอา
ลูกควายน้อยไปปล่อยบนภูเขา แล้ว
ไปซื้อลูกควายจากตลาดมาฆ่าแทน
และพ้อหญิงทั้งสองได้กินตับและได้
หนังลูกควายคลุ่มตัวสมปรารถนา
แล้ว อาการไข้ก็หายไปเป็นปกติทั้ง

ปล่อยให้ขุนนางผู้สามเฝ้าแต่อาลัยรัก
ลูกควายน้อยที่ตนนำไปปล่อย ไม่รู้
ว่าจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร

ในระหว่างนั้นเอง ได้มีหญิงสาว
ผู้หนึ่งแซ่หวางคิดจะเลิกคู่ จึง
ประกาศให้รู้กันทั่วว่า นางจะเสี่ยง
ลูกกลีในวันใดเวลาใด ถึงวันกำหนด
นัด นางจะโยนลูกกลีสี่สวลงมา
จากบ้าน ใครคว้าลูกกลีนี้ได้จะได้
แต่งงานกับนาง ครั้นถึงวันนัด
บรรดาชายหนุ่มทั้งหลายพากันมา
ชุมนุมเพื่อแย่งลูกกลี และนำแปลก
อย่างขึงคือ แทนที่ลูกกลีที่สาว
แซ่หวางโยนลงมา จะมากระทบ
คนนั้นคนนั้นก็ทำให้ควาลูกกลี
ได้ไม่ยากนัก แต่ลูกกลีกลับหล่น
ตรงลงมาที่เท้าของลูกควายน้อยที่
บังเอิญผ่านมาทางนั้น หญิงสาวเห็น
เช่นนั้นถึงกับถอนหายใจ รีบวิ่งว่า

“แม่แต่เป็นขอทานก็ยังดีเสีย
กว่านะ เพราะยังเป็นมนุษย์ นี่เกิด
เป็นสัตว์”

แต่พูดไว้อย่างไรก็ต้องปฏิบัติ
ตามอย่างนั้น หญิงสาวเลยเอาเสื้อ
แต่งงานมาแขวนไว้ที่เท้าของลูก
ควายน้อย และให้ลูกควายน้อยวิ่ง
นำหน้าไป แต่ใครจะวิ่งเร็วเท่า
ลูกควายน้อย เพราะฉะนั้นไม่ช้าก็
ทั้งหญิงสาววิ่งตามมาเสียห่างราว
ครึ่งไมล์ หญิงสาวแลเห็นแต่ไกล
ว่าลูกควายน้อยวิ่งไปที่ข้างสระน้ำ
ใหญ่ สะบัดเสื้อแต่งงานออกแล้วก็
โจนลงไปในสระน้ำ ฉะนั้นเมื่อ
หญิงสาววิ่งตามมาถึงสระน้ำนั้น ก็
ปรากฏว่า ไม่แลเห็นลูกควายน้อย
เสียแล้ว แต่กลับมีชายหนุ่มหน้าตา
ดีสวมเสื้อแต่งงานยืนอยู่ ชายหนุ่ม
ทำท่าบอกให้หญิงสาวตามไป แต่→

เคล็ดลับ ที่ไม่เคยลับ สำหรับคุณผู้หญิง

เมื่อมีรอบเดือน ผู้หญิงจำนวนมาก
รู้สึกอ่อนเพลีย และเหนื่อยหน่าย
แต่ก็ไม่สามารถช่วยตัวเองได้อย่างไร
เพราะเข้าใจว่าเป็นเรื่องของธรรม-
ชาติ

แต่ยังมีผู้หญิงอีกหลายต่อหลายคน-
กลับพบว่า อาหารบำรุงเช่น
แบรนต์ยอตซูปไก่ ได้มีส่วนช่วย
เธอมาเป็นเวลานานแล้ว เพราะ
แบรนต์ สามารถทดแทนสิ่งที่เธอ
สูญเสียไป ในระหว่าง มีรอบเดือน-
และช่วยให้เธอฟื้นจากสภาพอ่อน-
เพลียได้ดีอีกด้วย

รู้เคล็ดลับอย่างนี้แล้ว ทดลอง
แบรนต์ดูบ้างซิคะ
แบรนต์อาจช่วยคุณได้เช่นกัน

แบรนต์ ยอตซูปไก่

หญิงสาวกลับตอบว่า

“ไปไม่ได้หรอก ข้ากำลังตาม
หาลูกควายน้อย คู่ของข้าอยู่”

“ก็ข้านี้แหละ ลูกควายน้อย”
ชายหนุ่มตอบ แต่หญิงสาวก็มีได้
เชื่อ จนกระทั่งชายหนุ่มชี้ให้ดู
หนึ่งควายลอยอยู่ในน้ำ หญิงสาว
ชะงักดูเห็นเป็นหนึ่งลูกควายน้อย
จริงๆ ทำให้หญิงสาวอดยินดีปรีดา
ไม่ได้

ชายหนุ่มพาหญิงสาวไปที่บ้าน
พ่อแม่นั่น แต่เมื่อคนทั้งสองไปถึง
บ้าน ก็มีดพอดี ประตูไม้กลอน

แน่นหนา ชายหนุ่มไปเคาะประตู
แล้วร้องว่า “พ่อจ๋า เปิดประตู
หน่อย ลูกชายมาถึงแล้ว” แต่พอ
ร้องตอบมาจากข้างในว่า “ใครมา
ร้องเรียกเราว่าพ่อ เราไม่มีลูก เจ้า
คงจะเข้าใจผิดไปแล้วละ”

“ไม่ผิดหรอกพ่อ” ชายหนุ่ม
ตอบ “ไม่ผิดบ้านหรอก ลูกเป็นลูก
ของแม่ที่เคาะประตูกับพ่อว่า เมื่อตอน
กลับถึงบ้านจะให้ลูกแก่พ่อ แต่แล้ว
ก็เกิดเหตุทำให้ลูกกลายเป็นลูกควาย
ไป แต่บัดนี้ลูกกลับเป็นคนแล้ว
เป็นหนุ่มแล้วด้วย” แล้วชายหนุ่ม

ก็เล่าเรื่องของตนให้ฟังโดยตลอด

ขุนนางผู้นั้นฟังเรื่องตลอดแล้ว
อดชื่นชมยินดีไม่ได้ ใจก็ชื่นชม
โสมนัสที่ได้พบลูกชายโดยไม่ได้
นึกฝัน พร้อมกันนั้นก็โกรธเป็นพิษ
เป็นไฟ สั่งให้ประหารเมียทั้งสอง
ของตนทันที แต่ลูกชายได้ขอร้อง
เอาไว้จนในที่สุดก็ยอมยกโทษให้
แล้วก็ส่งลูกชายไปพาตัวแม่มาจาก
โรงสัข้าว และต่อจากนั้นเมียคนที่
๓ แม่ของลูกชายคนนั้นก็ได้เป็นใหญ่
ในบ้านแทนที่เมียคนก่อนทั้งสองคน

บทเพลงจากแนวไพร - ต่อจากหน้า ๔

อ้อ ต้องไม่ลืมบอกด้วยว่า ทั้งหมอกวนและคนนั่งสวม
ชุดขึ้นทันสมัย

ฉนั้นเอาจลึงถ่ายรูปรอออกมาอีก ก็เครื่องดนตรีจริง
ไม่ไกลแตกต่างสวดยเหมือนผู้หญิงห่มผ้าขนสัตว์สีชมพู
สะอ้าน

“เอ้า ประเดี๋ยวก็ได้ถ่ายกันทุกต้นหรอก” คุณอดม
ว่า “ที่จะถ่ายไปทำไมกันนักหนา เอรูปผมลงมั่งอี”

“ไม่หรอก อ้อ...พี่ว่าถ้าเอรูปเราลงในเรื่อง
ที่เราเขียนเองเป็นการจัดจินตนาการของคนอ่านไปเสีย
เปล่าๆ”

“แต่ผมอยากเอรูปลง มันเทดี”

“รอไปก่อนแล้วกัน” คุณสัสมัศว่า

ราวเก้าโมงเช้า เราถึงบ้านแม่สุรินซึ่งมีโรงงานกลั่น
น้ำมันยางสนของรัฐบาล ขณะนั้นแดดกำลังสวดย ไม่ร้อน
ไม่หนาว แดดสีทองทอดแสงลอดใบสนลงมาราวๆ คน
งานผู้ชรานั่งเฝ้าขางสนดิบสีขาวอยู่ที่เตาใส่พื้น
ท่อนสน

“เคียวนานครึ่งชั่วโมงก็พอ แล้วตัดเอาใส่หม้อ
กลั่น เคียวไปอีกสองชั่วโมงเป็นชิ้นสน ก็เทใส่บับส่ง
ไปโรงงาน อ้ออย่างเราเอามากลั่นเป็นน้ำมันใส่ตุ้มไว้

ทำแท่งสนสายไวโอลินใจคุณ” คุณลุงว่า “นี่ก็โลหะ
แปดบาท ปับนึ่งมีขี้สับโล คิดเอาแล้วกันได้เท่าไร
คนทำได้ปับละขี้สับบาท คนหาบก็ได้ค่าแรง...แล้วแต่
...หาบจากป่าใกล้กับบับละบาท ป่าไกลออกไปก็ปับละ
สามสี่บาท”

เวลานี้โรงงานที่เราไปแวะทำกันอยู่สี่คน เดือน
หนึ่งถ้าขางดิบพอกผลิตได้พันกิโลกรัม หนักร้อนขางมาก
หน้าหนาวขางน้อย

“เราทำส่งโรงงานกระดาษด้วย ขางจากสนป่า
พวกสนสองใบหรือสนเกี๋ยงนั้นจะจ้างคนงานไปเจาะตาม
ต้น คั่นละแบบกับที่เจาะเจาะขางพารานะคุณ น้ำมันเจาะ
เป็นหลุมที่โคนต้น เอากระป๋องนมใส่ไว้ สักอาทิตย์มา
เก็บก็ได้ขางเต็มกระป๋องละ” คนงานหนุ่มอธิบาย

มีกลิ่นอายคล้ายยุคาลิปต์อยู่ทั่วไป ผสมกับกลิ่น
หอมอ่อนๆของใบสนสด ฉนั้นได้ทราบว่ายี่ห้อกระดาษเวลา
นี้ใช้ขางสนผสมไม้ไผ่ทำกันเป็นลำเป็นสั้น

บ้านคนงานปลูกสร้างชิดเพิงผา สนสวยโอ่นอ่อน
กลม หน่วยาเขียวระบัดพล้ว พาสีน้ำเงิน สนเขียว บ้าน
สีเทากับอากาศหนาวเย็น กองไฟให้ความอบอุ่น ชีวิต
ดูมีความสุขอย่างง่ายๆ และโลกช่างน่าอยู่เสียจริงๆ

(ตอนหน้า - เขาเขียวและป่าสน)

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ตะวันดวงสุดท้าย (นิทานเม็กซิโก)

เรื่องกำเนิดของธรรมชาติเป็นปัญหาที่คนอยากรู้ เช่น ทำไมจึงมีดวงตะวัน มีดวงเดือนและดวงดาว และเมื่อไม่มีคำตอบที่ชัดเจนแน่นอน คนก็คิดไปต่างๆ จึงได้มีนิทานเรื่องสร้างโลกสร้างดวงเดือน ดวงดาวดวงตะวันดังกล่าวมากมายหลายสำนวน แตกต่างกันไปตามท้องถิ่น ดังของเม็กซิโกก็เล่าต่างไป ไม่เหมือนผู้ใดดังที่ผู้เลียบต ปักก็อตเล่าไว้ในนิทานพื้นเมืองเม็กซิโก ดังนี้

ชาวเม็กซิโกเชื่อกันว่าดวงตะวันทั้งสองแสงให้โลกได้รับความร้อนและแสงสว่างนั้น มีมาแล้วถึง ๕ ดวง และดวงในปัจจุบันเป็นดวงที่ห้า ซึ่งเขาเชื่อว่าคงจะเป็นดวงสุดท้าย เหตุใดจึงมีดวงตะวันหลายดวงนั้น เขาว่าเป็นเรื่องของเทพในสวรรค์ ใครมีอำนาจใครก็ตั้งตัวเป็นดวงตะวันได้ ดังที่เทพเตสก็ติไปกาดังตัวเป็นดวงตะวันดวงแรก

ในยุคแรกนั้น เทพผู้มีอำนาจมีอยู่ ๒ องค์ องค์หนึ่งทรงนามว่า เทพเกตซาลควาติล ซึ่งเป็นเทพผู้ฉลาด ทรงอำนาจและมีคุณแก่โลก สามารถบังคับลมบังคับน้ำในโลกที่สำคัญคือทรงค้นพบว่าข้าวโพดเป็นอาหารที่จะเลี้ยงพลโลกได้เป็นอย่างดี ส่วนอีกองค์หนึ่งทรงนามว่า เทพเตสก็ติไปกาเรียกกันว่า เทพองค์ดำ เพราะเป็นเทพแห่งเวลา

กลางคืนและความมืด ในยุคแรกต้องถือว่าเทพเตสก็ติเป็นเรื่องอำนาจที่สุด เพราะในยุคนั้นยังไม่มีดวงตะวันจึงไม่มีเวลากลางวันมีแต่เวลากลางคืนและความมืด ท้องฟ้ามีแสงเรืองน้อยๆ ด้วยแสงดาวศุกร์ที่ขึ้นตอนหัวค่ำ ทั้งโลกมีแต่ความมืด ความแห้งแล้ง ไม่มีฝนเพราะไม่มีดวงจันทร์จึงดูดน้ำทะเลขึ้นสู่ฟ้าให้ตกลงมาเป็นฝน น้ำจึงจึงไม่มี

คนที่อยู่ในเม็กซิโกสมัยนั้นเรียกได้ว่าเป็นยักษ์เฝ้าหนึ่ง คือมีร่างใหญ่มือเท้าใหญ่ตาใหญ่เพราะจะได้แลเห็นอะไรได้ง่ายๆ ในความมืด ยักษ์พวกนี้ไม่มีบ้านอยู่ ไม่ปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารเพราะไม่มีพันธุ์พืชจะปลูก ต้องหาเลี้ยงชีพด้วยผลไม้และหัวพืช

อยู่มาวันหนึ่งเทพเตสก็ติเกิดเบื่ออยู่ในที่มืดๆ ก็เลยจำแลงร่างองค์เองให้เป็นดวงตะวัน ถือได้ว่า

เป็นดวงตะวันดวงแรกของโลก แต่ว่าแสงไม่แจ่มจ้านก็มืดแสงอ่อนเรื่อๆ พวกยักษ์เรียกว่ากระจกฟ้า เทพเตสก็ติจำแลงร่างเป็นดวงตะวันเพื่อความสะดวกสบายขององค์เอง แต่ก็ทำได้ช่วยให้พวกยักษ์ได้มีแสงสว่างบ้าง ดีกว่าไม่มีเลย แต่เทพเกตซาลฯ ผู้ไม่เกียติติกับเทพเตสก็ติ เลยทรงทนไม่ได้ เพราะทรงเห็นว่าการทำงานแสงสว่างให้แก่โลก ถึงแม้จะเป็นที่ที่ต้องการอย่างไรก็ตาม หาใช่ธุระของเทพเจ้าไม่ ดังนั้นเทพเกตซาลฯ จึงทำควลงกับเทพเตสก็ติ เทพเตสก็ติ ทรงสู้อย่างเต็มกำลังแต่สู้ไม่ได้ ทรงพลัดตกจากสวรรค์ลงไป ในมหาสมุทร ถ้าไม่ทรงจำแลงร่างเป็นเสื้อดาวว่ายน้ำเข้าฝั่ง ก็คงจมน้ำตาย แสงสลัวๆ ของดวงตะวันดวงแรกก็เลยหายดับลงไป ในน้ำ แต่เสื้อดาวที่ขึ้นฝั่งได้ (อ่านต่อหน้า ๗๕)

สำคัญที่สุดบนยอดเขาคือ สันติเจดีย์ เขาสร้างไว้ตรง
ยอดเขาตอนที่สูงที่สุด ทำเป็นปรางค์ ๑๐ ยอด รูปแบบ
เกิดจากภาพนิมิต เริ่มพิธีวางศิลาฤกษ์เมื่อ ๑๕ ตุลาคม
๒๕๑๗

พอขึ้นไปถึง เข้าไปจุดรูปเทียนบูชาอธิฐาน แล้ว
เดินรอบๆฐานเจดีย์ เขามีลานให้เดินชมวิวดูได้ มีระฆัง
ลูกใหญ่ให้ตี พอขึ้นถึงบริเวณนี้จะชมทิวทัศน์ได้รอบ
ทุกทิศทาง ทะลุโล่งโปร่งไกลไปทุกหนทุกแห่ง อากาศ
แสนจะสดชื่นสบายใจ กลายเหมือนเหมือนได้ยวพิเศษ
มาช่วยบำบัด

เดินต่อไปอีกหน่อยก็ถึงภาพปั้นพระพินเศวร บัน
ไวบนลานหิน มีทิวทัศน์สวยอีกเหมือนกัน เลขาจากพระ
พินเศวเดินอีกเหนือที่เดียว จะถึงพระพุทธรูปใหญ่

สร้างไวบนยอดเขาทางทิศเหนือ สูงเด่นเห็นได้แต่ไกล
มีบริเวณที่พักผ่อนใกล้ๆบนยอดเขาคือ ๒ แห่ง คือ
ลานไทรงาม เป็นป่าไผ่และไทรงาม อยู่ใกล้ๆในบริเวณ
นั้น เป็นธรรมชาติที่สงบเงียบ น่าพักผ่อนสงบอารมณ์
กับธรรมชาติ

เดินเลยไปอีกนิด ลงไปทางทิศตะวันตกด้านหลัง
เขา มีถ้ำอีกสองถ้ำ ถ้ำถ้ำลับแลและถ้ำไทรงาม เป็นถ้ำ
อยู่ใกล้กัน ไม่ใหญ่โตอะไร ขึ้นลงสบาย ไปดูให้เห็น
เป็นถ้ำไรชีวิต

อาณาจักรมหาสุวรรณคัมภีร์มีสิ่งก่อสร้างเกี่ยวกับ
ศาสนา สถานที่ตั้งแห่งเดิมยังอยู่ที่ซอยจตุรงค์สงคราม
ริมถนนเพชรเกษม แต่ได้ขยายสถานที่และกิจการให้
กว้างขวาง จึงได้ขยายมาจัดตั้งที่มหาสุวรรณคัมภีร์ *

สตรีปริทัศน์ - ต่อจากหน้า ๔

แหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยวหรือใช้
อาชีพโสเภณีเป็นการเพิ่มรายได้ของ
ประเทศนั้นเท่ากับเป็นคนสันถิต
เมืองไทยยังมีทรัพยากรและหนทาง
อันอีกมากมายที่จะเพิ่มรายได้ให้แก่
ประเทศโดยไม่ต้องเอาศักดิ์ศรีและ
เลือดเนื้อของผู้หญิงไปขาย

ร่างกฎหมายกตศักร์ศรีของ
หญิงไทยลง 'บัตรสุภาพ' นั้นแท้
จริงแล้วก็คือการจดทะเบียนนั่นเอง
จะเป็น 'ตราใบ' ของผู้หญิง เกษ
มีร่าง พ.ร.บ. ในลักษณะคล้ายๆ กัน

นี้เข้าสถานติบัญญัติสมัยก่อนมาแล้ว
ผู้อภิปรายเคยประกาศต่อต้านใน
สภาฯ จนพับไป ร่างพ.ร.บ. ใหม่
ไม่เห็นมีอะไรใหม่ นอกจากชื่อใหม่
และบทลงโทษ หากจะให้ความ
ช่วยเหลือแก่หญิงเคราะห์ร้ายที่ต้อง
ไปเป็นโสเภณี ควรจะกระทำกันใน
รูปอื่นที่ไม่ใช่กฎหมายโสเภณีในรูป
นี้ ใช้อ่านร่างกฎหมายแล้วกฎหมาย
คุมช่องได้ไม่กี่แห่ง แต่เออมีมก
ควบคุมไปไม่ถึงบาร์ สถานอบอาบ
นวด และร้านอาหารประเภทมีอัตร

หัวได้แต่อย่างใด

กฎหมายใหม่จะไม่สนองต่อ
เจตนารมณ์ที่ตั้งไว้ได้เลย และทำไม
จะต้องส่งเสริมอาชีพนี้กัน ร่าง
กฎหมายฉบับนี้มุ่งในประเด็นการ
สงเคราะห์หญิง แต่ในทางปฏิบัติ
เป็นการแก้ไขจุดจุด เป็นการปฏิบัติ
ที่ย่ำแย่กว่ากฎหมายเดิมคือกฎหมาย
ปรามโสเภณี พ.ศ. ๒๕๐๓ ซึ่งตาม
กฎหมายเก่ายังปฏิบัติไม่ได้ผล จะ
เสนอกฎหมายใหม่ซึ่งดูเป็นเรื่องที่ผ่าน
ไว้ง่ายไปจึงเห็นว่าไม่เป็นประโยชน์

ตะวันดวงสุดท้าย - ต่อจากหน้า ๒๗

ก็รู้สึกหัวใจ แม้พวกยักษ์จะไม่
ได้ทำอะไรให้เป็นที่น่าเกลียด ก็
ขายยักษะเหล่านั้นกินแทบหมด ยักษ์
หน้ไม่ทัน เพราะมีดมากไม่แลเห็น
ว่าเสือดาวมาจากไหน เทพเดสศักดิ์ฯ
ทรงทำลายยักษ์ที่มีรูปลักษณะอย่าง
มนุษย์จนเกือบหมดสิ้น แล้วก็ได้
เสด็จกลับไปยังสวรรค์ และติดตาม
ตัวเสือดาวที่เห็นเรื่องในความมืด

ก็ได้กลายเป็นดาวหมีใหญ่อยู่ใน
ท้องฟ้า คนแลเห็นดาวกลุ่มนี้เหมือน
หมีมากกว่าเสือจึงเรียกชื่อเช่นนั้น
เป็นอันยุติตะวันดวงแรกได้สิ้นสุด
ลง

โลกก็กลับมืดลงไปอีก เห็นแต่
แสงเรืองๆ จากจุดตามตัวเสือดาว
หรือดาวหมีใหญ่กับแสงจากดาวศุกร์
เท่านั้น เทพเดสศักดิ์ฯ ทรงเห็น

ความจำเป็นจะต้องมีแสงสว่างแล้ว
ตอนนั้น จึงได้ทรงจำแลงองค์เป็น
ตะวันดวงที่สองขึ้นมาแทนที่ ตะวัน
ดวงที่สองแสงแจ่มจ้ามากจนเป็นที่
วิษยาแก่เทพเดสศักดิ์ฯ แต่เทพ
เดสศักดิ์ฯ ไม่ได้ทรงทำดวง ทรงหา
วิธีอื่นมากำจัดเทพเดสชาลาฯ วิธีนั้น
ก็คือวันหนึ่งเป็นเวลาตะวันเที่ยง
เทพเดสชาลาฯ ทรงเปล่งแสงแจ่มจ้า

ที่สุด เทพเทศกัศก็ทรงอ้างถึง
มากกว่าองค์เทพเกศชาลาฯ ขณะที่ทรง
ร่างดวงตะวันจากสวรรค์ แล้วเหวี่ยง
ลงไปในทะเล เทพเกศชาลาฯ ไม่ทัน
ระวังองค์และไม่แลเห็นว่าเทพ-
เทศกัศ มาทางไหน เลยถูกเหวี่ยง
ตกทะเลจมลงไป โลกก็เลยกลับมืด
ไปอีกครั้งหนึ่ง และด้วยเหตุที่เทพ-
เกศชาลาฯ เป็นเทพแห่งลมทรง
บังคับลมได้ เมื่อพลังพลาดถูกเหวี่ยง
จากฟ้าลงไปยังทะเลเช่นนั้น ก็เลย
เกิดพายุใหญ่กวาดพื้นโลกไปอย่างไม่
เคยมีมาก่อน ต้นหมากรากไม้ถูกลม
พายุใหญ่ถอนรากถอนโคนล้มระเน-
ระนาด จนพวยักษ์ไม่มีอะไรจะกิน
แต่เมื่อดวงตะวันเทพเกศชาลาฯ
จมหายลับลงไปในทะเลแล้ว พวยก็
หยุดพัด แต่อะไรๆ ก็เสียหายไป
หมดแล้ว พวยยักษ์แทบจะอดตาย
และเพื่อจะให้มีชีวิตอยู่รอดต่อไป
ก็ต้องทำตัวให้เล็กลงๆ เพื่อจะได้
ต้องการอาหารแต่น้อย ในที่สุด
ก็จำแลงร่างเป็นลิง ตั้งแต่นั้นมา
พลเมืองยักษ์ก็เลยค่อยๆ หายไป
กลายเป็นพลเมืองลิงมาแทนที่ ยุค
ตะวันดวงที่สองก็สิ้นสุดลงอีก

ถึงตอนนั้นบรรดาเทพอื่นๆพากัน
เห็นว่าเทพทั้งสององค์ไม่มีความ
สามารถจะเป็นดวงตะวันได้ จึงหมด
สิทธิ์จะได้เป็นอีกต่อไป ผู้ที่อาสามา
เป็นตะวันดวงที่สามทรงนามเทพ
ตลาต็อก ถ้าจะเปรียบกับเทพสอง
องค์นั้นแล้ว เทพตลาต็อกก็เป็นเทพ
เล็กๆ ไม่มีความหมายอะไร เพราะ
ถึงจะเป็นเทพแห่งฝนทรงบังคับฝน

ได้ แต่เมื่อไม่มีตะวันก็ย่อมจะ
ไม่มีฝนให้บังคับ หน้าที่นั้นจึง
ไม่มีความหมาย เมื่อเทพตลาต็อก
ทรงอาสามาเป็นตะวันดวงที่สาม
เทพเกศชาลาฯจึงทรงเห็นว่าจะต้อง
แสดงพลังให้เห็นว่าองค์เองเหนือ
กว่า ทรงมีพลังอำนาจยิ่งกว่า ถึง
เทพตลาต็อกจะทรงมีอำนาจเหนือ
ไฟจากสวรรค์ แต่เทพเกศชาลาฯก็
ทรงมีพลังในการทำลาย ทันใดนั้น
ก็ได้แสดงพลังเหวี่ยงลูกธนูออกมาดล
ลงไปบนพื้นโลก มีแสงฟ้าแลบ
แวววาบ ทำให้ภูเขาไฟระเบิดมีหิน
ลาวาละลายออกมาท่วมโลก น้ำพุ
ร้อนก็ผุดพลุ่งขึ้นมาทำให้อากาศเต็มไปด้วยไอน้ำร้อน ทั้งไฟทั้งหินร่วง
หล่นลงมาจากฟ้า ความกำเริบที่
พวยพลุ่งขึ้นมาทำให้ลิงที่มีไม่กี่ตัว
กับสิ่งมีชีวิตต่างๆ ที่พากันหลบเลี้ยง
ให้พ้นไฟ ให้พ้นหินลาวาที่ละลาย
ลงมากับให้พ้นน้ำพุร้อน หายใจไม่
ออก เลยต้องจำแลงร่างเป็นนกบิน
ขึ้นไปให้สูงเพื่อให้ปลอดภัย บาง
พวกก็ได้ลงมาที่เทพเกศชาลาฯทรงเป่า
ให้ เลยพินภัยไปได้ ด้วยฤทธิ์อำนาจ
ที่เทพเกศชาลาฯทรงผาดแผลงให้ดู
ทำให้แสงของเทพตลาต็อกดับวูบไป
เลย โลกก็เลยกลับมืดไปอีกครั้งหนึ่ง
ยุคตะวันดวงที่สามซึ่งมีช่วงสั้นที่สุด
ก็ได้ยุติลง

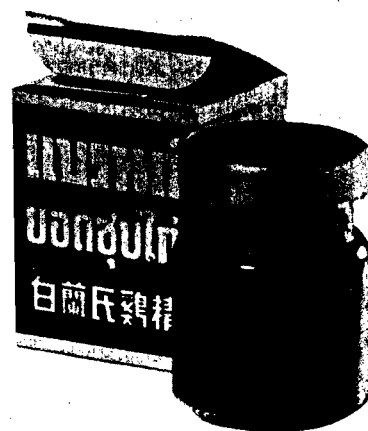
คราวนั้นมาถึงยุคตะวันดวงที่สี่
เทพองค์นั้นเป็นสตรี เทพทั้งหลาย
ทรงเชื่อว่า การที่เลือกเทพที่เป็นสตรี
เป็นดวงตะวันคงจะไม่มีเทพใดๆพา
กันขึ้นเบื้องและอจินาริษา ตะวัน→

ความรู้สึกที่คุณ ไม่จำเป็นต้องมี

ในระหว่างมีรอบเดือน คุณผู้หญิง
จำนวนมากพบว่า ตัวเองเหนื่อย-
หน่าย หงุดหงิดง่าย และอ่อนเพลีย
ผิดปกติ ความรู้สึกเหล่านี้ ผู้หญิง
ส่วนมากคิดเสียว่า เป็นปรากฏ-
การณ์ธรรมชาติ ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง
ได้

แต่ก็มีผู้หญิงจำนวน ไม่น้อยที่ไม่คิด
เช่นนั้น เพราะเธอมีสิ่งที่จะช่วยเธอ
ได้ คือ แบรินด ยอดชุปไก่ เธอ
ทราบดีว่า แบรินด ยอดชุปไก่เป็น
อาหารบำรุง ที่จะช่วยชดเชยสิ่งที่
เธอสูญเสียไปในช่วงเวลาของรอบ
เดือนนั้นได้

เมื่อได้ลอง คุณจะรู้ว่า แบรินด
อาจช่วยคุณได้เช่นกัน

แบรินด ยอดชุปไก่

ดวงนี้อาจจะเป็นดวงที่คงอยู่ถาวรตลอดไป ทั้งเทวองค์นั้นก็ทรงโฉมงดงาม ทรงเครื่องทรงสไบห่มหยาเป็นเทวแห่งน้ำ และตลอดเวลา ๓๒ ปีแห่งยุคตะวันตกที่สืบทอดกัน ได้ทรงสร้างสรรค์ให้โลกเป็นดินแดนที่เหมาะสมสำหรับมนุษย์จะอาศัยอยู่ ดังนั้นตลอดยุคนี้ นอกจากจะทรงทำให้คนกลับมามีชีวิตในโลกมนุษย์ บินวนเวียนไปตามต้นไม้ใหญ่แล้ว ก็ยังได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาในโลก ทั้งหญิงทั้งชาย นับว่าเทวที่ดำรงตำแหน่งตะวันตกดวงที่สี่ ทรงขยันขันแข็งกว่าองค์อื่นๆ แต่แล้วก็ทรงดำรงอยู่ไม่ได้ เพราะปรากฏว่าเทพเศกศาทรงล้อเลียนกล่าวหาว่า เทวที่ทรงเปล่งแสงแรงกล้าในเวลากลางวันนั้นหาใช่เพื่อให้แสงสว่างและให้ความร้อนแก่โลกไม่ แต่เป็นการกันเทพทั้งหลายมิให้เข้ามาใกล้ องค์ต่างหาก เมื่อทรงถูกกล่าวหาอย่างไม่เป็นความจริงเช่นนั้น เทวองค์นั้นก็เลยกันแสง และด้วยความพิโรธโกรธกริ้วก็เลยบังคับน้ำไม่ได้ น้ำพระเนตรของเทวทำให้แสงตะวันดับวูบ องค์เองก็หล่นลงมาบนพื้นโลก กลืนหายไปใต้น้ำทะเล น้ำท่วม ก็เลยรู้ว่าโลกถูกทำลายไป เพราะน้ำพระเนตรของเทวตะวันตกดวงที่สี่ มนุษย์ทั้งเผ่าพันธุ์ได้จมน้ำตายไปหมดเหลือเพียงคนเดียว ที่ได้กลายเป็นปลาไป นับเป็นครั้งแรกที่มีปลา ตอนที่ดวงตะวันตกดวงที่สี่ดับไป เพราะน้ำพระเนตรของเทวองค์นี้เอง

๑๒๐

เทพเศกศาทรงช่วยขกโลกให้พ้นจากน้ำตา แต่ว่าโลกหนักเหลือเกิน ขกอย่างไรก็ไม่ขึ้น เทพเศกศาทรงรู้สึกอายที่เหตุเกิดเพราะพระองค์ จึงมาทรงช่วยขกด้วยให้พ้นน้ำ แล้วก็ผูกไว้กับท้องฟ้าอย่างแน่นหนาไม่ให้หล่นลงมาจนน้ำตาอีกได้ แต่ขณะนั้นไม่มีตะวันตกดวงที่สี่ทุกแห่งก็มีมืดมิด บรรดาเทพทั้งหลายก็พากันเสด็จไปชุมนุมปรึกษาหารือกันที่เมืองเดโอะติวะกัน และทรงลงความเห็นว่า จะต้องให้มีตะวันตกถาวรสำหรับส่องแสงในเวลากลางวัน และก็ต้องมีดวงจันทร์สำหรับส่องแสงในเวลากลางคืนด้วย เทพทั้งหลายทรงปรึกษากันอยู่ ๗ วันว่าจะเลือกผู้ใดเป็นตะวันตกดวงที่ห้า ดวงที่สี่ดวงได้สิ้นสุดยุคลงด้วยทุกขภัยอย่างมหันต์ กราวผู้ใดจะเป็นดวงตะวันตกจะจะต้องพลีชีวิตเสียสละ และปรากฏว่าเทพ ๒ องค์อาสาจะพลีชีวิตเพื่อส่องแสงให้แก่มหาโลก องค์หนึ่งมั่งคั่งแข็งแรง อีกองค์หนึ่งยากจนและอ่อนแอ องค์มั่งคั่งแข็งแรงคิดว่า การพลีชีวิตครั้งนี้จะทำให้องค์เองมั่งคั่งขึ้นแข็งแรงขึ้น แต่องค์ยากจนทรงต้องการเพียงให้ได้ส่องแสงเพื่อให้โลกมีแสงสว่างและได้รับความร้อนเท่านั้น

เมื่อสนวนที่ ๔ เทพก็ตกลงให้เทพทั้งสององค์ลงพลีชีพเพื่อจะได้เป็นดวงตะวันตก ได้ก็ออกกองไฟมหาไฟในเมืองเดโอะติวะกัน จนแสงไฟจับสรวกสว่างไปทั่ว เทพทั้งหลายก็ให้เทพผู้มั่งคั่งแข็งแรงโดด

ไปในกองไฟ แต่เทพองค์นั้นไม่กล้าเข้าไปใกล้ไฟถึงสามพักสามครา เข้าไปแล้วถอย จนในที่สุดไม่ได้โดด ส่วนเทพองค์ยากจนอ่อนแอ ทรงมองดูไฟครั้งหนึ่งแล้วก็โดดเข้าไปกลางกองไฟ ไฟลุกท่วมพุ่งปรูดขึ้นไปในฟ้าเหมือนลูกศรไฟ พอขอลเปลวไฟปลายลูกศรและท้องฟ้าแสงไฟก็ค่อยดับลง ปรากฏดวงอาทิตย์ขึ้นในท้องฟ้า ส่องแสงแรงกล้าเคลื่อนไปตามแนวที่ลูกศรเปลวไฟเคลื่อน มีเสียงโห่ร้องกึกก้องดังมาจากเมืองเดโอะติวะกัน เทพทุกองค์พากันพอพระทัยและยินดีที่จะได้ดวงตะวันตกดวงที่ห้าอันจะเป็นตะวันตกดวงสุดท้าย ทั้งทำให้เทพผู้มั่งคั่งแข็งแรงเกิดริษยาและมูมานะขึ้นมาบ้าง จึงโดดเข้าไปในกองไฟบ้าง แต่ตอนนั้นไฟอ่อนลงแล้วจึงไม่ก่อร้อนดังแต่แรก ไม่มีลูกศรเปลวไฟพุ่งออกมา แต่กลับมีดวงจันทร์ค่อยๆ เคลื่อนจากกองไฟเถาขึ้นสู่ท้องฟ้าไปตามแนวของดวงตะวันตก

บรรดาเทพพากันกรว้อย่างยิ่งที่ดวงจันทร์เกิดขึ้นในลักษณะอย่างนั้น องค์หนึ่งทรงฉวยสิ่งที่ดีหมดที่สุด ขว้างไป และไปได้กระด้างจับขาเหวี่ยงไปที่ดวงจันทร์ แม่น้ำที่กว้างของกระด้างตัวนั้นไปติดที่พื้นผิวพระจันทร์ พระจันทร์เต็มดวงเมื่อไรก็อาจเห็นได้ชัด ส่วนพระจันทร์ก็คงไล่ตามดวงตะวันตกดวงสุดท้ายนั้นเรื่อยไป แต่ไม่มีวันตามได้ทัน

นิทานนานาชาติ

สร้างเดือนสร้างตะวัน (นิทานฟิลิปปินส์)

ชาวฟิลิปปินส์เล่าเรื่องสร้างเดือนสร้างตะวันต่างกับของเม็กซิโก ดังที่เม็กซิโก ราโมสเล่าไว้ในนิทาน เมื่อ ก่อนของฟิลิปปินส์ ดังนี้

เมื่อก่อนนานมาแล้วยังมีผีเมียคู่หนึ่งมีหมาตัวหนึ่งชื่ออะริเม้งาสองผีเมียรักกันมาก เมียไม่เคยออกจากบ้านไปไหนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผัวเลย ผัวก็ต้องเดินทางไปโน่นมานับ่อยๆ ส่วนเมียก็จะอยู่กับบ้านไม่ไปไหน คอยรอผัวกลับ พอผัวกลับถึงบ้านก็จะรีบออกไปรับถึงประตูบ้าน ถือน้ำไปด้วยเหยือกหนึ่ง ถ้างทำให้ผัว แล้วก็สยายผมอันยาวของตนออกเช็ดเท้าให้ผัวจนแห้ง

วันหนึ่งพอผัวออกจากบ้านไปก็มีคนมาที่ประตูบ้าน เมียแอบดูตามรอยแตกที่ฝาห้อง ก็แลเห็นทาสของมารดาตนยืนอยู่ข้างนอก เมื่อเปิดประตูออกไป ถามทาสว่ามีธุระอะไร ทาสก็ตอบว่า

“นายผู้หญิงท่านเจ็บหนักใกล้จะตาย ท่านอยากจะได้ลูกสาวก่อนตายสักครั้ง”

“ไปบอกแม่ข้าเถอะ” เมียชายนบอกทาส “ว่าข้าก็อยากจะได้เมียแม่ แต่ว่าตอนนี้ผัวข้าไม่อยู่บ้าน ข้าไปไหนโดยเขาไม่อนุญาตไม่ได้หรอก”

ทาสได้ขึ้นเข้านั้นก็ผละไปแต่ไม่ช้าก็กลับมาใหม่บอกว่า “นายท่านยังตายไม่ลงหรอก ถ้าไม่ได้เห็นหน้าลูกสาว มาเถอะ มาให้นายท่านเห็นหน้าสักครั้งหนึ่งเถอะ ท่านคอยอยู่”

หญิงนั้นตอบอีกครั้งหนึ่งว่า “ข้าก็อยากจะได้ เพราะข้าก็อยากเห็นใจแม่ก่อนจะตายเหมือนกัน แต่ผัวข้าไม่อยู่บ้าน แล้วข้าก็สัญญากับเขาแล้วว่าจะไม่ออกจากบ้านไปไหนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเขา”

ทาสก็กลับไปแต่ครู่ใหญ่ ๆ ก็กลับมาอีก พลาถอ้อนวอนว่า “นายผู้หญิงตายไม่ลง ถ้าลูกสาวไม่ไปช่วยไปหน่อยเถิด ประเดี๋ยวเดียวก็พอ ท่านจะได้ไปอย่างสงบๆ”

“โอแม่” หญิงนั้นคิดใคร่ครวญไปมา “แม่ทุกข์ทรมานเหลือเกิน เราควรจะไปดูใจแม่สักประเดี๋ยวหนึ่ง แล้วรีบกลับมาทักท้วงจะกลับมา”

คิดดังนั้นแล้วก็เปิดประตูวิ่งไปบ้านแม่ แม่กำลังปะหงับๆ จะตายมีตาแหล่ พอได้เห็นหน้าลูกสาวก็ยิ้ม แล้วก็หลับตาตายไปอย่างสงบ ต่อจากนั้นลูกสาวก็รีบกลับบ้าน แต่พอขึ้นบันไดบ้าน ก็แลเห็นผัวกลับมาถึงบ้านก่อนแล้ว หญิงนั้นตกใจละล้าละลัง แต่คิดว่า ถึงอย่างไร ก็คงสามารถอธิบายให้ผัวของตนฟังได้ว่าเพราะเหตุไรตนจึงต้องออกจากบ้านไปโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่แล้วยังไม่ทันที่จะเข้าประตูเรือนผัวก็ ถลันออกมา นัยน์ตาเป็นประกายด้วยความโกรธ ปากก็คำรามลั่นว่า “ผู้หญิงใจคด ทำไมถึงออกจากบ้านไปโดยไม่ได้รับอนุญาตจากข้า”

ชายผู้ผัวจึงมองอย่างเหี้ยมเกรียม จนเมียตกใจกระโดดลงจากเรือนวิ่งหนีไป ชายนั้นเรียกหมาของตัวตามไปด้วย ทั้งหมาทั้งคนวิ่งตามหญิงนั้นไป หญิงนั้นวิ่งอย่างเต็มฝีเท้า แต่หมามันก็ผัดผวนวิ่งเร็วเสียจนจะทันอยู่แล้ว เทพเจ้าผู้ทรงเผ่าดูนางด้วยความสงสารก็เลยสาปนางให้กลายเป็นดวงจันทร์ ผัวของนางผู้ร้อนรุ่ม (ต่อหน้า ๑๑๕)

ด้วยโทสะ เทพเจ้าจึงสาปชานันให้เป็นดวงตะวัน

คนแก่ ๆ ที่เล่าเรื่องนี้ได้เล่าสืบต่อกันมาจนทุกวันนี้ว่า ดวงอาทิตย์ก็ยังวิ่งไล่ตามดวงจันทร์อยู่เช่นนั้นเลยไป ไม่มีวันไล่ทัน ถ้าไล่ทันวันใด โลกเราก็ต้องพินาศ แต่ก็มีบางคราวที่อะริมางา หมาของชานันที่ถูกสาปให้เป็นดวงตะวันไล่ทันดวงจันทร์ และจับตัวไว้ได้เพื่อให้ดวงตะวันนายของตน คนในโลกพากันกลัว จึงร้องกันว่า

“ดู ดราหุมจันทร์ เราต้องช่วยพระจันทร์ให้พ้นอะริมางา ไม่งั้นโลกเราต้องพินาศแน่ๆเลย”
พูดแล้วก็ชวนกันตั้งท้องตกลอง

ทำให้เสียงอะอะทักัน หมาอะริมางาตกใจด้วยเสียงที่ดังมาจากพื้นโลก เลยจำต้องปล่อยดวงจันทร์ราหุมจันทร์ก็คายดวงจันทร์ ผู้คนในโลกก็พากันมีความสุขอีกครั้งหนึ่ง เขาพูดกันว่าระหว่างที่ราหุมจันทร์ถ้าใครไม่ทำเสียงอะอะตึงตึงตกลอง พืชผลจะไม่งาม เป็นการลงโทษ

ส่วนพวกวิสัยันชาวเขาอีกกลุ่มหนึ่ง เล่าเรื่องต้นเหตุที่ราหุมจันทร์ และเหตุใดจึงมีรอยในดวงจันทร์ที่ใคร ๆ ก็แลเห็นได้ชัด เมื่อดวงจันทร์ขึ้นในท้องฟ้า เขาเล่าว่าเมื่อมีโลกใหม่ ๆ ดวงจันทร์ถึง ๑ ดวง คนในโลกก็พากันชื่นชม

กับความงามของดวงจันทร์ บากุนารักษ์ร้าย ในท้องฟ้าทนดูไม่ได้ จึงกลืนดวงจันทร์เสียทีละดวง ๆ จนกระทั่งเหลือ ดวงสุดท้ายที่เป็นดวงใหญ่ที่สุด ยักษ์บากุนาราชพยายามจะกัดให้เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย จะได้กลืนได้ง่าย ๆ พอทำเช่นนั้นพนักก็เลยติดอยู่ที่ดวงจันทร์ รอยพนักก็เลยปรากฏอยู่จนทุกวันนี้ นับแต่นั้นมายักษ์บากุนาราชก็ได้พยายามกลืน ดวงจันทร์ครั้งแล้ว ครั้งเล่า พยายามกลืนครั้งไร ก็เกิดราหุมจันทร์ครั้งนั้น ผู้คนกลัวดวงจันทร์จะเป็นอันตรายจึงต้องทำเสียงอะอะ เช่น เดียว กัน เพื่อให้ยักษ์บากุนาราชปล่อยดวงจันทร์ *

หนานคอกไม้ - ต่อจากหน้า ๒๘

หล่อนแลเห็นเจ้าของความไม่ปลอดภัยวิ่งมาร่ำไร ถ้า... ถึงวันหนีพพานของมาทัน

อาบน้ำเสร็จแล้ว ก็ยังเห็นลูกคนเล็กนอนเอกเขนกอ่านการ์ตูนอยู่บนเตียง เป็นการดูหยาบโลนที่ระบดไปทั่วเมือง ถ้าเขาเคยหยิบมาดู เคยห้ามขอ แต่หล่อนไม่มีเวลาสำหรับการกวัดขັນจริงจัง เพราะฉะนั้น ภิกษุก็ยังคงมีหนังสือที่ไม่พึงปรารถนามานอนอ่านตลอดไป

หล่อนแต่งตัวแล้วจึงเข้าไปที่ห้องนิพพา ลูกคนโตกำลังแปร่งผม หน้าवलด้วยแป้งฝุ่น พอแลเห็นหล่อนก็ขมขิด ๆ ขมขินคิดเป็นขมที่ถ้าเขาได้พบเสมอตลอดเวลาสืบกว่าปีที่หล่อนจากมา

“นั่งซิคะ แม่”

หล่อนนั่งลงปลายเตียง และบอกว่า

“แม่จะยกห้องนี้ให้หนู แล้วให้ยายภิกษุไปอยู่กับแม่”

นิพพาขมด้วยมุมปากอย่างเข้าใจความหมายทั้งหมดเป็นอย่างดี

“ภิกษุเขาไม่ชอบนิพพาหรอก ทำไมแม่ตามใจเขาอย่างนั้นกะ ระวังจะเสียเด็ก” หล่อนพูดอย่างไม่แคร์ว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะคิดอย่างไร นิพพารู้สึกว่าหล่อนไม่เคยอยากถนอมน้ำใจถ้าเขาแม่แต่ชนิด ตรงกันข้าม หล่อนอยากพูด...พูดทุกสิ่งแม้สิ่งที่ประหัตประหาร

ถ้าเขาอยากจะขยี้จนเจ็บๆบ้างเหมือนกันว่า

“อ้อ แล้วเธอก็คิดหรือว่าเธอไม่เสีย”

แต่หล่อนก็สงบบากไว้

“โตขึ้นก็คงจะรู้สึกตัวไปเอง”

“แหม...แม่กะ ความคิดอย่างนั้นมันเซยแล้ว...”

นิพพาส่วนขื่นตันที่ตามอุปนิสัย “รอรู้สึกตัวเมื่อโต แม่ก็จะรู้ว่ามันสายเกินไป”

ถ้าเขาหมั่นใส่ใจจนเกือบระยับไม่ได้

“อย่าไปสนใจมันเลย สนใจเรื่องของนิพพาเถอะ”

หล่อนพูดอย่างพยายามควบคุมอารมณ์ “แม่ตั้งใจที่เราได้มาอยู่รวมกันอีกหลังจากนี้กว่าหมดหวังแล้ว”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

สร้างมนุษย์ (นิทานชาวเซฟิเลียนส์)

ในฟิลิปปินส์มีชาวเซฟิเลียนส์มากมายหลายเผ่า และแต่ละเผ่าก็มีนิทานเกี่ยวกับเรื่องสร้างมนุษย์ของเขาต่างๆออกไป ดังนี้

พวกอับานักในสมัยดั้งเดิมกล่าวว่า พวกเขานับถือเทพ ๓ องค์ด้วยกัน องค์หนึ่งเป็นเทพผู้สูงสุด ทรงนามว่า บาธาลา เป็นผู้ครองท้องฟ้า อีกองค์หนึ่งทรงนาม คัปตัน เป็นผู้ครองโลก และองค์ที่สาม ทรงนาม มาควิเชน เป็นผู้ครองท้องทะเล

วันหนึ่งเทพบาธาลาตรัสสั่งแก่เทพคัปตันให้สร้างมนุษย์ขึ้น พระองค์ประทานอำนาจให้เทพคัปตันสามารถสร้างมนุษย์ที่มีชีวิตด้วย เทพคัปตันจึงสร้างเขาขึ้นที่ข้างภูเขาแล้วทรงกอบโคลนจากริมฝั่งแม่น้ำมา ๒ กำมือ นำมาปั้นเป็นรูปมนุษย์ โคลนในหัตถ์ขวาทรงปั้นเป็นรูปมนุษย์ผู้ชาย ส่วนในหัตถ์ซ้ายทรงปั้นรูปมนุษย์ผู้หญิง เสร็จแล้วก็ทรงนำไปเผาในเตา แต่ครั้นทรงนำออกมาจากเตา ปรากฏว่าดำเกินไป เป็นเพราะเผานานไปกว่าควร มนุษย์คนจึงเป็นบรรพบุรุษของชนผิวดำ

ต่อจากนั้นเทพคัปตันก็ทรงสร้างใหม่ คราวนี้ทรงนำโคลนจากกันแม่น้ำมา ๒ กำมือ แล้วก็นำเป็นรูปมนุษย์อย่างคราวก่อน เสร็จแล้วทรงนำเข้าเตาเผา เทพคัปตันทรง

เกรงว่าจะเผานานเกินไป รูปมนุษย์จะดำเกรียม จึงรับนำออกจากเตาก่อนเวลาอันควร ผลก็ปรากฏว่ารูปมนุษย์นั้นเผายังไม่ได้ทั้งนี้ไม่สุกดี มีสีสดๆ มนุษย์คนจึงได้เป็นบรรพบุรุษของชนผิวขาว

เป็นอันว่ารูปมนุษย์ที่ทรงเผาทิ้งสองครั้งยังไม่เป็นที่พอพระทัย เทพคัปตันจึงต้องทรงสร้างใหม่ครั้งที่สามนี้ เทพคัปตันทรงนำโคลนสีแดงจากปากแม่น้ำอะบูลูกมาปั้นเป็นรูปมนุษย์ แล้วนำเข้าเตาเผา ครั้นนำออกมา รูปมนุษย์นั้นกลายเป็นสีแดง มนุษย์คนเป็นบรรพบุรุษของชนผิวแดง

ครั้งที่สี่ที่เทพคัปตันทรงพยายามปั้นใหม่ คราวนี้เทพคัปตันไม่ทรงใช้โคลนจากแม่น้ำแล้ว แต่กลับใช้ดินบนยอดเขามาปั้นดูบ้าง เวลาเผาก็ใช้ไฟสดๆ ครั้นนำออก

จากเตาเผาก็ปรากฏว่ายังไม่ถูกพระทัย เพราะรูปมนุษย์นั้นไม่มีสีเหลือง มนุษย์คนที่เทพคัปตันทรงเผาชั้นในครั้งที่สามและเป็นบรรพบุรุษของชนผิวเหลือง

เมื่อทรงปั้นรูปมนุษย์ขึ้นถึงสี่ครั้งก็ยังไม่ได้ผลเป็นที่พอพระทัย เทพคัปตันทรงผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง จึงเสด็จไปเฝ้าเทพบาธาลาทูลให้ทรงทราบเรื่องโดยตลอด เทพบาธาลาทรงแค้น สรวล แล้วก็ประทานคำแนะนำบางอย่างมา เทพคัปตันก็เสด็จกลับมาสร้างมนุษย์ใหม่ ครั้งที่ ๕ นี้เทพคัปตันทรงใช้โคลนจากท้องนาผสมกับโคลนกันมหาสมุทร แล้วก็นำมาปั้นเป็นรูปมนุษย์หญิงชายอย่างเคย เมื่อทรงนำเข้าเตาเผา เผาอยู่ตามสมควรจึงทรงนำออกมา ก็ปรากฏว่าทรงเผาได้ดี (อ่านต่อหน้า ๘๑)

ตอบปัญหา- ต่อจากหน้า ๗๙

คุณอยากใช้วิชาความรู้ที่เรียนมาให้มีประโยชน์ หรืออยากมีรายได้เพิ่มเพื่อจะได้มีเงินใช้จ่ายใช้สอยเป็นส่วนตัว คล่องใจกว่าที่ต้องพึ่งสามเฒ่าอย่างนี้ หรือว่าเบื่อชีวิตแม่บ้านที่ไม่มีอะไรเป็นแก่นสาร ลองคิดถึงตนเองดูได้หรือไม่

ถ้าไม่ได้จะลองคิดให้เป็นข้อๆ ไป ข้อแรกทีเดียวดังที่คุณพูดเองว่า เป็นคนที่มีการศึกษามาแล้วสูงย่อมเป็น

ธรรมดาที่จะภาคภูมิใจในวิชาความรู้ที่ได้เล่าเรียนมา และเมื่อจะไปประกอบอาชีพก็อยากที่จะได้ทำอะไรที่ตรงตามที่ได้เล่าเรียนมา คุณบอกว่าเรียนมาทางด้านศิลป 'จินตนา ๒' ก็ไม่อาจเดาได้ว่าเป็นสาขาใด แต่ก็เดาได้เพียงว่างานในอาชีพนี้คงต้องอยู่ในวงจำกัดพอสมควร ถ้าจะให้แนะนำก็ยังไม่อยากจะทำให้ทดลองงานในวงนี้ก่อน หากจนปัญญาแล้วจึงคิดอย่างอื่น

แน่ละ ทั้งนี้ก็หมายความว่าสิ่งที่คุณเล่ามาเป็นความจริง เพราะ 'จินตนา ๒' ก็ยังไม่แน่ใจนักว่า ทำไมคุณจึงดูขาดกล้วต่อการหางานทำในด้านที่กล่าวนี้เสียจริงๆ ขนาดพิพากษาตนเองไปเลยว่าล้มเหลวทั้งๆ ที่ยังไม่ได้แม้แต่ลอง

อย่างไรก็ตามคำแนะนำของ 'จินตนา ๒' ไม่ได้เป็นข้อบังคับให้คุณต้องทำตามแต่อย่างใด เมื่อคุณแสดงความคิดเห็นว่าอาจจะเรียนวิชาอื่นใหม่ดีหรือไม่ ก็ได้ แต่เนื่อกว่าคุณเป็นคนโชคดีแท้ อยู่ที่นี่มีความรู้วิชาให้เลือกได้สารพัด ทั้งนี้ก็สุดแต่คุณจะเห็นควร

หากการพูดถึงเรื่องทำงานเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเหตุผลที่คุณหามา เพื่อสนับสนุนการอยากออกจากบ้านไปให้พ้นหน้าที่จำเจของการเป็นแม่บ้านที่ลูกโตไป

โรงเรียนแล้ว การออกไปศึกษาต่อหรือศึกษาใหม่ก็เป็นเหตุผลที่พอ และคุณก็คงอยู่ในฐานะที่จะทำได้ ที่พูดประโยชน์หลังนี้ก็เพราะรู้ว่าการศึกษาในอเมริกันแพงหนักหนา ค่าหน่วยกิตในเมืองไทยหน่วยกิตละ ๒๕ บาท ยังมีนักศึกษาบางมหาวิทยาลัยเดินขบวนให้ลด ค่าหน่วยกิตในมหาวิทยาลัยอเมริกันชั้นปริญญาโทนั้น หน่วยกิตละ ๖๐ เหรียญคือ ๓๐๐ บาทนั้นก็เรียกกันว่าต่ำแล้วมิใช่หรือ

คราวนี้มาถึงเรื่องของการต้องการมีรายได้ คุณพูดไว้รู้สีกว่าจะแจ่มแจ้งได้ว่า อยากจะมีรายได้เป็นส่วนของตนเองไม่ต้องกระเบียดกระสือจากรายได้ของสามเฒ่าที่ใช้จ่ายสำหรับทั้งครอบครัว มิใช่เพราะรายได้ไม่พอหรือมีความจำเป็นจะต้องทำงานหารายได้เพิ่ม ดังนั้นที่ 'จินตนา ๒' ตั้งใจไว้ในขั้นแรกว่าจะแนะนำก็เป็นอันตกไป คืองัดใจจะพูดว่า งานอะไรก็ได้เพราะเชื่อว่าโอกาสของการทำงานในอเมริกันนั้นมีมาก ถ้าไม่เลือกงาน

สรุป การทำงานของคุณไม่ใช่เพื่อความจำเป็นที่ต้องมีรายได้เพิ่ม ฉะนั้นคุณจึงมีโอกาที่จะใช้เวลาตรึกตรองก่อนได้

ปัญหาของคุณอยู่ที่เรื่องของการตรึกตรองและตัดสินใจ และคุณมีทางเลือกหลายทาง ไม่มีใครเลือกให้คุณได้ ทั้งหมดขึ้นอยู่กับความเป็นตัวของตัวคุณ คุณรู้จักตัวเองหรือเปล่าว่าต้องการอะไร

หวังว่าคุณคงหาคำตอบได้ไม่ยากนัก แล้วทุกอย่างก็กลงตัวไปเอง

ก่อนจบก็ต้องขอขอบคุณที่แม้อยู่ในต่างแดนไกลก็ยังอ่านสตรัสสาร และโดยเฉพาะให้เกียรติเขียนมาถาม

สร้างมนุษย์ - ต่อจากหน้า ๒๓

มีสันดาลสวยที่เดียว นี่แหละคือมนุษย์คู่กันบรรพบุรุษของชาวฟิลิปปินส์ละ

มนุษย์ทั้งห้าคน เทพก็ปั้นได้ทรงจัดให้แยกย้ายกันอยู่ตามที่ต่างๆ ของโลก เมื่อเทพมาคิวเบนทรงทราบว่ามีมนุษย์อาศัยอยู่แล้วก็ทรงปรารถนาให้ท้องทะเลทรง

ครอบครองอยู่ มีสิ่งมีชีวิตอยู่บ้างเทพบาทาลาก็โปรดให้ได้ตามประสงค์พร้อมทั้งประทานคำแนะนำให้สร้างสิ่งมีชีวิตต่างๆขึ้น

เทพมาคิวเบนเสด็จไปยังเตาที่เทพก็ปั้นทรงเผารูปมนุษย์ แต่มิได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของเทพบาทาลา กล่าวคือแทนที่จะทรงสร้าง

สิ่งมีชีวิตอื่นๆ เทพมาคิวเบนกลับนำโคลน ๒ กำมือมาปั้นเป็นรูปมนุษย์ ครั้นนำเข้าเตาเผาจนได้ที่และนำออกมา แทนที่จะได้ทรงเห็นรูปมนุษย์คู่หนึ่ง กลับกลายเป็นลิงคู่หนึ่ง เทพมาคิวเบนตกพระทัยเลยโยนรูปลิงทั้งคู่ไปไกล ลิงทั้งคู่เลยบินขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ แล้วเล็ง

สู้อยู่ที่นั่นนับแต่นั้นมา

ต่อมาเทพมากวีเขนกัทรังสร้างสัตว์ชนิดต่างๆมีรูปร่างต่างๆ ขนาดต่างๆ เมื่อเขาเสร็จงานออกจากเขาเทพมากวีเขนกัทรังโยนลงไปในทะเล แต่สัตว์เหล่านั้นหาได้ถึงทะเลทั้งหมดไม่ พวกที่ถึงน้ำถึงทะเลก็กลายเป็นปลาเป็นสัตว์น้ำอื่นๆ พวกที่ค้างอยู่บนบกยังตกไม่ถึงทะเลก็ได้กลายเป็นสัตว์ที่อาศัยอยู่ตามป่า บางพวกไปตกค้างอยู่ตามริมฝั่งแม่น้ำ ก็เลยกลายเป็นสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบก ก็อยู่บนบกก็ได้ อยู่ในน้ำก็ได้ อย่างพวกจระเข้ พวกแรดน้ำอู๋ไป และกบ

ส่วนเขาที่เทพทั้งสองทรงใช้เคารพมนุษย์และสัตว์ต่างๆ ยังคงปรากฏอยู่ใกล้เมืองเปญาบลังกา ในหุบเขาคาชาบนบนเกาะลูซอน กล่าวกันว่าถ้ากาลาในบัจจุบันที่นับว่าเป็นถ้าสวยงามที่สุดในเกาะลูซอนนั้น ดั้งเดิมคือเขาเคารพมนุษย์ของเทพมากวีเขนกัทรังกับเทพคปตันที่กล่าวข้างต้นนั่นเอง

ส่วนพวกอิโกร้อตชาวเขาในฟิลิปปินส์ กล่าวถึงบรรพบุรุษของตนว่า เมื่อนานมาแล้ว ได้เกิดน้ำท่วมใหญ่ น้ำท่วมโลกไปหมดทุกแห่งหน บรรดามนุษย์ทั้งหลายพากันจมน้ำตายหมดสิ้น ทิ้งยวดยานพาหนะของชายหญิงคนหนึ่ง แต่พี่น้องทั้งคู่ต่างก็หาได้รู้ไม่ว่า พี่ชายน้องสาวของตนยังมีชีวิตรอดอยู่หรือไม่ เพราะต่างคนต่างแยกย้ายกันหาที่ปลอดภัย น้องสาวบินขึ้นไปถึงยอดเขาสูงสุดแห่งหนึ่ง ซึ่งชื่อเขาเลอตัน ส่วนพี่ชายไปหลบอยู่ในถ้ำที่ภูเขาเล็กเฉียดกันนั่นเอง

ในที่สุดน้ำก็ลดลง พี่ชายก็ออก

มาจากถ้ำแล้วมองไปรอบๆ แต่ก็ไม่ได้เห็นอะไรนัก เพราะเวลานั้นเป็นคืนเดือนมืด แต่ครั้นเมื่อแสงหน้าขึ้นไปดูบนยอดเขา ก็ได้เห็นแสงไฟลุกโผลงอยู่ เห็นแล้วอดตกใจกลัวไม่ได้ ก็ไม่กล้าว่าเกิดอะไรขึ้น จึงหลบเข้าไปในถ้ำดังเดิม

ครั้นรุ่งขึ้นเขา พี่ชายทนอยากรู้ไม่ได้ จึงออกมาจากถ้ำ แล้วได้ขึ้นไปบนภูเขา ตรงไปยังที่ที่ได้เห็นแสงไฟลุกโผลงเมื่อคืนนั้น และภาพที่ได้เห็นทำให้พี่ชายอดตกใจไม่ได้คือได้เห็นน้องสาวนอนขดตัวอยู่ข้างกองไฟที่พันดับไปแล้ว พอได้ยินเสียงพี่เขา น้องสาวก็ตกใจตื่น เมื่อลืมตาขึ้นได้เห็นพี่ชายก็ทั้งแปลกใจทั้งดีใจ และพี่ชายน้องสาวก็หันหลังเป็นบรรพบุรุษของพวกอิโกร้อต

ส่วนพวกนาบาลอยเล่าเรื่องมนุษย์ผู้หญิงคนแรกของโลกมนุษย์ว่า ตอนแรกๆ นั้นฟ้าต่ำลงมามาก ครั้นดินไม่ยกสูงขึ้นๆ ก็ได้ค้นฟ้าให้สูงขึ้นไปเรื่อยจนสูงเท่าปัจจุบันนี้

ตอนนั้นฝนตกเกือบตลอดเวลา และครั่งหนึ่งฝนตกหนัก นักบินสูงทุกที่ๆ ในที่สุดก็ท่วมไปถึงยอดเขา ทิ้งนอจากภูเขาขึ้นตอก บรรดามนุษย์และสัตว์ทั้งหลายตายลงหมดสิ้น เหลือแต่ผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้น ชื่ออะรัน ทิ้งเพราะอะรันขึ้นเขาขึ้นไปอาศัยอยู่บนยอดเขาขึ้นตอกแต่ลำพัง จึงมีชีวิตรอดมาแต่ผู้เดียว ครั้นน้ำลดลงแล้ว อะรันจึงต้องอยู่คนเดียว แล้วกระดุกที่นอนหนึ่งทางข้างขวาก็ได้กลายมาเป็นพี่ชาย ซึ่งได้มาเป็นสามีของนาง ไม่ช้าก็ได้ถูก และถูกคนหน้ที่ได้เติบโตขึ้นมาเป็นบรรพบุรุษของชาวนาบาลอย

ต่อมาอะรันกับสามีก็ได้โยกย้ายไปอยู่ตามที่ต่างๆ อยู่ที่ไหนหน้ก็มีลูกคนหนึ่ง บิละคนๆ ตลอดเวลา ๓๐ ปี และด้วยเหตุที่ลูกของอะรันเกิดต่างที่กัน เมื่อเติบโตขึ้นก็ได้กลายมาเป็นบรรพบุรุษของชนเผ่าต่างๆ ในฟิลิปปินส์ เช่นพวกกัณกาโน อิฟเคา บิอนต็อก กะลิกะ ดิเงียน อิโกลาโน เตากาล็อก วิสตัน และอื่นๆ

(๙๖)

พินส์อาดตา พินส์บาปิ
บูดิวยกระเบียงยางไดโนฟลักซ์

DYNOFLEX

โรงงานกระเบียงยางหัวหมาก โทร. 377-7019, 377-7020, 377-7036-7

สนใจติดต่อได้ที่ โทร. 377-7019

เทพผู้สร้าง - ต่อจากหน้า ๑๑

จึงใช้วัวป่าไปจัดการเอากลองมาให้ได้ วัวป่าทำแบบเดียวกับเลี้ยงผาเลยถูกฆ่าตายอีก กิวงกะติดตามมาถามนกกนซอนโซ ทราบเรื่องแล้วก็นำไปทูลเทพนชามบี เทพนชามบียังเสียดพระทัยยิ่งขึ้น ทรงร้องขอบริวารให้ช่วยกันหาทางเอากลองของนกกนซอนโซมาให้ได้ ก็ได้มีมดตัวหนึ่งขึ้นขึ้นขออาสาไปเอากลองมาให้ได้ เทพนชามบีตรัสว่า

“เจ้ามดเอ๋ย ตัวเจ้าเล็กนิดเดียวแค่นี้จะไปทำอะไรได้”

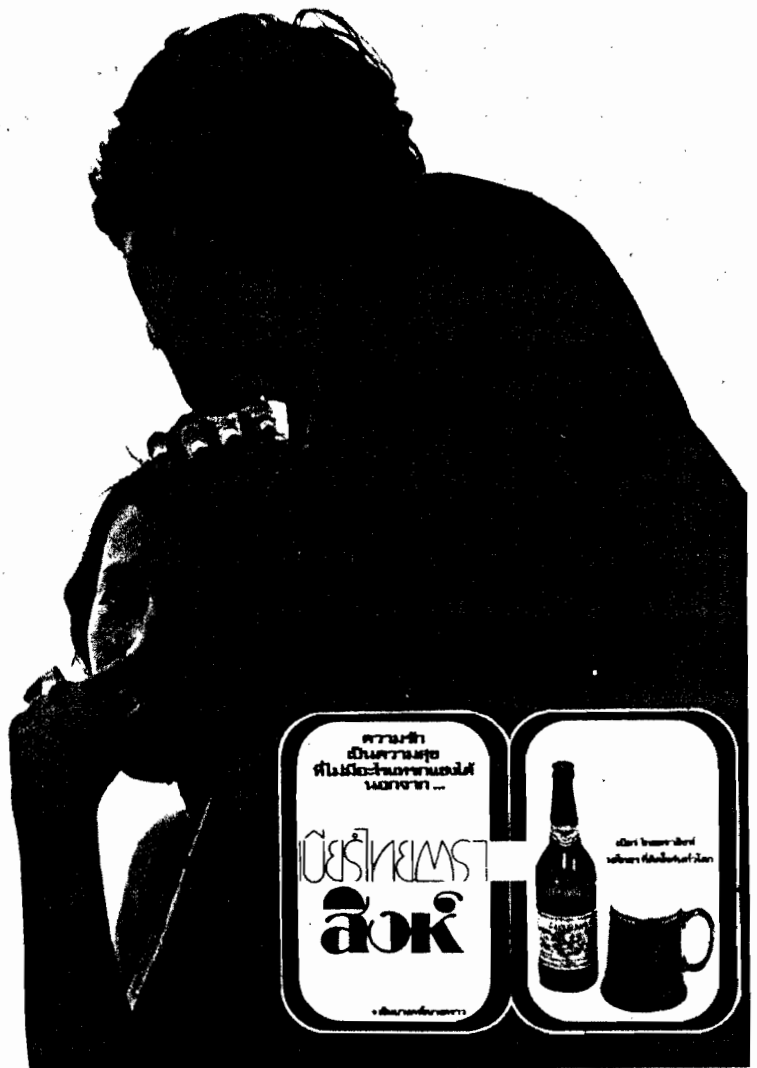
“ตัวเล็กอย่างนี้ซิดัฟะยะกะ” มดทูลตอบ “จะได้เสียดลอดลอบเข้าไปลักมาได้โดยไม่มีผู้ใดสงสัย”

แล้วมดก็เดินทางไปยังเมืองของนกกนซอนโซ เผ้าคอยอยู่จนกระทั่งใครๆ นอนหลับกันหมดแล้ว จึงลอบเข้าไปในโรงที่เก็บกลอง แล้วก็ลักกลองนั้นพากลับไปยังเมืองของตนเอาไปถวายเทพนชามบี เทพนชามบีทรงยินดีเป็นอย่างยิ่ง ประทานรางวัลแก่มดอย่างงามแล้ว ก็ทรงตีกลองโปรดให้ผู้คนมาเต้นรำกัน นกกนซอนโซได้ยินเสียงเข้ารู้ได้เลยว่ากลองของตนคงถูกขโมยไปเสียแล้ว เมื่อเข้าไปดูในโรงไว้กลอง ไม่พบกลองจริงๆ นกกนซอนโซโกรธเต็มที่ ได้ป่าวหมุ่นกทั้งหลายมารวมกันทั้งนั้นนอกจากนกพิราบ นกทั้งหมดประชุมกันแล้วก็ตกลงส่งทูตไปเฝ้าเทพนชามบีให้มาเจรจากันให้เทพนชามบีทรงเลือกเอาว่าจะพบกันที่ใด เทพนชามบีก็ทรงเลือกเมืองเนอามเลา และจะ

เจรจากันต่อหน้าเจ้าชายเมืองนั้น

นกกนซอนโซกับสมุนได้ไปยังเมืองเนอามเลาคอยเทพนชามบี จนวันที่สามจึงได้เสด็จมาพบกับบริวารแล้วนกกนซอนโซได้ทูลเจ้าชายเล่าเรื่องราว “ข้าแต่เจ้าชาย ข้าได้ทำกลองขึ้นใบหนึ่ง แต่เทพนชามบีได้ส่งบริวารมาลักเอากลองของข้าไป ไม่ทราบเพราะเหตุใด ขอได้โปรดถามท่านด้วย” เทพนชามบี

ตรัสว่า “คนของข้าอยากเต้นรำบ้างแต่ไม่มีกลองก็เต้นไม่ได้ ครั้นได้ยินเสียงกลองดังมาจากหมู่บ้านที่ข้าให้นกกนซอนโซปกครองอยู่ตอนแรกได้ส่งเลี้ยงผาไปขอกกลองก็กลับจับเลี้ยงผาฆ่าเสีย ครั้นส่งวัวป่าไปก็ถูกฆ่าตายเสียอีก กิวงกะเป็นพยานให้ได้ ในที่สุดต้องส่งมดไปและมดก็เอากลองมาได้ คนของข้าเลยได้เต้นรำกันอย่างสนุก→

บรรจบ พันธุมเมธา

นิทานนานาชาติ

คำตัดสิน (นิทานอินเดีย)

นิทานเกี่ยวกับชั้นเชิงในการตัดสินมีมากมายหลายสำนวน อุปโลกน์ผู้ตัดสินให้เป็นสัตว์เจ้าปัญญา เช่นกระต่ายบ้าง หม่าจิ้งจอกบ้าง เป็นเจ้าหญิงบ้าง ส่วนเรื่องนี้เป็นคนเลี้ยงแกะดังที่ลูเซีย เทอร์นบูล เล่าไว้ในเรื่องเทพนิยายอินเดีย ดังต่อไปนี้

ยังมีราชกุมารีชื่อนามจุลินท์กับนางพญามุขผู้เจ็ดตัว อาศัยอยู่ในวังมหาราชามานาน จนแทบจะถือได้ว่าเป็นงูเห่าศักดิ์สิทธิ์ ที่พระราชกุมารีชื่อนามจุลินท์อาศัยอยู่ก็เรียกกันว่าที่บูชา วันหนึ่งราชามุขเจ็ดตัวที่เลือกจากที่อยู่ตรงไปยังท้องพระโรงที่ได้ยินเสียงคนตรึงตัว ราชามุขเจ็ดตัวที่เลือกปรากฏขึ้นบนโถงหน้าเข้าไปในท้องพระโรง มีพระราชประทีปบนพระแท่น ทรงแวดล้อมด้วยเจ้าชาย เจ้าหญิง ขุนนางข้าราชการต่างแต่งตัวงดงามมีศาสตราวุธด้วยเครื่องประดับเพชรทอง และที่สวยที่สุดเห็นจะเป็นเจ้าหญิงชายาเจ้าชาย แม้ว่าพระองค์จะทรงมีโอรสแล้วถึง ๔ องค์

บรรดานักดนตรีนั่งอยู่บนพื้นต่างเล่นดนตรีอย่างเต็มฝีมือ เสียงดนตรีเร้าใจทำให้ราชามุขเจ็ดตัวที่อยากรู้ว่าทำไมจึงเหี้ยมคร่าออกมาเต็มที่แล้วก็แผ่พังพาน ขณะนั้น

บังเอิญเจ้าหญิงทรงแลเห็นเข้า จึงหวัดร้องด้วยความตกพระทัยว่า “งูจะมากินข้า งูจะมากินข้าแล้ว” เสียงหวัดร้องทำให้ท้องพระโรงนั้นเงียบกริบ พวกนักดนตรีต่างพากันทิ้งเครื่องดนตรีแล้วก็พับหน้าลงบรรดาข้าราชการต่างก็อ้อมกอดบอแต่ไม่อาจจะทำอะไรได้ เพราะพระราชทรงประกาศว่า “อย่าไปทำอะไรตัวนี้ เพราะมีกฎหมายอันศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองอยู่” และดูเหมือนราชามุขเจ็ดตัวจะรู้ว่าตนมีกฎหมายคุ้มครองอยู่ จึงเลือกต่อไปจนเข้าไปใกล้เจ้าหญิงทุกที เจ้าหญิงก็อุทานออกมาว่า “ช่วยด้วย ช่วยด้วย” เจ้าชายพระสวามีทั้งตกพระทัยทั้งพิโรธ ทรงชักดาบออกมาฟันฉับเดียว ราชามุขเจ็ดตัวก็ตายสนิทอยู่ตรงเชิงแท่นที่ประทับนั่นเอง

พระราชาทอดพระเนตรเช่นนั้นจึงตรัสว่า “ลูกรัก เจ้าทำผิดไปมากเทียวนะ เจ้าจะต้องถูกลงโทษแน่ๆ

ทีเดียว” ตรัสแล้วก็ทรงสั่งให้มหาดเล็กนำซากงูไปทิ้งเสีย แล้วให้หาไพร่หลวงมาทำนายน แต่ไพร่ก็หาไม่ได้ว่าเจ้าชายจะทรงปลดปล่อยอันตรายเป็นอันได้รับบาดเจ็บแต่อย่างใดหรือไม่

ฝ่ายนางพญามุขเมียราชามุขเจ็ดตัวยังไม่รู้ว่าอะไรเกิดแก่ราชามุขเจ็ดตัว จนกระทั่งเช้าก็ไม่แลเห็นกลับมา จึงได้เที่ยวค้นหา และได้ไปพบซากงูเห่าอยู่ใกล้ๆ กับสระบัว เห็นแล้วนางพญามุขก็อุทานด้วยความเกลียดแค้นว่า “คอยดูนะ ไม่ว่าใครมาทำหัวเรา คนนั้นจะเป็นราชาหรือยากอย่างไรก็ตาม ข้าจะต้องตามล่าเอาชีวิตมันให้ได้”

แล้วก็ซ่อนอยู่ใต้หินก้อนใหญ่คอยฟังข่าวว่าใครเป็นผู้ประหารราชามุขเจ็ดตัว ทันใดนั้นก็ได้มีคนสวนในวังมหาราชาเดินมาส่งสับบุหรืใกล้ๆ กันนั้น คนหนึ่งพูดขึ้นว่า (อ่านต่อหน้า ๘๘)

ไม่เคยได้ว่าที่ แต่ยอมรับเชิญมาเป็นการกุศลช่วย
ครอบครัวยุคนพหุหัส บุญหลง เพื่อนอาวุโสผู้ล่วงลับไป
แล้ว ก็ปัดนพทุตเนียบๆด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล แต่ก็มีอารมณ์
ขำขันทำความครั่นเครงให้กับคนคู่คนฟังได้ตลอดเวลา
เหมือนกัน นับได้ว่าเป็นคนเก่งรอบตัวอีกคนหนึ่ง

การได้ว่าที่นคพิเศษนี้ ผมขอสรุปว่า “สนุกมาก
ครับ” โดยเฉพาะท่านสุภาพสตรีทั้งสี่ท่านช่างมีการม
กลอย่างเหลือเกินจริงๆ ถ้าผู้หญิงทั้งหลายทั้งปวงพุด
เก่งกันไปหมดอย่างนี้ พวกผู้ชายก็ควรจะหนีเข้าวัดเสีย
ดีกว่า *

คำตัดสิน - ต่อจากหน้า ๒๓

“เจ้าชายทรงเกราะห้ำร้ายเสียแล้วที่
เกิดไปประหารเจ้าที่อาศัยอยู่ในที่
บุขางสืบๆ กันมาตั้งหลายชั่วอายุ
ที่ประหารก็เพราะชาษาทรงหวัดร้อง
ให้ช่วย เพราะทรงเห็นงูเลื้อยตรงมา
ที่จริงอาจจะเข้ามากินนม กินหนู
หรือทำอะไรอย่างอื่นก็ได้”

“คอยดูไปอีกสักวัน” อีกคน
หนึ่งตอบ “ข้าดีใจที่ไม่ได้เกิดมา
เป็นเจ้าชาย”

นางพญางูได้ยินตลอดแล้วก็
เลื้อยตรงไปยังตำหนักเจ้าชายเผื่อ
แต่เข้าไปจนจดคำ แล้วก็ร้องให้
ทุกคนนอนหลับเงียบหมด ระหว่าง
คอย นางพญางูสาบานอยู่ในใจว่า
ถ้าเจ้าชายทำให้ตนเป็นหม้ายตนต้อง
ทำให้ชายาของเจ้าชายเป็นหม้าย
บ้าง เมื่อทุกแห่งสงบเงียบแล้ว
นางพญางูก็กลานเข้าไปในห้องของ
เจ้าชาย แล้วพันร่างไว้รอบพระศอ
เจ้าชาย ตกพระทัยตื่น แต่ไม่กล้า
กระดิกองค์ บรรทมนิ่งเหมือนรูปปั้น
เมื่อไม่เห็นเจ้าชายเสด็จออกมาจาก
ห้องบรรทมดังเช่นเคย มหารานีพระ
มารดาเสด็จมาดูว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น
พอทอดพระเนตรงูพันรอบพระศอ
เจ้าชาย ก็ทรงร้องกร๊กรๆ พระราชา
ทรงได้ยินเสียงก็เสด็จมาพร้อมด้วย
ข้าราชบริพาร แต่แล้วก็ห้ามผู้ใด

สักคนไม่ทักว่าควรจะทำประการใด
นางพญางูก็รัดร่างรอบพระศอให้
แน่นเข้า นัยน์ตาก็เลื้อยไปมอง
บุคลลทุกคนที่อยู่ในห้องบรรทม

ในที่สุดพระราชาทรงส่งนัยน์
ตามันหันให้เข้ามาขยี้ แต่อย่าให้ถูก
พระศอเจ้าชาย นัยน์ตามันหันทั้งหก
คนที่ตามมา เตรียมขยี้สาวยนุ พอดี
นางพญางูเห่าพุดออกมาว่า

“ราชะ ข้าพระองค์ขอความ
ยุติธรรม ขอให้เคารพกฎหมาย ชีวิต
เพื่อชีวิต เป็นเช่นนั้นมิใช่หรือเพคะ
เมื่อใครฆ่าใครตายในแผ่นดิน”
“ถูกแล้ว” พระราชาทรงรับคำ
“คนฆ่าต้องถูกฆ่าให้ตายตกไปตาม
กัน”

“ถ้ากระนั้น” นางพญางูก็ทูล
ต่อไป “เมื่อโอรสของพระองค์ฆ่า
ราชามุจลินท์ทำให้ข้าพระองค์ต้อง
เป็นหม้าย จะไม่เป็นการยุติธรรม
หรือเพคะที่ข้าพระองค์จะฆ่าเจ้าชาย
และทำให้เจ้าหญิงทรงเป็นหม้าย
เช่นเดียวกัน”

พระราชาทรงอึ้งและอึดอัด
พระทัยและต้องทรงยอมรับว่าที่นาง
พญางูพูดนั้นถูกต้องทุกประการ
ในที่สุดพระราชาก็ตรัสว่า

“แต่ที่เราจะมาตัดสินคดีโดย
ไม่มีผู้พิพากษาอย่างไรได้ เราต้อง

ปรึกษาเขาและยอมรับคำตัดสิน
ของเขาอีกน่ะ”

“ตกลงเพคะ” นางพญางู
รับคำ “ข้าพระองค์จะอยู่รอบพระศอ
เจ้าชายอย่างนี้ จนกว่าจะตัดสิน
เสร็จ”

แต่ว่าผู้พิพากษาทั้งหลายเมื่อ
ดูตำราจนหมดแล้ว ก็ไม่เห็นมีทาง
จะตัดสินอย่างไรได้ คนเหล่านั้นจึง
ต้องสารภาพแก่พระราชาวาตนไม่
สามารถ พระราชาทรงอุทานด้วย
ความสับสนหวงว่า “ช่างไม่มีใครใน
แผ่นดินแม้สักคนหรือหนึ่งที่จะเอา
ออกจากคอกลูกชายของข้าได้”

ระหว่างนั้นมีคนเดิน ถนน
คนหนึ่งที่ต้องเที่ยวไปทั่ว ได้พูดว่า
“พวกเลี้ยงแกะแถบภูเขาเนาะ มีวิธี
ตัดสินข้อพิพาทได้อย่างง่าย ๆ รวดเร็ว
และได้ผลเสมอ” ความทราบไปถึง
พระราช พระราชาตรัสว่า “ถ้า
เช่นนั้นไปหาคนเลี้ยงแกะแถบ
ภูเขาเหล่านั้นเถอะ” แล้วทรงหันมา
ตรัสแก่นางพญางูว่า

“รับปากนะว่าจะไม่ทำอันตราย
แก่ลูกเราจนกว่าจะตัดสินเสร็จ”

แล้วทั้งพระราชากับเจ้าชายก็
มีนางพญางูพันอยู่รอบพระศอ กับ
ข้าราชบริพารอีกจำนวนมากก็ได
เดินทางไปยังถิ่นภูเขา แลเห็นพวก

คนเลี้ยงแกะกลุ่มใหญ่กำลังนั่งผิงไฟ
อยู่ใต้แสงจันทร์อ่อนๆ ตอนแรก
คนเหล่านั้นตกใจแทบสิ้นสติที่เห็น
พระราชเสด็จมากับข้าราชบริพาร
เป็นจำนวนมาก ต่างสำคัญว่าจะมา
จับตน จนกระทั่งพระราชและคน
อื่นๆลงจากหลังม้า และพระราช
ทรงอธิบายเรื่องราวให้ฟัง แล้วถาม
ความเห็นของคนเหล่านั้น คนเลี้ยง
แกะคนแรกกล่าวว่า

“ข้าพระองค์คิดว่านางพระนาง
หลุดถูกหึงขี้เกะ ถ้าใครทำให้เมีย
ข้าพระองค์เป็นหม้าย ข้าพระองค์
ก็ต้องทำให้เมียของเขาเป็นหม้าย
เช่นเดียวกัน”

“แต่จะทำได้อย่างไรเมื่อเจ้า
ตายไปแล้ว” พระราชาตรัสขัดขึ้น
แล้วทรงหันไปถามคนเลี้ยงแกะคน
ที่สอง คนเลี้ยงแกะนั้นทูลว่า

“ข้าพระองค์คิดว่าถ้าไอ้โอรส
พระ องค์ฆ่าราชางูตายในท้อง
พระโรง ราชาก็มีสิทธิ์จะฆ่าเจ้า-
ชายได้”

“แต่ราชางูตายไปแล้วจะถูก
ขี้เมาฆ่าใครได้อีกเล่า” ข้าราช
สำนักคนหนึ่งแย้งขึ้น คนเลี้ยงแกะ
นั้นก็เลยดูเขลาไปถนัดใจ คนที่สาม
กับคนที่สี่ก็กล่าวว่า ถ้าเจ้าชายเป็น
เจ้าชาย ราชางูเป็นราชางู ต่างก็อาจ
ฆ่ากันได้

พระราชาก็เลยฉงนพระทัย
ยิ่งขึ้น ในที่สุดมาถึงชายเลี้ยงแกะ
คนที่ห้า เป็นชายชราหนวดขาวขาว
ก้าวออกมาข้างหน้า ทำการคารวะ
พระราชแล้ว ก็ทูลพระราชว่า

“ข้าพระองค์ขอถามเพียงสอง
คำถาม”

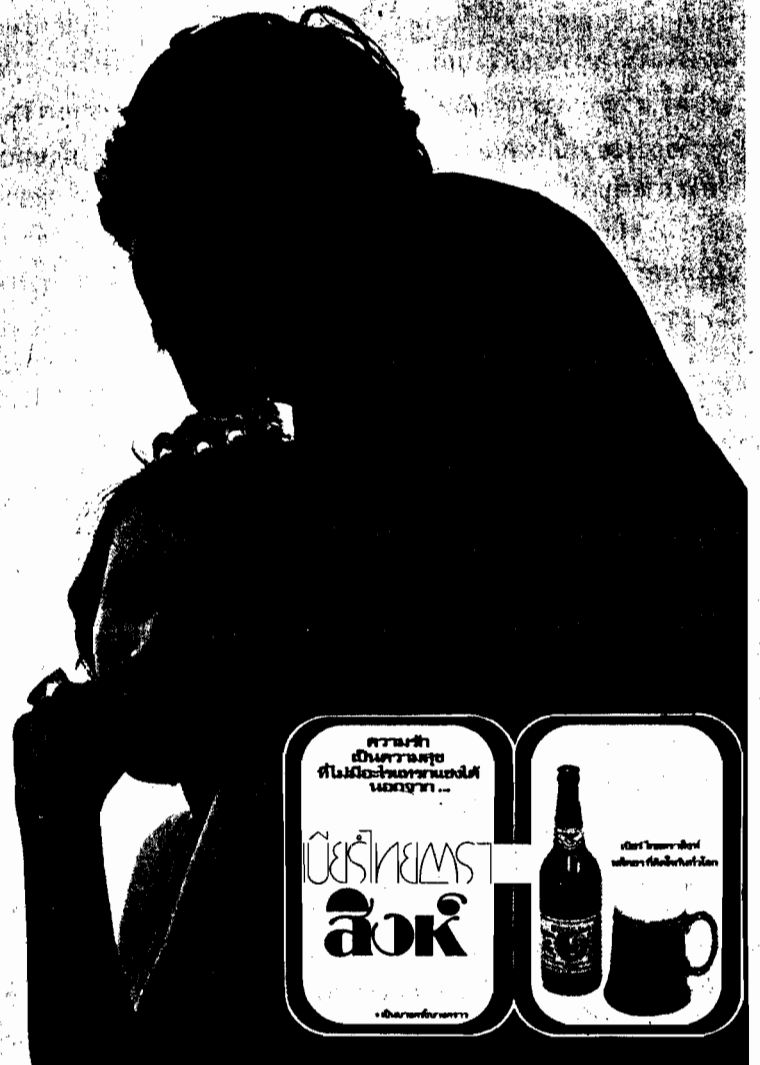
“เชิญเลย” พระราชาตรัส
“ข้อแรกคือ เจ้าหญิงมีโอรส
กี่องค์”

“๔ องค์” พระราชาตรัสตอบ
“ข้อสองคือ นางพญามีลูก
เท่าไร”

“เจ็ด” นางพญาคอบอย่าง
ภาคภูมิใจ

“ถ้าเช่นนั้น” ชายชราเลี้ยง
แกะกล่าวต่อไปว่า “จะยุติธรรม
และถูกต้องที่สุด ถ้าหากนางพญา
จะฆ่าเจ้าชายเมื่อเจ้าหญิงทรงมีโอรส
อีก ๓ องค์ รวมเป็น ๗ องค์เท่าๆกัน”

ทุกคนยื่นนั่งตะลึงงันในคำตอบ
นั้น ดูช่างเป็นคำตอบง่ายๆแต่ก็ได้
ทำให้นางพญาที่รักษาคำพูดได้
กลายร่างจากขอบพระศอเจ้าชาย
แล้วก็เลื้อยปราด แต่ก่อนจะเลื้อยไป
นางพญาได้พูดว่า “ใครเลยจะคิด
ว่าคนเลี้ยงแกะแกล้งๆอย่างนี้จะใช้
เล่ห์เอาชนะข้าได้ แต่คำตัดสินของ
เขายุติธรรมดีแล้ว ถ้าก่อนละพระ
ราชา เจ้าหญิงทรงมีโอรสอีก ๓ องค์
เมื่อไรละก็บอกข้าด้วยนะ ข้าจะมา
จัดการให้แม่หม้ายทั้ง ๒ ให้ได้
ขณะนี้มีเพียงแม่หม้ายเดียว” →

พระราชปธานรางวัลให้คน
เลียงและอย่างงามแล้วก็พากันกลับ
ไป คำนวนันเจ้าชายตรัสแก่
เจ้าหญิงชาว่า “มีลูก ๔ คนก็เห็น

จะพอแล้วนะ” เจ้าหญิงชายก็ทรง
เห็นด้วยว่า “มีลูก ๔ คนเลียงให้ดี ๆ
ก็นับว่าเพียงพอแล้ว ไม่ได้อยากมี
เพิ่มอีกเลยแม้แต่สักคน”

ฝ่ายนางพญาภิรักษาคำพูด
ไม่ได้มารบกวนอีกเลย ได้แต่คอย
ว่าเมื่อไรเจ้าหญิงจึงจะมีโอรสเพิ่ม
อีก ๓ องค์ ❀

สนทนาพาที - ต่อจากหน้า ๘๓

สวนสัตว์หลายแห่งยังได้จัดตั้งหน่วยโทรทัศน์และหน่วย
ภาพยนตร์ขึ้นไว้ในสวนสัตว์เอง เพื่อดำเนินงานเผยแพร่
เป็นการถาวรด้วย

รายการถ่ายทอดโทรทัศน์จากสวนสัตว์นั้นหลัก
สำคัญคือ ไม่รับรู้ความแตกต่างระหว่างรายการเพื่อ
การศึกษาและรายการเพื่อความบันเทิง เพราะความ
ประสงค์เพื่อนำเสนอสิ่งมาผสมผสานกันให้เป็นรายการ
สารบันเทิงชนิดเดียวกันได้ผู้ใหญ่ดี โดยปกติ คณะผู้จัด
รายการจะใช้ผู้บรรยายนำชมอันประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญ
เรื่องสัตว์ ร่วมกับดารานักแสดงหรือนักพูดทางโทรทัศน์

รายการอย่างนี้ในอเมริกาที่มีชื่อเสียงมากก็มีเช่น
รายการถ่ายทอดประจำทุกสัปดาห์จากสวนสัตว์ซาน-
ดิเอโกในรัฐแคลิฟอร์เนีย นอกจากให้เป็นบริการแก่
ผู้ชมในสหรัฐแล้ว บางครั้งยังบันทึกเทปและภาพยนตร์
ส่งไปแลกเปลี่ยนรายการกับสถานีในประเทศอื่นๆ ใน
ยุโรปด้วย

ในอังกฤษรายการถ่ายทอดโทรทัศน์จากสวนสัตว์
ลอนดอน มีผู้ชมเป็นแฟนประจำ ไม่น้อยกว่าครึ่งละหก
ถึงเจ็ดล้านคน ทั้งสถานีบี.บี.ซี.และสถานีการค้าต่างก็มี
รายการถ่ายทอดจากสวนสัตว์แข่งขันกัน ฝ่ายการค้ามี
เดสมอนด์ มอร์ริสเป็นดารานำ ส่วนทางฝ่ายบี.บี.ซี.ซึ่ง
ไม่เป็นการค้า สมัยก่อนมีเจมส์ พิชเชอร์ ทำงานให้เป็น
พิเศษ โดยท่องเที่ยวนำชมสวนสัตว์ต่างๆ ไม่น้อยกว่า
ห้าสิบแห่ง และทำรายการเผยแพร่ความรู้เรื่องสัตว์มา
แล้วหลายร้อยครั้ง

การถ่ายทอดโทรทัศน์นำชมสัตว์ต่างๆจากสวนสัตว์
ความจริงเป็นส่วนหนึ่งของการจัดรายการของ
สถานเพื่อเผยแพร่ความรู้ด้านธรรมชาติวิทยา ส่วนใหญ่
ก็เป็นเรื่องพืชและสัตว์อันเป็นสิ่งที่น่าสนใจสำหรับผู้ชม
ทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะเด็กๆ เรื่องสัตว์เป็นสิ่งที่ดึงดูดใจ
เป็นพิเศษ แต่เป็นที่น่าเสียดายที่ผู้จัดรายการสำหรับเด็ก
บางทีก็มองข้ามเรื่องเหล่านี้ไป ไม่ค่อยได้จัดเสนอเท่าที่
ควร

ไทยทีวีช่องสี่ที่บางขุนพรหมเคยจัดรายการเกี่ยวกับ
ธรรมชาติวิทยาหลายรายการ ส่วนการจัดรายการ
ถ่ายทอดจากสวนสัตว์สัตวศึกษาในระยะนั้นยังถือเป็นเพียง
การทดลองก่อน แต่ก็ได้ดำเนินการใหญ่รวมสี่ครั้ง
ระหว่างเดือนกันยายน ๒๕๑๐ ถึงเดือนมีนาคม ๒๕๑๑
เลือกทำในจังหวัดที่คิดว่าจะไม่เสี่ยงต่อการที่ฝนอาจจะ
เทลงมา และเลือกทำตอนบ่ายวันอาทิตย์ ครั้งหนึ่งๆ
ใช้เวลาถ่ายทอดระหว่างสองถึงสามชั่วโมง มากกว่าที่
ฝรั่งทำกัน ซึ่งก็ดูเป็นเรื่องธรรมดาเสียแล้วที่รายการ
ทีวีของเราแทบทุกประเภทมักจะยาวกว่าของต่างประเทศ
การนำชมสัตว์แต่ละครั้งต้องกำหนดเป็นพวกๆ ไปเพื่อ
ความสะดวก เช่นครั้งหนึ่งนำชมพวกนก อีกครั้งหนึ่ง
นำชมสัตว์ใหญ่เช่นช้าง แรด และกระทิง เป็นต้น
สวนสัตว์บางแห่งฝึกสัตว์ให้เป็นนักแสดงได้ตั้งหลาย
ชนิด ก็ยังมีโอกาสให้ความบันเทิงแก่ผู้ชมได้มาก แต่
ถึงแม้สัตว์ส่วนมากจะไม่แสดงอะไรเลย เรื่องแปลกๆ
เกี่ยวกับนิสัยและชีวิตความเป็นอยู่ของมันก็มีอยู่มากมาย
ผู้นำชมทางทีวีที่ชำนาญย่อมสามารถทำให้เป็นเรื่อง
น่าสนใจได้ทั้งนั้น ไม่เหมือนการเรียนวิชาสัตววิทยาใน
ห้องเรียนอย่างแน่นอน

การจัดรายการทางวิทยุและโทรทัศน์ทุกอย่างเป็น
เรื่องที่ในต่างประเทศเขาศึกษาและฝึกฝนกันอย่างเอา
จริงเอาจังมานานแล้ว ของเราเพิ่งจะตระหนักในความ
สำคัญและตื่นตัวกันขึ้นเมื่อไม่กี่ปีมานี้เอง เวลานี้ก็เป็น
ที่น่ายินดีที่สถานอุดมศึกษาหลายแห่ง รวมทั้งโรงเรียน
การประชาสัมพันธ์ ได้จัดให้มีหลักสูตรฝึกสอนและมี
สนใจศึกษามากพอๆ กันน่าจะเป็นที่หวังได้บ้างกระมัง
ว่าเราจะไม่ต้องประสบกับมลพิษทางคลื่นอากาศ
(Airwaves Pollution) ในปัจจุบันและอนาคต
(หมายเหตุ - ‘มลพิษ’ เป็นศัพท์บัญญัติให้ความหมายใกล้
เคียงกับคำ Pollution ที่ราชบัณฑิตยสถานรับรอง เป็นศัพท์
บัญญัติที่พลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์
ทรงคิดขึ้นเป็นคำสุทธาษา ก่อนสิ้นพระชนม์เพียงเดือนเศษ)

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ตักลอร้องฎีกา (นิทานพม่า)

นิทานธรรมศาสตร์ของพม่าที่เล่าเรื่องเกี่ยวกับการตัดสินคดี ก็มีเรื่องคล้ายคลึงกับนิทานอินเดียที่เล่าคร่าวๆ แล้ว และคล้ายกับนิทานไทใหญ่ด้วย ทั้งนี้อาจจะมีที่มาจากที่แห่งเดียวกันก็เป็นได้ เรื่องนี้หม่องดินอ่องเล่าไว้ในนิทานธรรมศาสตร์พม่าดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชองค์หนึ่ง ทรงปกครองบ้านเมืองอย่างยุติธรรม เป็นที่สด ไม่แต่จะปกครองแต่ผู้คนเท่านั้น แต่ยังปกครองกุ่มไปถึงสิ่งสารพัดในแผ่นดินของพระองค์อีกด้วย ที่หน้าพระราชวังมีกลองใบใหญ่ที่จารึกไว้ว่า “ผู้ใดที่ไม่พอใจคำตัดสินของเรา และต้องการความยุติธรรมจากเราเมื่อไร จงมาตักลอร้องฎีกาได้เมื่อไหร่” ข้าราชการอนุญาตให้มีการตักลอร้องฎีกาได้ของพระราชองค์นั้นแพร่ไปทั่วทุกทิศทุกทาง บ้านเมืองจึงสงบเรียบร้อย ไม่ค่อยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของคนหรือของสัตว์

อยู่มาเข้าวันหนึ่ง ขณะที่พระราชเสด็จออกจากราชการ ณ ท้องพระโรงพร้อมด้วยขุนนาง ข้าราชการ ก็ได้มีนางกำนัลมาทูลว่าเมื่อเสด็จประสูติไอรส พระราชาทรงปลาบปลื้มพระทัยเป็นที่ยิ่ง ถึง

กับตรัสว่า “ดีแล้ว ลูกคนนี้จะได้เป็นพระราชทานเรา” แต่เพียงไม่กี่นาทีต่อมา นางกำนัลอีกคนหนึ่งก็มาทูลว่าเมื่อเสด็จประสูติไอรสเช่นเดียวกัน พระราชายังดีพระทัยยิ่งขึ้นถึงแก่ตรัสว่า “ลูกคนนี้จะได้เป็นมกุฎราชกุมารสืบต่อจากพี่ชาย”

ไอรสทั้งสององค์ต่างได้รับการอบรมฝึกฝนศิลปปะนาประการ เช่นเดียวกับเจ้าชายทั้งหลายพึงได้รับก่อนขึ้นครองราชย์ จนกระทั่งพระชนม์ได้ ๑๔ ปีเต็ม พระราชาทรงประกาศว่าจะทรงมอบราชสมบัติให้แก่ไอรสองค์ใหญ่ ส่วนองค์เองจะเสด็จไปบำเพ็ญพรตอยู่ในป่า ดังนั้นเจ้าชายผู้เป็นไอรสองค์ใหญ่จึงได้เสด็จครองราชย์ ส่วนเจ้าชายของคณ้องก็ได้เป็นมกุฎราชกุมาร รุ่งอรุณวันนั้นเจ้าชายทั้งสององค์ทรงเครื่องเต็มยศประทับบนรถทองผ่านไปตามถนนมุ่งตรง

ไปยังพระราชวังหลวง ขณะนั้นพระอาทิตย์ส่องแสงแจ่มจ้า เจ้าชายองค์ใหญ่ทรงเงอญตรงไปยังดวงอาทิตย์ทำท่าจะยิงแล้วตรัสด้วยสุรเสียงอันดังว่า “พระอาทิตย์นี้มีอำนาจแรงกล้ากว่าพระบิดาของเราเสียอีกหรืออย่างไรนะ ถึงได้ส่องแสงแจ่มจ้าม่าที่เราอย่างนั้น”

“ขอเดชะ” อำมาตย์ผู้หนึ่งทูลเตือน “พระอาทิตย์เป็นบรรพบุรุษของพระองค์นะพะยะคะ ทรงลดธนูลงเถิดพะยะคะ แล้วคุกพระชานุ ถวายการวระพระอาทิตย์เสียด้วยพะยะคะ”

เจ้าชายทรงเชื่อฟัง ได้ลดธนูลงแล้วถวายการวระพระอาทิตย์อีกครู่ใหญ่ๆ ต่อมา ก็ได้มีนกกระเรียนตัวหนึ่งได้บินโฉบมาเหนือพระเศียรไอรสองค์รอง เจ้าชายองค์นี้พิโรธเป็นอย่างยิ่งทันที่กระเรียนบังอาจมาบินเหนือเศียร (อ่านต่อหน้า ๙๑๑)

เจ้าของร้านตัดเสื้อในตลาดเลขจางเป็นลูกจ้างอยู่บ้าน
ของเขา

สร้อยคำแต่งตัวเก่ง ร้อยวันพันปีไม่เคยมาหาพ่อแม่
เลย ได้แต่ฝากส่งของขนมข้าวต้มเล็กน้อยมาบ่น้อง
บางคน ซึ่งไปเยี่ยมพ่อแม่เป็นครั้งคราว

แต่ขณะนี้ เมื่อเห็นน้องสาวร้องไห้เอาร้องไห้เอา
ดอกคำก็อดสงสารไม่ได้

“เอ้า หยุดร้องไห้เสียทีเถอะ นั้นอ้ายอินทรเขามา
ด้วย จำเขาได้ไหมล่ะ”

สร้อยคำยังสะอื้นยกมือบ๊ายน้ำตา แก้มแดงเพราะ
ทารุจเป็นรอยด่าง แต่ปากแดงยังดูสวยสด

คนเคยแต่ง ถึงมาอยู่ในไร่ในดงก็ยังอดแต่งไม่ได้
“อ้ายอิน อ้ายอินนี่”

หล่อนขมมนิดๆทั้งน้ำตา

“อ๊อ นึกเห็นที่อื่นหนูกงจำไม่ได้ แลวัน...”

หล่อนมองดูหนุ่มและพี่สาวอย่างสงสย คิดว่าเขา
แต่งงานกันแล้ว หรือมีอะไรกัน

ดอกคำรู้ว่าน้องสาวคิดอย่างไร จึงบอกทั้งน้องและ
พี่ซึ่งเพิ่งเดินลงบันไดมาหา

“เจอกันบนรถเมล์ อ้ายอินเขาจะไปบ้านเขา แต่
พอเราลง เขาก็เลยตามลงมาเยี่ยมพ่อแม่ด้วย”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ติลลอร้องฎีกา - ต่อจากหน้า ๙๑

จึงทรงขังนกกกระเรียนด้วยธนู นก
กระเรียนตกลงมาตายจมกองเลือด

ฝ่ายนางนกกกระเรียนเห็น
เหตุการณ์เช่นนั้นก็เศร้าโศกเสียใจ
อาลัยนกกกระเรียนตัวผู้ซึ่งนัก ได้นำ
เรื่องราวไปฟ้องศาล แต่ผู้พิพากษา
ปฏิเสธไม่ยอมจัดการอย่างไรให้
ผู้พิพากษาเหล่านั้นพูดกันว่า “นก
กระเรียนกับเจ้าชายที่จะได้เป็น
มกุฎราชกุมารอยู่ในบัดเดี๋ยวนี้แล้ว
ใครจะไปเห็นแก่ณกกระเรียนได้”
เมื่อไม่เป็นผลเช่นนั้นนางนก
กระเรียนก็ไปเอาปากติลลอร้องฎีกา
พระราชาทรงได้ยินเสียงกลองจึง
ทรงได้ถามดู ก็ปรากฏว่าผู้ติลลอร้อง
ก่อนนางนกกกระเรียน เมื่อตรัสถาม
เหตุผล นางนกกกระเรียนก็ทูลว่า

“นกกกระเรียน ตัวผู้ของข้า
พระองค์ถูกฆ่าตายนอนจมกองเลือด
อยู่เพคะ และผู้ฆ่าควรจะต้องนอน
จมกองเลือดเช่นเดียวกัน”

พระราชาทรงทราบตัวผู้ใด
เป็นผู้ฆ่าณกกระเรียนตัวผู้ ดังนั้น
ถึงแม้พระทัยแทบจะแตกสลายด้วย

ความอาลัยรักโอรสองค์รอง พระองค์
ก็ต้องทรงสั่งให้ประหารเจ้าชาย
องค์รองในวันเดียวกันนั้น โอรส
องค์ใหญ่ทรงทราบเช่นนั้นก็ทูลว่า
“ถ้าอย่างนั้นลูกก็ควรต้องมี
ความผิดด้วย เพราะลูกได้ทำ
ตัวอย่างไม่ดีให้น้องเห็น ลูกจึงอธนู
จะยิงพระอาทิตย์”

“ถึงอย่างไร พ่อก็ยกโทษให้
น้องไม่ได้” พระราชาตรัส

“ประหารลูกเสียพร้อมกับน้อง
ก็แล้วกันพะย่ะค่ะ” เจ้าชายองค์ใหญ่
ทูล “เพราะลูกที่เดียวที่เป็นผู้ยิง
น้องให้ทำเช่นนั้น”

พระราชาทรงเห็นโอรสองค์ใหญ่
ตั้งพระทัยเด็ดเดี่ยวเช่นนั้นก็จำต้อง
ยอมกระทำการตาม ตอนเย็นวันนั้นขณะ
ที่ตะวันตกกำลังจะตกดิน เพชฌฆาต
ต่างพากันไปเตรียมสถานที่ไว้ที่นอก
ประตูเมืองทางด้านตะวันตก แล้วก็
นำเจ้าชายทั้งสององค์ไปผูกเข้ากับ
หลักประหาร และแทบพระบาท
เจ้าชายทั้งสอง พระมเหสีทั้งสอง
ต่างพากันร้องไห้คร่ำครวญด้วยความ

อาลัยรักโอรส พร้อมกับนั้นก็ขอให้
เพชฌฆาตปล่อยเจ้าชายทั้งสองไป
พระองค์จะประทานเครื่องประดับ
เพชรทองให้ทั้งหมดทุกชิ้น แต่
เพชฌฆาตก็ไม่กล้ารับเกรงจะถูก
ประหารแทนท ขณะนั้นดวงตะวัน
ลับขอบฟ้าไปแล้ว ผู้คนพากัน
หลั่งไหลไปดูการประหารนับพัน
นับหมื่น เมื่อถึงเวลาที่เพชฌฆาต
เงื้อมดาบจะประหารลงไปในัน ผู้ชน
พากันกรูเข้าไปแย่งอาวุธจากมือ
เพชฌฆาต เพชฌฆาตร้องโอดครวญ
ขึ้นว่า “โอ้ เดี่ยวพระราชาก็ฆ่า
เราเสียหรือ เดี่ยวเถอะ นางนก
กระเรียนต้องไปติลลอร้องฎีกาอีก
แน่ๆ เลย” แต่ประชาชนไม่ยอม
ฟังเสียง มีหน้าซำยังช่วยกันทุบตี
เพชฌฆาต และชักเข้าที่จุ่มก จน
เลือดไหลพลุกๆ ลงมาต้องร่างของ
เจ้าชายทั้งสอง แล้วเพชฌฆาตก็ถ่ม
ทับลงไปบนร่างทั้งสองนั้น

เห็นเช่นนั้นเพชฌฆาตคนหนึ่ง
ก็เกิดความคิดขึ้นมาอย่างหนึ่ง จึง
ร้องขอให้คนทั้งหลายหยุดยั้งๆ→

สักพักหนึ่ง ปล่อยพวกเขาไว้กับ
เจ้าชาย เพื่อให้นางนกระเรียน
บินโฉบมาดู คนอื่นๆ รวมทั้ง
พระมหากษัตริย์ก็พากันทยอยออกมา
ไม่ช้านางนกระเรียนก็บินพับพับ
โฉบลงมาใกล้ๆ แล้วก็บินวนเวียน

รอบๆ หัวเพชฌฆาตกับเจ้าชาย
ทั้งสองที่ลื้มกลิ้งอยู่บนพรมสีแดง
เปื้อนองค้อยู่ ก็เข้าใจว่าตนได้
แก้แค้นแทนนกระเรียนตัวผู้ที่ถูก
ฆ่าตายนอนจมกองเลือดแล้ว นับว่า
เป็นที่พอใจ จึงบินจากที่นั่นไป แล้ว

ก็ไม่กลับมาอีก

เรื่องนงนทน์ว่าความมุ่งหมาย
ของความยุติธรรมอยู่ที่ความพอใจ
ของทั้งสองฝ่าย ถ้าทั้งสองฝ่ายต่าง
ก็พอใจแล้วก็เป็นอย่างอื่นถือได้ว่าการ
ตัดสินนั้นยุติธรรม *

วิธีชนะใจแม่ตัว - ต่อจากหน้า ๑๖

เธอรู้ไหมฉันเล่นไพ่ตองก็เป็นแล้วละ ไม่ใช่อะไรหรอก
แม่สามฉันชอบเล่น เพื่อเป็นการเอาใจ ฉันก็เลยต้อง
หัดบ้าง เธอจะว่าฉันจับเส้นแม่สามก็เห็นจะไม่ผิด
มันช่วยไม่ได้ฉันเธอ"

เรียกว่าแต่ละรายก็มีวิธีการที่จะชนะใจแม่สาม ไกร

จะประมวลวิธีการเล็กๆ น้อยๆ ตามเล่ามานี้ไปปฏิบัติต่อ
แม่สามก็จะได้ผลพอสมควรกระมัง แต่ถ้าทำได้แล้ว
ยังไม่ได้เป็นศรีสະโท ก็ต้องปลงเสียว่า กรรมเวรของ
อุปัทพ์เกิดมาเป็นลูกสะใภ้ยากปองก็แล้วกัน

*

ตำนานพริกกละลายแม่น้ำ - ต่อจากหน้า ๑๗

พวกเพื่อนๆ ของต๋อยอีกหลายคน ต๋อยเป็นเด็กสาวรุ่นใหม่
ที่น่ารักเสมอในสายตาของฉัน

เข็ญมาพอสมควรแล้ว จบที่ละนะ ฉันพูดอะไร
ต๋อยไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป ถ้าไม่เห็นด้วยจะขัด

ตอบบ้างก็ได้ ต๋อยก็รู้จักนิสัยฉันดีนี่นา อีกไม่กี่วันอาจ
จะได้พบกันอีก

รักและคิดถึง

คุณอาภักดิ์

สนทนาพาทิ - ต่อจากหน้า ๑๘

สำหรับจะเข้ของไทยในรูปแบบที่ใช้กันอยู่ใน
เวลานี้ ยังเป็นต้นนิยมเล่นกันอย่างแพร่หลายเทียบได้กับ
เจิ้ง (Cheng) ของจีน และโกโตะ (Koto) ของญี่ปุ่น
นั้น ก็เป็นที่น่าภาคภูมิใจอยู่ แต่ในทางประวัติความเป็น
ของไทยแต่เดิมตกทอดมาตั้งแต่สมัยนางเจ้าและสุโขทัย
อย่างที่อาจารย์รุ่นใหม่บางท่านว่า หรือได้รับอิทธิพลมา
จากชาติเพื่อนบ้านอย่างที่อาจารย์รุ่นเก่าบางท่านว่า ก็ยัง
ไม่ปรากฏหลักฐานเพียงพอที่จะเชื่ออย่างหนึ่งอย่างใดได้
คงต้องทิ้งไว้ให้ค้นคว้าถกเถียงกันต่อไป

ที่นี้เป็นเรื่อง กระจับปี เครื่องดนตรีประเภทพิณ
ที่เราเลิกเล่นกันมานานแล้ว เครื่องดนตรีชนิดนี้คุณ
บุญญา รุ่งเรือง อาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงซึ่งสนใจ
กันกว่าเรื่องดนตรีไทย ได้อ้างเหตุผลสรุปเอาไว้ก่อนว่า
กระจับปีเป็นเครื่องดนตรีของไทยที่มีมาตั้งแต่สมัยนาง-

เจ้า และเป็นแบบอย่างของเครื่องดนตรีจีนที่ใช้บรรเลง
โดยการดีด กับเป็นต้นเค้าของเครื่องดนตรีท้องถิ่นใน
ประเทศไทยคือ ซึง ทางเหนือ และพิณทางอีสาน

แต่ที่ท่านผู้รู้ได้เคยสันนิษฐานกันมาแต่ก่อนนั้น ที่
เรียกเครื่องดนตรีชนิดนี้ว่า 'กระจับปี' ว่ากันว่าเพี้ยนมา
จากคำบาลีสันสกฤตและชาวว่า กัจฉปี ซึ่งแปลว่าเต่า
บางที่แต่เดิมจะเห็นกันว่าตัวกะโหลกกรุปร่างเหมือน
กระดองเต่า เรื่องนี้เท่าที่ผมเห็นในหนังสือของรวิ ชังการ
มีภาพพิณเต่าของอินเดียโบราณ ที่เขาเรียกว่ากัจฉปีวีณา

(Kachchapi Veena) ตัวกะโหลกทำเป็นรูปเต่าซัดๆ
เลขที่เคียว เขาทำหลังเต่าให้แบนราบเป็นทึด กระดอง
เต่าอยู่ข้างล่าง มีขาเต่าสี่ขา มีหัวเต่ายื่นออกมาจากคอ
อันยาว คำว่า 'กระจับปี' ของเราจะเพี้ยนมาจากกัจฉปีจริง
หรือไม่ หรือจะเพี้ยนมาจากคำอื่น หรือเป็นคำไทยแท้

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ผนางอูรัง (นิทานฟิลิปปินส์)

เรื่องนี้เป็นเรื่องชวนเล่า ไม่ว่าถิ่นไหนก็มีนิทานเรื่องคล้ายกันอย่างนี้ ของเราก็น่าจะคล้ายกัน ดังเรื่องนันทามะลิโมราโมสเล่าไว้ในนิทานเมื่อก่อนของฟิลิปปินส์ดังต่อไปนี้

ยังมีหญิงคนหนึ่งชื่อกาเซีย กาเซียมีเพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่งชื่ออูรัง หญิงทั้งสองรักใคร่กันเป็นเพื่อนน้อง และกาเซียถึงกับขอให้อูรังเป็นแม่ทูนหัวของลูกชายตนอยู่มาวันหนึ่งตอนบ่ายมากแล้ว ขณะที่กาเซียกำลังจะออกไปหาปลา ก็มาถึงอูรังว่า

“เอ ไปหาพี่อูรังก่อนดีกว่าละมัง หายไปตั้งหลายวันแล้วไม่เห็นมาเยี่ยมลูกทูนหัวของเขาย่างไร เวลาไปจับปลาก็ไม่เห็นไม่ว่าเป็นอะไรไปหรือเปล่า”

ก็คิดคำนึงแล้วกาเซียก็เดินลัดเลาะไปตามทางคดเคี้ยวห่างไกลเพื่อไปเยี่ยมอูรังที่กระต๊อบใกล้ๆนั้น พอไปถึงที่แถบนั้นกาเซียก็เปล่งเสียงเรียกเข้าไปก่อนว่า “พี่อูรัง”

เงิบ ไม่มีเสียงตอบ กาเซียจึงตะโกนดังขึ้นอีกว่า “พี่อูรัง”

ก็ยังไม่มีเสียงตอบ กาเซียจึงรีบสาวเท้าไปยังกระต๊อบของอูรัง เมื่อไต่บันไดไม้ไผ่ขึ้นไปบนเรือนและก้าวเข้าไปข้างในก็แลเห็นอูรงนอนแช่อยู่บนแคร่ เมื่อเลิกผ้าห่มดูหน้าตาอูรังแล้ว กาเซียก็ถามว่า “เป็นอะไรไปนะพี่”

“แม่แล้วน้องเอ๋ย” อูรังตอบเสียงแผ่วๆ “พี่เจ็บหนักจะไม่ไหวอยู่แล้ว รู้สึกเหมือนว่ากระดูกมันจะหลุดจากกันเป็นท่อนๆ เลยทีเดียวลมมันก็มาเสียดแทงตรงชายโครงจนแทบจะหักเลยทีละแหละ”

“ถ้าอย่างนั้นคอยเดี๋ยวนะพี่” กาเซียพูด “เดี๋ยวข้าจะไปต้มข้าวมาให้กิน ดั่งน้ำร้อนๆ มาให้ดื่มอีกด้วย”

“ช่วยหน่อยเถอะน้องกาเซีย” อูรังตอบ

กาเซียก็ตรงเข้าไปในครัวต้มข้าว ต้มน้ำร้อนจะนำมาให้อูรงกิน กาเซียรีบทำเป็นที่สุดเพราะเป็นห่วงอูรัง ซึ่งถึงอย่างไรก็ถือเป็นแม่ทูนหัวที่รักของลูกชายตน และ

เคยช่วยเหลือเรื่องที่หาปลาให้เป็นอย่างมาก

ในที่สุดเมื่อข้าวสุก น้ำเดือด กาเซียก็นำไปให้อูรง จืดจางบ้วนข้าวให้กิน และให้น้ำอุ่นๆ ดื่มแล้ว กาเซียก็พูดว่า

“ข้าต้องทิ้งพี่ไปสักเดี๋ยวนะ ข้าจะไปจับปลามาให้พี่กิน ไม่นานถึงพริบตาเดียวก็จะกลับมาหาพี่”

“เถอะ กาเซีย” เสียงตอบนั้นช่างแผ่วเบาจนกาเซียไม่ค่อยแน่ใจว่าตนได้ยินอูรังพูดว่า ไปเถอะ หรือก้านไม่ให้ไป แต่กาเซียก็ยังลงบันได เอาสวิงไปซื้อปลา ตอนตกลงจากกระต๊อบมาข้างทางเดิน และเดินห่างออกไป หูกาเซียได้ยินเสียงอูรังพูดว่า “อย่าเถะ กาเซีย” อยู่ตลอดทาง จนกระทั่งมาถึงริมคลองก็ยังคงได้ยินเสียงเหมือนอูรงมากระซิบที่หูว่า “อย่าเถะ กาเซีย น้องอย่าไปกาเซีย”

แต่กาเซียคิดว่าอูรงคงอยากได้กินอะไรดี ๆ และนอนหลับพักผ่อน ฉะนั้นเมื่อได้กินข้าวต้มไปสามหนแล้ว อย่างไรเสียคงหลับได้สักพักหนึ่งหรอกนะ (อ่านต่อหน้า ๙๕)

ผนางอรั้ง - ต่อจากหน้า ๑๔

กาเซี่ยซ่อนอยู่ไม่นานก็ได้ทั้งปวงทั้ง ไม่ช้าทุกแห่งก็มีมดทั้งที่ท้องทุ่งและในลำน้ำ กาเซี่ยจึงขึ้นมาบนตลิ่ง กว่าจะขึ้นมาถึงกระต๊อบของกาเซี่ยก็มีมดคืบ มองอะไรไม่เห็นเลย กาเซี่ยค่อยๆ คลำทางเข้าไปข้างใน และตรงไปยังแถวที่นอนของอรั้ง เอามือขยี้ที่หน้าผากคนเจ็บ ทันใดนั้นก็ต้องรีบชักมือหนีโดยทันที เพราะหน้าผากนั้นเย็นเจิบ กาเซี่ยขนตัวแข็ง ความกลัวแล่นเข้าจับหัวใจ จึงรีบผละออกมากลับไปยังครัวเพื่อจะไปจุดตะเกียงและต้มน้ำร้อนให้อรั้งดื่มอีก แต่ขณะที่หันหลังออกมาจากแถวที่อรั้งนอน กาเซี่ยก็ได้ยินอรั้งพูดเสียงแผ่วๆ ว่า

“กาเซี่ย น้องกลัวหรือ ดูเหมือนน้องกลัวซะไหม”

กาเซี่ยหันหลังเดินไปที่ประตู แล้วก็ตอบด้วยน้ำเสียงที่พยายามข่มความกลัวไว้ไม่ให้เสียงสั่นว่า “เปล่าจ๊ะพี่ ไม่กลัวอะไรหรอก”

แต่ตอนนั้นคนเจ็บเกิดลุกขึ้นมาจากเตียง และทำท่าจะเดินตามหลังกาเซี่ยมาที่ประตู และกาเซี่ยก็ยังได้ยินเสียงอรั้งพูดซ้ำอีกว่า “กาเซี่ย น้องกลัวหรือ ดูเหมือนน้องกลัวซะไหม”

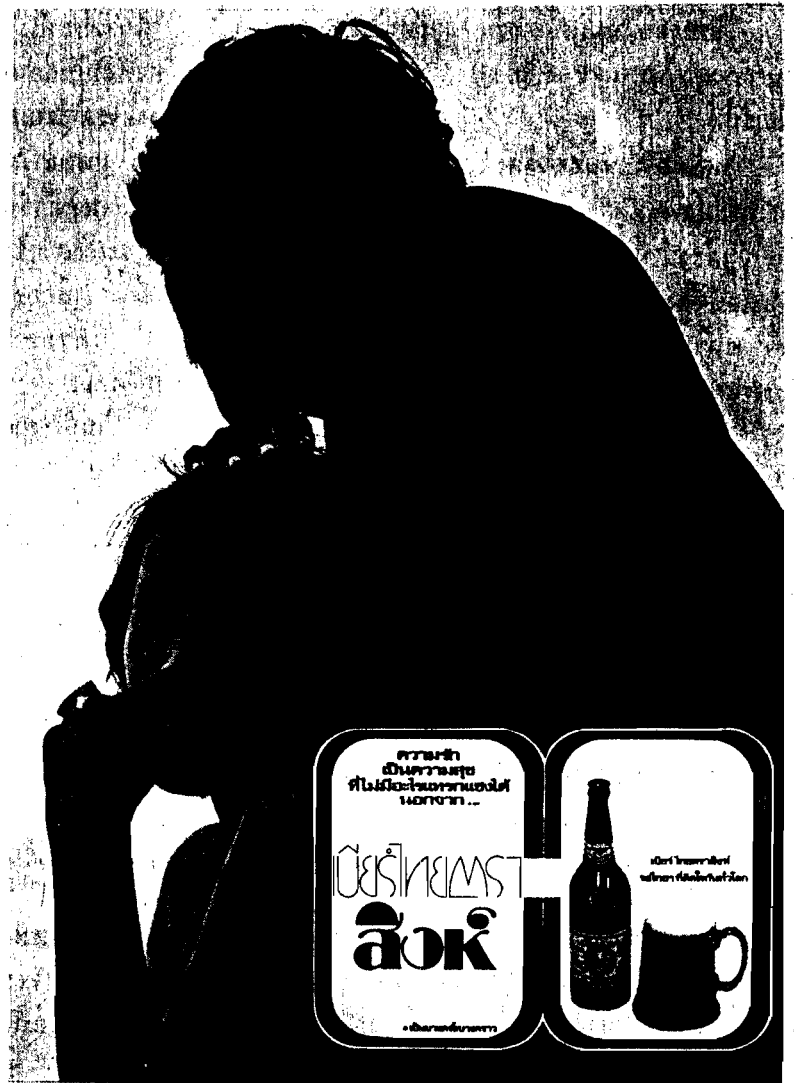
กาเซี่ยพยายามถอยห่างออกมาแล้วพูดเสียงเรียบๆ ว่า “เปล่าจ๊ะพี่ เปล่าจริงๆ นะ” แต่แล้วกาเซี่ยก็แลเห็นอรั้งมาขึ้นอยู่ตรงประตูแล้วตัวขาวซีดดูแบบบางแล้วก็มีการแสดงเรื่องราวออกมาจากดวงตาคู่คนนั้น

กาเซี่ยเพิ่งมองไปที่ร่างนั้นอีกทีหนึ่ง ก็ปรากฏว่าร่างของอรั้งขาวโพลนเด่นอยู่ในความมืด แล้วก็พูดซ้ำอีกว่า “กาเซี่ย น้องกลัวหรือ ดูเหมือนน้องกลัวซะไหม” กาเซี่ยรู้สึกเหมือนหัวใจแตกกระ bung ข้างตอบว่า “เปล่าจ๊ะ พี่ เปล่าจริงๆ นะ” ส่วนเท่าที่ความหนาวจับตัวนั้น โอ้ อยากจะวิ่งหนีไปให้พ้นอรั้ง แต่กาเซี่ยจะถอยไปไหนอรั้งก็ยังตามมา ปากก็พูดซ้ำอย่างเดิมอีกว่า “กาเซี่ยน้องกลัว

หรือ ดูเหมือนน้องกลัวซะไหม”

ในที่สุดกาเซี่ยก็คลำทางมาถึงหัวบันได แล้วก็กระโจนลงมาที่พื้นดิน พอลงพื้นก็วิ่งอย่างสุดฤทธิ์ ปากก็ร้องว่า “เปล่าจ๊ะ พี่ เปล่าจริงๆ นะ”

แต่ไม่ว่าจะวิ่งหนีเร็วเพียงไร ก็ดูเหมือนอรั้งจะวิ่งตามมาติดๆ เพียงนั้น ปากก็พูดอย่างไร้ชีวิตว่า “กาเซี่ย น้องกลัวหรือ ดูเหมือนน้องกลัวซะไหม” →

กาเซียวังไป ๆ จนกระทั่งถึงที่
ลานกว้างแห่งหนึ่งมีกองไฟที่คนจุด
ไว้ พอถึงที่ตรงนั้นร่างของอรุณก็
หายวับไป กาเซียวังก็เห็นอรุณ
หมดแรง ถึงกับพุบลงไปตามตรงนั่นเอง

ไม่นานก็มีคนมาพบเข้าจึงถามพา
ไปบ้าน แต่กาเซียวังไม่ได้สติเลย ได้
แต่เพ้อร้องว่า “เปล่านั้น เปล่า
จริงๆ” จนกระทั่งญาติพี่น้องเอาไป
รักษาพยาบาล กาเซียวังก็ยังไม่ฟื้น

ว่า “เปล่านั้น เปล่าจริงๆ” แม้กระ-
ทั่งพ่อรู้ตัวขึ้นมาบ้าง เล่าเรื่องราว
ให้ใครฟังได้ แต่สติก็ยังไม่เป็น
ปกติ และมักจะพูดเพ้อว่า “เปล่า
จะ พี่ เปล่าจริงๆ” อยู่เสมอๆ *

เกิดแล้วเป็นคน - ต่อจากหน้า ๒๑

เคยขยันขันแข็ง เข้มแข็งขยันใจก็ยังไม่
อะไรแต่ไม่เคยเสียกำลังใจเลย”

“ยังมีบางคนเก่งกว่าแม่อีก ที่แม่เป็นเรียกว่ายังไม่
รุนแรงถึงกับจุมูกโหว่ หรือหน้าตาพิกลพิการ เดียว
อาฮอินจะได้เห็น ว่าแต่ว่าเตรียมตัวเตรียมใจไว้ ไม่กลัว
ไม่รังเกียจแน่นอน”

“ไม่หรอก คนเหมือนกัน กลัวหรือรังเกียจจะไม่
แน่ๆ แต่ถ้าสมเพชจนไม่อยากจะมองละก็เห็นจะต้อง
ขอมรับ”

“แต่เมื่อไปเห็นแล้วก็ต้องมอง มองเอาไว้ให้ดี เพื่อ
บางทีจะปลงตก”

“เดี๋ยวนี้ บางครั้งก็ปลงตกอยู่แล้ว เวลาออกไป
ขายแดนต้องสู้รบ ที่เห็นมามาก เพื่อนๆกันสนุกสนาน
เขาอยู่ด้วยกัน มีชีวิตอยู่หลังๆ นอนตายกลายเป็นคน
พิการแขนขาดขาขาด ไม่ปลงก็ต้องปลง”

“มันไม่เหมือนกัน เห็นแบบนี้ถึงจะตายถึงจะ
พิการก็ยังไม่น่าทุเรศเท่าไร มีหน้าซำยังมีความรู้สึก
เขาตายหรือพิการอย่างกล้าหาญ อย่างมีเกียรติ ถึงปลงก็
ปลงด้วยความรู้สึกคนละอย่างกับคนที่อยู่ที่ไม่แข็งแรง”

“คนที่แม่แข็งแรงบางคนก็กล้าหาญเหมือนกัน กล้าที่
จะอยู่เผชิญชีวิตต่อไปยังไงละ ดอกคำ”

ดอกคำยิ้มเล็กน้อย ความกระด้างในแวตตาลดอ่อน
ลงเล็กน้อย

“ที่พูดนี้ คงไม่ใช่เพราะจะเอาใจฉันหรอกนะ

อาฮอิน”

“เปล่านั้น พี่พูดจริงๆ จะดอกคำครวญไม่เสียเที่ยว
เท่าที่บได้มารู้จักชีวิตของคนอีกพวกหนึ่ง”

ดอกคำไม่กล้าว่าอะไร เป็นแต่จำเลื่องดูชายหนุ่ม
ข้างตัว

นั่นถ้าหากเปลี่ยนตัวจากอินทรเป็นชู้สกล และเขา
ได้มารู้มาเห็น ตลอดจนพูดกับหล่อนอย่างท่อนทรพด
คงทำให้หล่อนสบายใจไม่น้อย บางที หล่อนคิดว่าหล่อน
อาจจะมีความสุข

แต่ที่ว่าไม่มีทางจะเป็นไปได้ดอก

ดอกคำกับอินทรเดินเข้าไปในบริเวณไร่เล็กๆ ไม่
น่าจะเรียกว่าไร่ เพราะลักษณะดูเป็นสวนครัว ปลูกพืช
อย่างละเล็กละน้อยไว้กินตามบุญตามกรรมมากกว่า

มีกระท่อมมุงตองตึง ฝาตองตึงดูโกโรโกโสอยู่
หลังหนึ่ง

ไม่มีคนอยู่ข้างนอกเลย ดอกคำร้องตะโกนเรียกคน
ในบ้าน

“น้ำศรี น้ำศรี”

มีเสียงอุ๊ยของใครคนหนึ่งร้องตอบว่า

“เออ...เออ...”

แล้วเจ้าของเสียงก็โผล่ออกมาจากในกระท่อม พอ
มองเห็นลักษณะหน้าตาเข้าเป็นครั้งแรก ขนาดเตรียมตัว
เตรียมใจเอาไว้แล้ว อินทรยังถึงกับผงะโดยไม่รู้สึกตัว

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ไม่ลืมคุณปู่ - ต่อจากหน้า ๕๓

ไม่ทราบ เพราะไม่เคยได้ยินปู่บ่น ถ้าเป็นเดี๋ยวนี้ ปู่คง
บ่นพึมพำหรือไม่กี่ชอบใจที่ฟังแต่หัวขำก็ได้รายละเอียด
พอแล้ว อ่านรายละเอียดอีกก็ซ้ำกันเสียเวลาฟัง

หนังสือเล่มที่ปู่สนใจคือ พระอภัยมณี ฟังไม่รู้ว่

ก็เที่ยว หลานอ่านตรงไหนผิดก็รู้ ตั้งให้อ่านใหม่แล้ว
สอนให้เข้าใจตรงวรรณคดีไปด้วยในตัว ปู่บอกว่า
“อุสเรนเอนเอกเขนกขนอง ตามทำนองของอาจไม่
ปรารถนา” มองเห็นภาพดีเหลือเกินว่าอุสเรนนั่งบนปิง

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เก้า (นิทานยุโรป)

นิทานทำนองนี้หลายอัน
อย่างนิทานอาหรับที่เคเลาะไป
แล้วเรื่องมะขามบ้อมกับเกลือ
และนิทานอาฟริกาเรื่องออตา
ผู้โชค เรื่องบางตอนก็คล้าย
เรื่องศรีธนชัยของเรา เรื่อง
เล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วในหมู่บ้าน
แห่งหนึ่ง ยังมีชาวนา ๑ คน แต่
ละคนล้วนแต่ร่ำรวย แต่ก็ร่ำรวย
เพียงเงินทองเท่านั้น สติปัญญาหา
ได้มีมากเท่าทรัพย์สมบัติเงินทองไม่
และในหมู่บ้านเดียวกันนั้นก็ยังมีคน
อีกคนหนึ่ง เป็นคนยากจน แต่ว่ามี
ปัญญาหลักแหลมกว่าคนร่ำรวย
เหล่านั้นจนบางทีดูเหมือนเป็นคน
เหลื่อมเจ็ดเจ้าเล่ห์เจ้ากลและฉลาด
เหนือคนอื่น ๑ นั้นเป็นอันมาก เป็น
เหตุให้ชาวนาเหล่านั้นพากันชิงชัง
ชายคนจนนั้นอย่างเหลือเกิน จนถึง
กระทั่งคบคิดกันหาทางให้ชายนั้นมี
ชีวิตอยู่อย่างยากลำบาก หรือบางที
อาจอยู่ไม่ได้เลย นั่นก็คือคบคิดกัน
ฆ่าแม่ของชายยากจนที่ตนเกลียด
เพราะแม่ของชายนั้นเป็นคนหุงหา

อาหารทำขนมปังให้กิน ชักเสื่อผ้า
ให้ และเมื่อตกลงเห็นชอบกันดีแล้ว
คนทั้ง ๑ ก็จัดการตามที่ตนคิดทำ
ดังนั้นเมื่อชายคนจนกลับมาถึงบ้าน
ในตอนเย็นวันหนึ่ง ก็ได้เห็นแม่
ของตนนอนตายกลิ้งอยู่บนถนนห้อง

ชายนั้นเห็นแล้วก็อดเสียใจ
และแค้นเคืองไม่ได้ แต่เมื่อคิด
ใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง ชายนั้นก็
จัดแจงเอาศพแม่ผู้รักกับหลังลา
แล้วเดินทางตรงไปยังในเมือง มา
ตามทาง ก็แลเห็นรถม้าคันหนึ่ง
บรรทุกสินค้าทุกชนิดไว้เต็ม ค่อยๆ
เกลื่อนใกล้เข้ามา พอเข้ามาใกล้
ชายนั้นก็ปล่อยลาไว้ที่ถนน ส่วน
ตนเองหลบไปแอบอยู่หลังพุ่มไม้
ลานนั้นช่นกะกะขวางรถม้าอยู่นอยู่
คนขับรถม้าสำคัญว่าร่างของแม่ชาย
นั้นที่อยู่บนหลังลา นอนหลับ จึง
ตะเบ็งออกมาเต็มเสียงว่า

“หลบไปให้พ้น ขยะแก่ขอทาน
ไม่อย่างนั้นละก็ข้าจะได้สั่งสอนเสีย
บ้าง”

แม้กระนั้นก็ดูเหมือนหญิงชรา
นั้นทำทวนลม ไม่ขยับเขยื้อน คน
ขับรถม้าโกรธเป็นพินเป็นไฟ จึง

ตะเบ็งออกมาอีกว่า “ข้าจะต้อง
สั่งสอนเจ้าให้รู้เสียหน่อยว่า ควรจะ
กระทำตนอย่างไร แก่คนดี ๆ ที่เขา
ใช้ถนนกันบ้าง” พูดแล้วก็เอาแส
ฟาดลงไปเต็มแรง จนร่างนั้นตกลง
มาจากหลังลา ดูเหมือนสันสติไม่
ไหวติง

ทันใดนั้นชายผู้เป็น ลูกชาย
หญิงนั้นก็กระโดดออกจากที่ซ่อน
ทำเป็นร้องไห้โฮๆ อาลัยแม่ของตน
พลางรำพันว่า

“เจ้ามาฆ่าแม่เราทำไม แม่เรา
ช่วยดูแลบ้านช่องให้เรา แม่เรา
แสนดีทำอะไรให้เราทุกอย่าง เจ้า
ควรจะได้รับผลตอบแทนอย่างไร
ที่ได้กระทำการชั่วร้ายครั้งนี้”

“ตายละเรา” คนขับรถม้า
บรรทุกอุทยาน ออกมาด้วยความ
ตระหนกตกใจ “เจ้าอย่าเอะอะไป
เดี๋ยวข้าจะถูกแขวนคอ ถ้าใครๆ
เรื่องนี้เข้า ถ้าเจ้าเก็บเรื่องเงิบไว้
ไม่บอกใคร ข้าจะขมรถม้าพร้อม
ทั้งสินค้าเหล่านั้นให้เจ้าหมดเลย มา
สัตว์ที่เทียมรถก็ยกให้ด้วย”

“ก็ได้” ชายนั้นตอบ “ข้า
สาบานให้ได้เลยว่า (ต่อหน้า ๑๑๖)

บรรจบ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

รองเท้าของโอนิ (นิทานแอฟริกา)

เคยมีนิทานฝรั่งเศสเรื่องแมวสวมรองเท้าบูต สามารถปราบยักษ์ได้ นับเป็นเรื่องแปลก แต่นิทานแอฟริกาเรื่องนี้จะแปลกยิ่งกว่า เพราะรองเท้าบูตเห็นจะไม่ใช่เครื่องแต่งกายพื้นเมืองของชาวแอฟริกาอย่างของชาวยุโรป ทั้งรองเท้าบูตของโอนิก็น่าใช้รองเท้าธรรมดาสามัญไม่ ถือเป็นของประหลาดจากสวรรค์ เพราะมีตัวโอนิมาตั้งแต่เกิด ดังที่อาบาโฮมิ พูซา เล่าไว้ในนิทานแอฟริกา ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเด็กผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะแปลกกว่าเด็กทั้งหลายในโลก นั่นก็คือเมื่อเกิดมาก็มีรองเท้าบูตสวมติดตัวมาด้วย โอนิเจริญวัยขึ้นเท่าไร รองเท้าบูตก็โตขึ้นตามตัวเท่านั้น ครั้นโอนิอายุได้ ๑๘ ปีก็เกิดศึกระหว่างคนในหมู่บ้านของโอนิกับคนหมู่บ้านอื่น โอนิต้องออกรบร่วมกับคนในหมู่บ้านของตนด้วย และในการรบคราวนี้ โอนิก็ได้รู้ตัวว่าตัวเองมีสิ่งที่เศษที่คนอื่นไม่มี ทำให้ตัวเองผิดแปลกกว่าคนอื่นในกลุ่ม ดังนั้นก็คือ โอนิอยู่ยงคงกระพัน ลูกธนูของข้าศึกไม่อาจทำอันตรายได้ ทั้งๆที่ลูกธนูพุ่งมาโดนร่างกายหลายต่อหลายแห่ง ถ้าเป็นคนธรรมดาก็น่าจะตายไปนานแล้ว คนหนุ่มๆในหมู่บ้านสังเกตเห็นเรื่องนี้ ก็พากันคิดว่าทำให้อนิอยู่ยงคงกระพันนั้น เป็นเพราะรองเท้าของโอนิ เมื่อเป็นเช่นนั้นต่างก็เกรงกลัว ไม่กล้าเข้าใกล้

พร้อมกันนั้นยังคิดกำจัดโอนิเสียอีก แต่ถึงกำจัดอย่างไรก็ไม่เป็นผล จึงพยายามตั้งข้อหาต่างๆ นับตั้งแต่กลับจากรบศึกมา โอนิต้องเผชิญกับข้อหานานาประการ ทั้งๆที่ตนเองไม่เคยทำผิดแต่อย่างใดเลย ข้อหาข้อสุดท้ายก็คือ โอนิถูกตั้งข้อหาว่าจุดไฟเผาหมู่บ้าน แล้วเลยถูกลงโทษให้เนรเทศไปให้พ้นหมู่บ้าน

โอนิจำต้องออกเดินทางไปด้วยไม่มีจุดหมาย โอนิเดินไปนานหลายวันจนกระทั่งมาถึงริมฝั่งแม่น้ำใหญ่ ตอนบ่ายวันหนึ่ง โอนิแลเห็นเรือแคนูจอดอยู่ลำหนึ่ง มองไม่เห็นเจ้าของ จึงโดดลงไปในเรือ แล้วปล่อยให้เรือลอยล่องไปตามน้ำ จนกระทั่งเย็นใกล้ค่ำ เรือของโอนิก็ได้อมาถึงเมืองเมืองหนึ่ง โอนิก็ตัดสินใจจะนอนพักค้างคืนที่เมืองนี้สักคืนหนึ่ง จึงเหวี่ยงเรือเข้าฝั่ง ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงระฆังดังเห่งเห่งมา

ทั่วทุกทิศทุกทาง ผู้คนที่ได้ยินเสียงระฆังดังมีท่ารีบร้อน โอนิจึงจัดการผูกเรือไว้กับหลักริมตลิ่ง แล้วก็ปีนตลิ่งขึ้นมา ก็ได้พบชายชราคนหนึ่ง โอนิจึงตรงเข้าไปทักทายนามว่า

“ตัวดีพ่อลุง ข้าชื่อโอนิ เป็นคนมาจากต่างถิ่น ไม่ทราบจะไปหาที่พักนอนค้างคืนที่ไหน ข้าจะขออาศัยนอนค้างที่บ้านพ่อลุงสักคืนจะได้ไหม”

“อ้อ ได้ซี” ชายชราตอบอย่างเต็มอกเต็มใจแล้วพูดต่อไปว่า “ตามข้ามาซิ ต้องรีบหน่อยนะ เพราะระฆังรัวใหญ่แล้ว เวลาที่จะจวนจะค่ำแล้ว”

“เมืองนี้ชื่ออะไรนะ พ่อลุง” โอนิถาม “แล้วเขาตีระฆังทำไมกัน ตอนเวลาใกล้จะค่ำอย่างนี้ แล้วผู้คนรีบร้อนทำไม”

“เมืองนี้แหละเรียกเมืองอะโซ”→

ชายชราผู้นั้นตอบ “แต่ว่าอย่ามัว
ชักถามอะไรอยู่เลย รีบไปให้ถึง
บ้านเร็ว ๆ เถอะ เข้าบ้านเข้าช่อง
เรียบร้อยแล้วจะเล่าให้ฟัง”

ครั้นคนทั้งสองเดินมาถึงบ้าน
ชายชรา ก็ได้เห็นคนในบ้านพากัน
ยืนรออยู่ที่ประตูบ้านอย่างร้อนรน
กระวนกระวาย ตอนนั้นระฆังเฆียบ
เสียงไปแล้ว คนทั้งหมดรีบเข้าบ้าน
จัดแจงใส่กลอนประตูอย่างแน่นหนา
แล้วชายชราก็พูดขึ้นว่า

“เอ๋ย นั่งลงกินข้าวกับเรา แล้ว
ข้าจะเล่าให้ฟัง เรื่องมันมีอยู่ว่า เป็น
เวลาตีสี่หลายปีติดกันมาแล้วที่เมือง
อะโซของเรากลูกกอนทรียกยักตัวหนึ่ง
เราเรียกมันว่าอะโนโด รบกวตตอน
กลางคืนทุกคืน พอใกล้รุ่งก็ มัน
เป็นมาละ แล้วก็อยู่ไปจนตะวัน
สาง ใครออกมานอกบ้านก็เป็น
เคราะห์ร้ายโดนมันฆ่าตายทุกรายไป
พอหนุ่มยังโชคคั้นะ ที่มาถึงเมืองนี้
ก่อนค่ำ พระราชาทรงสั่งให้ตระฆัง
ทั่วทั้งเมือง เพื่อเตือนคนให้รู้ตัวว่า
ใกล้ค่ำแล้ว จะได้รับกลับเข้าบ้าน
เข้าช่อง และใส่กลอนประตูให้
เรียบร้อยมั่นคงก่อนมืด พวกเราไม่
มีใครรู้ว่า เจ้ากอนทรียกยักอะโนโดตัวนี้
มันมาจากไหน และพอสว่างมันกลับ
ไปไหน ไม่รู้มันเป็นเวรกรรมอะไร
หรือใครสาปแช่งพวกเราไว้แต่หน
ไหน เจ้ากอนทรียกยักพวกเรารู้เสียไม่
น้อยแล้ว”

ชายชราเล่ายังไม่ทันจบ ก็ได้
ยินเสียงปี่กนกขยับอยู่เหนือหลังคา
บ้าน เสียงมันดังเหมือนลมพายุใหญ่
หน้าต่างประตูถึงกับสั่นสะเทือน
โอนิพูดขึ้นว่า “มันเห็นจะเป็นนก

ตัวใหญ่ไซ้ทีเดียว” เมื่อกินอาหาร
เสร็จแล้ว ชายชราทำให้เสียงกับผ้าป
นอนให้โอนิไปนอนที่มุมห้อง โอนิ
นอนอย่างไรก็นอนไม่หลับ เพราะ
ได้ยินเสียงนกอินทรียกยักขยับปีกบิน
ไปบินมาทั่วทั้งเมืองตลอดคืน

ครั้นรุ่งขึ้นเช้ากอนทรียกยัก
หายไปแล้ว โอนิชอบคุณชายชรา
ที่ให้อาหารกินให้ที่อาศัยนอน แล้ว
ก็ออกจากบ้านไป แต่แทนที่จะ
ออกเรือเดินทางต่อไป โอนิกลับ
ไปขอเข้าเฝ้าพระราชาแห่งอะโซ
พระราชาก็ทรงอนุญาต โอนิทูล
พระราชาว่า

“ข้าแต่พระราชา ข้าพระองค์
ชื่อโอนิ ไม่ใช่ชาวเมืองนี้ แต่เมื่อ
ได้ทราบว่ามีนกยักษ์อะโนโดมารบ-
กวตตอนกลางคืน ข้าพระองค์จึง
ใคร่ขออาสาปราบนกยักษ์นั้นเอง”

“อะไรทำให้เจ้ากล้าหาญชาญ-
ชัยมาขออาสาปราบนกยักษ์ ในเมื่อ
ใครต่อใครขันอาสาแล้วก็ไม่เป็น
ผลเลยสักราย”

“ข้าพระองค์เชื่อว่าตนเองมี
อำนาจพิเศษที่จะปราบมันได้
พะยะค่ะ”

“คนอื่น ๆ ก็พูดอย่างเดียวกัน
แหละ พวกพรานของข้าถูกฆ่าเสีย
มากมายแล้ว บ้างก็ถูกโอบเอาตัว
ไป คนต่างเมืองก็เคยมาขออาสา
อย่างนี้แต่ก็ตายไปหมด ข้าเลยต้อง
มีโครงการไม่ให้ใครพยายามฆ่านก
ตัวนี้อีก กลัวจะถูกฆ่า เพราะพวก
พรานถูกฆ่าตายมากพอแล้ว”

“พระองค์เคยประกาศประทาน
รางวัลแก่คนที่ปราบนกยักษ์นี้ได้
หรือเปล่าพะยะค่ะ”

“เคยซิ ข้าเคยประกาศมาตั้ง
นานนักแล้วว่า ถ้าใครปราบนกตัวนี้
ได้ละก็ ข้าจะยกอาณาจักรให้ครอง
ครึ่งหนึ่ง” พระราชาตรัส

“ถ้าเช่นนั้น ข้าพระองค์จะขอ
ลองคืนวันนั้นแหละ” โอนิทูลพระ-
ราชาแล้วก็ทูลลากลับไป จากนั้นก็
กลับไปบ้านชายชราเล่าเรื่องราว
ให้ฟังโดยตลอด ชายชราตกอก
ตกใจเป็นอย่างยิ่ง พยายามขอร้อง
โอนิให้เลิกเล่นความคิดนั้นเสีย
เพราะจะมีแต่อันตราย และอันตราย
อาจเกิดแก่คนในบ้านนั้นด้วย แต่
โอนิไม่ได้ทำตามทางต้นต้นตกใจเลย
กลับหยิบธนูกับลูกธนู ตลอดจนมีด
ประจำตัวมาตรวจตราดูความ
เรียบร้อย

วันนั้นโอนิรู้สึกว่าการะฆังจะ
ดังขึ้นในตอนเย็นวันนั้น ก็ดีเหมือน
ต้องคอยกันข้าวอายุ ไม่เคยมีวันไหน
ในชีวิตที่โอนิรู้สึกว่ายาวแสนยาว
เท่าวันนั้น ชายชราทราตรัสไม่เป็นสุข
ไปด้วย ผู้คนในบ้านต่างก็แสดง
ท่าทางเกรียวกราดคั่นแก่โอนิ พอ
ได้ยินเสียงระฆังดังขึ้นตอนเย็น
วันนั้น ทุกคนก็รีบปิดประตูหน้าต่าง
แล้วส่งโอนิให้เข้านอนและอยู่เฝ้าบ้าน
ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงลมดังออกมา
เหมือนมีลมพายุใหญ่ ต่างก็รู้ได้ว่า
นกยักษ์อะโนโดมาแล้ว และมาบิน
วนอยู่เหนือหลังคาบ้านด้วย โอนิ
คอยจนนกยักษ์บินมาอยู่ตรงหัว จึง
ร้องเพลงขึ้น มีความว่า “คืนนี้
โอนิจะทำการกับอะโนโด อะโนโด
ผู้มั่งคั่งยิ่งกว่ามิด แต่คอยดูมิด
ของโอนิ โอนิผู้ไม่เคยแพ้ใคร”

(อ่านต่อหน้า ๑๐๒)

เจ้าตลอดกัน - เหมือนอย่างที่เราเคยบอกเวลาที่เรายังอยู่ด้วยกัน สุดท้ายก็ต้องบอกผมอย่างนี้ทุกคืน ส่วนในตอนเช้าเธอจะว่า - ขอให้พระผู้เป็นเจ้าทรงปกป้องภัยเจ้าตลอดวัน-ผมจึงปลอดภัยมาจนทุกวันนี้ คุณปู่เห็นไหมครับ”

“จริง ปู่ไม่สงสัยเลย” เอิร์ลแห่งโครินคอร์ทกล่าวเสียงแหบ ขมวดคิ้วควักหนามองดูหลานชายนั่งอยู่ ลอร์ดฟอนเคิลรอยออกสงสัยว่าคุณปู่ท่านกำลังคิดถึงอะไรอยู่.... (อ่านต่อฉบับหน้า)

รองเท้าของโอนิ - ต่อจากหน้า ๒๔

นกอโคโนโดได้ขึ้นเสียงเพลงของโอนิทำท่ายเช่นนั้น ก็ค่อยบินวนกลับมาช้าๆ แล้วก็ร้องเพลงตอบคำทำของโอนิว่า โชคดีนี้กระไร ได้มาพบเหยื่อ ไม่ได้กินเหยื่อมาเป็นเดือนๆ แล้ว ไกรยากล่องความคมของอู้งเล็บข่า จะขอยปากของข่า ก็เชิญเลย ข่าจะฉีกเนื้อเสียให้เป็นชิ้นๆ ในพริบตาเดียว ออกมาซิ”

คนในบ้านตระหนกตกใจไม่มีดี จึงช่วยกันจับตัวโอนิโยนออกไปนอกบ้าน เพราะกลัวว่านกอโคโนโดจะมาพบบาทอาฆาตพวกตนเข้าด้วย พอเห็นโอนิถูกโยนออกมาจากบ้าน นกอโคโนโดก็ถาลงมาเอาอู้งเล็บเกี่ยวตัวโอนิไว้ โอนิก็ใช้มัดของตนบีบเข้าไปที่อกนก นกร้องเสียงดังลั่นด้วยความเจ็บปวด พลาจปล่อยโอนิหลุดจากอู้งเล็บ โอนิหล่นดับลงกับพื้นถึงกับตาพร่า แต่ครู่เดียวก็ลุกขึ้นได้ ขณะที่นกอโคโนโดถาลงมาอีกครั้ง โอนิเตรียมตัวอยู่แล้วจึงพอจะใช้ธนูยิงไปที่นกได้ทัน ก่อนที่นกจะเอามัดคล้องคอไป แล้วเขาจะงอปากจิกอย่างไม่ปรานี ต่อจากนั้น โอนิก็ใช้มัดแทงสวนไปที่นกอโคโนโดอีก ๒ ครั้ง นกอโคโนโดได้รับความเจ็บปวดอย่างจังจึงค่อยๆ ขยับปีกบินขึ้นสู่ฟ้าช้าๆ ทันใดนั้นก็โถมตัวลงที่โอนิอีกครั้งเป็นครั้งสุดท้าย โอนิถอยที่อยู่แล้ว จึงใช้ธนูยิงไป ถูกที่

หมายอย่างแม่นยำ นกยักษ์ทนเจ็บปวด โถมเข้าใส่โอนิอีก โอนิก็ยิงธนูไปอีก และยิงต่อๆ ไปอีก ลูกแล้วลูกเล่า แต่นกอโคโนโดก็ยังไม่เป็นอันตราย กระทั่งธนูสุดท้ายได้บินชนโอนิจนล้มคว่ำลง โอนิก็วิ่งไปหลายต่อหลายทอด แลเห็นดาวหลายพันดวงเด่นอยู่ในดวงดา แล้วก็แลไม่เห็นอะไรอีก โอนิรู้สึกว่าตัวเองจมลงๆ ไปในหลุมลึก ลึกเหมือนกับหลุมนั้นไม่มีก้น โอนิถูกชนจนสิ้นสติจึงไม่เห็นว่ำนกอโคโนโดถูกธนูของตนตายไปก่อนที่ตนจะล้มกลงไป ทลุมลึกก็เพราะปีกนกกวาดร่างของตนไปจมในดินนูนที่หักออกเป็นท่อนๆ และล้มลงมาที่รูปร่างนก ส่วนโอนินั้นโดนแต่เพียงกิ่งฟาดเอาเท่านั้น

เมื่อโอนิฟื้นขึ้น รู้สึกอ่อนเพลียมากลุกไม่ขึ้น ในขณะนั้นจึงทำได้แต่เพียงขยับตัวให้พ้นจากปีกนกและกิ่งไม้ใบไม้ที่คลุมตัวอยู่ ขณะที่โอนิพยายามขยับตัวลุกขึ้น รองเท้าบูตข้างหนึ่งหลุดจากเท้า เพราะติดอยู่ในโคลนใต้ตัวนกจึงไม่ออก โอนิหมดเรี่ยวแรง ค่อยๆ พยุงตัวอย่างยากลำบาก แล้วก็เดินกะโผลกทะเลกไปจนถึงริมแม่น้ำ พอถึงตรงนั้นก็เป็นลมไปอีก

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นผู้คนพากันออกมาดูนกอโคโนโดที่นอนตายจมอยู่ใต้ขอนไม้ต้นนั้น ผู้คนต่างพากัน

ดื่อกดีใจ ตักลองกันสนุกสนาน พระราชาทรงทราบเข้าก็เสด็จมาและทอดพระเนตรเห็นนกอโคโนโดนอนตายอยู่ จึงตรัสถามว่า “ใครนะเป็นคนฆ่านกอโคโนโด” ทันใดนั้นได้มีพราหมณ์คนหนึ่งก้าวออกมาทำการวระ แล้วทูลว่าตนเองเป็นผู้ฆ่า พระราชาตรัสว่า “เจ้าต้องได้รับรางวัลอย่างงาม จะต้องได้อาณาจักรของข้าครึ่งหนึ่งจากข้าตามสัญญา” ผู้คนพากันเดินระบ่ำตักลองกันทั้งเมือง พราหมณ์นั้นก็ได้ไปรับพระราชทานเลี้ยงที่ในวัง ในขณะนั้นเองก็ได้มีร่างร่างหนึ่งปรากฏขึ้นเสื้อผ่าขาดวิน สวมรองเท้าบูตอยู่ข้างเดียว ร่างนั้นคือโอนิ พระราชาทอดพระเนตรเห็นโอนิก็ตรัสว่า “อ้าว เจ้านี่ไล่ล่าที่มาอาสาขอปราบเจ้านกยักษ์ มาฆ่าไปเสียแล้วละมัง”

“ข้าพระองค์เป็นคนฆ่านกอโคโนโดพะยะค่ะ เจ้าคนโง่มาไปปิดมดเท็จอ้างว่าตัวเองเป็นคนฆ่า”

“เจ้ามีอะไรเป็นข้ออ้างเล่า” พระราชาตรัสถาม

“โปรดให้คนของพระองค์ไปค้นดูที่ซากนกอโคโนโดเจ็ดพะยะค่ะ จะได้พบรองเท้าบูตของข้าพระองค์” พระราชาก็โปรดตามนั้น ไม่ช้ามหาเดเล็กก็ไปให้รองเท้าบูตอีกข้างหนึ่งของโอนิมา ทูลพระราชาว่าอยู่ใต้ปีกนกอโคโนโด โอนิทูล→

พระราชว่า “ถ้าพระองค์ยังแคลง
พระทัยว่า รองเท้านางจะเป็นของ
ใครแน่ ก็ให้ใครๆลองสวมดูก็ได้”
และก็ปรากฏว่าไม่มีใครสวมได้
โอนจึงก้าวออกมาแล้วกล่าวว่า
“รองเท้าจากสวรรค์ มา มาสวมเท้า

นายของเจ้า” ทันใดนั้นรองเทาก็
เคลื่อนจากตรงหน้าคนเหล่านั้นมา
สวมเท้าโอนได้พอดีพอดี พระ-
ราชาก็ทรงเชื่อว่า โอนเป็นผู้
กล้าหาญสามารถปราบกษัตริย์
ได้จริง พรานผู้นั้นจึงถูกประหาร

ชีวิต นับแต่นั้นมาในเมืองอะโซก็
ไม่มีเสียงระฆังบอกเวลาให้คนรีบ
เข้าบ้านของตนในยามค่ำอีกต่อไป
ตามถนนมีแต่ผู้คนออกมาเที่ยวเตร่
และเต้นรำกันอย่างสนุกสนาน
ราตรี *

เกิดแล้วเป็นคน - ต่อจากหน้า ๒๙

ที่พ่อแม่เป็นโรคพรณยัง อ้ายอินจะกล้าแต่งงานกับ
เขาไหม”

อินทรได้แต่หัวเราะ

จะตอบอย่างไรก็ใช้ที่ เพราะเขาเองก็เพิ่งพบกับ
ดอกคำหลังจากที่ไม่ได้พบกันมาตั้งหลายปี ความรู้สึก
ฉันทายหนุ่มหญิงสาวที่จะรักกันยังไม่ได้ผ่านเข้ามาใน
ความรู้สึกเลยสักแวบเดียว

และดอกคำก็ไม่ใช่ว่าสวยรวบเสน่ห์ที่ใครๆ จะ
ชอบหล่อได้เพียงแค่นี้เห็น แม้ว่าหล่อจะมีหน้าตา
ก่อนข้างดีก็เถอะ

พอกับแม่ขอตัวพากันเข้าห้อง ดอกคำคร่ำครวญที่จะฟัง
น้องสาวคุยถึงเรื่องของตัวเองและซักถามอินทรถึงเรื่อง
ส่วนตัวของเขา จึงปลุกตัวตามพอกับแม่เข้าไปในห้อง
หล่อนเห็นแม่เฒ่านั่งกอดเข่าอยู่ บนที่นอนแข็งๆ
บางๆ ด้านหนึ่งของห้อง ตรงกันข้ามกับที่นอนพ่อ

ดอกคำบ่นว่า

“สร้อยคำมันยังงี้ เดียวหนูดูพุดจาอะไรเพื่อเจอ
ไม่เป็นเรื่องเป็นราว”

“มันเสียใจนะ ดอกคำ”

พ่อบอกว่า

“ช่างมันเถอะ คนมันกำลังเสียใจ ตอนนั้นยังดี
ตอนมาใหม่ๆมันร้องไห้ทุกวันข้าวปลาไม่กิน พ่อกับแม่
ก็ไม่รู้จะทำยังไง”

“ดูเถอะ แม่เองก็แก่แล้ว แล้วก็ยังไม่สบายอีก
มันยังจะเอาทุกข์มาใส่ให้พ่อแม่” ดอกคำบ่นน้อย

แม่เฒ่าถอนใจ

“ช่างมันเถอะ ดอกคำเอ๋ย แม่น่ะทุกข์ตัวเองก็ทุกข์
ครั้งแรกครั้งเดียวตอนทราบว่าตนเป็นโรคพรณนี้ เดียวนี้ปลง
ตกแล้ว ขอให้ลูกเฝ้าสบายเถอะ ที่จริงที่แม่เป็นยังงี้มัน
ไม่ใช่ความผิดของลูกๆ แต่เวรกรรมกลับตกทอดถึงลูกๆ
ด้วย พอใครเขาว่าเป็นลูกคนขี้เรื้อน เขาก็เบือนหน้าหนี
สงสารสร้อยคำมัน มันกับคนรักของมันรักกันมานาน
ไม่รู้ว่าเป็นโรคพรณนายศรีพรณเขาเรื่องแม่ อดสำห้ให้
มันหนีไปอยู่อำเภอไกลๆ แล้วเชียวนา”

“ความจริง ไม่ว่าความจริงเรื่องอะไรทั้งนั้น ไม่มี
วันที่ใครจะปิดบังไว้ได้ตลอดไปหรอกแม่ สักวันหนึ่ง
ต้องมีคนรู้เข้าจนได้”

ดอกคำกล่าวเรียบๆ แม่เฒ่าพูดว่า

“แต่สำหรับเรื่องแม่ ถ้าตั้งใจจะปิดบังกันแล้วต้อง
ปิดได้ อ้ายเกอที่สร้อยคำมันอยู่มันยังไม่ไกลพอ ถึง
ยังงี้ๆ ก็เป็นจังหวัดเดียวกัน แม่อยู่นี่ก็สบายดีแล้ว แม่
ไม่โกรธหรอกถ้าลูกๆ จะไปอยู่กันไกลๆ ไม่ให้ใครรู้ว่า
แม่เป็นยังงี้ ทั้งดอกคำ ทั้งน้าบุญ สร้อยคำด้วย กำลัง
หนุ่มกำลังสาว ถ้ารักใคร่ชอบใครก็ไม่ต้องให้เขารู้เรื่อง
แม่ เห็นใจเขาเหมือนกันที่จะต้องรังเกียจ”

(อ่าน ต่อ ฉบับหน้า)

ไปอังกฤษ - ต่อจากหน้า ๕๖

แบบชิมชามกันง่าย

ได้มีโอกาสสนทนากับผู้จัดการบริษัทผลิตเสื้อสำเร็จ
รูปแห่งหนึ่ง ได้รับความรู้ว่า ลูกค้ารายใหญ่ที่สั่งซื้อเสื้อ
สำเร็จรูปจากบริษัทของเขาคืออังกฤษ เสื้อที่ส่งเป็น

จำพวกเซต กางเกง และกระโปรง ของทั้งหญิงและชาย
ที่ไม่เคยรู้มาก่อนคือสเวตเตอร์ ใช้ใยพลาเมนต์ กอใย
สังเคราะห์ขาว ผลิตในบราซิล ถ้าเป็นตัวเสื้อเสร็จส่ง
ไปขายที่อังกฤษ ใครไปซื้อสเวตเตอร์ที่โน่น อาจซื้อได้

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ใครยิ่งใหญ่ (นิทานอาฟริกา)

นิทานต่อหลายเล่มมักชอบเล่าเรื่องกระต่ายบ้าง เต่าบ้าง นิทานอาฟริกาก็มีเล่าเรื่องสัตว์ทั้งสองไว้หลายเรื่องด้วยกัน เล่าเรื่องเกี่ยวกับกันก็มี แยกกันก็มี และน่าแปลกที่ไม่ว่าจะเล่าเรื่องใดเกี่ยวกับเต่า มักไม่ใช่เรื่องโง่ๆ เป็นๆ เชื้อๆ แต่เป็นเรื่องแสดงความฉลาดหลักแหลมเจ้าปัญญาของเต่า แม้กระต่ายผู้เจ้าเล่ห์เจ้ากลก็ยังไม่ฉลาดเท่าเสียที่เต่าได้ เรื่องนี้เล่าถึงเต่าที่เกี่ยวกับช้างกับฮิปโปแตรน้ำ ซึ่งมีเรื่องคล้ายกับสำนวนที่เคยเล่ามาแล้ว แต่นั่นเป็นนกกระจอกกับช้างกับจระเข้ เรื่องเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งมีเต่าตัวหนึ่งซึ่งถือว่าตนยิ่งใหญ่ไม่แพ้สัตว์ใหญ่อื่นๆ ในป่า แม้ว่าตาเทียบกันแล้ว ตนจะตัวเล็กกระจอย่อยแค่นี้ก็ตาม ดังนั้นจึงพยายามเรียกร้องความสนใจให้ใครๆ เห็นความยิ่งใหญ่ของตน เต่ามักจะพูดแก่ใครๆ ว่า

“เราทั้งสามนี้แหละ คือตัวช้าง ช้าง กับ ฮิปโป แตรน้ำ นับเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด เรามีอำนาจเสมอกันและสามารถบังคับผู้อื่นให้อยู่ในอำนาจเราได้เสมอกัน”

เต่าคุยโวอยู่เช่นนั้นไม่หยุดหย่อน จนในที่สุดคำคุยโวได้เข้าหูช้างกับแตรน้ำเข้า สัตว์ทั้งสองฟังแล้ว หัวเราะงอหาบ พลาจอุทานว่า

“โอ้อัยเต่าทะลึ่ง หนอยแน่ ตัวแค่นี้มาทำดีเสมอกับเรา อย่าไปสนใจคำคุยโวของมันเลย”

มีผู้ได้ยินคำของช้างกับแตรน้ำก็ได้นำความไปเล่าให้เต่าฟัง เต่าฟังแล้วออกเคือง จึงพูดว่า “ชะงูมาดูถูกเรา ดีละ จะต้องแสดงให้เห็นอำนาจความยิ่งใหญ่ของเราเสียบ้าง ไม่ช้าหรือจะรู้ว่าเรายังใหญ่เสมอ กับช้างกับแตรน้ำที่เดียว เราจะต้องทำให้สัตว์ทั้งสองยอมเรียกเราว่าเพื่อน ผู้เสมอว่าเสมอไต่กับเขาให้จนได้”

พูดแล้วก็ออกเดินทางไปในป่าและไปเห็นช้างนอนอยู่ทีนั้น ตัวใหญ่มหึมา งวงยาวตั้ง ๘ ไมล์ หูกโตเท่าบ้าน ส่วนต้นข้างทั้ง ๔ นั้นใหญ่เหลือจะประมาณได้ เต่าทำใจให้ห้าวหาญ เดินตรงเข้าไปร้องเรียกช้างให้ลุกขึ้น เต่าพูดว่า

“ข้ามาแล้วไง เพื่อน ลุกขึ้นมาต้อนรับข้า ผู้เป็นเพื่อนของเจ้า

หนอยซี”

ช้างกระดกหัวขึ้น ดูอย่างแปลกใจ เมื่อเห็นเต่ามาร้องเรียกเช่นนั้นก็รีบลุกขึ้น แล้วถามอย่างเหยียดๆ ว่า “ซีๆ เจ้าเต่าตัวกะเบียดแค่นี้มาทำเสียงอะอะ เจ้าเรียกใครว่า เพื่อนของเจ้า หา”

“เรียกเจ้าน่ะแหละ” เต่าตอบอย่างโอหัง “ก็เจ้าไม่ใช่เพื่อนข้าหรือหรือ เจ้าช้าง”

“โอ้อ ไม่ใช่แน่นอน” ช้างตอบอย่างบันดาลโทสะ “ที่เจ้าบังอาจมาเรียกข้าว่าเพื่อนนั้น เป็นเพราะเจ้าพยายามจะดีตัวเสมอกับข้า เจ้ากำลังจะคุยอวดว่า เจ้ามีอำนาจยิ่งใหญ่เท่าๆ กับข้าใช่ไหมละ เจ้าบังอาจอย่างใดถึงได้คิดมาพูดกับข้าอย่างนี้”

(อ่านต่อหน้า ๑๐๗)

ม.จ. สุภัทรทิศ ศิริกุล ม.ล. มานิจ ชุมสาย ฯลฯ

เมื่อตอนหลังเปิดการประชุมใหญ่วันแรก นายถนัด คอมันตร์ ได้รับเชิญให้แสดงปฐมปาฐกถาที่เรียกว่า Keynote Lecture เป็นเวลาครึ่งชั่วโมง ได้เสนอข้อคิดเห็นในปัญหาน่าคิดทางประวัติศาสตร์หลายประการ ซึ่งผมรู้สึกว่าได้ได้รับความสนใจเป็นอย่างดีจากผู้เข้าร่วมประชุม สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าสิริวัชรเทพวรฤทธิสา ก็ได้เสด็จไปทรงร่วมชุมนุมในพิธีเปิดวันนั้นด้วย

ในการประชุมหรือสัมมนาไม่ว่าจะเป็นที่ใด ระดับชาติ

หรือระดับโลก ผู้ที่ต้องทำหน้าที่เห็นดเห็นอยที่สุดทั้งกายและใจต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้าอยู่ตลอดเวลา และมักจะต้องอดตาหลับขับตานอนก็ถือเจ้าหน้าที่กองเลขาธิการซึ่งส่วนมากทำงานอยู่หลังฉาก กล้ายปิดทองหลังพระ ผมเข้าใจอย่างซาบซึ้งเพราะเคยรู้เห็นมามากทั้งในและนอกประเทศ และบางครั้งก็เคยช่วยทำงานในกองเลขาธิการอยู่ด้วย เพราะฉะนั้นแต่ละครั้งที่การประชุมหรือสัมมนาสิ้นสุดลง ผู้ที่ผมจะต้องระลึกถึงอยู่ด้วยความขอบคุณอย่างขบขันก็คือเจ้าหน้าที่กองเลขาธิการนั่นเอง *

ไกรยงใหญ่ – ต่อจากหน้า ๑๔

“โอ้ ช้างเอ๋ย พังข้างก่อนเถิด อย่าทำหัวเสียไปหน่อยเลยนะ” เต่าพูดอด “จริงละ ขำรับว่าขำเรียกเจ้าว่าเพื่อน และพูดว่าเราขำใหญ่เสมอ กัน เจ้าดูหมิ่นข้าหาว่าข้าตัวเสมอเจ้า เป็นเพราะเจ้าตัวใหญ่กว่าข้า และข้าตัวเล็กกว่าเจ้า อย่างนั้นใช่ไหมเล่า ถ้อย่างนั้นมาประลองกำลังกันก็ได้ พรุ่งนี้เช้ามาลองชกกันเถิดกันดูไหมละ”

“มันจะได้ประโยชน์อะไร” ข้างพูด “เพียงตื่นเดี๋ยวของข้าก็บดขยี้เจ้าแหลกติดดินเสียแล้ว”

“ใจเย็น ๆ นะ” เต่าพูดอย่างใจเย็น “ตกลงเจ้าจะรับคำท้าของข้าไหมละ”

ข้างไม่ค่อยจะเต็มใจนัก แต่เมื่อคิดไปคิดมาก็เห็นว่าขำก็ยอมรับคำท้า เต่าก็พูดเสริมว่า “ถ้าใครสามารถดึงอีกฝ่ายหนึ่งให้มาทางด้านตนได้ คนนั้นชนะ ถ้าไม่มีใครดึงใครไปทางฝ่ายตนได้ก็หมายความว่าเสมอกัน แล้วเราจะเรียกกันว่าเพื่อน ตกลงนะ”

พูดแล้วเต่าก็ไปจัดการหาเถาว์วัลย์ต้นใหญ่เหนียวยาวไม่น้อยมาส่งให้ข้าง พลาญพูดว่า “เอ้า ถือไว้ปลายข้างนี้เป็นของเจ้า อีกปลายหนึ่งเป็นของข้า ข้าจะเอาไปให้ไกล ๆ จากที่นี่ แล้วเราจะตั้งต้นชกกันเถิดกัน ไม่ต้องหยุดพักกินพักนอนกันนะ ทั้งนจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะดึงอีกฝ่ายหนึ่งให้มาทางฝ่ายตนได้ หรือมิฉะนั้นก็เถาว์วัลย์ขาด”

ข้างรับข้อตกลงตามนั้น เต่าก็เอาปลายเถาว์วัลย์ข้างที่เป็นของตนตรงไปยังชายป่าแถบที่แรดน้ำอาศัยอยู่ แล้วก็ซ่อนปลายเถาว์วัลย์ไว้ในพุ่มไม้ ตอนนั้นแรดน้ำกำลังอาบน้ำเล่นอยู่ในแม่น้ำ เต่าก็ไปตะโกนร้องเรียกว่า “เพื่อนเอ๋ย เรามาแล้ว มาเยี่ยมเจ้า ขนผั่งเสียทีสิ”

ทันใดนั้นก็มีเสียงขาน้ำสวบสวบ แรดน้ำขึ้นจากน้ำมาบนฝั่ง พลาญพ่นลมอย่างรุนแรงเฉียวเปล่งเสียงเอ็ดอึงว่า “เจ้ามาทำอะไรที่นี่ แล้วเมื่อก่อนเจ้าเรียกใครว่าเพื่อน หา”

“ก็เรียกเจ้านะสิ ก็ทำไมไกรยงอีกเล่า นอกจากเจ้า หรือจ๊ะ” เต่าตอบแล้วทำเป็นหันไปมองรอบ ๆ อย่างน่าทึ่งทึ่ง “แต่อย่าทำเป็นโมโหโง่โง่ก็จะได้ไปเลยนะ ถึงเจ้าจะตัวโตกว่าข้า ข้าก็ไม่กลัวเจ้าหรอก ข้าบอกแล้วไงว่าเรานะเสมอกัน ทั้งอำนาจและพลังกำลัง ถ้าไม่เชื่อพรุ่งนี้มาประลองกำลังกันดูก็ได้ มาชกกันเถิดกันนะพรุ่งนี้เช้าคนใดชนะ คนนั้นได้เป็นผู้ยิ่งใหญ่ แต่ถ้าไม่มีใครชนะก็หมายความว่าเราเสมอกัน และเราก็จะเรียกกันเป็นเพื่อนต่อไป”

แรดน้ำคิดว่าแผนการของเต่าเหลวไหลไม่ได้เรื่อง แต่เมื่อคิดไปคิดมาก็เลยยอมตกลง เต่าก็ไปนำปลายเถาว์วัลย์ที่ซ่อนไว้ในพุ่มไม้มาให้แรดน้ำ พลาญพูดว่า “เอ้า ปลายนี้เป็นของเจ้า ข้าจะไปดึงปลายของข้าข้างโน้น ถ้าพรุ่งนี้เจ้ารู้สึกว่ายาวลึกลงก็รู้ไว้ นะว่าข้าคงอยู่ข้างโน้นแล้ว เจ้าจะได้จัดแจงดึงบ้าง แล้วเราก็จะไม่→

หยาบคายนะ เราจะไม่นินไม่นอนจนกว่าจะได้รู้ว่าใครแพ้ใครชนะ”

เขาวุ่นงั้น เค้าก็ได้ไปตรงระยะกลางๆ ของแถววัลย์เส้นนั้น แล้วก็เขย่ง ข้างเห็นเช่นนั้น จึงจับปลายแถววัลย์ข้างตนไว้แน่น ข้างแรคน้ำก็ทำเช่นเดียวกัน การชกก็จะชกกันเต็มที่ ต่างฝ่ายต่างดิ่งกันอย่างเต็มแรง จนแถววัลย์นั้นดิ่งเปรี๊ยะ ข้างพยายามดิ่งมาทางตน แรคน้ำก็ดิ่งมาทางตน แต่ก็ยังไม่มีการเอาชนะใครได้

เค้าเฝ้าแถววัลย์สั้น ดูไปก็หัวเราะไป เมื่อเข้าเลยออกไปหาอะไรกิน ปล่อยให้สัตว์ทั้งสองต่างประลองกำลังโดยไม่รู้ว่าใครเป็นคู่แข่งของตน ต่างก็คิดว่าเป็นตัวที่แข็งแกร่งกว่าเป็นเค้า ทั้งข้างที่แรคน้ำดิ่งอยู่ทั้งวัน ไม่ได้กินไม่ได้นอน ส่วนเด้านั้นไปกินเห็ดเห็บเต็มท้อง แล้วก็ไปหาที่นอน

หลับอย่างสุขสบาย

ครั้นเวลาบ่ายมากแล้ว เค้าตื่นขึ้น รีบตรงไปยังที่ที่เป็นระยะกลางๆ ของแถววัลย์ เค้าพูดว่า “ไปดเจ้าใจทั้งสองมาประลองกำลังกันเสียหน่อย” และเห็นแถววัลย์นั้นยังตั้งอยู่ แสดงว่าการชกจะชกอยู่ระหว่างข้างกับแรคน้ำยังคงดำเนินต่อไป ยังไม่แพ้ไม่ชนะกัน ในที่สุดเค้าก็ไปหาสิ่งคมๆ มาตัดแถววัลย์นั้น ทั้งข้างที่แรคน้ำดิ่งมาลงมายหลังลงกับพื้น เค้าก็นำปลายแถววัลย์ที่ถูกตัดขาดไปหาข้าง ก็แลเห็นข้างทำหน้าเศร้าๆ กล่าวหาไปมาให้กลายเจ็บ ข้างพูดว่า

“เค้า ข้าไม่รู้เลยว่าเจ้าก็แรงมากไม่ใช่เล่น ดิ่งแถววัลย์ขาดได้ ข้างล้มหกละเมน เจ็บขาจังเลย เป็นอันว่าเราเก่งเสมอกัน แรงกำลังไม่ใช้จะมีแต่ในร่างใหญ่โตเสมอไป

หรือ เอละต่อไปนี่เราจะเรียกกันว่าเพื่อน”

เค้าได้ยินข้างพูดยอมรับตนเช่นนั้นก็ดีใจอะไรเลย รีบเดินทางไปดูแรคน้ำ ก็แลเห็นแรคน้ำกล่าวหัวบื้อ หน้าตาบอกว่าเจ็บปวด แรคน้ำพูดว่า “เป็นอันว่า เราเก่งเสมอกันนะ ข้าง ดิ่ง ทั้งๆ ที่ขาตัวออกใหญ่อ่างนั้น แต่กระนั้นข้ายังเอาชนะเจ้าไม่ได้เลย ตอนที่เจ้าดิ่งแถววัลย์ขาด ข้างล้มหัวฟาดลงไปกับพื้น โอ๊ย เจ็บจริงๆ ด้วย จริงแล้ว เร็วแรงกำลังไม่จำเป็นต้องมีในร่างใหญ่โตเอา ค่อยไป นี่เราจะเรียกกันว่าเพื่อน”

นับแต่นั้นมาสัตว์ทั้งสามก็ได้นั่งที่สูงที่สุด เมื่อมีการประชุมของสัตว์ทั้งหลายในป่า และต่างก็เรียกกันและกันว่าเพื่อน *

เกิดแล้วเป็นคน - ต่อจากหน้า ๒๕

แต่ถ้าคุณอยากพักผ่อนก่อน อีกสักครึ่งชั่วโมงผมจะมารับ”

ดอกคำขมน้อยๆ

“พักอะไรกันคะ ครึ่งชั่วโมง”

“ก็อาบน้ำแต่งตัวใหม่ แต่ว่าที่จริงไม่ต้องก็ได้ เพราะสำหรับผม จะแต่งยังงี้ แต่งหรือไม่แต่งก็เหมือนกันทั้งนั้น คุณสะดวกอยู่ที่ตัวของคุณเองแล้ว”

เป็นธรรมชาติของผู้ชายที่กำลังชอบพอกับผู้หญิง ไปๆ มาๆ ก็อดวกเข้าเกี้ยวพาราสีด้วยคำพูดหวานๆ ไม่ได้

ดอกคำไม่ได้ขมขื่นหรือแสดงกิริยาแง้งอนก่อนจนกับคำพูดของเขาย่างที่ควรจะเป็น

หล่อนกำลังครุ่นคิด และพยายามจะตัดสินใจ

มันช่างยากเย็นเสียจริงๆ โดยเฉพาะในขณะที่ชุกสุดกำลังแสดงว่าเขามีความสุข มีอารมณ์อันแจ่มใสรื่นเริง

“ตกลงไม่ต้องแวะโรงพยาบาลก่อนหรอคะ”

เขาเร่งรถผ่านแยกที่จะเลี้ยวไปทางโรงพยาบาล

พลาถอนใจยาวเหมือนแสรมมากกว่าจะจริงจัง

“คบกับพยาบาลนี้ดูเวลาพบปะกันยากเหลือเกิน แต่ก็ดีเหมือนกัน ยังยากยิ่งทำให้อยากพบ”

เขากล่าวต่อไปเหมือนเพิกเฉยขึ้นมาได้

“เออ ว่าจะถามถึงทหารคนนั้น เป็นเพื่อนบ้านกับคุณมานานแล้วใช่ไหม”

“ตั้งแต่เรายังเด็ก เคียวเขาก็ยังอยู่ที่เก่า แต่พ่อแม่ของดิฉันย้ายไปอยู่ที่อื่นแล้ว ไปอยู่แม่แจ่ง”

แม่แจ่งก็คือตำบลที่มีคนโรคเรื้อนอยู่ที่นี่ บางคนก็รู้บางคนก็ไม่รู้ ชุกสุดคงไม่ได้เอาใจใส่ เพราะเขาพึ่งเฉยๆ ไม่แสดงกิริยาพิศพลิดอะไร

ไม่ได้ถามถึงเรื่องอพยพย้ายที่ทำมาหากินของพ่อแม่หล่อน แต่ถามในเรื่องที่เขาใจจืดจางและระแวงตามประสาผู้ชายที่กำลังชอบพอกับผู้หญิง

“ตอนนั้นพบกันบ่อยๆ หรือเปล่า”

ถ้าเป็นเวลาที่หล่อนไม่ได้อยู่ในอารมณ์ครุ่นคิดจน

บรรจบ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

พรานผู้เก่งกล้า (นิทานชาวเขาฟิลิปปินส์)

ชาวเขาฟิลิปปินส์คงชำนาญการล่าสัตว์ จึงมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับความเก่งกาจของพรานหลายเรื่องด้วยกัน เรื่องหนึ่งเล่าว่า

ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโตกโตคาภาซึ่งแต่งงานมานานหลายปีแล้วแต่ยังไม่มีลูกสักคน วันหนึ่งมีชายชราคนหนึ่งมาเข้าฝันโตกโตคาภา บอกให้พาเมียย้ายไปอยู่โมนาโมน โตกโตคาภาก็เชื่อและทำตาม เมื่อย้ายไปอยู่ที่โมนาโมนแล้ว โตกโตคาภาก็เลี้ยงหมูเลี้ยงไก่ สองสามปีต่อมาชายชราคนเดียวกันนั้นได้มาเข้าฝันอีก คราวนี้บอกให้โตกโตคาภาไปล่าสัตว์ และโตกโตคาภาก็เชื่อฟังเช่นเคย

เช้าวันรุ่งขึ้น โตกโตคาภาได้ฆ่าไก่เพื่อจะดูโชคชะตาในดีไก่ และปรากฏว่าคืนนั้นแตกออกเป็นสองซีก พอเมย์โตกโตคาภาเห็นเช่นนั้นก็อดวิตกไม่ได้ นางบอกผัวว่า ที่ดีไก่นี้ลักษณะเช่นนั้นหมายความว่า ถ้าออกล่าสัตว์จะถูกหมูป่าฆ่าตาย แต่โตกโตคาภาก็มีได้สนใจคำเตือนของเมีย

ฉวยหอกได้ก็ออกจากบ้านไป มีหมาไล่เนื้อตามไปด้วย

มาถึงป่าแห่งหนึ่ง หมาของโตกโตคาภาก็กระโจนตามกวางตัวหนึ่งไป โตกโตคาภาก็วิ่งไล่กวตหมาของตนไปด้วย แต่ผู้ล่าคนที่ไหนจะทันหมาได้ ไม่ช้าหมาของโตกโตคาภาก็วิ่งหายกลับไป โตกโตคาภาถึงกับขึงงอว่า ไม่รู้จะติดตามไปทางไหน เพราะไม่เห็นร่องรอย ขณะนั้นโตกโตคาภาออกรู้สึกหิว จึงพยายามเดินไปยังบ้านแรกที่พบ และขออาหารกิน หญิงเจ้าของบ้านก็ใจดีหาอาหารมาให้กิน เมื่อกินเสร็จโตกโตคาภาก็ถามหญิงนั้นว่า

“ป้า เห็นหมาของข้าวิ่งผ่านมาทางนี้บ้างหรือไม่”

“ไม่เห็นหรอก” หญิงนั้นตอบ “แต่ข้าได้ยินเสียงมันเห่าหอนอยู่ทางนามาลิงนั่นแหละ”

โตกโตคาภาขอบคุณหญิงเจ้าของบ้าน แล้วกล่าวคำอำลาหญิงนั้นมา เดินทางตรงไปยังนามาลิง และเมื่อมาถึงที่ตรงนั้นก็จึงดังหญิงนั้น

ว่า โตกโตคาภาได้ยินเสียงหมาของตนเห่า แต่น่าแปลกที่หมาของโตกโตคาภาไม่ยักได้เห่ากวาง แต่กลับเห่าผู้หญิงคนหนึ่ง

ผู้หญิงคนนั้นนั่งอยู่บนก้อนหินใต้น้ำตก โตกโตคาภาเห็นหญิงนั้นแล้วถึงกับตกตะลึง เพราะเป็นผู้หญิงสวยเหลือเกิน หมกเป็นสีทองยาวสยาย ห่อหุ้มเช่นนั้น โตกโตคาภาก็รู้ได้ทันทีว่าหญิงนั้นหาใช่คนธรรมดาสามัญไม่ เป็นนางไม้ในป่านั่นเอง

โตกโตคาภาต้องว่ายน้ำตรงไปยังหินก้อนนั้นเพื่อจับหมาของตนไปให้พ้นจากหญิงสาว หญิงสาวขอบคุณโตกโตคาภาที่ช่วยนางให้พ้นจากถูกหมากัด แล้วก็บอกว่าตนชื่อโตโมเงา

โตกโตคาภาเห็นโตโมเงาใกล้ๆ ก็ขึงหลงไหล ถึงกับลืมบ้านลืมเมียลืมแม่กระทั่งว่าตนมาแถบนี้ทำไม ต้องการเพียงอย่างเดียวคือ ให้ได้อยู่ใกล้ๆ โตโมเงาเท่านั้นก็เป็นทีพอใจแล้ว ดังนั้นโตกโตคาภาจึงไม่ยอมไปไหน จนในที่สุด (ต่อหน้า ๑๒๐)

น้ำตาลจับเกล็ด เก็บใส่ขวดอัดไว้
ได้นาน

มะเขืออบแบบเยอรมัน

Auberginegemüse

เครื่องปรุง : มะเขือสีม่วง ๑ ๑/๒
ก.ก. หอมหัวใหญ่ ๑ หัว มะเขือ
เทศ ๑ ชัด เกลือ พริกไทย น้ำมัน
๑ ถ้วย กระเทียม ๒ กลีบ และยี่ห่วย
๑ ดอก

วิธีทำ : ผ่ามะเขือตามยาวผลและหัน
เป็นชั้นสไลด์หั่นหนาประมาณนิ้วฟุต
ปอกหอมหัวใหญ่และหันตามยาว
มะเขือเทศแช่ในน้ำเดือดสักครู่แล้ว
เอาขึ้นลอกเปลือกออก ผ่าครึ่งซีก
แคะเมล็ดออก ต้มกะทะใส่น้ำมันให้
ร้อนแล้วจึงใส่มะเขือ เกลือ พริกไทย
ลงไปผัด ถ่ายลงภาชนะที่เข้าเตาอบ
ได้ เจียวหอมใหญ่ให้เหลืองแล้วจึง

ใส่มะเขือเทศและกระเทียมสับ
ละเอียด ยี่ห่วย ผสมกับมะเขือ และ
ปรุงรสอีกครั้งหนึ่ง ปิดฝาก่อนนำ
เข้าเตาอบ ใช้ความร้อนประมาณ
๒๐๐°C หรือเลข ๓ ประมาณ ๔๐ นาที
สำหรับรับประทาน ๔ คน คุณค่า
ทางอาหารประมาณคนละ ๔๕๐
กิโล

(สรุปในหน้า ๑๒๕)

สนทนาพาที้ - ต่อจากหน้า ๓๕

เป็นผู้นำไป เช่นคิดไปกับโคลนตามลอร์ด กับพี่พันธุ์ไม้
หรือสินค้าบรรดาที่คลุกคลีอยู่กับดินเป็นต้น ดังนั้น
กระทรวงสาธารณสุขของออสเตรเลียจึงได้จัดให้เจ้าหน้าที่
ที่คอยเฝ้าตรวจตราอย่างละเอียดถี่ถ้วนอยู่ตามท่าเรือและ
ท่าอากาศยานมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว

แต่แม้กระนั้นเมื่อสามเดือนมานี้เอง ก็ปรากฏว่ามี
ผู้พบเจ้าหอยโข่งยักษ์อาฟริกันที่หมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่งใกล้
เมืองแคนส์ทางเหนือสุดทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือ
ของออสเตรเลีย ร้องถึงเจ้าหน้าที่ฝ่ายป้องกันการระบาดของ
ของสัตว์ต้องพากันรีบรุดไปปิดกั้นบริเวณนั้นไว้ทันที
เป่านกหวีดเกือบร้อยหกสิบไร่ แล้วก็ออกค้นหาเจ้าหอย
มหากย์จับได้มากกว่าห้าร้อยตัว ทั้งตัวเล็กตัวใหญ่แล้ว

ทำลายเสียทั้งสิ้น เป็นอันว่าออสเตรเลียสามารถ‘ขยับเขยื้อน’
การบุกเข้ามารุกรานของพวกมันเอาไว้ได้แล้วเป็นทาง
การ แต่ก็ยังไม่ทราบแน่ชัดว่าหอยโข่งยักษ์นั้นเข้าไปอยู่ใน
ออสเตรเลียได้ด้วยวิธีใด เพียงแต่คาดคะเนกันว่าอาจมี
นักสะสมหอยรายหนึ่งรายได้นำเข้าไปจากเกาะนิวกินซิง
เจ้าหอยชนิดนี้ระบาดอยู่แล้ว

เรื่องของออสเตรเลียนี้เป็นตัวอย่างอันดีในการป้องกัน
และปราบปรามโรคสัตว์และพืชอย่างหนึ่ง ผมจึงนำ
มาถ่ายทอดเล่าสู่กันฟัง ต้นฉบับเขามีละเอียดกว่านี้มาก
ท่านผู้สนใจเป็นพิเศษจะดูได้จากข่าวแจกของสำนัก
แถลงข่าวออสเตรเลียประจำวันที่ ๓๑ สิงหาคมที่ผ่านมา
มานี้ *

พรานผู้เก่งกล้า - ต่อจากหน้า ๑๙

โตโมเงาต้องเตือนขึ้นว่า

“กลับไปบ้าน ไปหาเมียเสียที
ซิ”

พอได้ยินโตโมเงาพูดเช่นนั้น
โตโกคาเงาจึงได้สติ ความทรงจำ
ก็ขึ้นมา โตโกคาเงาพูดว่า“อ้าว แล้ว
เรื่องล่าสัตว์ของข้าละ ข้ายังจับกวาง
ไม่ได้สักตัว”

“ข้านี้แหละคือกวางที่ท่านล่า”

โตโมเงากล่าว

“นางนะหรือ” โตโกคาเงา
กล่าวอย่างแปลกใจ “ถ้าอย่างนั้น
ให้ข้าอยู่กับนางตลอดไปไม่ได้หรือ”

“ไม่ได้หรอก ไม่ได้” โตโมเงา
พูด “ไปตอนนีก่อนก็แล้วกัน แล้ว
อีก ๕ วันค่อยกลับมาใหม่ ถึงตอน
นั้นข้ามีอะไรจะให้แก่ท่าน”

โตโกคาเงาจำใจต้องจากนาง

มา แต่พอถึงกำหนด ๕ วัน ก็รีบ
กลับไปหาโตโมเงา โตโมเงาคอย
ต้อนรับอยู่ที่นั่นแล้ว แต่ว่ามิได้อยู่
แต่ผู้เดียว มีเด็กน้อยอุ้มไว้ในวงแขน
ด้วย แล้วบอกแก่โตโกคาเงาว่า

“นี่ลูกของเรา”

“จริงหรือ” โตโกคาเงาถาม
ต้นเต็น แล้วพูดต่อไปว่า “ถ้าอย่าง
นั้นให้ข้านำกลับไปบ้านด้วยเถอะ

ข้าอยากมานานแล้วอยากมีลูกไว้ให้เป็นที่ชื่นอกชื่นใจในยามแก่เฒ่า”

“ไม่ได้ ไม่ได้” โตโมเงาร้องเสียงหลง “เอาไปไม่ได้ ข้าต้องเลี้ยงลูกของตัวเอง”

โตกโตกอากาศจึงไม่อาจขัดได้ เพราะว่ารัก โตโมเงาอย่างเหลือเกิน และรู้ว่าถ้านางเลี้ยงลูกเองคงจะดี เพราะลูกนั้นถึงจะเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตน แต่ก็มิเชื่อสายของนางไม่อยู่ด้วย ในที่สุดโตกโตกอากาศก็ถามขึ้นว่า

“เราจะตั้งชื่อลูกเราว่าอย่างไรดี”

“ข้าตั้งให้แล้วว่า อันโน”

อันโนเติบโตรวดเร็ว รูปร่างสูงใหญ่ แข็งแรงกล้าสัน มีกำลังพล้ง เหนือมนุษย์สามัญ และมีอำนาจพิเศษก็คืออันโนหายตัวได้เมื่อต้องการ เวลาออกไล่สัตว์ อันโนไม่ต้องเอาหมาไปและใช้หมาช่วยเพราะไม่จำเป็น เพียงฝ่าเท้าของตนเองก็สามารถไล่จับกวางทัน เมื่อถึงตัวกวาง อันโนก็โดดขึ้นคร่อม ไข่มืดบักลงไปที่หัวใจกวาง

ตามตัวของอันโนมีรอยสักเป็นรูปต่างๆทั่วตัว แม้กระทั่งฝ่าเท้าก็มีรูปแสดงการไล่สัตว์ ส่วนที่หลังก็มีรูปคนกำลังพุ่งหอกไปที่กวาง แล้วก็ยังมีรูปของอันโนเป็นเครื่องหมายแสดงความร่าเริงและมีชัยชนะ

วันหนึ่งขณะที่อันโนกำลังไล่สัตว์อยู่ในนามาลิงใกล้ๆกับที่ที่ตนเกิด อันโนก็ได้ยินเสียงผู้หญิงคนหนึ่งพูดว่า “นี่แม่ของเจ้านะ”

“ลูกจำเสียงแม่ได้” อันโนพูด “แต่ว่าแม่อยู่ที่ไหนละ ลูกมองไม่เห็นตัว”

“ถ้าอยากจะได้เห็นแม่ ทั้งๆที่ยังอยู่ในโลกนี้ละก็” โตโมเงาพูด “ให้เพื่อนเขาช่วยทำให้ลูกคงรูปอยู่ตลอดกาลซิ”

“ทำอย่างไรนะแม่” อันโนถามอย่างกระตือรือร้น

“ให้เพื่อนเขาไปเก็บใบชาบูตบิตที่บนพืชทะเลชนิดหนึ่งมา” โตโมเงาอธิบาย “เอามาต้ม แล้วเอาน้ำมาดื่ม ส่วนใบก็นำมาถูตัว เสร็จแล้วก็ให้เขาใช้ใบไม้อย่างเดียวกันนั้นมาห่อหุ้มตัวลูกไว้แล้วจับลูกไปนั่งที่ในถ้ำใกล้เคียง”

อันโนทำตามคำแนะนำของบิดาทุกอย่าง คือให้เพื่อน ๒ คนไปหาใบชาบูตบิตมา แล้วก็ต้มอยู่นาน จึงนำน้ำมาดื่ม ส่วนใบที่ต้มแล้วเพื่อนก็นำมาถูตัวให้ แล้วก็นำมาห่อหุ้มตัว พาไปนั่งในถ้ำใกล้เคียง

เวลาล่วงไปนานวันเข้า ร่างนั้นก็แข็งแกร่งเข้าๆ จนกระทั่งแข็งแรงเหมือนหิน และก็ไม่ผุพัง ร่างนั้นได้กลายเป็นศพอาบยาไปแล้ว และกล่าวว่า คนในกลุ่มอีโกรอดก็เก็บร่างคนตายไว้ด้วยวิธีเดียวกัน โดยใช้ใบชาบูตบิตนวดตัว และห่อหุ้มตัวไว้ *

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ไกรยงใหญ่ (ตอนที่ ๒) นิทานอาฟริกา

ครั้งก่อนได้เล่าถึงสัตว์เล็กผู้มีสติปัญญาอันได้แก่เต่าที่สามารถทำให้สัตว์ที่ใหญ่กว่าคือช้างกับแรดน้ำยอมรับว่าช้างใหญ่เสมอตนจนนับเป็นเพื่อนกันได้ ครั้นนี้เป็นเรื่องสัตว์เล็กกับสัตว์ใหญ่อีกคือไกรกับช้าง และออกจะเป็นธรรมชาติที่ตัวเล็กชอบทำใหญ่ ไกรก็เช่นเดียวกัน ออกจะขบคิดว่าตัวยิ่งใหญ่ไม่ได้ จนถึงกับต้องการแข่งขันกัน ดังเรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วในอาณาจักรแห่งสัตว์ ได้มีข้อโต้แย้งกันระหว่างช้างกับไกร ช้างเคยได้รับการยกย่องจากใครต่อใครมานานมาแล้วว่า เป็นสัตว์แข็งแรงที่สุด มีอำนาจยิ่งใหญ่ที่สุด แต่อยู่มาวันหนึ่งช้างอดทนที่ใจไม่ได้ ในเมื่อมีการชุมนุมสัตว์ทั้งหลายในอาณาจักรแล้วอยู่ไกรก็โคดขึ้นมาถามว่า

“นี่แน่ะ ช้างเพื่อนยาก” พุดแล้วก็โก่งคอขึ้นเสียทีหนึ่ง แล้วก็พุดต่อไปอีกว่า “เจ้าคิดว่าเพราะตัวเจ้าใหญ่หึมา เจ้าจึงมีสิทธิได้ชื่อว่า เป็นสัตว์ที่แข็งแรงที่สุดใหญ่ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาสัตว์ทั้งหลายกระนั้นหรือ แท้ที่จริงเจ้าน่ะตัวใหญ่เสียเปล่า แต่เหอะทะงุ่มง่ามไม่รู้จักใช้เรี่ยวแรงที่เทพเจ้าประทานมาให้”

“หนอยแน่ะ เจ้าไกร” ช้างคำรามอย่างเคืองขึ้น “บังอาจมาว่าข้า ถ้าข้าไม่ใช่สัตว์ที่แข็งแรงที่สุด

ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาสัตว์ทั้งหลายแล้ว ช่วยบอกหน่อยเถอะว่าใครเป็นผู้แข็งแรงกว่าข้า ยิ่งใหญ่กว่าข้า ข้าอยากรู้อยากเจอเขาจริง”

“ข้าไม่ได้พูดถึงขนาดหรอก” ไกรตอบ “ข้าพูดถึงอำนาจกับความเข้มแข็ง ขนาดจะมีประโยชน์อะไร ถ้าหากไม่มีอำนาจ”

“จริงของเจ้า เจ้าไกร” ช้างพุด “ขนาดจะมีประโยชน์อะไร ถ้าหากไม่มีอำนาจ เจ้าพุดถูก แต่เจ้าก็ยังไม่ได้บอกข้าอยู่ดีนะแหละว่าใครเป็นผู้แข็งแรงที่สุด ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่สัตว์”

“ก็ข้านี่ไงละ” ไกรตอบพร้อมโก่งคอขึ้นแสดงความยิ่งใหญ่ พอได้ยินเช่นนั้นก็มีเสียงฮือฮาเอะอะวุ่นวายดังมาจากหมู่สัตว์ที่มาชุมนุมกัน บ้างก็รู้สึกขบขัน บ้างก็รำคาญเสียงคุยโวโอ้อวดของไกร ส่วนช้างนั้นยังคงเฉยอยู่ พอเสียงฮือฮาเงียบ

ลงแล้ว ช้างจึงค่อยๆ ลุกขึ้นแล้วก็ตะบึงวงอันใหญ่หึมาช้าๆ ทำทางมีสง่าเยี่ยงราชา ช้างพุดว่า

“นี่แน่ะ เจ้าไกร เจ้าดูข้าให้ดีๆ นะ เพราะว่าเจ้าจะได้เห็นข้าผู้เป็นราชาแห่งป่า เป็นผู้แข็งแรงที่สุดตัวใหญ่ที่สุดในอาณาจักร เวลาข้าเดินไปไหนละก็ หนทางเป็นราบเรียบไปทีเดียวนะ ไกรๆ ก็รู้เห็นเป็นพยานได้ทั้งนั้นว่า ไม่มีอะไรเหลือขวางทางข้าได้ เพียงกระดิกวงของข้านิดเดียว ต้นปาล์มต้นโตๆ ก็ถอนรากถอนโคนล้มระเนระนาด แม้ป่าทึบแค่นี้ ข้าก็เหยียบให้ราบลงได้ แล้วจะมีสัตว์อื่นอีกหรือที่จะทำได้อย่างข้า”

มีเสียงไซโยโฮร้องรับรองถ้อยคำของช้าง ครั้นช้างนั่งลงแล้วไกรก็ลุกขึ้นพุดบ้างว่า

“เรี่ยวแรงอย่างว่านั้นนี่นั่นก็ว่าได้ประโยชน์หรือ (ต่อหน้า ๑๑๕)

ใครยิ่งใหญ่ - ต่อจากหน้า ๕๓

ทำอะไรอะอะไรโครมครามฟาดคันไม้เหล็กเหลวอย่างไ้ๆนั้นนะ ได้ประโยชน์อะไร ใครๆเขามัวแต่เจียบบีบรวดเร็วปราดเปรียว ไปไหนไม่มีร่องรอยให้เห็น ไม่เช่นนั้นจะซุ่มหรือย่องไปดักจับเหยื่อได้อย่างไร ข้านี้แหละแข็งแกร่งที่สุดในบรรดาสัตว์มีชีวิตทั้งหลาย เพราะว่าข้าสามารถปลุกให้คนตื่นจากหลับได้ ไม่ว่าจะทำลายสัตว์แก่ไหน ข้ายังทำอะไรที่มหัศจรรย์ได้ยิ่งกว่านั้นอีก แม้แต่จะให้ปลุกคนตายให้ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาก็ได้ ถ้าข้าอยากจะทำ ข้าเป็นเทพเจ้าที่สามารถเรียกดวงตะวันให้มาสู่โลกได้ด้วยเสียงอันดังของข้า ข้าเป็นผู้พิทักษ์รักษาและเป็นผู้ร้องเรียกแสงแห่งดวงตะวัน”

ไก่พูดจบก็นั่งลง ที่ประชุมเงยบกริบ ในที่สุดเต่าก็พูดขึ้นว่า “ถ้าอย่างนั้นเราจัดให้แข่งกันดีไหม เราจะเป็นผู้ตัดสินเองว่าใครเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกนี้” ที่ประชุมสัตว์เห็นชอบด้วย ทั้งข้างกับไก่ก็ยอมตกลงทำตามข้อเสนอแนะของเต่า ดังนั้นจึงกำหนดวันแข่งขันขึ้นอีกสองสามวันต่อมา

ครั้นถึงวันกำหนดนัด สัตว์ทั้งปวงก็ได้มาชุมนุมกันในปีเพื่อตัดสินว่าใครแข็งแกร่งกว่ากัน ต่างตกลงให้ช้างประลองกำลังก่อน สภาของสัตว์ได้กำหนดที่ในปีทับให้ช้างเข้าไปจัดการลากกลางให้เป็นหนทาง ครู่เดียวก็ปรากฏฝูงกลิ้งเต็มไปหมดจนไม่เห็นตัวช้างคันไม้ กิ่งไม้ ตลอดจนก้อนดิน

ก้อนหินกระเด็นขึ้น ไปสูงเหนือฝุ่นที่ฟุ้งกลับคลบ เตี้ยงไม้หักดังโพงผางองค่นึงนำสฟิงก์

ป่าตอนที่สภาของสัตว์กำหนดให้ช้างไปแสดงฝีมือนี้ บังเอิญเต็มไปด้วยแมลงตัวเล็กๆตั้งเป็นหมื่นๆ แสนๆ เมื่อช้างเข้าไปทำลายไม้ในปีเสียงดังน่ากลัว บรรดาแมลงเหล่านั้นต่างก็ตระหนกตกใจบินหนีกันว่อนเพื่อเอาตัวรอด แต่หนี

ไปไหนจะปลอดภัยเท่าบินไปเกาะที่ตัวช้าง ดังนั้นยิ่งช้างอาละวาดฟาดคันไม้ล้มครืนครืนไปนานเท่าใด ตัวช้างก็ยิ่งหนักลงๆ เท่านั้น ทั้งนี้เพราะน้ำหนักของตัวแมลงที่บินไปเกาะที่ตัวช้างนับหมื่นนับแสน แต่ช้างหาได้รู้ตัวไม่ เพราะฝูงกลิ้งคลบจนไม่เห็นอะไรอย่างหนึ่งกับช้างมุงอยู่กับการแข่งขันอีกอย่างหนึ่ง รู้สึกแต่เพียงว่าตัวหนัก→

ลง ๆ จนในที่สุดก็เหนื่อยสิ้นเรี่ยว
สิ้นแรง ทั้งยังหนักเนื้อหนักตัว ช่าง
เลยเลิกบุกป่าทางทาง สัมผัสตัวงนอน
ไม่ช้าก็หลับไป

ฝ่ายไก่ได้เฝ้าดูช้างอยู่ตลอด
เวลา ครั้นเห็นช้างก็แข่งขันของตน
นอนหลับ ไก่ก็บินมาเกาะที่ตัวช้าง
แล้วก็ตั้งหน้าจิกตัวแมลงที่เกาะที่ตัว
ช้างทีละตัวๆ แต่ก็ไม่ทันได้จิกกิน
ทุกตัว เพราะพวกแมลงเหล่านั้น
เมื่อเห็นช้างหยุดบุกป่า และงนอน
แผ่เข้านั้นแล้ว ต่างก็บินกลับไปยัง
ที่อยู่ของตน ไก่จึงค่อยๆ ละเลียดจิก
แมลงเท่าที่คงเหลืออยู่ที่ตัวช้าง จน
กระทั่งตัวช้างเกลี้ยงเกลามากไม่มีแมลง
เหลืออยู่เลย

ช้างงนอนหลับไปนานเท่าไรก็

ไม่มีใครกำหนดได้ แต่เมื่อช้าง
ตกใจตื่นขึ้น ก็แลเห็นตัวเอง
ห้อมล้อมด้วยพวกสัตว์สารพัดที่ต่าง
ก็หัวเราะด้วยความขบขันบ้าง
เย้ยหยันบ้าง ส่วนที่ที่ถูกกำหนดให้
ไปบุกตะลุยกลางดินหมากรากไม้
นั้นก็ยังไม่เสร็จ แล้วยังมีไก่ก็
แข่งขันของตนเกาะอยู่บนหลัง ปาก
ก็จิกหลังตนอยู่ตลอดเวลา ช้างรีบ
หลุดลุกขึ้น เมื่อลุกขึ้นได้แล้วก็อด
แปลกใจไม่ได้ที่ตัวเบาลงไป แต่
ช้างก็มีได้หยุดไถ่ครวญว่าตัวเบา
เพราะเหตุใด กลับไปเข้าใจเสียว่าที่
ตัวของตัวเบาลงไปเป็นเพราะไก่ก็
แข่งขันจิกเนื้อของตนกินไปทีละ
น้อยๆ จึงเกิดความกลัวจับหัวใจ รีบ
ผลุนผลันเดินเข้าป่าไป ก่อนจะผละ

ไปได้ตะโกนลั่นว่า

“ไม่อยู่แล้ว อยู่ให้ไถ่มาจิก
เนื้อกินละซี” ต่อไปข้างหน้าเข้าไม่มี
วันแข่งขันกับพวกเจ้าหрок พวก
เจ้าเล่นไม่ซื่อ ปลอ่ยให้ไถ่มาจิก
เนื้อข้ากิน”

การแข่งขันก็เลยต้องยุติลง นับ
แต่วันนั้นเป็นต้นมา ช้างก็เลยอยู่แต่
ในป่าลึกๆ ให้ไกลจากเสียงขันของ
ไก่ ส่วนไก่นั้นถึงแม้สภาพของสัตว์
จะไม่ได้ประกาศว่าเป็นสัตว์ที่
แข็งแรงที่สุดยิ่งใหญ่ที่สุด ก็อดคุยโอ
ยตัวเองไม่ได้ และนับแต่นั้นมา
ไก่ทั้งหลายก็ถือว่า ตัวเองเป็นสัตว์
ที่มีอำนาจมีความสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุด
สามารถเอาชนะช้างได้

✱

ทุ่งหญ้าสีน้ำตาลเงิน - ต่อจากหน้า ๒๔

“ไม่เคย เขาวัวมันไกลพอคุด อาบัสสิ เอามาไปบอย
เอาหนึ่งตัวไปขาย”

“พ่อก็เหมือนกัน”

“เขาเอาไปทำไมละ”

“ไม่รู้สิ พ่อว่าเขาต้องการมาก”

“พ่อเอ็งเอาไปขายให้ใคร”

“ก็พวกพ่อค้าที่นั่นแหละ มีคนรับซื้อราคาดี”

“อาบัสสิเอาไปขายให้ใครที่มาแหละ เขารวยมาก เขา
เอาไปขายในเมืองต่ออีกที่หนึ่ง” ตูรูตักก้วงและล้มตัว
ลงนอน

แสงแดดอุ่นสาดจับใบไม้ที่ร่วงหล่นเป็นสีเหลืองทอง
มาวเฮอร์ก็ก่ายหน้าผาก เขายังมองเห็นท้องฟ้าสีคราม
และเหยี่ยวบินวน มาวก็คิดถึงบ้าน และการไปข่มขืนไก่ป่า
ที่นั่น มันจะมีที่สวดยๆ อย่างนี้ไหมนะ มาวรู้สึก
กระอักกระอ่วนใจ คิดถึงเมื่อเวลาที่พ่อทำเสียงคอดไก่
ขามันแหละ ที่พวกแม่ไก่มันพากัน ปลอ่ยให้เจ้าไก่ตัวผู้
หองอบเหงา และมันจะหลงคิดว่า เสียงเป่าปากเป็นเสียง
“คอดๆๆ” นั่นคือเสียงของไก่ตัวเมียผู้เปลี่ยวเปลี่ยวใจ

เดินออกมาหาไก่ และมันก็ตีบักสืบๆ ลงมาจากยอดเขา...
ใกล้เข้ามา... ใกล้เข้ามา เราพากันแอบซ่อนอยู่อย่าง
ระทึกใจ มาวจะได้เป็นคนอยู่ข้างหน้า นั่นเป็นสิ่งที่พ่อ
บอกให้ทำ พอมันเข้ามาใกล้มากพ่อก็จะหยุดคอด และ
ขณะที่เจ้าไก่ตัวผู้กำลังงู้งางส่งเสียงกับเสียงหยอกเอนที่
หายเงียบไปนั้น แน่ละ มันหมุนตัวสายตาไปมา... หาง
ของมันยาว เหลืองสลบดำ บักมันแดงแซมเขียวจัด มัน
ขันอย่างกึกก้องมาวเฮอร์แล้วแล้วอีก เขาเฝ้าอย่างดี
ก่อนที่จะถลันไถ และไก่ขางามจะล้มลงคืนบักๆ เลือด
สาดกระเจา

ทุกสิ่งจบลง เราจะรีบวิ่งเข้าตะครุบ และถอนขน
อย่างคันทอง เขาคนที่สวดยที่สุดมาประดับหมวก และเดิน
ทางไปยังเขาลูกต่อไป ซอกซอนไปตามหลืบหลืบ เสาหา
แหล่งพำนักของมัน มองอย่างละเอียดลออ ตามคงไม้
กริมที่ร่มเย็น ที่พวกตัวเมียมักหลบมานอน มองหารอย
เท้าที่มันเคยเหยียบไว้ มองหารอยของมันเป็นตามคาบ ว่า
ใหม่หรือเก่า สองข้างเป็นสันคอดขั้วมีป่าไผ่ปะปนไม้
หลากหลาย และเมื่อหิวกระหายน้ำดื่ม ก็เสาะหาชุดคู้→

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ใครยิ่งใหญ่ (ตอนที่ ๓) นิทานอาฟริกา

เล่าไปสองตอนถึงผู้ยิ่งใหญ่ที่เป็นสัตว์เล็ก และคิดว่าตนสามารถเอาชนะสัตว์ใหญ่ได้ ตอนนี้เป็นสัตว์เล็กด้วยกันก็อกระด้างกับเต่า กระด้างได้ชื่อว่า เป็นสัตว์เจ้าเล่ห์เพทุบายอย่างยิ่ง โดยเฉพาะกระด้างในอาฟริกา แม้กระนั้นก็ยังแพ้เต่าจนได้ จนเต่าอ้างตนเองได้ว่าตนยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่กว่ากระด้างผู้เจ้าเล่ห์เสียอีก ดังเรื่องเล่าว่า

กระด้างผู้แสนจะเจ้าเล่ห์ทุกกล่าวถึงนี้ ครั้งหนึ่งได้ไปอาศัยอยู่กับเลียงผา และวันหนึ่งกระด้างได้พูดแก่เลียงผาว่า

“ไปไกลคราดดิน ปลูกถั่วไว้กินดีไหม”

เลียงผาเห็นชอบด้วย ทั้งสองจึงออกไปหาที่ช่วยกันตากกลางไกลคราดแล้วก็หว่านถั่ว ไม่ช้าถั่วก็ขึ้นงอกงาม กระด้างก็แนะนำให้แบ่งที่ดินให้เป็นสัดส่วน ส่วนหนึ่งเป็นของกระด้าง อีกส่วนหนึ่งเป็นของเลียงผา แต่การแบ่งที่ไว้เป็นสัดส่วนก็ไม่สู้ได้ผลนัก เพราะปรากฏว่าเลียงผาขโมยถั่วของกระด้างกิน กระด้างก็ขโมยถั่วของเลียงผากิน แต่สรุปแล้วกระด้างขโมยถั่วของเลียงผากินมากกว่า

วันหนึ่งกระด้างเอาธนูไปดักไว้โน้นไว้ เมื่อเลียงผาเข้าไปกินถั่วในไร่ของกระด้าง ขาก็ไปติดแล้ว

เข้า เมื่อกระด้างเดินออกไปไว้ในตอนเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ได้ไปแลเห็นเลียงผาติดธนูอยู่ กระด้างก็พูดขึ้นว่า

“อ้าวเจ้าเลียงผานั่นเองละหรือ ข้าจับตัวได้แล้ว เจ้าไม่สมควรถูกฆ่าตายหรือนี่”

“อย่า อย่า” เลียงผาร้องห้ามเสียงหลง “ปล่อยข้าไปเถอะ ปล่อยข้ากลับไปบ้าน แล้วข้าจะให้เสียมแก่เจ้าเล่มหนึ่ง”

กระด้างอยากได้เสียม จึงปล่อยเลียงผาไป เมื่อได้เสียมแล้วก็ไปจัดแจงเก็บเกี่ยวถั่วทั้งหมดในไร่ของตน แล้วมัดห่อเตรียมออกเดินทาง ก่อนไป กระด้างพูดแก่เลียงผาว่า

“ลาก่อนละเจ้าเลียงผา ข้าอยู่กับเจ้าอีกต่อไปไม่ได้แล้ว เจ้านั้นหน้าซื่อใจคด”

กระด้างเดินทางไปไม่ช้าก็ได้

มาพบจะกวอดตัวหนึ่ง นอนอยู่ที่ขอบสระแห่งหนึ่ง สระนั้นเป็นของหัวหน้าสำหรับไว้ใช้สอย หัวหน้าต้องหายามาเผ่า เพื่อก่อจับตัวว่าใครจะเป็นผู้มาก่อความ มาทวงน้ำให้ขุนอยู่เรื่อยๆ และขามานั้นก็จะกวอด กระด้างถามจะกวอดว่า “นี่แน่เจ้าจะกวอด เจ้าม้าทำอะไรอยู่ที่นี่นะ”

“ข้าเป็นขามคอยเผ่าสระน้ำแห่งนี้ คอยดูว่าใครเป็นผู้มาก่อความของหัวหน้าข้าให้ขุน”

“โอ้เอ๋ย เรื่องแค่นี้ก็ไม่ว่า ข้ารู้แล้วข้าจะบอกให้” กระด้างพูด “แต่จะไปขุดดินและไกลคราดที่ดินทำไร่กันเถอะ”

“ข้าจะทำได้อย่างไร” จะกวอดร้องค้าน “ข้าขึ้นด้วยขาหลังได้เมื่อไรเล่า จะได้ใช้ขาน้ำจับเสียม”

(อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

ทำให้เป็นนิสัยว่าจะต้องมีขวดน้ำติดตัวไปทุกแห่ง จะทุนสตางค์ซื้อน้ำอัดลมหรือโอเลี้ยงไปได้มาก ทั้งปลอดภัยและไม่เสียสตางค์ หาขวดแบบๆจากแนบเนียนเพื่อติดตัวไปได้ง่าย ทำให้เป็นนิสัยตั้งแต่เด็กก็ดี โด้นเป็นกรรณใหม่จะได้เลิกขายในสิ่งที่ไม่ควรขาย อย่างห่วยๆมใส่ น้ำใส่อาหารไปกินกลางวันยังทำงาน

พ่อแม่ให้สตางค์ลูกไปโรงเรียน ให้แล้วแล้วก็ไม่รู้ว่าลูกใช้สตางค์ซื้ออะไรกินบ้าง ตามโรงเรียนหลายแห่ง มีคนขายของล้อใจเด็กชนิดน่ารักและเป็นพิษเป็นภัย ได้แก่ ลูกอมรสฉุนฉาด ขนมน้ำตาลไม่น่าไวใจ แมลงวันตอมหึ่ง แม้แต่แบ้งชบน้ำตาลที่ทำเหมือนช็อกโกแลต ชาดอันยังมาขาย โฆษณาทางโทรทัศน์ เด็กเห็นและฟังแล้วก็คิดหุตุดตา คิดว่ากินแล้วจะสติโตแข็งแรงเหมือนเด็กที่โฆษณา ไม่ว่าที่ใด ผู้มีรายได้น้อยเสียเปรียบรับเคราะห์มากกว่าเพื่อน

เช้าวันหนึ่ง เดินออกกำลังผ่านหน้าโรงเรียนเด็กเล็ก เห็นเด็กตามถนนกินขนมอยู่ด้วยกัน อายุราว ๑-๔ ขวบ คนที่หนึ่งดูดโอเลี้ยงในถุงพลาสติก คนที่สองกินเต้าหู้ และคนที่สามคุ้ยน้ำข้าว รากาหนึ่งบาทเท่ากันทุกรายการ แต่คนที่สองฉลาดกว่าเพื่อนในการใช้เงินหนึ่งบาทซื้อของกิน ถึงเวลาที่จะช่วยกันสอนให้ทุกคนรู้จักเปรียบเทียบค่าของเงินกับสิ่งที่ได้ตอบแทนมาไม่ใช่แต่เรื่องกิน แต่กับทุกเรื่อง

เคยกินน้ำพริกกับปลาทุ เป็นของพื้นบ้านราคาเขาเดี๋ยวนี้ไม่ใช่ของถูก จะมีขี้ดว่ากินปลาทุกับน้ำพริกอยู่ไม่ได้ ปลาทุตัวละสามบาท เสียหัวเสียก้างเสียข้าง ได้

เนื้อนิดเดียว เปลี่ยนเป็นปลาอื่น ถึงไม่เคยกินก็ควรลอง ปลาโอราคาถูกกว่าเพื่อน ใต้เนื้อเป็นบัก คนไม่ชอบกิน เพราะไม่เคยลองกิน และบักใจว่าของถูกไม่ใช่ของดี

หาของอื่นที่ถูกกว่ามาแทนของราคาแพงที่เคยซื้อติดผักโขมกัละ ๑ บาท คั้นทำแกงจืดหมัสน้ำใส่ตั้งถ้วย อร่อยกว่าผักกาดขาวกิโลกรัมละ ๑๐ บาทที่เคยกิน ถั่วถั่วเตากิโลกรัมละ ๑๘ บาท ราคาขึ้นๆลงๆ แต่ไม่เคยราคาดูกเหมือนถั่วฝักยาวซึ่งกิโลกรัมละ ๔-๖ บาท เรื่องอะไรจะกินถั่วถั่วเตา

เห็นมาที่ได้นั้น ทว่าระหว่างรบ้านกับถนนมีนิดเดียว ยังปลูกผักไว้กินได้ นโยบายทำสวนครัวควรได้รับการฟื้นฟูอีกครั้ง ไม่มัวแต่ซื้อเขากินเพราะเห็นแก่ความสะดวกสบายทำเดี๋ยว

เรื่องการเงิน ให้ประหยัดอย่างไรก็ต้องซื้อวันยังค่ำ ไม่เหมือนเรื่องแต่งตัว ไม่ซื้อหาใหม่ก็ไม่เดือดร้อนเพียงสู้กับความอยากให้ได้ ไม่รับชวนชวนสนองให้ ที่มีใช้กันอยู่แต่ก็เหลือเพื่อคุ้มไปกว่าหนึ่งปี คนมีขี้ดเลสคนจน คนมีกินอะไร คนจนไม่มีโอกาสเห็น นอกจากจะเห็นเพราะแพร่ภาพ แต่คนมีแต่งตัวอย่างไร คนจนเห็นด้วยตา เห็นแล้วก็เกิดความอยากจะแต่งตัวให้ได้ อย่างนั้นบ้าง ความฟุ้งเฟ้อเป็นโรคติดคออย่างหนึ่ง ขามของแพงจะให้รัดแต่เข็มขัดไม่ได้ผล ต้องรัดใจก่อนเป็นปฐม การจัดงานสนุกสนานฟุ้งเฟ้อทั้งหลาย ไม่ใช่แค่สะเทือนกระเป๋ไปทั่วกัน ยังสะเทือนใจคนที่ขาดแคลนด้วย

*

ใครยิ่งใหญ่ - ต่อจากหน้า ๒๗

“ไม่เป็นไรหรอกเรื่องนั้นนะ” กระด่ำพูด “มาทางนี้เถอะ ข้าจะเอาเสียมผูกกับหางเจ้า แล้วเจ้าก็จะขุดได้อย่างสวยงามไปเสียอีก”

พูดแล้วกระด่ำก็จัดแจงเอาเสียมผูกเข้ากับหางจะกวอด กรันผูกแล้วจะกวอดก็เลื่อนไหลไปไหนไม่ได้ ส่วนกระด่ำก็วิ่งกลับไป

สระน้ำ ลงไปคืบน้ำเสียมเต็มอ้อม กว่า จะคืบได้อ้อม กระด่ำก็กวอนน้ำจนชุ่มฉ่ำ เสร็จแล้วก็เดินไปที่ไร่นา ผูกเสียมไว้กับหางจะกวอด และไปเห็นว่าที่นั่นเป็นไร่วลิสงอยู่แล้ว กระด่ำก็ขมำกินถั่วเสียมจนอ้อมแปลก กินเสร็จก็เดินมาที่จะกวอด แล้วร้องตะโกนขึ้นว่า

“โอโฮ กองทัพ กองทัพ กองทัพ ได้เดินผ่านตำบลนี้ไปแล้ว ข้าได้ยินว่าพวกทหารในกองทัพได้ทำให้น้ำในสระนาของเจ้าขุ่นด้วยแล้วยังเหยียบย่ำทำลายไร่วลิสงเสียหมดเกลี้ยงไปหมดอีกด้วย”

“แกมค้ำ” จะท้าวร้องอย่างคั่นคั่นคักใจ “ข้าหลบไปไหน→

ไม่ได้”

“แกก็ได้ แต่ต้องมีเงื่อนไขว่า เจ้าต้องไม่ไปกล่าวโทษข้า หว่าข้า ไปกวนน้ำของนายเจ้าให้ขุ่น”

“แต่ใครบอกเจ้าเล่าว่า มีทหาร ในกองทัพทำเรื่องเดือดร้อนเสียหาย แก่นายข้า” จะกวาดถาม

“อย่าถามให้มากเรื่องนักเลย นะ” กระต่ายเอ็ดตะโร “ถ้าเจ้า ตกลง ข้าจะแก้มัดเอาเสียมออก ให้เจ้า”

“ตกลง ตกลง” จะกวาดตอบ ตกลงอย่างเต็มใจ “ข้าจะไม่ถาม อะไรอีกแล้ว เอาเสียมออกให้ข้า ที่เถอะ ข้าเจ็บเต็มที่แล้ว”

“ฟังนะ ก่อนอื่นข้าจะไปตักน้ำ มาให้เจ้า เจ้าคงจะหิวน้ำ” กระต่าย พุด

“โอ๊ย ไม่หิวหรอก ปล่อยข้า ไปเร็วๆดีกว่า”

“ถ้าไม่หิวก็แล้วไป ถ้าอย่างนั้น ข้าไม่แก้เสียมออกจากหางของเจ้า ละ”

“อ้าวแล้วกัน” จะกวาดร้อง ด้วยความผิดหวัง “ถ้าอย่างนั้นจะให้หิวก็หิว เอาไปตักน้ำมาเร็วๆ เข้าเถอะ”

กระต่ายวิ่งไปที่หมู่บ้านที่จะกวาด อยู่ ไปได้ขวิดไม้มาใบหนึ่ง กระต่าย ก็ใช้ขวิดนั้นตักน้ำดื่ม ดื่มไปตักน้ำ ไปจนน้ำกลับขุ่นอีก แล้วก็ตักน้ำไป ฝากจะกวาด บอกจะกวาดว่า “เจ้าต้อง สัญญาว่า ถ้ามีใครถามเจ้าว่า ใครทำน้ำขุ่น เจ้าอย่าบอกว่าข้าทำ นะ ถ้าเจ้าไม่สัญญา ข้าไม่แก้เสียม จากหางเจ้าจริงๆด้วย”

“เถอะนะ ข้าให้สัญญา”

เมื่อจะกวาดรับปากเช่นนั้นแล้ว เจ้ากระต่ายตัวร้ายก็ไปเรียกหัวหน้า ทั้งหลายอันได้แก่ช้างจำโจลง สิงโต จำฝูง และหัวหน้าสัตว์อื่นๆมาชุมนุม กันแล้วบอกว่า “ข้าจับตัวได้แล้วว่า ใครทำน้ำขุ่น” สัตว์เหล่านั้นหันไป ถามจะกวาดว่า “ใครทำ” จะกวาด จำใจต้องรับว่า “ข้าทำเอง” กระต่าย ก็พุดเสริมออกมาว่า “จริงด้วย ข้า พบเจ้านักล่ากวนน้ำให้ขุ่นอยู่ที่เดียว ข้าเลยจับตัวเอาเสียมผูกหางเอาไว้ มันเลยหนีไปไหนไม่ได้”

จำโจลงจำฝูงเหล่านั้นพากัน แสดงความยินดีและขอบใจกระต่าย สัตว์เหล่านั้นพุดว่า “เจ้าฉลาดมาก กระต่าย ที่จับตัวผู้ที่กวนน้ำให้ขุ่น ได้” พุดแล้วก็มาจะกวาดตายไปต่อ หน้า แต่เจ้ากระต่ายผู้แสนร้ายหาได้ รู้สึกเวทนาสงสารจะกวาดผู้ไร้ความ พิศไม่ ฉวยเสียมได้ก็ออกเดินทาง ต่อไป และก็ได้ไปเที่ยวหาเลี้ยงผา ตั้วที่เคยกบหากันมา และก็ได้ไป เห็นเลี้ยงผา ทำหน้าที่เป็นยามเฝ้า สระน้ำอีกแห่งหนึ่ง เพื่อคอยระวัง ดูแลไม่ให้ใครเข้ามาใกล้สระน้ำ เกรงน้ำจะขุ่น กระต่ายหิวน้ำมาก หาน้ำที่ไหนดื่มไม่ได้ จึงเดินเร่เข้าไปหาเลี้ยงผา ถามว่า “เลี้ยงผา เพื่อนยาก มาทำอะไรอยู่แถบขอบ สระน้ำเล่า”

“มาเฝ้าสระให้หัวหน้า”

“เฝ้าอยู่ทั้งวันทั้งคืนแบบนี้ไม่ ชาติต้องผอมเหลือแต่กระดูกแล้วก็อด ตายเป็นแน่ ฟังนะเลี้ยงผา ข้าว่าเรา มาช่วยกันทำไร่ปลูกพืชผลอะไรไว้

กินดีกว่า ถึงเวลาข้าอยากหามากแพง เราจะได้มีอะไรกิน” กระต่ายพุด เลี้ยงผาก็ตอบตกลงว่า “ไปก็ไป”

กระต่ายส่งเสียมให้เลี้ยงผาบอก ให้เลี้ยงผาขุดดิน เลี้ยงผาก็ตอบอย่าง จะกวาดว่า “ขุดด้วยขาหลังไม่ได้ จะได้เอาเสียมผูกไว้กับขาน้ำ”

“ไหน ขุดขาน้ำมาดูซิ” กระต่ายพุด “ข้าจะเอาเสียมผูกกับ ขาเจ้า เจ้าจะได้ขุดได้สะดวกๆ”

เลี้ยงผาก็ทำตาม แต่ลองดู เท้าไรๆก็ทำไม่ได้ กระต่ายก็พุดว่า “ไม่เป็นไรๆ คอยเดี๋ยว” แล้ว กระต่ายก็วิ่งไปที่สระน้ำ ลงไปกิน น้ำเสียเต็มอิ่ม แล้วก็กวนน้ำเสียขุ่น คลุ้งด้วย แล้วยังไปหาน้ำเต้าแห่ง มาตักน้ำไว้ แล้วเอาไปช้อนไว้ใน ห่มไม้ เสร็จแล้วก็กลับมาหาเลี้ยงผา ร้องถามว่า

“เลี้ยงผา ขุดไปได้บ้างหรือยัง อ้าว ยังไม่ได้ขุดอีกหรือ”

“ยังเลย ขุดไม่ได้” เลี้ยงผา ตอบ

“เจ้าเชื่อไหมว่าได้มีทหารทั้ง กองทัพผ่านมาทางนี้ แล้วก็กวนน้ำ ในสระจนขุ่นหมด”

“ไม่รู้ซิ จริงหรือ แก่เสียมออก จากข้าเถอะ กระต่าย”

“ไม่แก๊ จนกว่าเจ้าจะสาบาน ว่า ที่ข้าพูดนั้นเป็นความจริง”

“เออ จริงก็จริง แก่เสียมออก จากข้าข้าก่อนเถอะนะ”

กระต่ายวิ่งไปเอน้ำเต้าแห่งที่ ใส่ น้ำไว้ เอาไปให้เลี้ยงผาดื่มน้ำ และให้เลี้ยงผารับปากว่าจะสาธภาพ ว่าตนเป็นผู้ทำให้น้ำขุ่น เลี้ยงผาก็

รับปาก กระต่ายก็นำความไปบอก
หัวหน้าคือสัตว์จำฝูงทั้งหลาย สัตว์
เหล่านั้นรู้เข้าเลยฆ่าเลี้ยงผาตาย

กระต่ายอ้อมอ้อมใจในการ
กระทำของตน รีบเก็บเสบียงเดินทาง
ต่อไป และก็ได้มาพบเต่าเผ่ายูที่
ขอบสระอีกแห่งหนึ่ง กระต่ายร้อง
ทักเต่าขึ้นว่า

“เต่าเอ๊ย ทำอะไรอยู่ที่นั่นนะ
เดี๋ยวก็ได้หิวตายหอรอก ไปขุดดิน
ทำไรกับข้าดีกว่า ข้ามีเสบียง”

“ข้าจะไปขุดอะไรได้” เต่าพูด
“ข้าหาสนออกอย่างนี้”

“จะไปยากอะไร ข้าจะทำให้
เจ้าดูว่าทำอะไร” กระต่ายพูด

“โอ๊ยไม่ต้อง ขอบใจแล้ว ไม่
ต้องหอรอก”

“ถ้าอย่างนั้น เราไปถอนมันเทศ
ของหมูป่ากินกันดีไหมล่ะ”

“ไม่ไปหอรอก” เต่าตอบอย่าง
ไม่มีเยื่อใย “ข้าไม่ชอบลักเล็กขโมย
น้อย”

แต่แล้วต่อมาเต่าคงจะรู้สึกหิว
จึงยอมตกลง และไปถอนมันเทศ
ของหมูป่า เต่ากับกระต่ายช่วยกัน
ตัดไฟด้วยหญ้าแห้งในพุ่มไม้ แล้ว
ก็เผามันกิน ระหว่างนั้นกระต่ายพูด
ขึ้นว่า

“เต่าเพื่อนยาก เจ้าไปลอง
มองๆดูซิว่า เจ้าของไรเจ้าอยู่
ที่ไหน อย่าให้เจ้าจับเราไปได้เทียว
นา”

“ก็ได้ แต่ต้องไปด้วยกัน เจ้า
ไปทางหนึ่ง เราไปทางหนึ่ง”

พูดแล้วทั้งเต่ากับกระต่ายก็ออก

ไปด้อมๆมองๆๆ แต่เมื่อกระต่ายให้
หลังไปแล้ว แทนที่เต่าจะไปตาม
ทางที่ตกลงกัน เต่ากลับคลานเข้าไป
ในกระสอบของกระต่าย ไม่ช้า
กระต่ายก็กลับมาจัดแจงถอนมันเทศ
บรรจุกระสอบจนเต็ม แล้วก็เหวี่ยง
กระสอบขึ้นบ่าแบกวิ่งไปให้พ้น
สายตาเจ้าของไร ปากก็ร้องตะโกน
ขึ้นว่า “เฮ้ เต่า ระวังนะ เขาจะมา
จับเจ้าแล้ว ข้าไปละนะ”

พูดแล้วก็วิ่งอย่างเต็มที่ที่สุดจะ
วิ่งได้ เพื่อไม่ให้เจ้าของไรจับได้
แต่เต่าหาได้เดือดร้อนแต่อย่างใดไม่
กลับนอนกินมันเทศของกระต่าย
สบายใจ ก้อยๆเลือกหัวใหญ่ๆดีๆกิน
ก่อน หมดแล้วก็กินหัวเล็กๆต่อจน
กระทั่งหมดเกลี้ยง เต่าอ้อมเสียจนเรือ
ออกมา พอดีตอนนั้นกระต่ายทั้ง
เหนื่อยทั้งหิว ก็วางกระสอบลง ตน
เองก็ลงนั่งพักที่ใต้ร่มไม้ แล้วก็วิ่ง
ไปในกระสอบ คลำดูนึกว่าเป็นมัน
หัวใหญ่ ก็ดีใจจึงออกมาจากกระสอบ
แต่แทนที่จะเป็นมันเทศ กลับกลายเป็น
เต่าไป กระต่ายเห็นเช่นนั้นก็
ร้องออกมาด้วยความโมโห “นั่นเจ้า
เองหอรอกหรือเต่า” พูดแล้วก็จับเต่า
โยนลงไปในพุ่มไม้ เต่ารีบหนีไปโดย
เร็วที่สุดที่จะเร็วได้ พร้อมกับนั้นก็
อดภาควมใจไม่ได้ว่าตนยังใหญ่กว่า
กระต่ายผู้เจ้าเล่ห์แล้ว แก่แก่น
กระต่ายแทนเพื่อนสัตว์ทั้งสองนั้น
ได้ ปลอ่ยให้กระต่ายควรวนคว่ำด้วย
ความเสียดายมันเทศกับเสียรู้เต่า
ไหนจะเสียมันเทศ ไหนจะต้องแบก
เต่ามาตังไกล อะไรก็ไม่ได้กิน *

ความรู้สึกที่คุณ ไม่จำเป็นต้องมี

ในระหว่างมีรอบเดือน คุณผู้หญิง
จำนวนมากพบว่า ตัวเองเหนื่อย-
หน่าย หงุดหงิดง่าย และอ่อนเพลีย
ผิดปกติ ความรู้สึกเหล่านี้ ผู้หญิง
ส่วนมากคิดเสียว่า เป็นปรากฏ-
การณ์ธรรมชาติ ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง
ได้

แต่ก็มีผู้หญิงจำนวน ไม่น้อยที่ไม่คิด
เช่นนั้น เพราะเธอมีสิ่งที่จะช่วยเธอ
ได้ คือ แบรินด ยอดชุปไก่ เธอ
ทราบดีว่า แบรินด ยอดชุปไก่เป็น
อาหารบำรุง ที่จะช่วยชดเชยสิ่งที่
เธอสูญเสียไป ในช่วงเวลาของรอบ
เดือนนั้นได้

เมื่อได้ลอง คุณจะรู้ว่า แบรินด
อาจช่วยคุณได้เช่นกัน

**แบรินด
ยอดชุปไก่**

บรรจบ พันธุมเมธา

นิทานนานาชาติ

แม่เลี้ยงลูก (นิทานญี่ปุ่น)

เรื่องผี เรื่องยักษ์ เรื่องจำแลงแปลงตัว ฯลฯ เหล่านี้เป็นเรื่องชวนสนใจไม่ว่าแก่ชนชาติไหน คนญี่ปุ่นก็คงชอบเรื่องเหล่านี้จึงมีเรื่องเล่าแปลกๆ เรื่องหนึ่งเป็นเรื่องผีตายแล้วแต่ยังสามารถเลี้ยงลูกใหม่ชั่วคราวได้ ดังที่ชาร์ด เอ็ม คอร์ดสัน เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านญี่ปุ่น เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ที่เมืองยะสุหะระ ยังมีร้านขายลูกกวาดและขนมหวานอยู่ร้านหนึ่ง คืนวันหนึ่งดึกแล้วราวเที่ยงคืน เจ้าของร้านสะดุ้งตื่นเพราะมีเสียงเคาะประตูหน้าร้าน เมื่อลุกไปเปิดประตูดู ก็ปรากฏมีหญิงสาวคนหนึ่งถลันเข้ามาในร้าน ผู้หญิงคนนั้นยังสาวอยู่มาก แต่ว่าผมเผ้าสยายขรุขระ รังไร สวมเสื้อสีขาว อุ่มเด็กแดงๆ มาด้วย เมื่อเห็นเจ้าของร้านมองตนอย่างแปลกใจ หญิงสาวก็ใช้นิ้วมือเสกผมอย่างเก๋เจิน พลาบบอกเจ้าของร้านว่าอยากได้อะเมะ (คือลูกกวาดอย่างหนึ่ง) พุดแล้วก็ส่งเงินให้ เจ้าของร้านอดทนงสงสัยไม่ได้ แต่ก็มิได้พูดจาว่าอะไรหยาบอะเมะเสียบบั่ส่งให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวกล่าวขอบอกขอบใจแล้วก็ออกจากร้านไป

คืนวันรุ่งขึ้นและคืนวันอื่นๆ หลังจากนั้นก็อีกหลายคืน หญิงสาว

ก็ได้มาซื้ออะเมะเช่นเดียวกันนั้นด้วยราคาเท่ากันทุกคืน นับเป็นเรื่องแปลกสำหรับเจ้าของร้านอย่างยิ่ง วันหนึ่งเจ้าของร้านลูกกวาดได้พบคนคุ้นเคยเก่าแก่เข้าคนหนึ่ง เป็นช่างเขียน เจ้าของร้านจึงเล่าเรื่องหญิงสาวอุมลูกมาซื้ออะเมะที่ร้านตนตอนดึกๆ แทบทุกคืนให้ฟัง ช่างเขียนฟังแล้วก็พลอยรู้สึกงุนงงสงสัยไปด้วย จึงขออนุญาตเจ้าของร้านเข้าไปพุกที่ร้านในคืนวันนั้น เพื่อสังเกตการ เจ้าของร้านก็ยอมอนุญาต

ตอนค่ำวันนั้นช่างเขียนก็ได้เตรียมกระดาซาวาดเขียนและพู่กันพร้อมด้วยเหล้ากับข้าวปลาอาหารตรงไปยังร้านขายลูกกวาด แล้วก็ชวนเจ้าของร้านกินอาหารและดื่มเหล้าด้วยกัน กินไปดื่มไปแล้วก็ยกกันไปจนกระทั่งถึงเที่ยงคืน ทันใดนั้นก็มึนเสียงเคาะประตู เจ้าของร้านหันมาบู้บี้แก่ช่างเขียน ให้หลบไป

ทางหลังร้าน และเมื่อเปิดประตูออกก็ปรากฏร่างหญิงสาวอุมลูกมาซื้ออะเมะอย่างเคย และขณะที่เจ้าของร้านสาละวนเอาอะเมะเสียบไม้ให้หญิงสาว ช่างเขียนก็ถือโอกาสวาดภาพหญิงสาวกับลูกเอาไว้

ยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งอยู่ในเมืองยะสุหะระ คืนวันนั้นเองชายหนุ่มไปดื่มเหล้าที่ร้านเหล้าจนกระทั่งมึน ถึงตอนเที่ยงคืน จึงเดินกลับบ้าน ขณะเดินไปตามถนนที่เปลี่ยวเหงาหนึ่ง ชายหนุ่มก็ร้องเพลงเบาๆ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเด็กร้องอยู่ข้างหลัง จึงหยุดยืนนิ่งเพื่อฟังดูว่าเสียงเด็กร้องมาจากไหน เพราะจะมีใครในโลกนี้ที่จะอุมเด็กผ่านมาตามทางที่เปลี่ยวเช่นนั้นในยามดึกเช่นนั้นด้วย ถ้าเป็นกันอุมเด็กมาก็ดี จะได้เดินไปด้วยกัน คิดดังนั้นแล้วชายหนุ่มก็หยุดยืนคอยอยู่ข้างทาง ขณะนั้นเสียงเด็กร้องก็ดังใกล้เข้ามา ชายหนุ่มจึงหันไป

(อ่านต่อหน้า ๑๐๕)

บัญญัติกันนั้นไปวางไว้ตรงหน้าเขา ออเขาเสียหน่อยว่า
“ช่วยทำให้หน่อยนะจ๊ะ สวัสดิ์ ทรัพย์ เป็นอะไรไม่รู้
วันนี้เหนื่อยจัง คงเป็นเพราะเมื่อวานนี้ขี้บรอยู่ในเมือง
หลวงทั้งวันละมัง ช่วยทำให้หน่อยนะจ๊ะ...นะจ๊ะ...น่า...”

แล้วเคลือบก็หยิบหนังสือออกมาอ่านอย่าง
แสนสบายอยู่ใกล้ๆเขา

เขานั่งทำบัญชีไป พร้อมกับปราศรัยกับเคลือบไปด้วย

“อ้อม...ว้าวมันกินแค่หญ้า ทำมันทำประโยชน์
ให้ผมมากกว่าคุณ”

“ก็ ‘คุณ’ ถนนกินข้าวสำหรับเดียวกับท่านนะซี

เจ้าคะ”

เขาหัวเราะ ไม่เดินเหมือนเคลือบหรือก๊ะ นั่งทำ
บัญชีจนเสร็จ

“เจ็บบ่” เคลือบถามเขานะคะ

“ทำไมต้องเจ็บบ่ล่ะ”

“ก็เจ้าของลามันโดนลาเตะเอาตังสองจังนะซี”

เคลือบกำลังหัวเราะอย่างดังนะคะ (ก็หัวเราะที่หลัง)

เมื่อไหร่หัวหน้าจะไปเที่ยวเอควาดอร์ เคลือบกำลัง

คอยคะ

เคลือบเอง

แม่ผเลี้ยงลูก - ต่อจากหน้า ๒๙

มองทางเสียงที่ได้ยินดังมา ก็แลเห็น
หญิงสาวคนหนึ่งสวมเสื้อขาว ผม
สยายขลุ่ยร้องอุ้มเด็กที่กำลังร้องไห้จ้า
เดินมา เมื่อเดินเข้ามาใกล้ ชายหนุ่ม
ก็เห็นเป็นคนเร่ร่อนๆ นุ่งเอง เห็นแล้ว
อดนึกอัสรรยใจไม่ได้ว่า ผู้หญิง
คนหนึ่งช่างเก่งกระไรหนอ เดินมาล้าพัง
ได้ แล้วก็อดอยากรู้ไม่ได้ว่า หญิงนั้น
จะเดินไปไหน มองดูเห็นมุ่งตรงไป
ยังเมืองหะซิริที่ตนอยู่ จึงเดินตาม
ไปบ้าง จะตามไปเพราะอยากรู้เอง
หรือด้วยเสน่หานางจึงให้อยากตาม
ไปก็ไม่อาจบอกได้แน่ เมื่อตามไป
ติดๆ ก็เห็นหญิงสาวเดินไปยังป่าช้า
โคกจิในเมื่องนั้น ก่อนเข้าไปหญิง
สาวหันมาขมกับชายหนุ่ม แต่ยังไม่
ทันที่หญิงสาวจะเข้าไปในป่าช้า ก็
ปรากฏมีแสงไฟแจ่มจ้าขึ้น และมี
หมอกควันตามมา แล้วหญิงสาวก็
หายเข้าไปในหมอกควันนั้น และ
ชายหนุ่มก็สิ้นสติอยู่ตรงนั้นเอง
เช้าวันรุ่งขึ้นมีพระในวัดใกล้เคียงมา
แลเห็นเจ้าจึงจัดการพาชายหนุ่ม
กลับไปบ้าน

ในเมืองหะซิริตนเอง ได้มี
ภรรยาชาวากคนหนึ่งเกิดตายไปโดย
ปัจจุบันทันด่วน ทั้งๆที่ลูกในท้องจวน
จะครบกำหนดคลอดอยู่แล้ว สาม
และญาติก็ได้จัดทำพิธีให้ถึง ๔๘ คืน
และปรากฏว่าชนม ๔๘ ก่อนที่ได้นำ
มาเช่นคนตายวางอยู่บนโต๊ะที่มีบาย
ชื้อคนตายอยู่ในศาลเจ้า ได้หายไป
หมดสิ้นโดยไม่มีร่องรอย ผู้คนรู้เข้า
ต่างพากันสงสัย และได้ไปตรวจ
ขวงซุ่ย ก็ได้เห็นมีรูใหญ่ขุดใหม่ๆ
ใกล้ขวงซุ่ยนั้น บรรดาญาติคนตาย
ปรึกษารื้อกันว่าจะทำอย่างไร
ดี ในที่สุดก็ตกลงใจว่าจะเปิด
ขวงซุ่ยออกดูต่อหน้าเจ้าหน้าที่ของ
หมู่บ้าน

เมื่อจัดการเปิดขวงซุ่ยแล้วก็ได้
เปิดหีบศพดู และก็ได้เห็นร่างศพ
นั้นดสดเหมือนกับเพิ่งตายลงไป
ใหม่ๆ และที่แปลกจนเหลือจะเชื่ออีก
คือ ศพนั้นทอดยาวแรกเกิดไว้ด้วย
ทารกนั้นอ้วนจ้ำม่ำยังมีชีวิตอยู่
ปากก็เฝ้าแต่เลียขนมที่ถลออยู่ ผู้คน
ที่ชุมนุมกันอยู่ในที่นั้นถึงกับ

ตกตะลึงจั้งจั้ง เมื่อค่อยได้สติ
ก็เข้าใจได้ว่า ศพนั้นได้คลอดลูก
ออกมา เมื่อทำพิธีศพและเก็บศพ
ในขวงซุ่ยแล้ว แต่เหตุใดทารกนั้น
ยังมีชีวิตอยู่ได้นั้นสันาสสงสัย

บรรดาญาติผู้ตายพยายามจะ
ตั้งร่างทารกนั้นออกมาจากอ้อมอก
แม่ แต่ทำอย่างไรก็ไม่เป็นผล เพราะ
ศพไม่ยอมคลายมือปล่อยเด็กออก
ญาติพี่น้องปรึกษารื้อกันแล้วก็ได้
ให้คนไปหาหญิงแม่ลูกอ่อนมา
คนหนึ่ง ให้หญิงนั้นเปิดอกและพูด
แก่ศพว่า “ขำมันมให้ลูกนางกิน
นางอย่าห่วงเลย ข้าจะเลี้ยงลูกของ
นางให้เป็นอย่างดี ขอให้นางมอบลูก
ไว้แก่ข้าก็แล้วกัน”

ได้ยินเช่นนั้นศพก็คลาย
วงแขน ปล่อยเด็กออกมาจาก
อ้อมอกอด และคนทั้งหลายก็ได้เห็น
ชนมที่หายไปจากศาลเจ้าก็บะเมะ
เสียบไม้ ๖ อัน อยู่ในโลงศพด้วย
ทุกคนจึงได้รู้ว่าหญิงผู้ตายได้ไปนำ
ชนมเหล่านั้นมาเลี้ยงลูกของตน
นั่นเอง ทารกนั้นจึงได้ยังมีชีวิตอยู่ได้

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

กุญแจไขทะเลสาบ (นิทานจีน)

ความเชื่อเรื่องพระขามังกร ซึ่งพระขามังกรมีปรากฏในนิทานจีนหลายต่อหลายเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับน้ำกับฝน เรื่องนี้กล่าวถึงเช่นเดียวกัน ดังที่โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ดเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของจีน ดังนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ที่หมู่บ้านไผ่หลัวเซิงเขาหม่าเออร์ซาน มีชาวบ้านสองคนพ่อลูก หากินทางตัดไม้ไผ่มาทำไม้กวาดขาย อยู่มาวันหนึ่งที่แถบนั้นเกิดแห้งแล้งจนทำอะไรได้อาณาไม่ได้อ ได้รับความเดือดร้อนทุกข์ยากไปตามๆกัน ส่วนสองพ่อลูกนั้นไม่สู้จะเดือดร้อนนัก เพราะไม้ไผ่ยังมีอยู่บนเขา ถึงเวลาก็ขึ้นไปบนภูเขาตัดไม้ไผ่ วันหนึ่งเมื่อลูกสาวชายนันตัดไม้ไผ่ได้มากมายแล้วก็ไปเดินเล่นพักผ่อนที่โคนไม้ก็ได้พบทะเลสาบแห่งหนึ่ง น้ำใสเห็นเป็นเงาระยับ เมื่อเข้าไปใกล้ ก็เห็นน้ำนั้นใสจริงๆ ไม่มีใบไม้หล่นลงไปให้เห็นแม้แต่สักใบหนึ่ง ทั้งนี้เพราะไม่ว่าใบไม้หล่นจากต้นไม้รอบๆ ทะเลสาบลงมาในน้ำ เมื่อใดก็ตาม เมื่อนั้นจะมีห่านป่าตัวใหญ่มาเก็บเอาใบไม้ลงไปทะเลสาบนั้นจึงเรียกว่าทะเลสาบห่านป่า

หญิงสาวดีใจอย่างซึ้งที่ได้พบทะเลสาบ จึงรีบแบกไม้ไผ่กลับบ้านในวันรุ่งขึ้นก็จัดแจงคว่ำขวานติดมือมาด้วยเล่มหนึ่ง แล้วก็ไปด้อมๆมองๆดูตามทะเลสาบว่าจะมีที่ใดที่จะขุดทำทางระบายน้ำจากทะเลสาบมาสู่ไร่นาของชนในหมู่บ้านนั้นได้ หญิงสาวพยายามเดินจนรอบทะเลสาบสิ้นเวลาไปตั้งครึ่งก่อนวัน จึงได้มาเห็นว่า ถึงแม้ทะเลสาบนั้นจะล้อมรอบด้วยภูเขาใหญ่ๆ ป่าไม้หนาทึบ แต่ก็ยังมีอยู่แห่งหนึ่งซึ่งเป็นก้อนหินมีลักษณะเป็นประตูกั้นทะเลสาบนั้นไว้ หญิงสาวจึงลงจอดจะคอยชานานพยายามจะเปิดประตูนั้น แต่ทำอย่างไรก็เปิดไม่ออก เมื่อเหนื่อยเข้าจึงต้องหยุดหาที่นั่งพัก หญิงสาวนั่งพักได้ครู่หนึ่งก็คิดพลางคิดแล้วคิดว่าควรจะหาวิธีใด ที่โคนนั้นห่านป่าก็ได้ตรงเข้ามาหา แล้วพูดว่า

“สาวน้อย อย่าไปพยายาม

เปิดเลย ต้องไปหากุญแจทองมาไขทะเลสาบห่านป่า ถึงจะเปิดออก”

แต่จะไปหากุญแจทองได้อย่างไรได้จากไหนเล่า ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะอ้าปากถามห่านป่าดั่งว่านั้น ห่านป่าก็หายไปแล้ว หญิงสาวจึงลุกเดินไปตามชายน้ำจนถึงป่าสน บนต้นสนต้นหนึ่งในบ้านนั้น มีนกแก้วเกาะอยู่ ๓ ตัว หญิงสาวจึงถามนกแก้วว่า

“นกแก้วจ้านกแก้ว ข้าจะไปหากุญแจทองได้ที่ไหน”

นกแก้วก็ตอบว่า “สาวน้อยสาวน้อย ต้องไปหาธิดาองค์ที่สามของพระขามังกร”

หญิงสาวก็เดินต่อไปอีก คราวนี้เพื่อจะค้นหาธิดาองค์ที่ ๓ ของพระขามังกร เมื่อเดินมาถึงป่าสนอีกแห่งหนึ่ง ก็ได้เห็นนกยูงตัวหนึ่งจับอยู่บนต้นสน หญิงสาวจึงร้องถามไปว่า

(อ่านต่อหน้า ๑๐๖)

อีกหลายประเทศก็ห้ามเช่นเดียวกัน

พูดอย่างนี้ ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องเอาอย่างเขา แต่หมายความว่าเขากำหนดกฎเกณฑ์มากกว่าเราที่จะป้องกัน ไม่ให้เกิดภาวะคลื่นอากาศเป็นพิษหรือคลื่นอากาศเสื่อมโทรม เพราะเขาควบคุมคุณภาพและมาตรฐานของรายการและการโฆษณากันอย่างจริงจัง ไม่เห็นเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือปล่อยอะไรก็ได้

เมื่อเรารู้ว่า ในอเมริกามีละครเชิงขู่เรื่องยาวทางทีวี สมาคมและองค์การต่างๆหลายสิบแห่งถึงกับเคลื่อนไหวประท้วงกันเป็นการใหญ่ ออกมาไปทั่วประเทศ

ที่พูดมาทั้งหมดนี้เป็นทรรศนะของผู้ชายครึๆ คนหนึ่ง ที่ไม่อยากเห็นรายการและโฆษณาปลุกเร้าทางวิทยุและโทรทัศน์ จะมีผู้เห็นด้วยบ้างหรือไม่ก็สุดแต่อัธยาศัยของแต่ละท่านเทอญ*

ว่าด้วยเอกลักษณ์ของสุทหล่อ - ต่อจากหน้า ๒๔

มองแล้วแปลกตาเหมือนพวกอุกฉกรรจ์โจรสลัด!! ส่วนผมนั่นเล่า ผู้ชายก็มีแบบผมที่เปลี่ยนไปได้เช่นเดียวกับผู้หญิง ผมปลอมมีขายอยู่ดาษดื่น มีเงินจะอย่างไร จะเอาแบบไหน ไม่ว่ายาวว่าสั้น เปลี่ยนสักยังได้ เหมาะสำหรับคนที่เพิ่งสักใหม่หรือท่านที่ไว้ผมเป็นอย่างไร

พอจะพูดได้เต็มปากว่า เรื่องการแต่งตัวแล้วสมัย

นี้ผู้ชายผู้หญิงแต่งตัว (สำหรับคนข้างแต่ง ชอบแต่ง และมีทรัพย์สินพอจะจัดหาแต่ง) ก้าวหน้าพอๆกัน นั่นแหละ มีหน้าซ้ำ เสื้อผ้าสมัยใหม่ยังใช้ได้ทั้งสองเพศเสียด้วย เรียกว่าใครใคร่แต่ง...แต่ง คนไทยจะอย่าง ก้าวไปกับแฟชั่นสมัยนั้นแหละ

*

กัญญาใบทะเลสาบ - ต่อจากหน้า ๒๗

“นกยูงจำ นกยูง ข้าจะไปหาธิดาองค์ที่ ๓ ของพระยามังกรได้ที่ไหน”

นกยูงก็ตอบว่า “สาวน้อย ไปที่หุบเขาทางภูเขาด้านใต้สิ แล้วจะได้เจอ” พูดแล้วนกยูงก็บินไปทางด้านใต้ ไปจับที่ต้นอบเชย หญิงสาวก็เดินตามนกยูงไป แต่เมื่อมาถึงต้นอบเชย ก็หาไม่เห็นธิดาพระยามังกรไม่ นกยูงก็ร้องบอกอีกว่า

“สาวน้อย สาวน้อย ธิดาองค์ที่สามของพระยามังกรชอบเพลงนางร้องเพลงอย่างที่คุณสาวบ้านเขาร้องกันสิ ธิดาพระยามังกรอาจมาปรากฏกายก็ได้ล่ะ” พูดแล้วนกยูงก็บินไป

หญิงสาวจึงร้องเพลง วันแรกร้องเพลงเกี่ยวกับบุษหิมะบนภูเขา แต่ก็ยังไม่เห็นร่างของธิดาพระยา

มังกร วันที่สองหญิงสาวก็ร้องเพลงอีก คราวนี้เป็นเพลงใบหญ้าเขียวในทะเลสาบ แต่ธิดาพระยามังกรก็ยังไม่มาให้เห็น ครั้นวันที่สามหญิงสาวก็ร้องเพลงอีกเพลงหนึ่ง เป็นเพลงบรรยายถึงดอกไม้บานบนภูเขา หญิงสาวร้องเพลงอยู่ช้านานจนกระทั่งตะวันลับเหลี่ยมเขาจึงได้ผล ก็ปรากฏร่างธิดาพระยามังกร ผุดขึ้นมาจากทะเลสาบ

ที่จริงพระยามังกรได้ทรงวางกฎไว้ว่าผู้ใดก็ตามในวังของพระองค์ จะขึ้นมาชมมนุษย์โลกไม่ได้ ถ้ายังไม่ได้รับอนุญาต แต่ธิดาองค์ที่สามนี้โปรดเพลงชาวบ้านอย่างเหลือเกิน เมื่อทรงฟังอยู่ได้ถึงวันที่ ๓ ก็ทรงทนต่อไปไม่ไหว จึงทรงแอบขึ้นมาเหนือน้ำ และได้ทอดพระเนตรเห็นหญิงสาวกำลังร้องเพลง และ

หญิงนั้นร้องได้ไพเราะยิ่งกว่าองค์เองเสียอีก ธิดาพระยามังกรโปรดเพลงที่หญิงสาวร้องยิ่งนัก ครัสตมหญิงสาวว่า

“นางเป็นลูกใครนะ อยู่ที่ไหน ทำไมถึงมาร้องเพลงที่นี่ได้ทุกวัน”

“ข้าพระองค์เป็นคนหมู่บ้านไผ่หลวงเชิงเขาหม่าเออร์ซาน ที่มานี้ก็เพื่อมาหาคุณแจทองไปไขประตูหินปล่อยน้ำในทะเลสาบหาน้ำไปช่วยชาวไร่ชาวนาที่ขาดน้ำทำไร่ทำนา”

ธิดาพระยามังกรนำพระทัยดีมีเมตตาจึงตรัสว่า “กัญญาแจทองอยู่ในกลังมหาสมบัติของพระยามังกร มีนกอินทรีใหญ่เฝ้าอยู่ นกอินทรีนั้นจะฆ่าทุกคนที่บังอาจเข้าไปในกลังมหาสมบัติ แม้พระยามังกรเองก็มิได้เว้น จะมีโอกาสเข้าไปในนั้น

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ลูกสาวเจ้าทะเล (นิทานแอลจีเรีย)

ได้เคยเล่านิทานเบงกอลเรื่องคนหัวเราะมีทับทิมร่วงออกมาจากปาก กรันร็อกให้กลับมีไข่มุกร่วงลงมาจากรัศมีตา ส่วนนิทานญี่ปุ่นก็มีคล้ายคลึงกัน คือเรื่องให้มีทับทิมออกมาจากรัศมีตา นอกจากนี้ก็ยังมีนิทานอาหรับที่เลียดไหลจากตัวคนแล้วกลายเป็นทับทิม นิทานแอลจีเรียที่จะเล่าต่อไปนี้ ก็เป็นทำนองเดียวกัน บิเตอร์ล์มเล่านิทานเรื่องนี้ไว้ในนิทานจากชายฝั่งบาร์เบอร์ ดังต่อไปนี้

นานมาแล้วนคร แอลเจียร์ เมืองหลวงของประเทศแอลจีเรียในอาฟริกาเหนือ ยังมีพ่อค้าผู้หนึ่งเป็นผู้โชคดี ในการค้าอย่างข้ง ไม่ว่าจะหยิบจับธุรกิจการค้าสิ่งใด ต้องมีกำไรมหาศาล จนกระทั่งร่ำรวยเป็นที่เลื่องลือ พ่อค้าผู้นี้มีลูกชายคนเดียวชื่ออับดุลลา เป็นชายหนุ่มผู้มั่งคั่งชาญฉลาด หน้าตาหล่อเหลามีเสน่ห์ที่สำคัญคือเป็นคนใจกว้างขวางไม่ว่าใครมาขอสิ่งใดอับดุลลาไม่เคยปฏิเสธเลย และอับดุลลาไม่โปรดปรานสิ่งใดเท่ากับการเลี้ยงเพื่อนตลอดจนเพื่อนของเพื่อน หรือแม้แต่คนแปลกหน้ามาจากต่างเมือง ถ้าได้มาถึงบ้านของอับดุลลาแล้วเป็นได้รับเลี้ยงไปด้วย เพราะฉะนั้นอับดุลลาจึงไม่ตกใจเลยถ้าจะมีแขกมากินข้าวด้วยนับเป็นร้อย และเขาก็จะต้องหาของอย่างดีที่สุดเท่าที่จะหาได้ในท้องตลาดมาเลี้ยงแขก ไม่

ว่าจะเป็นเนื้อ ไก่ ขนม หรือผลไม้ เรื่องราวถูกแพ่งไม่ต้องคำนึงถึงมีหน้าชาเมื่อกินเสร็จแล้วยังได้ของชำระวัดมีอีกกลับไปอีกด้วย อับดุลลาประพฤติอยู่เช่นนั้น ไม่กับกับล้มจมลงกับล้มละลาย แล้วอับดุลลาที่ยังไม่มีหัวการค้าอย่างพ่อของตนเสียอีกด้วย อับดุลลาจึงคิดจะใช้ ไม่เคยรู้ว่าจะหาเงินได้อย่างไร ถ้าจะอยู่ในนคร แอลเจียร์ต่อไป อับดุลลาก็ต้องอยู่อย่างยากซึ่งเหลือจะทนดูหน้าคนในเมืองได้ อับดุลลาจึงตัดสินใจขายบ้าน ช่างจัดแจงใช้หนี้สินทั้งหมด แล้วก็ขึ้นมาขยับไปตามฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน อับดุลลาขึ้นมาไปเรื่อยๆ โดยไม่มีจุดหมายว่าจะไปอยู่ที่ใด แต่ไม่ว่าจะไปไหนพบอะไร อับดุลลาที่พร้อมที่จะเผชิญอยู่แล้ว สุดแต่โชคชะตาจะเป็นไป

ครั้งแรกที่เผชิญหน้าอับดุลลาอยู่ก็คือบ่าทาบ อับดุลลาพยายามขมัว

ฝ่าเข้าไปพลงเหลียวซ้ายแลขวามองฝ่าลอดกั้งไม้ใบไม้อันหนาที่บ่มอึกกุ่มดบไว้แน่น เกรงจะมีสัตว์ร้ายซุ่มซ่อนอยู่ อับดุลลาเดินทางเข้าไปในป่าที่บ่มซำก็มาถึงที่เขื่อนโล่งเข้าแห่งหนึ่ง และภาพที่อับดุลลาแลเห็นอยู่ตรงหน้านั้น ทำให้ถึงกับตะลึงจ้งจ้ง ตกใจจนขนลุกชัน ภาพนั้นคือภาพผู้หญิงถูกมัดกับกิ่งไม้ห้อยหัวลงมา ขณะนั้นตายสนิทแล้ว

อับดุลลาลงจากหลังม้า แล้วแจ้งใจค่อยๆเดินตรงไปยังต้นไม้ที่เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆก็เห็นว่าผู้หญิงนั้นยังสาวและสวยเหลือเกิน ที่คอหญิงสาวนั้นถูกเชือกยังมีเลือดไหลหยดอยู่เลย และก็ปรากฏว่ามีอ่างตั้งอยู่ใบหนึ่งสำหรับรองเลือดที่หยดออกมาจากแผล และในอ่างนั้นมีเลือดหยดอยู่ ๓ หยด แต่น่ามหัศจรรย์ (อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

นะซี” ที่ปัดตอบ รดิดไฟแดงพอดี จึงมีโอกาสดอบ
ชาเลื่องคุณน้าองสาวทางกระจกบ้านเล็ก ก่อนจะกล่าว
ต่อไปว่า

“เขาวัวจะมาหาที่บ้านด้วยนะ ก่อนหน้านั้นก็เคย
โทมาหลายหน เพราะเขาอยู่กรม แต่ทำงานเกี่ยวข้องกับ
กับสำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติแห่งชาติอยู่ด้วย

เมื่อปีที่แล้วก็เห็นไปประชุมที่เวียนนา โอ.เอ.อี.เอ.อะไร
นั่นแหละ”

“ไม่จะไปทำไมนี่คะ” เทวินดาตอบไปอย่างนั้น
เอง ทั้งที่ใจเต้นแล้วกลับสงบลงในที่สุด ตามเปรยๆ
ไปว่า

“เขามีสักก้นแล้วละคะ” (อ่านต่อฉบับหน้า)

ลูกสาวเจ้าทะเล – ต่อจากหน้า ๒๗

อย่างขี้ที่เมื่ออัคคูลาก้มลงพิจารณา
คหยดเลือดในอ่างนั้น กลับปรากฏ
ว่าที่เข้าใจว่าเป็นเลือดคนนั้นแท้ที่จริง
เป็นทับทิม หาใช่เลือดไม่

อัคคูลาขี้นมือไปจะแฉะร่าง
หญิงสาวนั้น เพื่อให้แน่ใจว่า
หญิงสาวนั้นตายแน่แล้ว แต่มีอะไร
บางอย่างมาขึ้นทางขวางไว้ เหมือน
คังว่าหญิงสาวนั้นล่องไว้ด้วยกำแพง
ที่แลไม่เห็นตัว อัคคูลาจึงรีบห้อม
มาแล้วเหยียบทับทิมติดมือมาด้วย
เม็ดหนึ่ง ช้อนไว้ในผ้าโพกหัว
เพื่อจะได้พิสูจน์ว่าตัวเองไม่ได้ฝันไป
ต่อจากนั้นอัคคูลาก็ขี้นมาขึ้นต่อไป
จนกระทั่งในที่สุดมาถึงเมืองเมือง
หนึ่ง ซึ่งอัคคูลาไม่เคยรู้เคยเห็น
มาก่อน เมื่อเห็นว่าบ้านเมืองนั้นมี
ลูทางพอจะทำมาหากินได้ ก็เลย
จัดแจงเช่าร้านทำกิจการค้าด้วยเงิน
ที่เหลือจากการขายบ้านที่นคร
แอลเจียร์

ที่เมืองนี้สุดด้านทรงมีริดา
องค์หนึ่ง ซึ่งไม่แต่จะทรงโฉม
งดงามเป็นทเลื่องลือแล้ว ก็ยังทรง
ชำนาญในทางมายาสาตร์ และ
สามารถทำนายทายทักล่วงหน้า
รู้เหตุการณ์อนาคตได้เป็นอย่างดี
สุดด้านทรงมีข้อตกลงกับวิเชียร
อำมาตย์ผู้ใหญ่ของพระองค์ว่า ถ้า

เจ้าหญิง พระริดา พอพระทัย
พระองค์ก็จะทรงยกเจ้าหญิงให้เสก-
สมรสกับลูกชายวิเชียร ดังนั้น
วันหนึ่งสุดด้านก็โปรดให้เจ้าหญิง
เข้าเฝ้า สุดด้านตรัสว่า

“ลูกรัก ลูกคงจะรู้ดีอยู่แล้ว
นะว่า ลูกชายของวิเชียรหลงรักลูก
และอยากจะได้แต่งงานกับลูก พ่อก็
เต็มใจ แต่ทั้งนี้ก็ต้องแล้วแต่ลูกจะ
ตัดสินใจ”

“ลูกตอบทันทีไม่ได้ละพะคะ”
เจ้าหญิงทูลตอบ “เพราะคนที่จะมา
แต่งงานกับลูกจะต้องปฏิบัติตาม
เงื่อนไขที่ลูกกำหนดไว้ ไม่ว่าผู้นั้น
จะเป็นลูกชายวิเชียรหรือใครก็ตาม
ถ้าทำได้ตามนั้นลูกถึงจะแต่งงาน
ด้วย”

“เงื่อนไขมีอย่างไรละลูก”
สุดด้านตรัสถาม

“ข้อแรกคือผู้ชายที่มาขอ
แต่งงานกับลูก ต้องหาทับทิมมาให้
ได้ ๓ เม็ด ลูกจะทำเครื่องประดับ
หน้าผาก”

สุดด้านทรงพระสรวลตรัสว่า
“ลูกคงไม่ถือเป็นเรื่องเป็นจริงหรือ
นะ ลูกก็รู้ดีอยู่แล้วนั่นว่า ในบ้าน
เมืองของเรามีทับทิมที่ไหนกันเล่า”

“ลูกพูดจริงๆนะพะคะ” เจ้า-
หญิงทูลซ้ำ “ลูกจะแต่งงานกับคน

ที่หาทับทิมมาให้ลูกได้ ๓ เม็ด
เท่านั้น”

เมื่อวิเชียร ได้ยินเงื่อนไขที่
เจ้าหญิงตั้งขึ้นนี้ วิเชียรก็ทูลสุดด้าน
ว่า

“อย่าเพิ่งสิ้นหวังพะยะคะ ใน
บ้านในเมืองของเรานี้อาจมีคน
ต่างแดนที่มีทับทิมสามเม็ดนี้ก็
เป็นไปได้ ลองประกาศขุดเถิดพะยะคะ
ว่าถ้าผู้ใดมีทับทิม ๓ เม็ดนี้แล้วจะ
ได้รับรางวัลอย่างงาม”

สุดด้านทรงเห็นด้วยจึงโปรด
ให้คนไปตั้งขอร้องข่าวตามถนนใน
เมือง อัคคูลาได้ขี้นเข้าจึงนำ
ทับทิมที่ตนได้มาจากในป่าไปถวาย
สุดด้าน สุดด้านประทานทองให้สูง
หนึ่งเป็นรางวัล แล้วก็ประทาน
ทับทิมแก่เจ้าหญิง แต่เจ้าหญิงทรง
ขึ้นกราบว่า ทับทิมเม็ดเดียวไม่มี
ประโยชน์อะไร ต้องได้ ๓ เม็ด
สุดด้านตรัสว่า “จะไปหาทับทิม
ได้ที่ไหนอีกเล่าลูก ของมันหายาก
เหลือเกินนา”

“ใครที่หามาได้เม็ดหนึ่งแล้ว
ต้องหาอีก ๒ เม็ดได้ซะพะคะ” เจ้า-
หญิงตรัสอย่างเด็ดเดี่ยว และแม้
สุดด้านจะทรงขอร้องและอ้อนวอน
อย่างไรก็ตามให้รับทับทิมเม็ดนั้นไว้
แต่เจ้าหญิงก็ไม่ทรงรับ

เข้านุ่งขึ้นสุดด้านโปรดให้
หาอับดุลลามาเฝ้า และตรัสว่า

“ข้าต้องการทัณฑ์อีก ๒ เม็ด
มีแต่เจ้าเท่านั้นที่จะหามาให้ได้
ถ้าได้มาแล้วเจ้าอยากได้อะไร บอก
มาได้เลย แต่ถ้าไม่ได้มาละก็ เจ้า
จะต้องเสียหัวของเจ้าไปเทียวนะ”

“พะยะค่ะ” อับดุลลารับคำ
อย่างไม่สะทกสะท้าน

ต่อจากนั้นก็มาจัดแจงบัตร์น
แล้วขี่ม้าออกจากเมืองตรงไปยังป่า
ม้อถึ อคาบคุมไว้แน่น ตอนที่
อับดุลลามาถึงที่เตียนโล่งนั้น เป็น
เวลาใกล้จะค่ำอยู่แล้ว และถึงแม้ว่า
อับดุลลาก็จะแลเห็นในทันทีนั้นว่า
ศพหญิงสาวที่ถูกห้อยหัวอยู่กับกิ่งไม้
ยังคงอยู่เช่นนั้น แต่ก็ไม่ได้เข้าไป
ใกล้ ทั้งนี้เพราะเกิดมีแสงฟ้าแลบ
แวบวาบ แล้วก็มียักษ์ฟ้าถล่ม
กรนกรน และปรากฏมีชายคนหนึ่ง
ตัวเล็กๆ หน้าตาทำทางน่าเกลียด
น่ากลัว ใส่เสื้อคลุมสีดำกำลังยืนอยู่
ตรงข้างหน้า แต่ชายนั้นไม่เห็น
อับดุลลา อับดุลลาเลยรีบหลบเข้าไป
หลังต้นไม้ กอຍสงสัยเหตุนี้ว่าจะเกิด
อะไรขึ้น

ชายผู้นั้นเป็นผู้วิเศษ ได้
จัดแจงแก้มัดหญิงสาวลงจากกิ่งไม้
แล้ววางร่างนั้นลงบนพื้น แล้วก็
โบกมือเหนือบาตผลึกที่คอ หญิงสาว
ก็ฟื้นขึ้นมาในทันทีนั้น หญิงสาว
หลุดลุกขึ้น ร่างกายเป็นปกติ เลือด
ช้ำขึ้นไปตามแก้ม อับดุลลาเห็นว่า
หญิงสาวตอนนี้นสวยกว่าเก่าเป็น
อันมาก แต่แล้วก็ได้เห็นผู้วิเศษเง
แต่เหมือนดังว่าจะฟาดลงไป ผู้วิเศษ
ถามหญิงสาวว่า

“จะแต่งงานกับข้าไหม”

“ไม่” หญิงสาวตอบอย่าง
ห้าวหาญ “แม้ว่าเจ้าจะตัดคอข้าอีก
พันหน ข้าก็ไม่มีวันยอมแต่งงาน
กับเจ้า”

ได้ยินเช่นนั้น ผู้วิเศษก็ฟาด
แสลงไปที่บ่าหญิงสาว แล้วก็เงอะ
ฟาดลงไปอีก อับดุลลาผู้เฝ้าอยู่หลัง
ต้นไม้ เห็นแล้วทนอยู่ไม่ได้ รีบออก
มาจากที่ซ่อน ฟาดดาบลงไปที่คอผู้
วิเศษแล้วก็ตัดคอกองขากระดูกเดิน
หญิงสาวทั้งตกใจทั้งตั้งใจที่เห็นชายผู้
บุ่เข็ญตนถูกฆ่าตายไปแล้วต่อหน้า
ต่อตา จึงโผล่เข้าหาชายหนุ่ม กล่าว
ว่า

“ท่านช่วยชีวิตข้าไว้ ข้าขอ
เป็นทาสท่านไปตลอดชีวิต”

แล้วหญิงสาวก็เล่าให้อับดุลลา
ฟังว่า “ตัวข้ามีชื่อที่มีความหมาย
ว่าทัณฑ์ เป็นลูกสาวเจ้าทะเล
วันหนึ่งเมื่อข้ามาแล้ว ข้ากำลัง
นั่งเล่นอยู่ในอุทยานในวังของพ่อข้า
ได้ทะเลก็เกิดมีคลื่นใหญ่ขึ้นมาทันใด
เหมือนลมบ้าหมู แล้วตัวข้าก็ถูกพัด
พามาตกอยู่ในป่าเปลี่ยวแห่งหนึ่งแหละ
เจ้าผู้วิเศษนั้นมันขอร้องให้ข้า
แต่งงานกับมัน แต่ข้าไม่ยอม มันก็
เขียนคำสาป แล้วจับข้ามัดห้อยหัว
เชือดคอข้าจนกระทั่งเลือดตกลงมา
ในอ่างกลายเป็นทัณฑ์ นับแต่นั้น
มาพอมันกลับมาตอนกลางคืนทุกคืน
มันก็จะมาจับข้าให้พ้นคืนชีวิตขึ้นมา
แล้วมันก็เขียนคำสาปและเชือดคอข้า
อย่างที่ท่านเห็นนั้นแหละ แต่บัดนี้
ข้าเป็นอิสระแล้ว พ้นจากเป็นทาส
ของมันแล้ว”

“นางเป็นอิสระแล้ว ขอบุณ

พระอัลลาห์เถิด” อับดุลลาพูด “แต่
ว่าเมื่อนางเป็นอิสระเช่นนั้นแล้ว นาง
จะแต่งงานกับข้าไหม”

“ข้าไม่ขัดข้อง แต่ว่าข้าต้องมี
เสื่อแต่งงาน มีคนติดตาม” หญิง
สาวตอบ “ถ้าเช่นนั้นช่วยพาข้าไปที่
ชายทะเลหน่อยได้ไหม”

ดังนั้นอับดุลลาจึงอุ้มหญิงสาว
ขึ้นหลังม้า แล้วขี่ม้าพาไปยังชาย
ทะเล กว่าจะถึงชายทะเลฟ้าก็เกือบ
สว่าง หญิงสาวบอกอับดุลลาว่า “คอย
ข้าอยู่ตรงนั้นแหละ ข้าไปไม่นาน
หรอก” แล้วยังไม่ทันที่อับดุลลาจะ
อ้าปากเอ่ยทักท้วงว่าประการใด หญิง
สาวก็จมหายลงไปในน้ำ

อับดุลลาคอยอยู่ชายทะเลนั้น
เพียงไม่กี่ชั่วโมง แต่ก็ดูเหมือนตั้ง
หลายปี อับดุลลาเฝ้าจ้องไปที่น้ำอยู่
ตลอดเวลาจนปวดนัยน์ตา คอยหา
สิ่งมีชีวิตที่จะผุดขึ้นมาตามระลอก
คลื่น แต่แล้วก็หาเห็นสิ่งใดไม่นอก
จากแสงระยิบระยับของตะวันแรก
ขึ้นทองมาที่น้ำสาดมด แต่ในที่สุด
ก็ได้เห็นสิ่งหนึ่งเคลื่อนไหวอยู่แต่
ไกล เป็นจุดเล็กๆ แล้วค่อยใหญ่
ขึ้นๆ จนกระทั่งได้เห็นเป็นร่างคน
ร่างมาเคลื่อนไหวมาบนผิวน้ำตรงมายัง
อับดุลลาที่คอยอยู่ตรงริมฝั่ง

เมื่อกองทัพมานำกระบวนมาถึง
ชายฝั่ง อับดุลลาก็ก็นำเจ้าหญิง
ทัณฑ์ทรงเครื่องเจ้าสาวสวยงาม
ไปด้วยทองเลื่อมพราศ นังกานหาม
มีม่านบัง มีทาสตามมาด้วย ๖ คน มี
ทหารถือบั้งคุ้มกันมาด้วยจำนวนเท่า
กัน มีชายร่างสูงขี่ม้ายักษ์ข้างคาน
หามมาด้วย อับดุลลาคิดว่าชายนั้น
คงเป็นอำมาตย์ผู้ใหญ่ของเจ้าทะเล→

เพราะชาวนั้นพูดว่า

“เจ้านายของข้าส่งความ
ปรารภนาดีและความขอบคุณมายัง
ท่าน ท่านผู้ซึ่งสามารถพิชิตเจ้าผู้
วิเศษนั้นได้ และช่วยชีวิตริดา

เจ้าทะเลเจ้านายของข้าไว้ได้ ทั้งๆ
ที่คนอื่นทำไม่สำเร็จ บัดนี้เจ้าหญิง
เป็นของท่านตลอดไปแล้ว”

พูดแล้วอำมาตย์นั้นก็ลาจากไป
อับดุลลาห์เข้าไปแทนที่ แล้วก็พา

เจ้าสาวของตนไปยังบ้านที่อยู่ จัด
การแต่งงานและฉลองการแต่งงาน
อย่างมโหฬาร เลี้ยงกันตลอด ๗ วัน
๗ คืน

(ยังมีต่อ)

เมื่อกลายเป็นครู - ต่อจากหน้า ๒๖

แล้วก็ใช้เสียงตัวเองเป็นคนตรี

‘...ปะหลีลึง ปะลิลึง ปะลิลึง เก๊ะ...’

เสียง ‘เก๊ะ’ ข้างหลังนี้ ตามด้วยเสียงซ-ซ ลอด
ไรฟัน ฟังแล้วจก

“ครูอะ ชัมบ้าหน่ออะ...”

มีเสียงชวนอีกแล้ว ชัมบ้าก็ถือหัวหน้าเรียกว่า
แฉ่มบ้านั้นแหละนะกะ คำนี้ ตอนแรกเคลียก็เรียก
แฉ่มบ้า แต่โดนเด็กๆหัวร่อกันกึกๆ ชัมบ้า รุมบ้า ไม่
ใช่แฉ่มบ้า รุมบ้า หรือกะ เขาเป็นเจ้าของคำ ก็ต้อง
เรียกตามเขา

“ครูกรับ ลาชัมบ้า เอสตา อาเซียนโด ลาชัมบ้า
มาดุสีกราบ...”

แล้วเด็กๆก็หัวเราะกันกรันๆ เคลียก็เลยหยุดเดิน
ขึ้นหัวเราะกับเด็กๆอยู่ที่นอกรั้วโรงเรียนนั่นเอง

ที่เด็กๆตะโกนนั่น แปลว่า ลาชัมบ้ากำลังทำลา-
ชัมบ้าอยู่ เด็กๆล้อเคลียนะกะ เพราะวันแรกที่เคลียรู้จัก
พวกเขา เขาพูดประโยคนั้น แล้วเคลียก็ขยับงเป็นไก่ตา
เหล่ หน้าตาของเคลียคงน่าขำเสียจนเด็กต้องหัวเราะ

ลาชัมบ้าตัวแรก แปลว่า ผู้หญิงผมหยิกกะ ส่วน
ลาชัมบ้าตัวหลัง แปลว่าจังหวัดชัมบ้าของลาตินนั่นเอง

เมื่อเคลียอยู่เมืองไทย เคลียไม่เคยชอบเพลงลาติน
เพราะวงดนตรีที่เล่นเพลงพวกนี้ เขาเล่นหน่องๆแห้งๆ
ยังโง่งม กรันเคลียมาอยู่เมืองนี้ มารูจักคนลาติน รู้จัก
ความรู้สึกของเขบ้าง แม้จะเข้าไปไม่ถึงที่สุดทางก็ตาม
แต่มันก็ทำให้เคลียเข้าใจเพลงลาตินขึ้นเยอะ แล้วก็
ชอบมากอีกด้วยกะ เคลียทิ้งเหล่เกินที่เขาทำจังหวะ
ร้อนๆเหล่านั้นจนจากเนื้อเพลงที่เศร้าแสนเศร้า ซ้ำ
แสนซ้ำ และหวานแสนหวาน ฟังแล้วเหมือนนั่งกิน
ไอเล็งอยู่กลางแดดตอนเที่ยงเป้งของเมืองไทย ทั้ง

หวานทั้งเย็น ในขณะที่ร้อนจ๋า...

แล้วเคลียก็คิดมันเหลือหลาย เหมือนเคลียคิด
ไอเล็งหลังก่ายเตี้ยเส้นเล็กแห้งยังงัยยังงั้น

แล้วเดี๋ยวเคลียก็ลุกขึ้นเดินรำแล้วนะกะ ไม่ใช่
จังหวะนั้นมวตทั้งหลายที่เคลียเดินไม่เคยยอมเป็น แต่
เป็นจังหวะลาตินที่คนเป็นโรคหัวใจหรือความดันเดินไม่
ได้แน่ๆ แต่คนขาเป๋เดินได้แน่ แล้วได้อย่างง่ายดาย
เสียอีกด้วยสิคะ

“ครูชา หวัดดีค่า อัย...ครูคิดผมแล้ว มาดูกันร่ว
แหลม...สวขันตังเขอะเนอะครูชา...”

ยัง ‘ครูเคลีย’ ไม่ข้มแก้มแทบพัง ก็ไม่ใช่เคลีย
แล้วนะกะ

ทำให้หนักถึงสมัยที่เคลียยังเป็นนักเรียนมัธยม เคลีย
รักและติดใจครูบางท่านเอาอย่างมาก โดยเฉพาะครู
สอนภาษาอังกฤษ ท่านเป็นเจ้า ชันหม่อมเจ้า เราเรียก
ท่านว่า ‘ท่านหญิงนัง’ ท่านสวยมากที่สุดในสายตาเคลีย
เคลียเคยบอกท่านว่าท่าน “ทรงพระสว” แหลม...ท่าน
หัวเราะเสียหน้าแดงเลยนะกะ ท่านหญิงชอบมองเคลีย
ด้วยดวงตาวานๆใสๆน่ารัก ท่านมองเคลียเหมือนเคลีย
เป็นอะไรอย่างหนึ่งที่ทำให้ท่านขมอยู่ได้เรื่อยๆ แม้เวลา
เคลียจะแกล้งเกรไม่ทำการบ้าน ท่านก็ไม่เคยปรึษาคุ
เคลีย แต่มองเคลียเป็นเชิงน้อยใจ เคลียติดใจความ
เป็นผู้ดีของท่านเหลือเกิน

แม้เมื่อตอนเรียนมหาวิทยาลัย เคลียยังไม่เลิกนิสัย
ติดใจอาจารย์ แล้วจำเพาะจะต้องเป็นอาจารย์ภาษา
อังกฤษทุกที่ ทั้ง ‘อาจารย์จินต์’ ที่สอนได้เข้าใจทะลุปรุ-
โปร่ง กับ ‘อาจารย์พระองค์เปรมฯ’ ที่มีความสามารถ
พอๆกับความเป็นผู้ดีของท่านเลยนะกะ

เคลียคิดถึงครูและอาจารย์ของเคลียมาก โดย→

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

๑ ลูกสาวเจ้าทะเล นิทานแอลจีเรีย (ต่อ)

คราวที่แล้วเล่าถึงอับดุลลา ผู้ใช้จ่าข่ม เพื่อยจนต้นเนื้อ ประคำตัว ต้องขายบ้านออกเคิน ทางไปอยู่เมืองอื่น อับดุลลาข่มเข้าไปในป่าที่บ เมื่อมาถึงที่เตียน โลงกลางป่าได้เห็นหญิงสาวถูกผูก กับกิ่งไม้ห้อยหัวลง และคอก็ถูก เชือกมัดเลือดหยดอยู่ หญิงสาวนั้น คายแล้ว แต่เลือดที่หยดลงในอ่าง ที่มีผู้เอามารองไว้ กลายเป็นทับทิม ไป อับดุลลาจึงหยิบเอามาเม็ดหนึ่ง เพื่อให้แน่ใจว่าตนไม่ได้ฝันไป ครั้น มาตั้งบ้านเรือนอยู่ในเมืองเมืองหนึ่ง ทำมาค้าขาย เกิดสุลด่านเมืองนั้น จะทรงขริดาให้แต่งงานกับลูกชาย วิเชียร แต่เจ้าหญิงธิดาทรงตั้ง เงื่อนไขไว้ว่าจะแต่งงานกับผู้ที่หา ทับทิมมาให้ได้ ๓ เม็ด แม้สุลด่าน จะทรงบำวประกาศให้รางวัลแก่คน มีทับทิม และอับดุลลารู้เข้านามา ถวายแล้วก็ตามเจ้าหญิงก็ไม่ทรง ขอมรับทับทิมเพียงเม็ดเดียว สุลด่าน จึงต้องทรงสั่งให้อับดุลลาไปหามา ให้อีก ๒ เม็ด ถ้าหาไม่ได้จะต้องถูก คัดหัว อับดุลลาจึงข่มำตรงไปยัง

ที่เดิม และได้พบผู้วิเศษเงอแต่จะ ฟาดหญิงสาวที่ขณะนั้นมันจัดแจง ชุบให้ฟื้นขึ้นมาแล้ว เพราะหญิงสาว ปฏิเสธไม่ยอมแต่งงานด้วย อับดุลลา เห็นเช่นนั้นจึงออกมาจากที่ซ่อน ใช้ดาบฟันคอผู้วิเศษขาดกระดูก เค้น หญิงสาวจึงยอมตัวเป็นทาสอับดุลลา เมื่ออับดุลลาขอแต่งงานก็ไม่ขัดข้อง แต่ขอลกลับไปยังที่อยู่ใต้ทะเลเพื่อนำ เครื่องแต่งตัวเจ้าสาวกับผู้คนติดตาม มาด้วย อับดุลลาคอยอยู่นานจึงได้มี กระบวนเจ้าสาวมีกองทัพนำนามา ด้วย ขึ้นจากทะเลตรงมายังชายฝั่ง อำมาตย์ผู้ใหญ่ที่คุมกระบวนมา ได้พุดจาปากฝั่งเจ้าหญิงกับอับดุลลา แล้วก็กลับไป อับดุลลาจึงนำเจ้าสาว ไปบ้าน จัดการแต่งงานและฉลอง อย่างมโหฬารเลี้ยงกันตลอด ๑ วัน ๑ คืน

ในระหว่างนั้นสุลด่านยังทรง รอทับทิม ๓ เม็ดที่จะได้จากอับดุลลา ครั้นทรงได้ยินว่าอับดุลลากำลัง เลี้ยงกันสนุกสนาน จึงโปรดให้ ทหารไปนำอับดุลลามาเข้า แล้ว ครั้ตามว่า

“ทับทิมอีกสองเม็ดอยู่ที่ไหน”

“ข้าแต่พระองค์” อับดุลลา

ทูลสุลด่าน “ข้าพระองค์กำลังฉลอง การแต่งงาน สนุกสนานกันเต็มที่ เลยลิมเรื่องทับทิมเสียสนิท ขอเวลา อีกสักเดือนหนึ่งเถอะพะยะค่ะ ข้า พระองค์สัญญาว่าจะหาทับทิมมา ถวายให้ครบจำนวนจนได้”

“ก็ได” สุลด่านครี “เชื่อว่า ถึงปลายเดือนนี้ต้องได้อย่างใด อย่างหนึ่งนะ ถ้าไม่ได้ทับทิมก็ต้อง เป็นหัวเจ้าละ”

อับดุลลาจึงทูลลากลับบ้าน ใน ใจครุ่นคิดถึงเรื่องทับทิม ยิ่งคิดยิ่ง หนักใจว่าจะไปหาทับทิมที่ไหนมา ถวาย ในเมื่อเจ้าหญิงทับทิมพัน คำสาปของผู้วิเศษนั้นไปแล้ว เจ้าหญิงทับทิมสังเกตเห็นได้ทันที ว่าอับดุลลามีเรื่องหนักใจ เมื่อทราบ ความทุกข์ของสามี เจ้าหญิงจึงตั้ง มีดคมปลายออกมา และยังไม่ทันที่ อับดุลลาจะห้ามปรามประการใด เจ้าหญิงก็ใช้มีดสะกดเข้าที่แขน มี เลือดหยดใหญ่ ๆ หยดลงมา ๒ หยด (อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

- drop off the key : throw away the key (to your room or your house), so nobody can enter or throw away the key (to her room), to show that you don't want to go there any more. (โยนกุญแจห้องหรือกุญแจบ้านของคุณทิ้งเสีย หมายถึงไม่ให้ใครเข้ามา หรือโยนกุญแจห้องของเธอทิ้งเสีย หมายถึงคุณจะไม่กลับไปหาเธออีก)

- to reel : to sway, to move from one side to another (โคลงตัว โยกตัว-หมายถึงเอนไปมา หุคคักสั่นใจ สักพัก แล้วก็ get yourself free หนีไป)

- to grieve : to cause sorrow (ทำให้เกิดความเศร้าเสียใจ)

ex : It grieves me so to see you in such a pain. (ฉันสลดใจปวดร้าวใจเหลือเกินที่เห็นคุณต้องเจ็บปวดเช่นนั้น)

It is no use to grieve over one's lost fortune. (ไม่มีประโยชน์ที่จะไปเศร้าโศกเสียใจกับสมบัติที่สูญไปแล้ว)

Don't grieve your parents unnecessarily by keeping such company. (อย่าทำให้พ่อแม่เสียใจโดยไม่จำเป็นด้วยการคบเพื่อนอย่างนั้น)

- I appreciate that : I am thankful for her good intention (ฉันขอบใจที่เธอหวังดี)

- would you please : ดำนวนสุภาพยิ่งไปกว่า please เฉยๆ

ex : Would you please explain ? (กรุณาอธิบายหน่อยได้ไหม)

Would you please close the door after you ? (ช่วยกรุณามิปิดประตูเวลาเข้ามาแล้ว)

Just sign it, would you please ? (ช่วยกรุณาเพียงลงชื่อหน่อยเท่านั้น)

- to sleep on (something) : to forget it, to leave it out until the next day (นอนทับเสีย หมายถึง ลืมเสียหรือเว้นไว้ก่อน)

ex : Why don't we both just sleep on it tonight ? (ทำไมเราทั้งสองคนไม่นอนทับเรื่องนี้ไว้ชั่วคืนนี้ก่อน-ประโยชน์ในเนื่อร้องนี้มีความหมายสองนัย)

Go on, I don't intend to sleep on this question. (ว่าไป ฉันไม่ต้องการทิ้งปัญหาไว้นานหรอก)

- to see the light : to have the answer, to understand the problem clearly, to have hope (เห็นแสงสว่าง คือเข้าใจปัญหาได้แจ่มแจ้ง หากคำตอบ มีความหวัง)

ex : In the morning you'll see the light. (รุ่งเช้าเธอก็จะเห็นปัญหาก็กระจ่างแจ้ง)

After having heard her, I'm beginning to see the light about her son's disappearance (พอได้ยินเธอพูดแล้ว ฉันก็เริ่มเข้าใจว่าทำไมลูกชายเธอจึงหายไป)

The police has been investigating for months without seeing any light about this murder case. (ตำรวจให้สืบสวนเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมมาเป็นเดือนโดยไม่ได้เงื่อนงำอะไรเลย) *

ลูกสาวเจ้าทะเล - ต่อจากหน้า ๑๙

พอเลือดสองหยดนั้นกระทบพื้น ก็กลายเป้นทับทิมไปทันที อับดุลลารับเก็บขึ้นมาด้วยความประหลาดใจ ระคนกับความชื่นชมยินดี แล้วก็นำไปถวายสุลต่าน สุลต่านทรงพอพระทัยเป็นอย่างยิ่ง ถามอับดุลลา

ว่าจะต้องการอะไรเป็นของรางวัล แต่อับดุลลาไม่ปรารถนาสิ่งใดตอบแทน สุลต่านจึงประทานทับทิมทั้ง๑เม็ดให้เจ้าหญิง พลังศรัทธามว่า

“ถูกตกลงใจจะแต่งงานกับลูก

ชายวิเชียรได้แล้วละมัง”

แต่เจ้าหญิงผู้ทรงทราบเหตุการณ์อนาคตได้ดี ว่าพระองค์ไม่มีวันจะแต่งงานกับลูกชายวิเชียรเลย จึงได้แต่ทรงพระสรวล แล้วตรัสว่า “ทับทิม ๑ เม็ดนั้น เป็นเพียง→

เงื่อนไขแรก เงื่อนไขที่สองก็ออก
จะแต่งงานกับคนที่น่าไข่มุกเม็ด
ใหญ่ๆ สักครึ้มมาทำสร้อยคอเท่านั้น”

“บ้านเมืองเรามีไข่มุกหรือลูก”

สุดด้านทรงอุทานดังลั่น “สิ่งที่ถูก
เรียกเรื่องมันเป็นของเหลือจะหาได้
เสียจริงๆ”

“ไม่จริงเลยพะย่ะค่ะ ใครที่หา
ทับทิมมาได้ ก็ต้องหาไข่มุกมาได้”

ดังนั้นสุดด้านจึงต้องยกให้เป็น
ภาระของอับดุลลาหามาให้อีก พร้อม
ทั้งทรงกำชับว่า “ต้องหามาให้ได้
ภายในเดือนหนึ่ง มิฉะนั้นแล้วหัว
เป็นไม่คิดบ้า” อับดุลลารับคำสุ
ด้านไปด้วยความไม่แน่ใจว่า ตนจะ
หามาได้จากไหน และเจ้าหญิง
ทับทิมก็ต้องรับภาระจัดการร่างสาร
ขึ้นฉบับหนึ่ง เมื่อผนึกแล้วก็ทรงใช้
แหวนที่สวมกดลงเหมือนประทับตรา
แล้วทรงส่งให้อับดุลลามาไปยังชาย
ทะเลตรงที่อับดุลลาหาคอยเจ้าหญิง
ทับทิมครั้งนั้น เมื่อถึงที่นั่นแล้วให้
ร้องตะโกนว่า “ในนามแห่งเจ้า
ทะเล” ก็จะปรากฏผู้สื่อสารมานำ
สารนั้นไป แล้วคอยจนกว่าผู้นั้น
จะกลับมาไม่ว่าจะนานสักเท่าไร
วันเดียวสองวันหรือสามวัน”

อับดุลลารับสารนั้นมา แล้ว
ขึ้นม้าไปยังชายทะเล และได้ทำ
ตามคำสั่งของเจ้าหญิงทับทิมทุก
ประการ ก็ได้ปรากฏกองทัพมานำ
กระบวนแห่มาเหนือหาดตรงมายังชาย
ฝั่งในเช้าวันที่สาม กระบวนนั้นเป็น
กระบวนเจ้าสาว เช่นเดียวกับที่เคย
เห็นครั้งก่อน แต่หญิงสาวที่นั่งมา
ในคานหามนั้นไม่ใช่เจ้าหญิงทับทิม
เป็นหญิงสาวสวยอีกคนหนึ่งคล้ายๆ

กับเจ้าหญิงทับทิม แต่ผิวซีดกว่า
และผู้คุมกระบวนมากก็เป็นอำมาตย์
คนก่อน อำมาตย์ผู้นั้นกล่าวว่า

“เจ้านายของข้าส่งเจ้าหญิงไข
่มุก รัชดาองค์ที่สองมาให้ท่าน เป็น
ภรรยาคนที่ ๒ เจ้าหญิงเป็นของท่าน
ตลอดไป”

กล่าวเช่นนั้นแล้วก็จากไป หาย
ลงไปในน้ำ อับดุลลาจึงขับม้าเข้า
เคียงข้างคานหามแทนที่ พาเจ้าสาว
คนที่สองกลับไปบ้าน เจ้าหญิงทับทิม
ทรงดีพระทัยอย่างยิ่ง ที่ได้พบน้อง
สาว พี่แต่งงานก็ได้เริ่มขึ้นและกิน
เวลาขีดเข็มนาไปอีก ๗ วัน ๗ คืน
เวลาล่วงไปได้ ๒ อาทิตย์แล้ว อับ
ดุลลาออกนิกเป็นห่วงเรื่องจะต้อง
หาไข่มุกไปถวายสุดด้าน เจ้าหญิง
ทับทิมก็ตรัสว่า “ไว้ธุระข้าเถอะ
ข้าจะจัดการเอง”

ต่อจากนั้นในวันหนึ่ง เจ้าหญิง
ก็ทรงเรียกเจ้าหญิงไข่มุกเข้าไปใน
ห้อง แล้วก็คิดคำนึงสาวสารพัดเรื่อง
เช่นไม่ทำเรื่องที่จะให้ทำหรือกลับไป
ทำเรื่องไม่ควรทำ แล้วก็พาด
หาเรื่องทะเลาะโดยไม่มีสาเหตุ
สุดท้ายก็ทรงแกล้งทำเป็นกริ้วแล้วก็
พาดเจ้าหญิงไข่มุกด้วยหลังมือ พอ
ถึงตอนนั้นเจ้าหญิงไข่มุกก็ก้มแสง
ออกมา น้ำตาวิ่งเผาะๆ ลงมาตาม
แก้ม และถ้าเจ้าหญิงทับทิมไม่นำ
งานทองมารองรับไว้ ก็คงหล่นไป
ถูกพื้นแตก เพราะน้ำตานันได้
กลายเปื้อนไข่มุกสีน่านมเม็ดใหญ่ๆ
เต็มงาน อับดุลลาได้ปลอบโยน
เจ้าหญิงไข่มุกทั้งอธิบายว่าที่ต้องทำ
เช่นนั้นเพราะต้องการไข่มุกไปถวาย
สุดด้าน มิฉะนั้นแล้วอับดุลลาจะ

ต้องหัวขาด

เมื่ออับดุลลามาไปถวายสุดด้าน
และสุดด้านประทานแก่เจ้าหญิง
พระธิดา เจ้าหญิงก็ยังไม่พอพระทัย
อยู่นั่นเอง ต้องการเงื่อนไขข้อที่สาม
คือผู้ที่แต่งงานกับพระองค์ต้องหา
มัสต์ของหอมที่ได้จากท้องสัตว์มี
กวางมัสต์เป็นต้นมาตลับหนึ่งจะได้
ไว้ใช้ถูตัวหลังอาบน้ำแล้ว ตัวจะได้
มีกลิ่นหอมเช่นเดียวกันนั้น และ
ทรงยืนยันว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งสุดท้ายที่
ทรงประสงค์

อับดุลลาต้องรับภาระเช่นครั้ง
ที่แล้วๆ และเจ้าหญิงทับทิมก็ต้อง
ช่วยจัดแจงให้เช่นเคยคือร่างสารให้
อับดุลลาถือไปชายทะเล ไปเรียกให้
ผู้สื่อสารมานำสารไปถวายเจ้าทะเล
อับดุลลาทำตามนั้น รออยู่จนถึงวัน
ที่สาม จึงได้มีกระบวนม้านำกระบวน
เจ้าสาวมา คราวนี้ผู้นั่งมาในคานหาม
เป็นหญิงสาวผิวสีทองผอมสีทอง
อำมาตย์ผู้นำหญิงสาวคนที่ตามมา
ได้กล่าวว่า

“เจ้านายของข้าส่งเจ้าหญิง
มัสต์รัชดาองค์ที่สามมาเป็นภรรยา
คนที่สาม เจ้าหญิงเป็นของท่านแล้ว
นับแต่นี้ต่อไป”

อับดุลลาพาเจ้าหญิงมัสต์ไป
บ้านและจัดพิธีแต่งงานฉลองกัน
เจ็ดวันเจ็ดคืนเช่นภรรยาทั้งสองนั้น
อับดุลลากล่าวแก่เจ้าหญิงทับทิมว่า

“เจ้าหญิงมัสต์สวย ทั้งยังมี
กลิ่นหอม ไม่ว่าจะไปทางไหน
กลิ่นหอมก็ตามไปทางนั้น แต่แม้
กระนั้นข้าก็ยังมองไม่เห็นทางเลยว่าจะ
ได้กลิ่นหอมนี้มาบรรจรถลับเอาไป
ถวายเจ้าหญิงพระธิดาให้ทรงนำไป

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ขอทานทั้งเจ็ด (นิทานพม่า)

นิทานเรื่องนี้เป็นนิทาน
ธรรมศาสตร์อุปโลกน์เจ้าหญิงผู้
เรื่องปัญญาเป็นผู้ตัดสินคดี
หม่องทินอ่องเล่าไว้ในนิทาน
ธรรมศาสตร์พม่า ดังนี้

ครั้งหนึ่งจะมีขอทาน ๗ คน ไป
พักค้างคืนที่พักรวมในหมู่บ้าน
แห่งหนึ่ง ในตอนเช้าก่อนจะออก
จากที่พักนั้นไป ขอทานทั้งหมดได้
ไปหาเจ้าของที่พักถามพุดว่า
“นี่แน่ะนาย พวกเราจะต้องเดินทาง
ไปที่ไหนต่อไหนเรื่อย ๆ เราจะไม่
อยากเอาเงินไปด้วย จึงอยาก
จะฝากนายไว้ เงินในถุงมี ๖๐๐ จด
นาย นับดูซิแล้วอย่าคืนให้คนอื่น
คนหนึ่ง ในพวกเรานะ ถ้าไม่อยู่
พร้อมหน้าพร้อมตาทั้ง ๗ คนละก็
อย่าให้ใครที่เดียว” เจ้าของที่พัก
ก็ยอมรับเงินรักษาไว้ให้
ไม่คิดว่าจะมีใครคิดไม่ซื่อ แต่แล้ว
ก็ปรากฏว่ามีขอทานหนุ่มอายุเขว
ที่สุดในบรรดาขอทานทั้ง ๗ คิดหา
หนทางโกงเงิน ๖๐๐ จดนั้นเป็นของ
คนเสียคนเดียว วิธีของขอทานนี้ก็
ก็อกลางทำเป็นลืมสังขเอาไว้ในที่

พัก เมื่อขอทานทั้งหมดเดินมาจน
ถึงปากประตูที่พัก ขอทานหนุ่ม
ผู้นั้นก็ทำเป็นร้องขึ้นว่า “อ้าว ลืม
สังขเสียแล้ว เดี่ยว เดี่ยวขอให้ข้า
กลับไปเอาก่อน” พุดแล้วก็วิ่งกลับ
เข้าไปในที่พักรวม

เมื่อเข้าไปข้างในหยิบสังขมา
ถือไว้แล้ว ก็ตรงเข้าไปหาเจ้าของที่พัก
ถามพุดว่า

“นี่แน่ะนาย พวกพี่ๆ ข้าเขา
เกิดเปลี่ยนใจเสียแล้วละ เขาใช้ให้
ข้ามาเอาเงินคืนจากนาย”

เจ้าของที่พักอดประหลาดใจ
ไม่ได้ อุทานออกมาว่า “อ้าว เกิด
อะไรขึ้นล่ะ พ่อหนุ่ม ก็พวกพ่อหนุ่ม
สังขไว้มิใช่หรือว่ามีให้มอบเงิน
คืนให้แก่ใครนอกจากจะอยู่พร้อม
หน้ากันทั้ง ๗ คน” ขอทานหนุ่มก็ทำ
หน้าตาไม่รู้ไม่ชี้พุดว่า “นายไม่เชื่อ
ข้าหรือ ไม่เชื่อก็คะโกนร้องถามเขา
ดูก็ได้ เขายังยืนกันอยู่ตรงปาก
ประตูนั่นเอง” เจ้าของที่พักจึงทำ
ตาม ตะโกนร้องถามขอทานอื่นๆ ว่า

“นาย นายสังขให้ข้ามอบให้
พ่อหนุ่มนี้หรือ”

ขอทานอีกหกคนยืนคอยอยู่นาน
จนเมื่อ จึงตะโกนตอบมาว่า “ให้เขา
ไปเถอะ เร็วเข้า เราจะรีบไป” เจ้า
ของที่พักได้ยินเช่นนั้น จึงมอบ
เงิน ๖๐๐ จดให้ขอทานหนุ่มนั้นไป
ขอทานทั้งหกกับเจ้าของที่พักต่างก็
เข้าใจผิด เจ้าของที่พักพุดหมายถึง
ได้เงิน แต่ขอทานสำคัญว่าหมายถึง
สังขที่ขอทานหนุ่มลืมไว้ ในที่สุด
เป็นอันว่า ขอทานหนุ่มนั้นโกงเงิน
เพื่อนได้สำเร็จ รีบจัดแจงเอา
เงินซ่อนไว้ในเสื้ออย่างมิดชิด แล้ว
ก็ติดตามขอทานทั้งหกนั้นไป เดิน
ไปได้ไกลไม่เท่าไร ขอทานหนุ่ม
ผู้นั้นก็หลบหายเข้าไปในป่า แล้ว
เลี้ยวหน้าหายไปแล้ว ขอทานทั้งหก
อดสงสัยไม่ได้ไม่รู้ว่าขอทานหนุ่มหาย
ไปไหน เมื่อรออยู่ ๒-๓ วัน ขอทาน
หนุ่มไม่กลับมา ขอทานอื่นๆ จึงนึก
รู้ได้ว่า ขอทานหนุ่มคงจะแอบเอา
เงินหนีไปแล้ว คนทั้งหกจึงย้อน
กลับมาอยู่ที่พักรวมในหมู่บ้านนั้น
อีกครั้งหนึ่ง แล้วถามถึงเงินที่
ฝากไว้ เจ้าของที่พักก็มองคน

(อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

๕๔
 ขอทานหงเจ็ด - ต่อจากหน้า ๓๑

เหล่านี้อย่างงงงันแล้วถามว่า

“ถุงเงินอะไรอีกเล่า ก็ท่านใช้ให้พ่อหนุ่มนั้นมาเอาคืนไปตั้งแต่ตอนเช้าวันที่ท่านออกจากที่พักของข้าไปแล้วนี่”

เมื่อฟังเจ้าของที่พักอธิบายจบลงแล้ว ขอทานหงก็พูดขึ้นว่า “เราโดนเจ้าหนุ่มนั้นมันโกงเสียแล้วละนาย ทำอย่างไรดีล่ะ เพราะเราต้องการเงินของเรากัน” เจ้าของที่พักเป็นคนดีจึงยอมรับใช้เงินให้ถือเป็นความรับผิดชอบของตน แต่ว่าเจ้าของที่พักก็มีเงินไม่พอจะใช้คืนให้ครบทั้ง ๖๐๐ จด เมื่อไม่รู้จะหาเงินที่ไหนมาใช้ให้เขาได้ เจ้าของที่พักก็ยอมตัวเป็นทาสของคนทั้ง ๖ และจะรับใช้ไปจนกว่าจะชำระหนี้ได้หมด เจ้าของที่พักต้องทั้งที่พักแรมนั้นติดตามขอทานไปอยู่ด้วยที่บ้าน และรับใช้อย่างซื่อตรง จงรักตลอดมาเป็นเวลานานนับเป็นปีๆ แต่หนักก็ยังไม่รู้จักหมดสักรั กงเป็นเพราะเจ้าของที่พักต้องเสียค่าใช้จ่ายมากตอนแต่งงาน จนกระทั่งเจ้าของที่พักได้ลูกสาวคนหนึ่ง จนลูกสาวนั้นเติบโตเป็นหญิงสาวสวย ก็ยังไม่พ้นความเป็นทาสไปได้

เช้าวันหนึ่ง ลูกสาวเจ้าของที่พักแรมได้ถามพ่อว่า “พ่อจำ ไกรๆ เขาเป็นทาส เขารับใช้นายกันก็แค่เพียงคนเดียว แต่ทำไมพ่อรับใช้นายถึงหกคน” พ่อจึงเล่าเรื่องดังเดิมให้ลูกสาวฟัง ลูกสาวจึงขมแล้วพูดว่า “ถ้าพ่อรักลูก และไวใจลูกละก็ วันนั้นพ่ออย่าไปทำงาน หุคเสีย

วันหนึ่ง ถ้านายเขามาร้องเรียกพ่อ ก็เฉยเสีย”

เจ้าของที่พักก็เชื่อลูก ไม่ไปทำงาน เมื่อนายมาตามตัว ลูกสาวก็บอกว่า “ข้าจะใช้เงิน ๖๐๐ จดให้แทนพ่อ แต่ข้าขอนำเงินไปมอบให้เจ้าหญิงผู้เรืองปัญญา ซึ่งจะเป็นผู้ตัดสินเองว่าท่านจะเป็นผู้สมควรได้รับเงินหรือไม่อย่างไร” ขอทานหงก็ไม่เชื่อว่าเด็กสาวแค่นี้จะมีเงินมาใช้ให้ตนได้ เพราะเป็นเงินถึง ๖๐๐ จด แต่ก็ยอมตกลงจะไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาในวันรุ่งขึ้น

ลูกสาวเจ้าของที่พักได้ไปหาผู้ใหญ่บ้านหมู่บ้านนั้นกับมารดาของตนเพื่อขยืมเงิน ๖๐๐ จด และสัญญาว่าถ้าไม่ใช้เงินพร้อมด้วยดอกเบี้ยให้ครบจำนวนภายใน ๑ ปี คนทั้งสองจะต้องมาเป็นทาส เช้าวันรุ่งขึ้นเด็กสาวนั้นก็ได้นำเงิน ๖๐๐ จดมามอบไว้แก่เจ้าหญิงผู้เรืองปัญญา ในที่ประชุมตัดสินความ เด็กสาวทูลเจ้าหญิงว่าพ่อของตนไม่มีหน้าที่จะคืนเงินให้คนทั้งหก จะคืนเงินให้ก็ต่อเมื่ออยู่ด้วยกันครบทั้งเจ็ดคน เพราะเมื่อตอนฝากเงิน อยู่ด้วยกันครบทั้งเจ็ดคน เจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาทรงฟังคำแถลงของทั้งสองข้างแล้วจึงตัดสินว่า

“ตามธรรมดาในการรับฝากสิ่งใดก็ตาม ผู้รับฝากกับผู้ฝากจะต้องกำหนดเงื่อนไขในสัญญาให้ตรงกัน ในเรื่องนี้เจ้าของที่พักเป็นผู้รับฝากเงินจากคนทั้งเจ็ดคน เพราะฉะนั้นเมื่อจะคืนเงินที่→

**เคล็ดลับ
 ที่ไม่เคยลับ
 สำหรับคุณผู้หญิง**

เมื่อมีรอบเดือน ผู้หญิงจำนวนมากรู้สึกอ่อนเพลีย และเหนื่อยหน่าย แต่ก็ไม่สามารถช่วยตัวเองได้อย่างไร เพราะเข้าใจว่าเป็นเรื่องของธรรมชาติ

แต่ยังมีผู้หญิงอีกหลายต่อหลายคนกลับพบว่า อาหารบำรุงเช่น แบรินดียอดขับไก่ ได้มีส่วนช่วยเธอมาเป็นเวลานานแล้ว เพราะ แบรินดี สามารถทดแทนสิ่งที่เธอสูญเสียไป ในระหว่าง มีรอบเดือน - และช่วยให้เธอฟื้นจากสภาพอ่อนเพลียได้ดีอีกด้วย

รู้เคล็ดลับอย่างนั้นแล้ว ทดลอง แบรินดีดูบ้างซิคะ แบรินดีอาจช่วยคุณได้เช่นกัน

**แบรินดี
 ยอดขับไก่**

รับฝากไว้ให้แก่เจ้าของ เจ้าของเงิน
ต้องอยู่ครบทั้งเจ็ดคน แต่ขณะนั้นเจ้า
ของเงินเหลืออยู่เพียงหกคน ข้าจึง
ไม่อาจคืนให้ได้ เพราะฉะนั้นข้า
ขอสงวนให้เก็บเงินไว้ในศาลเป็นเวลา
๓ เดือน ถ้าครบกำหนด ๓ เดือน
แล้ว เจ้าของเงินมาหาข้าครบทั้ง
เจ็ดคน ข้าจะคืนเงินให้ แต่ถ้าครบ
กำหนดแล้วยังมาไม่ครบทั้งเจ็ดคน
เงินนั้นจะต้องคืนให้เจ้าของที่หักแรม
ไป”

ขอทานทั้งหกก็รับคำและได้
พากันเพียรค้นหาขอทานหนุ่มอยู่ตลอด
เวลา แต่หาไม่พบ จนกระทั่งเวลา
๓ เดือนผ่านไป จึงไม่อาจไปรับ
เงินจากเจ้าหญิงผู้เรื่องบุญญาได้
เงินจำนวนนั้นจึงต้องคืนให้เจ้าของ
ที่หักแรมไป

ยังมีอีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องของ
ขอทานขโมยเงินเช่นเดียวกัน แต่เรื่อง
นี้มีขอทาน ๔ คน แต่ละคนตกลง
กันว่าต่างจะเดินทางไปหากินคนละ
ทิศ ๑ วันที่จะมาพบกันที่หนึ่งทาง

๔ แพร่ง แล้วจะนำเงินที่หาได้มา
รวมกัน ได้มากน้อยเท่าไรก็จะแบ่ง
เท่าๆกัน ขอทานคนที่ ๔ หาได้ร้อย
จัตภายในเวลา ๑ วัน และได้มาถึง
ทาง ๔ แพร่งนั้นก่อนคนอื่น ขณะที่
คอยก็เห็นคนตีผึ้ง ๓ คนผ่านมา จึง
คิดหาทางจะโกงเงินเพื่อน ได้ไปขอ
ให้คนตีผึ้งยื่นยันกับเพื่อนของตนว่า
ได้เห็นหมาคาบห่อเงินวิ่งหนีไป
แล้วตนจะให้ค่าบวการ ๓๐ จัด คน
ตีผึ้งก็ยินยอม ครั้นขอทานอีก ๓ คน
กลับมา ขอทานนั้นเล่าเรื่องราวที่
มดเท็จขึ้นให้เพื่อนฟังว่าหมาคาบ
เงินส่วนที่ตนหาได้ไป ตนจึงไม่มี
เงินมาลงรวมกัน แต่ตนควรจะได้
ส่วนแบ่งจากเงินที่คนทั้ง ๓ หามาได้
เพื่อนทั้ง ๓ ฟังแล้วอดสงสัยไม่ได้
จึงพูดว่า “โอ เพื่อนเป็นผู้ดูแลเงิน
แล้วดูแลไม่ดีทำเงินหายไป เพื่อน
ควรต้องรับผิดชอบ หาเงินมาชดเชย
จึงจะถูก แล้วเหตุใดจึงยังจะมาเอา
ส่วนแบ่งจากเงินของพวกเรา ๓ คน
อีก” เมื่อเห็นต่างกันเช่นนั้น ก็ทุ่ม

เถียงกัน ในที่สุดต้องไปเฝ้าเจ้าหญิง
ผู้เรื่องบุญญา

เจ้าหญิงตรัสถามขอทานคนที่
๔ กับคนตีผึ้งทั้ง ๓ คนว่า “หมาที่
คาบห่อเงินนั้นเป็นหมาสีอะไร คาบ
ไปทางไหน” ชายนั้นว่า “หมาสี
เหลืองวิ่งไปทางตะวันออก” แต่คน
ตีผึ้งคนที่หนึ่งทูลว่า “หมาดำวิ่งไป
ทางตะวันตก” คนตีผึ้งคนที่สองทูล
ว่า “หมาจุดๆวิ่งไปทางเหนือ” ส่วน
คนตีผึ้งคนที่สามทูลว่า “หมาสี
น้ำตาลวิ่งไปทางใต้” ได้ทรงฟังเช่น
นั้น เจ้าหญิงทรงตัดสินได้ทันทีว่า

“ขอทานคนที่ ๔ ไม่ใช่คนรับ
ฝากเงิน แต่เป็นคนร่วมหุ้น เพราะ
ฉะนั้นไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบเรื่อง
เงินหายแต่ผู้เดียว ถ้าหากเรื่องที่เล่า
เป็นเรื่องจริง แต่เมื่อปรากฏว่าคน
ทั้ง ๔ พูดไม่จริง ข้อความจึงไม่ตรง
กัน จึงเป็นหน้าที่ที่บ้านเมืองจะต้อง
จัดการ และขอทานคนที่ ๔ ก็ไม่มี
สิทธิจะได้เงินส่วนแบ่งจากรายได้ที่
เพื่อนทั้งสามต่างหาารวมกันด้วย”

สนทนาวาที - ต่อจากหน้า ๒๒

นั้นแล้ว ก็ไม่มีข่าวคราวมาจากเขาเลย ชูชุกินางสาวใช้
เป็นคนพูดเปิดเผยและไม่เชื่อในความซอตรงของผู้ชาย
อยู่ก่อนแล้ว จึงชี้ให้เห็นว่านางไม่ได้ยินเลยว่าสามต่าง
ชาติจะแยกกลับกันมา

ความแคลงใจของนางสาวใช้นั้นช่วยให้ใจโจซึ่งยังมี
ความเชื่อมั่นอยู่คนเดียวรู้สึกฉุนเฉียว แต่เพื่อให้ชูชุกเชื่อเธอ
ประการหนึ่ง และเพื่อจะดับความสงสัยที่คอยแต่จะเกิด
ขึ้นในใจเธอบ้างแล้วประการหนึ่ง เธอจึงวาดภาพอัน
เป็นความหวังสูงสุดของเธอ คือภาพทาสีอเมริกันของ
เธอจะกลับมา ไว้ในเพลง Un bel di หรือ One fine
day คำเดิมเป็นภาษาอิตาลีแล้วมีผู้แปลร้องเป็นภาษา
อังกฤษ (และภาษาอื่นๆ) เทียบกันดังนี้

Un bel di vedremo

One fine day we'll notice

levarsi un fil di fumo

a thread of smoke arising

sull'estremo confin del mare

On the sea, in the far horizon

E poi la nave appare

And then the ship appearing;

Poi la nave bianca

Then the trim white vessel

entra nel porto

glides into the harbour

romba il suo saluto

Thunders forth her cannon.

→

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

โมตินู นิทานอาฟริกา (ไนเยเรีย)

เรื่องจำแลงแปลงกายจากสัตว์เป็นคน มีเล่าในนิทานอาฟริกาหลายต่อหลายเรื่อง สัตว์ที่จำแลงร่างเป็นคนก็มีหลายชนิด เรื่องนี้เป็นเรื่องถึงกลายเป็นคน ดังที่อะบาโยมิ พูซา เล่าไว้ในนิทานอาฟริกา ต่อไปนี้

เมื่อนานมาแล้ว ในเมืองโอโว ยังมีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโมตินู โมตินูเป็นหญิงสาวสวยไม่มีใครเทียบเท่า มีผู้ชายในเมืองโอโวมาสู่ขอหลายราย แต่โมตินูไม่ตกลงด้วย ปฏิเสธไปหมดทุกราย ไม่มีใครรู้เหตุผลว่าเหตุใดโมตินูจึงไม่ถูกใจใครสักคน อยู่มาวันหนึ่งโมตินูไปตักน้ำที่บ่อน้ำใกล้ๆบ้าน ก็ได้เห็นผู้ชายคนหนึ่งหน้าตาหล่อเหลา เสื้อผ้าที่สวมใส่ก็สวยงามหรูหรา ยืนอยู่ใกล้ๆบ่อน้ำนั้น เห็นแล้วโมตินูอดแปลกใจไม่ได้ เพราะดูท่าทางชายหนุ่มนั้นไม่ใช่คนเมืองโอโว และขณะที่โมตินูกำลังจ้องมองน้ำตักน้ำในบ่อ ชายนั้นก็พูดด้วยว่า

“โมตินู นางจะมาอยู่กับข้า มาเป็นเมียข้าได้ไหม”

“เอ๊ะ ทำไมรู้จักชื่อข้าล่ะ” โมตินูถามด้วยความแปลกใจอย่างยิ่ง

“ทำไมจะไม่รู้จักเล่า” ชาย

หนุ่มนั้นตอบ “ก็ใครๆเขาก็รู้กันทั้งนั้นว่านางเป็นผู้หญิงสาวสวยที่ปฏิเสธผู้ชายที่มาสู่ขอไปหมดทั้งเมืองโอโว ข้ารู้เรื่องดี ถึงข้าจะเป็นคนแปลกหน้าที่นี่ แต่ข้าก็มีทรัพย์ มีเพื่อนฝูง และพวกพ้องของข้าถึงจะไม่ใช่คนเมืองโอโว แต่ก็มีอำนาจมากนะ บ้านข้าอยู่ไม่ไกลกับที่นี่นักหรอก นางจะมากับข้าเดี๋ยวนี้ไหมล่ะ ไปดูบ้านแล้วก็เลยอยู่กับข้าที่นี่เลย ตกกลางคืน”

ชายนั้นคงเป็นที่ติดเนื้อพึงใจโมตินูยิ่งกว่าใครๆ เมื่อชายนั้นชักชวนไม่เก้อ โมตินูจึงตกลง รีบกลับไปบ้าน เก็บข้าวของสองสามชิ้น แล้วก็ตามชายแปลกหน้านั้นไป ชายแปลกหน้าพาโมตินูออกจากเมืองเข้าไปในป่า ชายคนนั้นเดินจ้ำจาวไปข้างหน้า โมตินูต้องเดินบ้างวิ่งบ้างตามไป แม้กระนั้นก็ยังตามไม่คอยจะทัน เดินทางมาด้วยกันช้านานจนกระทั่งโมตินูเหนื่อย

หอบจึงหยุด แล้วร้องถามชายนั้นว่า “บ้านนายอยู่ที่ไหนนะ ทำไมจึงไม่ถึงสักที” ชายหนุ่มหันมา ตอบว่า “ตามมากี่แล้วกันนา” แล้วก็เดินจ้ำจาวไปไม่ยอมหยุด โมตินูยิ่งเดินก็ยิ่งล่า เหนื่อยอ่อนจนแทบจะเดินไม่ไหว ทั้งยังอดคิดกลัวไม่ได้ที่ป่านั้นเป็นป่าทึบ ไม่ค่อยมีใครได้ผ่านไปมา โมตินูเองไม่เคยได้พบได้เห็นมาก่อน แต่ทันใดนั้นชายหนุ่มก็หยุด แล้วชี้ให้โมตินูนั่งลงบนหญ้านุ่มใต้ต้นไม้ พลาญพูดว่า

“คอยอยู่ตรงนั้นแหละ เดี่ยวข้าจะไปบ้านไปหาครอบครัวมาพบ”

พูดแล้วก็หายเข้าไปในพุ่มไม้หนาทึบ แลไม่เห็นตัว โมตินูถูกทิ้งอยู่แต่ลำพังยังกลัวหนักขึ้น แล้วก็รู้สึกเสียใจที่ไม่ควรผลิผลตามตามชายหนุ่มมา แต่ไม่ช้าก็ยิ่งตระหนักตกใจยิ่งขึ้นเมื่อได้ยินกรอกแกรก และทันใดนั้นก็ได้รับสิ่งน้ำตาไหลตัวใหญ่ (อ่านต่อหน้า๒๐)

มดแดงกับแมงดา - ต่อจากหน้า ๓๓

ทางเพศของคนเรานั้นมีอะไรแปลก ๆ อยู่มาก อย่างเช่นพวกหญิงหากินส่วนมากมักจะเป็นพวกที่ภาษาทางจิตวิทยาทางเพศเขาเรียกว่ามาโซคิสต์ คือได้รับรสทางกายอย่างเต็มที่เมื่อถูกกระทำให้เจ็บปวด เหมาะกับพวกผมส่วนมากที่มักจะเป็นชาดิสต์ก็ชอบทำทารุณฝ่ายหญิงในการร่วมรส ซึ่งถ้าเป็นมากไปก็กลายเป็นฆาตกรหรือผู้ร้ายทางกายไปเลยทีเดียว แต่แมงดาธรรมดา ๆ อย่างพวกผมไม่ค่อยรุนแรงถึงเพียงนั้นหรอก

มดแดง - เฮ คุณเอาอะไรมาพูดก็ไม่รู้

แมงดา - ก็พูดความจริง พูดนิคหน่อยก็ยังไม่วายอะไร เขาแสดงให้คุณในหนังไทยอย่างโจ่งกรมตั้งหลายเรื่อง คุณไม่เคยดูบ้างหรือไง แต่เดี๋ยวนี้มักจะเป็นเรื่องของพวกที่เรียกว่าแมงดาบักทองมากขึ้น หนังเรื่องใหม่ๆ บางเรื่องมีพระเอกแสดงบทแมงดาบักทอง ก็ขายตัวให้บริการแก่

หญิงมีเงินที่หัวเหว พ่อเจ้าหล่อนหมดความต้องการแล้ว เขาก็จะถูกเฉดหัวออกมา ไม่รู้จะทำอะไรก็ขายบริการให้แก่ผู้หญิงคนอื่นต่อไปอีก

มดแดง - คุณว่าแมงดามีหลายชนิด แล้วคุณเป็นชนิดไหน?

แมงดา - ธุระอะไรผมจะบอกคุณ

มดแดง - จะเป็นชนิดไหนมันก็ไม่ไหวทั้งนั้นแหละคุณเอ๊ย ผมขอเป็นมดแดงอย่างนคกว่า

แมงดา - ทางของใครก็ของใคร บางทีมันก็เลือกไม่ได้ หรือไม่ได้เลือก มดแดงอย่างพวกคุณไม่ค่อยมีอะไรตื่นเต้น เป็นเพียงข้าวสังกะยมกระจุ้มกระจุ้มแมงดาอย่างพวกผมซุ่มก็มีเรื่องตื่นเต้นโหดโชนเป็นข้าวพาดหัวบ่อยๆ แต่ถึงยังไงพวกคุณและพวกผมก็ยังมียูโนในสังกะยม ไม่หมดไปได้ พูดไปก็เท่านั้น ลาทีละนะ สวัสดิ์

มดแดง - เออ สวัสดิ์ *

โมดินุ - ต่อจากหน้า ๓๑

เห็นแผล็วออกมาจากพุ่มไม้ทางที่ชายหนุ่มหายลับไป ถึงนั้นมันนั่งข้างๆหญิงสาว แล้วพูดขึ้นว่า

“บ้านแหละคือผัวนาง ข้ายู้นั้นละ แล้วนางก็ต้องอยู่ทนกับข้าด้วย นางเห็นแล้วหรือยังล่ะ ว่าข้ามีอำนาจใหญ่ยิ่งเพียงไร ข้าจำแลงร่างเป็นคนที่ได้ ถ้าข้าอยากจะทำแต่เมื่ออยู่กับครอบครัวกับพวกพ้องเพื่อนฝูง ข้าชอบอยู่ในสภาพนี้”

ได้ฟังเรื่องราวเช่นนั้น โมดินุยังตกใจจนพูดอะไรไม่ถูก ได้แต่ร้องไห้ถึงนั้นคงหมั่นไส้ จึงเอาขลุ่ยเก็บคาน้ำเกลียดคนากลับฟาดโมดินุเข้าให้ โมดินุเลยได้สติคิดว่าถ้าไม่ยอมทำ

ตามคำลึง เขาแต่ร้องไห้ ลึงคงจะต้องฆ่าตายแน่นอน คิดได้ดังนั้น โมดินุก็เลยหยุดร้องไห้ และตกลงใจว่า ลึงให้ทำอะไรก็จะทำตามใจ คงจะช่วยให้เขาตัวรอดได้ จัดการกับโมดินุจนหายร้องไห้แล้ว ลึงก็กระโดดและส่งเสียงร้องเจี๊ยกๆ ทันใดนั้นก็เสียงร้องอย่างเดียวกันตอบมา ไม่ช้าก็มีลึงใหญ่น้อยจำพวกเดียวกันแหกกันมามากมาย ลึงทั้งหลายพากันมานั่งเรียบร้อยบนพื้นหญ้ารอบๆตัวโมดินุ

ครั้นลึงมาชุมนุมกันเป็นอันมากแล้ว ลึงผู้พาโมดินุมาก็โดดขึ้นไปบนกิ่งไม้ส่งเสียงพูดแก่ลึงตัวอื่นๆ

โมดินุฟังไม่ออกว่าลึงพูดว่าอะไร แต่เขาได้จากท่าทางที่ลึงขมอมมาทางตนก็แน่ใจว่าลึงคงพูดถึงตน พอลึงหยุดพูด ลึงแต่ละตัวก็ผิงกหัวทำท่าว่าเห็นด้วย ลึงจึงพูดแก่โมดินุว่า

“พวกพ้องครอบครัวของข้ายินยอมให้นางอยู่ทนและเป็นเมียข้าได้ ต่อไปนคอยฟังว่าข้าจะบอกให้ทำอะไร แล้วก็ทำตาม รับรองว่าจะไม่มีอันตรายเกิดขึ้นแก่นางเลย นางต้องอยู่ทนเรื่อยไป กลับไปอยู่กับคนในบ้านในเมืองไม่ได้อีกแล้ว เราจะให้กลองนางไว้ใบหนึ่ง เอาไว้ตีให้พวกเราเต้นกันทุกๆวัน งานนี้ไม่หนักหนาอะไรไม่ใช่หรือ นอกจาก

นั้นนางต้องไปตักน้ำกับหาผลหมาก
รากไม้ในป่ามาให้เรากิน เราไม่ชอบ
กินอาหารที่หุงต้มอย่างพวกมนุษย์”

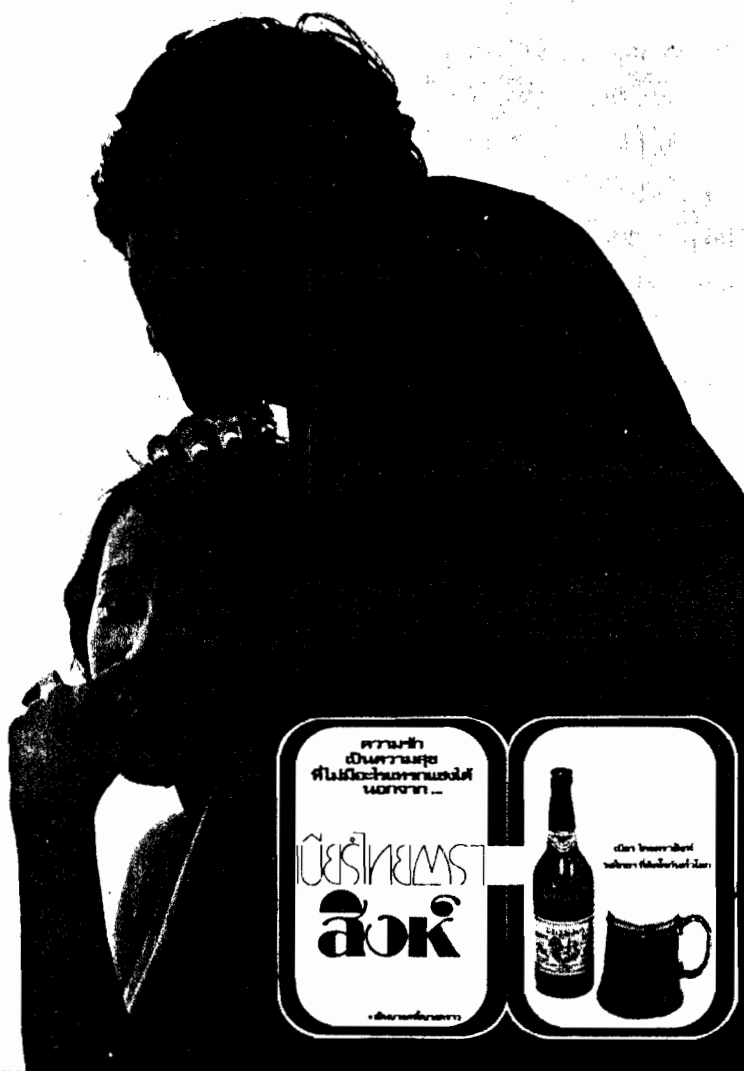
ด้วยเหตุนี้โมตินจึงต้องอยู่กับ
ฝูงลิงนั้นเรื่อยมา ถึงให้กลองไม้
โมตินไว้ตี และโมตินจะต้องตักกลอง
ในตอนเช้าตรู่ให้พวกลิงได้ตื่นกัน
สนุกสนาน ต่อจากนั้นก็จะไปตักน้ำ
และหักข้าวโพดปามาเลี้ยงพวกลิง
กินเสร็จเรียบร้อยแล้วฝูงลิงก็แยก
ย้ายกันไป โมตินจะมีเวลาได้นอน
พักผ่อนตอนบ่ายๆ วันละ ๒-๓
ชั่วโมงเท่านั้น พอฝูงลิงกลับมา ลิง
ก็จะให้นางตักกลองให้ตนตื่นกันอีก
ถึงโมตินจะกลัวแสนกลัวก็แข็งใจ
ทำหน้าที่ของตัว ทำให้ลิงเหล่านั้น
สนุกสนานอารมณ์ดีไว้เป็นดี ลิงจะ
ได้ไม่ทำร้ายตน

วันหนึ่ง ขณะที่โมตินกำลังหัก
ข้าวโพดปามาเลี้ยงลิง ก็ได้เห็น
พรานคนหนึ่งเดินผ่านมาแถบนั้น
โมตินดีใจถึงโลดที่ได้เห็นมนุษย์อีก
ครั้งหนึ่ง จึงร้องเรียกพรานนั้นเบาๆ
พรานเองก็แสนจะแปลกใจที่ได้มา
พบหญิงสาวสวยอยู่ในดงดิบแต่
ลำพัง ห่างไกลเมืองห่างไกลผู้คน
โมตินจะลาละลิกเล่าเรื่องของตนให้
นายพรานฟังแล้วขอให้นายพราน
ช่วย แต่แล้วก็กลัวลิงจะมาพบเข้า
โมตินจึงขอให้พรานหลบไปก่อน
แล้วกลับมาพบตนใหม่ตอนบ่ายๆ
อันเป็นเวลาทีลึงต่างแยกย้ายกันไป
นายพรานก็ทำตาม เมื่อนายพราน
กลับมาพบโมตินอีกครั้งหนึ่งตาม
เวลานัด โมตินก็เล่าเรื่องความ
ลำบากของตนที่ต้องอยู่กับฝูงลิง ถ้า
หากนายพรานซึ่งรู้อาณาในขณะนั้นว่า

ขอโอกาสนี้ช่วยให้พ้นเงื้อมมือลิง
แล้ว โมตินจะยอมเป็นเมียโอกาสนี้
โอกาสนี้ฟังแล้วก็สัญญาว่าจะหา
ทางช่วยเหลือ ตอนนั้นขอให้นางอยู่
กับลิงไปก่อน ทำเหมือนกับว่าไม่มี
อะไรเกิดขึ้น รอจนกว่าตนจะ
กลับมา

ครั้นมาถึงเมืองโอโห โอกาสนี้
ก็ไปหาช่างสลักไม้ในเมือง อธิบาย
รูปร่างลักษณะของโมตินให้ฟังตลอด
จนทรงผมและเครื่องหมายเพื่อให้
ช่างฟัง แล้วสั่งให้สลักไม้เป็นหุ่น

ร่างของโมตินแปดตัวด้วยกัน เมื่อ
เสร็จแล้ว พรานก็แบกเอามาในป่า
ตามเวลาที่แน่ใจว่าโมตินจะอยู่แต่
ลำพัง แล้วก็พาโมตินออกเดินทาง
จากป่ามา มาได้ ๒-๓ ไมล์ โอกาสนี้
ก็ทิ้งหุ่นร่างโมตินไว้ตามทาง กะว่า
หุ่นไม้เหล่านั้นจะล่อวงเวลาทำให้ลิง
ตามมาฆ่าล้าง และก็จะจริงเช่นนั้น
เพราะหลังจากนั้นไม่นาน ลิงก็พา
กันกลับมา จะมาต้อนกันให้สนุก แต่
กลับได้เห็นกลองไม้ทั้งร่างอยู่ไม่มี
เสียง เพราะไม่มีคนตี โมตินไม่อยู่→

ถึงทั้งหลายต่างหัวเสีย ตั้งเสียงจ๊อกแจ็กด้วยความแค้นเคือง แล้วก็รีบออกติดตาม และก็ได้มาพบหุ่นร่างโมดินตัวแรกกำลังอยู่ข้างทาง

เมื่อถึงเห็นหุ่นนั้นก็รู้สึกคันตื้นแปลกใจ แล้วก็เลยนั่งลงปรึกษาหารือกัน ตัวหนึ่งว่า “อะไรกันนี้ ดูเหมือนโมดิน” ลิงอื่นก็ร้องว่า “เออ จริงซี้ๆ” แต่แล้วต่างก็ไม่รู้ว่าหุ่นนั้นเป็นอะไร เป็นโมดินหรือไม่ ต่างจับหุ่นนั้นพลิกไปพลิกมา จับหักหัวหักหางแล้วก็สั่นดู แล้วก็เอากลิ้งเล่นกับพื้นอย่างเพเลดเพลิน แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าหุ่นนั้นคืออะไร พอเบือเข้าก็เลยโยนหุ่นนั้นเข้าไปในพุ่มไม้ แล้วก็ออกตามหาโมดินต่อไป จนในที่สุดก็ได้มาพบหุ่นตัวที่สอง ซึ่งเหมือนกับหุ่นที่โยนทิ้งไปเมื่อครูนี คราวนี้เลยถกเถียงกันจ๊อกแจ็กไม่ขาดเสียงว่าเป็นหุ่นตัวเดียวกับตัวแรกใช่หรือไม่ บ้างว่าเป็นหุ่นตัวแรกนั้นแหละ แต่มาคอยอยู่ข้างหน้า

ได้ด้วยอำนาจกลมายา ดังนั้นเพื่อจะดูให้รู้แน่ว่าเป็นหุ่นตัวเดียวกันหรือไม่ ลิงจึงชวนกันกลับไปดูว่าหุ่นตัวแรกยังคงอยู่ที่เดิมหรือไม่ เมื่อเห็นว่ายังคงอยู่ที่นั่นก็ค่อยโล่งใจ แล้วก็พากันติดตามโมดินต่อไป

เดินมาไม่นานก็พบหุ่นตัวที่สาม ที่รูปร่างหน้าตาอย่างเดียวกันกับสองตัวแรก ก็ได้มีการถกเถียงหนักยิ่งกว่าครั้งที่แล้วเสียอีก ต่างก็จับหุ่นนั้นมาดั่งแขนดั่งขา เมื่อเห็นว่าไม่ใช่โมดินตัวจริงแน่แล้ว ก็ติดตามต่อไป หุ่นแต่ละตัวทำให้ถึงเหล่านี้นับนาคาลโทษะมากยิ่งขึ้นๆ เพราะฉะนั้นเมื่อพบหุ่นตัวต่อมาจึงก็ตรงเข้าไปทำลายหุ่นเหล่านั้น ทั้งทุบถองทั้งดั่งทั้งจนไม่มีชิ้นดี แล้วเลยเอามาเกี้ยวเล่นจนไม่ช้าก็ไม่มีอะไรเหลือ กว่า จะครบทั้งแปดตัว โอคนเขมิกกับโมดินก็สามารถหนีรอดมาถึงเมืองโอโวได้ทันเวลา แต่พอจะเข้าเมืองก็ได้ยินเสียงเจี๊วจ้าว

จ๊อกแจ็กของลิงที่กำลังดั่งทั้งหุ่นตัวที่แปด ครั้นจัดการทำลายเรียบร้อยแล้วลิงก็พากันมาถึงกำแพงเมืองโอโว ลิงไม่กล้าล่องถ้าเข้าไปในเมือง แต่ถึงจำฝูงที่เคยจำแลงร่างเป็นคนจะเข้าไปเอง จึงจำแลงร่างเป็นชายหนุ่มรูปร่างหน้าตาหล่อเหลาอย่างเก่า

โมดินจำชายนั้นได้จึงบอกโอคนเขมิ และโอคนเขมิได้นำความไปแจ้งแก่หัวหน้าเผ่า หัวหน้าเผ่าจึงเรียกผู้คนมาจับจำแลงมัดและใส่โซ่ตรวนแน่นหนา เมื่อกลับไปสู่ป่าที่อยู่ของตนไม่ได้ ชายที่เป็นลิงจำแลงแปลงกายมาก็ไม่อาจจำแลงร่างกลับเป็นลิงดังเดิมได้ ต้องอยู่ในเมืองโอโวทำงานรับใช้หัวหน้าเผ่าฐานทาสเรื่อยไปจนตลอดชีวิต

ส่วนโมดินกับโอคนเขมิก็ได้แต่งงานกันอย่างมีความสุข และไม่มียิ่งเหล่านี้นมารบกวนอีกเลย *

อาหารไทย-เทศ - ต่อจากหน้า ๑๒๗

มันหันตามกำหนด กันกะทิด้วยน้ำคอกไม้สดชื่นๆ ถ้วย หางกะทิ ๑ ถ้วย นวดสาคุด้วยน้ำเคือดสลับกับน้ำใบเตยคั้นที่ละน้อยๆ จนสาคุนุ่ม ถ้าสีอ่อนมากหยดสีชมพูส้เขียวลง นวดด้วยนิตน้อย ละลายกับหางกะทิพอเหลวตักหยอดได้ อย่าให้ใสหรือข้นเกินไป

๒. ผสมกะทิกับแป้งข้าวเจ้า ใช้ช้อนให้เข้ากันที่ละน้อยๆ (แป้งน้อยนวดไม่ได้) จนเข้ากันดี แล้วจึงค่อยๆ ละลายให้เข้ากัน ใส่หม้อใส่เกลือปั่นคนให้ละลาย ตั้งไฟคน

๑๒๒

เรื่อยๆ ไปจนข้นแข็งสุกๆ ติบๆ ขกลง ใส่มันหรือแห้วลงในสาคุคนให้เข้าทั่วกัน ตักหยอดลงในห่อ ๑ ช้อนโต๊ะ ตักหน้ากะทิหยอดลง ๑ ช้อนชา ห่อพันด้วยก๊อตไม้ก๊อต ห่อจนหมด ตัดด้วยพองาม เรียงลงถึงถึงดั่งนี้ ในกะทะน้ำเคือดจนสุก จัดใส่จานพออุ่นก็รับประทานได้

เครื่องทอดเนยแข็ง

เครื่องปรุง : แครอทขูดหรือหั่นฝอย ๓ หัวใหญ่ มันฝรั่งขูดหรือหั่นฝอย ๒ หัวใหญ่ ไข่ไก่ ๒ ฟอง เกลือ

พริกไทย นมสด ๑/๒ ถ้วย เนย ๒ ช้อนโต๊ะ กานพลูป่น ๑/๔ ช้อนชา เนยแข็งขูด ๑/๒ ถ้วย

วิธีทำ : แช่วมันและแครอทลงในน้ำใส่เกลือพอปะแป่มๆ ประมาณ ๑๕ นาที จึงตักขึ้น ตักบรรจุลงในชามอบทนไฟทาเนยบางๆ ตีไข่พอฟูแล้วใส่เนย กานพลู เกลือ พริกไทยและเนยแข็ง ราดลงบนมันและแครอทอบไฟแรง ๓๑๕ ฟ. ประมาณ ๓๐ นาที หรือจนกว่าสุกเหลือง รับประทานกับเนือ หมู หรือไก่อบหรือย่าง (ดูรูปในหน้า ๑๒๕)

นิทานนานาชาติ

กิ่งไม้ทอง (นิทานยุโรป)

นิทานแบบเทพนิยายที่มีเจ้าชายเจ้าหญิง แม่มด คำสาป จำแลงแปลงกายออกจะเป็นเรื่องธรรมดาในนิทานยุโรป ดังที่เคยเล่ามาแล้วหลายต่อหลายเรื่อง เรื่องนี้ก็เป็นทำนองเดียวกัน ดังที่แอนดรูว์ ลังรวบรวมเอาไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชองค์หนึ่ง ซึ่งเป็นผู้มีอารมณ์ฉุนเฉียว พระพักตร์บูดบึ้งอยู่ตลอดเวลาจนไม่มีใครกล้าขัดพระทัย เพราะใครขัดแย้งอะไรเพียงนิดหน่อยอาจจะถูกตัดหัวได้ง่ายๆ ผู้คนจึงพากันเกรงกลัวทั่วไปหมด แล้วก็แอบตั้งฉายาให้ว่าราชาผู้บูด แต่ไม่แปลกที่โอรสองค์เดียวของพระราชองค์นี้ กลับผิดแผกแตกต่างไปอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ คือทรงมีน้ำพระทัยดี มีเมตตาไม่มีผู้ใดเทียบเท่า ทั้งยังฉลาดหลักแหลมอย่างยิ่งอีกด้วย แต่ก็ดูเหมือนเป็นเคราะห์กรรมของเจ้าชายอย่างเหลือเกินที่มีรูปร่างอัปลักษณ์ทั้งหลังโกง ขาโก่ง ตาเหล่ ปากใหญ่ข้างเล็กข้าง โครเห็นแล้วอดตระหนกตกใจไม่ได้ แต่แม้กระนั้นก็ได้มีผู้ใคร่เกียจพระองค์ไม่ ทุกคนรักดวงใจอันงดงามที่ซ่อนอยู่ในร่างอันน่าเกลียดน่ากลัวนั้น

ฝ่ายพระราชานั้น ไม่ค่อยสนพระทัยกับทุกขุสขของโอรสนัก ทรงหวังแต่ความยิ่งใหญ่ของตัวเอง จึงทรงปรารถนาจะขอหมั้นพระธิดาของพระราชาที่ครองบ้านเมืองติดต่อกัน เพราะทรงเชื่อว่าจะทำให้พระองค์มีอำนาจยิ่งขึ้นอีก และก็ช่างบังเอิญที่พระธิดาของพระราชานั้นก็เป็นเจ้าหญิงที่ขรึมขเหรีไม่แพ้กัน และก็เป็นที่รักของทุกคนในอาณาจักรของโอรสก็ว่าได้ และที่ช่างบังเอิญอีกก็คือว่าเจ้าหญิงเจ้าชายเมื่อทรงทราบว่าตนจะต้องแต่งงานกับคนขรึม ต่างก็ไม่ตกลงปลงใจ จนพระราชโอรสที่ขรึมก็คิดหาวิธีที่จะให้ได้กับนางไปจึงไปขังไว้ในหอคอยที่สร้างไว้ซึ่งเจ้าชายผู้คิดคบฏ แต่ก็มีได้ซึ่งผู้ใดเป็นเวลา ๒๐๐ ปีมาแล้ว พระราชาทรงหวังว่าถ้าเจ้าชายทรงเบ้อจะถูกกักขังใน

หอคอยเมื่อใดก็ถึงจะทรงยินยอมแต่งงานเมื่อนั้น ส่วนเจ้าหญิงนั้นพระราชาก็ไม่ทรงยอมให้ปฏิเสธ และเตรียมจะส่งตัวมาเข้าพิธีตามที่ตกลงกันไว้

เจ้าชายที่ทรงถูกกักขังอยู่แต่ในหอคอย หากได้รู้สึกเคียดแค้นแต่อย่างใดไม่ ถึงแม้ว่าพระราชาก็ทรงสั่งห้ามมิให้ผู้ใดพูดด้วย ในที่สุดจนถึงกับไม่ยอมให้หาอาหารให้เสวยก็ตาม เจ้าชายก็พอพระทัยที่จะได้เดินชมห้องต่างๆ ภายในหอคอยที่แต่ละห้องตกแต่งอย่างแบบโบราณดูแปลกตา และห้องสมุดที่มีหนังสือมากมายนั้น นับว่าถูกพระทัยเหลือเกิน เพราะเจ้าชายโปรดอ่านหนังสือ แต่ว่าหนังสือเหล่านั้นล้วนแต่เขียนด้วยภาษาที่ไม่มีใครรู้เรื่องอ่านเข้าใจกันแล้ว เจ้าชายอ่านไม่เข้าใจสักคำเดียว แต่ก็ทรงพยายามอ่าน ยังอ่านก็ยังนึกสนุก

(อ่านต่อหน้า ๑๓๙)

ก็ต้องให้เห็นจุดผิดพลาดอย่างชัดเจนแล้ว ก็แต่งแก้ไขให้ดี

ห้องที่ ๖ เป็นห้องทำบล็อก ทำเพลตต่างๆ แม้จะเหม็นน้ำยาแต่ก็น่าดูจริงๆ ดินเข้าออกโรงพิมพ์อยู่เสมอ แต่ไม่เคยเห็นเขาทำบล็อกกันเลย เพิ่งมาเคยเห็นครั้งแรก ถึงเหม็นน้ำยาหน่อยก็ไม่ใช่ไร ได้เห็นคนทำเอาแผ่นอาลูมิเนียมมาวาง ใช้น้ำยากัดบล็อกราดลงไป แล้วใช้มือลูบ ภาพก็ออกมาเรื่อยๆ แล้วราดน้ำยาลงไปอีก ใช้มือลูบ ภาพก็คมชัดยิ่งขึ้นอีก ทั้งหมดต้องลูบ ๓ ครั้งรูปจึงจะออกมาชัดเจนดี

การทำบล็อกนั้นทำได้จากทั้งแผ่นสังกะสีและอาลูมิเนียม แต่ถ้าใช้เครื่องโรตารี่ต้องใช้แผ่นอาลูมิเนียม เพราะบางดี สังกะสีค่อนข้างหนา

ห้องที่ ๗ ห้องนี้เป็นห้องถ่ายภาพและแยกสีในการ

ทำบล็อก มีเครื่องปรับอากาศเย็นสบาย มีกล้องถ่ายภาพขนาดยักษ์ คือ แต่ก่อนเราเคยเห็นกล้องถ่ายรูปที่มีห้องมืดเป็นกระดาดำๆ ขยับออกมา เมื่อเลิกใช้แล้วก็พับเก็บเข้าไปได้ แต่กล้องนี้ใหญ่จริงๆ เพราะจอใหญ่ราวเมตรครึ่งคุณเมตรครึ่ง กำลังถ่ายภาพสีธรรมชาติอยู่ มีรางเลื่อนหาโฟกัสได้เองโดยอัตโนมัติ ๒ เครื่อง แล้วมีวงกลมๆ ครอบบอกว่าเป็นสีแดง เหลือง หรือ เขียว สีเหล่านี้ผสมกันออกมาแล้วจะเป็นสีธรรมชาติกะ ห้องมืดก็จริง แต่มีเครื่องปรับอากาศเย็นสบาย

ที่ฝาผนังของข้างแต่ละคนมีภาพถ่ายสีธรรมชาติขนาดใหญ่ปิดไว้ สีสวยสดน่าดูหลายรูป มีภาพวิวและภาพ 'ศิลป์' ที่คุณผู้ชายชอบดูอยู่หลายรูป แต่ชาวคณะของเราเป็นผู้หญิงส่วนมาก เห็นเขาก็อดชมไม่ได้

(อ่านตอนจบฉบับหน้า)

กิ่งไม้ทอง - ต่อจากหน้า ๒๗

วันหนึ่งขณะที่เจ้าชายทรงเดินไปมาอยู่ในห้องโถงใหญ่ที่เป็นห้องแสดงภาพ พลงนิกเสว้าพระทัยที่ต้องถูกบังคับให้แต่งงานกับเจ้าหญิงทชเหว่พอกัน ทันใดนั้นพระองค์ก็ทรงสังเกตเห็นหน้าตาที่ระบวยสีนั้นแจ่มจ้าและสวยงามเป็นพิเศษ จึงทรงสลดความทุกข์ความเศร้าใจไปเสียทางหนึ่ง ทรงหันมรพินิจพิจารณาภาพในห้องนั้นอย่างถวิลวักก็ทรงเห็นว่าภาพทั้งหมดเป็นภาพแสดงชีวิตของผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งเจ้าชายทรงรู้สึกว่ามีบางสิ่งบางอย่างคล้ายพระองค์ จึงเริ่มสนพระทัยอย่างจริงจัง ที่หน้าตาแรกเป็นภาพ ชายคนหนึ่ง อยู่ใน หอคอย เล็กๆ หอหนึ่งกำลังกินหาอะไรอยู่ในรอยแตกที่กำแพง ภาพต่อไปเป็นภาพชายหนึ่งกำลังเปิดตู้เก่าๆ ไปหนึ่งด้วยลูกกุญแจทอง แล้วก็มีภาพอื่นๆ อีกหลายภาพ และชายในภาพแต่

ละภาพนั้นช่างเป็นชายหนุ่มรูปงาม ตัวตรง ลำสันแข็งแรง เจ้าชายทอดพระเนตรภาพชายนั้นอย่างเพลิดเพลิน

ถึงตอนนั้นพอดีเป็นเวลาพลบค่ำ เจ้าชายจึงเสด็จกลับไปยังห้องของพระองค์ และก็ทรงรู้สึกสนุกที่จะได้นำหนังสือเก่ามาเปิดดู ถึงอ่านไม่ออก ครูปักยังดี แต่น่าแปลกอะไรอย่างนั้น ที่ภาพในหนังสือก็เป็นเช่นเดียวกับภาพที่เห็นหน้าตาต่าง แต่ไม่ใช่ภาพนั้นอย่างหน้าตาภาพในหนังสือเป็นภาพมีชีวิต เมื่อเปิดถึงภาพที่มันกั้นนครเจ้าชายทรงเห็นมือนักดนตรีเลื่อนไหว และทรงได้ยินเสียงดนตรีอันแสนไพเราะนั้นด้วย ต่อไปเป็นภาพงานเต้นรำ เจ้าชายก็ทรงเห็นผู้คนในภาพกำลังเต้นรำกัน เมื่อทรงพลิกไปอีกภาพหนึ่ง เป็นภาพงานเลี้ยงอาหารเย็น เจ้าชายถึงกับได้กลิ่นอาหาร

อันโอชะรสนั้น ทั้งคนหนึ่งในภาพที่นั่งที่โต๊ะอาหารมองมายังพระองค์ พลงนิกกล่าว

“เราขออภัยพรให้พระองค์พยายามให้ราชินีของเราคืนมาเถละ แล้วพระองค์จะได้รับรางวัลมีฉะนั้น แล้วจะเป็นผลร้ายแก่พระองค์”

ถ้อยคำเหล่านั้นทำให้เจ้าชายยังคงสงสัย แล้วก็ตกพระทัยกลัวด้วย จนกระทั่งปล่อยหนังสือหลุดตกลงไปกับพื้นดังปัง แล้วพระองค์ก็ทรงสนสิดไป เสียงหนังสือที่หล่นกับพื้นทำให้ทหารยามกรูกันเข้ามาช่วยเขี่ยยา จนกระทั่งเจ้าชายฟื้นคืนสติขึ้นมา เมื่อใครๆถามกันว่าเกิดอะไรขึ้น เจ้าชายก็ตรัสว่าคงเป็นเพราะหิวมากจนตาลายเป็นลม แล้วก็คิดฝันไปว่าได้แลเห็นภาพอะไรแปลกๆ ดังนั้นทั้งๆที่พระราชหามิให้ใครหาอาหารให้เจ้าชาย→

เสวย ยามเหล่านั้ก็ยังแอบขี้ขี้
ไปหาอาหารเข่นอย่างดีมาถวาย
เมื่อเสวยอ้อมแล้ว เจ้าชายทรงเปิด
หนังสือคู่มือ แต่ก็มิได้เห็นภาพ
อย่างท่เห็นตอนแรกเลย พระองค์
จึงทรงเชื่อว่าตนเองฝันไป

ในวันรุ่งขึ้นเจ้าชายเสด็จเข้าไป
ในห้องแสดงภาพแล้วก็มองภาพที่
หน้าต่างอีก และก็ทรงเห็นบุคคล
ในภาพเคลื่อนไหวได้ และชายคน
ที่คล้ายพระองค์ในภาพหนึ่งกำลัง
ก้นหาบุญแถมมาเปิดตู้เก็บของ
เจ้าชายก็เลยตัดสินใจคิดว่าจะต้อง
เสด็จไปยังหอคอยเล็ก เพื่อกันหา
ความจริงด้วยตัวเอง และเมื่อชน
ไปถึงหอคอยเล็กแล้ว ก็ไปเที่ยว
เกาะตามกำแพง ทันใดนั้นเจ้าชาย
ก็ทรงพบกำแพงตอนหนึ่งมีเสียง
โปร่ง จึงทรงใช้ก้อนทูปหินตรงนั้น
 และก็ปรากฏมีบุญแถมของเล็กๆ อยู่
ในรอยแตกนั้น ขึ้นต่อไปก็ต้องหา
ตู้ใบนั้น ซึ่งหาไม่นานก็ได้พบตู้อยู่
ตรงมุมมืด เจ้าชายทรงก้นหา
บุญแถมอยู่นานจึงได้พบว่าบุญแถมทำ
ซ่อนไว้ในลายสลัก ซึ่งพอดีกับลูก
บุญแถมของนั้นทีเดียว พอปิดกรีก
เดียว ประตูก็เปิดออก

แม้ว่าคูนจะเก่าและดูน่าเกลียด
แต่ก็เป็นเพียงภายนอกเท่านั้น ส่วน
ภายในคูนนั้นจะหาอะไรสวยและมีค่า
เท่าเทียมเห็นจะหายาก เพราะล้นชัก
ทุกล้นชักทำด้วยแก้วผลึกกับอำพัน
และรัตนอนันต์ และในล้นชักก็
ล้นแล้วไปด้วยทรัพย์สมบัติอันล้ำค่า
เจ้าชายคิดว่าพระทัยเหลือเกินที่ได้มาพบ
สิ่งนี้ ทรงเปิดล้นชักล้นชักโน้นไป
เรื่อยๆจนกระทั่งมาถึงล้นชักเล็กๆ

ซึ่งในนั้นไม่มีอะไร มีแต่บุญแถมรกด
เพียงดอกเดียว

“บุญแถมดอกนั้นคงจะมีไว้เปิด
ประตูของเล็กๆ ที่อยู่ตรงกลางคูน
แน่นอน” เจ้าชายทรงรำพึงแล้วก็
สอดลูกบุญแถมเข้าไปในบุญแถม พอ
ปิดลูกบุญแถม ประตูเล็กๆก็เปิดออก
มีแสงอ่อนๆ ฉายแสงเรืองออกมา
ทั่วทั้งคูน สีสันงดงามจากโกเมนที่ทำ
เป็นหีบอยู่ตรงหน้าเจ้าชายนั่นเอง
เมื่อเจ้าชายทรงเปิดหีบออก ก็ตก
พระทัยเป็นที่สุด เพราะภาพที่เห็น
นั้นคือมือของชายคนหนึ่ง ถือรูป
ภาพอยู่ ตอนแรกเจ้าชายทรงคิด
จะปิดหีบแต่ทันใดนั้นก็มึนเสียงดัง
อยู่ในพระกรรมของเจ้าชายว่า

“มือนี้เป็นมือของคนท่เจ้าชาย
อาจจะช่วยได้ มองดูภาพอันงดงาม
นี้สิ นี่แหละเป็นต้นเหตุแห่งความ
เคราะห์ร้ายของข้า ถ้าเจ้าชายอยาก
จะช่วยข้าจริงๆแล้ว ขอได้โปรด
เสด็จไปยังห้องแสดงภาพทันที
ที่เดียว ทรงสังเกตดูว่าแสงอาทิตย์
ไปตกแจ่มจ้าที่ใด ถ้าทรงหาพบก็
เท่ากัได้ทรงค้นพบขุมทรัพย์ของข้า
แล้ว”

เสียงหยุดลงเพียงนั้น แม้
เจ้าชายจะถามอะไรต่อไป ก็ไม่มี
เสียงตอบ เจ้าชายจึงทรงเก็บสิ่ง
ต่างๆเข้าที่ แล้วก็ใส่บุญแถมไว้
ดังเดิม นำบุญแถมไปไว้ในรอยแตกใน
กำแพงอย่างเก่าแล้วก็รีบเสด็จกลับ
มายังห้องแสดงภาพ และทรงตรวจ
ตราที่มิแสงส่องแจ่มจ้าที่สุด ดู
เหมือนจะอยู่ตรงภาพชายหนุ่มรูปงาม
นั่นเอง ภาพนั้นตั้งอยู่บนฐานที่เป็น
ทองและอำพันเช่นเดียวกับภาพอื่นๆ

เจ้าชายทรงยั้งงไม่ทราบจะทำ
อย่างไรต่อไป แต่เมื่อทรงจ้องภาพ
นั้นใกล้ๆแล้ว ก็ทรงเห็นภาพตัวเอง
ยกภาพนั้นออกจากกำแพง

เจ้าชายทรงทำตามภาพนั้น
แนะให้ เมื่อยกภาพนั้นออกไปเสีย
แล้ว เจ้าชายก็ทรงเห็นห้องโถงทำ
ด้วยหินอ่อนประดับประดาด้วย
รูปปั้น เจ้าชายเสด็จผ่านห้องหลาย
ต่อหลายห้องจนมาถึงห้องหนึ่งซึ่งมี
ผ้าโปร่งสีน้ำเงินห้อยประดับอยู่
ผนังห้องทำด้วยพลอยชั้นการเวก
สีฟ้าอมเขียว ในห้องนั้นมีเตียงเดี่ยว
ตั้งอยู่ บนเตียงนั้นมีหญิงสาวสวยนอน
หลับอยู่ ผมสีดำไม่ผิดสีอำพันสยาย
อยู่บนหมอน ทำให้เห็นหน้านั้น
ขาวซีด ขณะนั้นหญิงสาวไม่ได้หลับ
สนิท เจ้าชายค่อยๆเสด็จย่องเข้าไป
ใกล้ ด้วยเกรงว่าหญิงนั้นจะตกใจ
ตื่น เจ้าชายจึงได้ยื่นหญิงสาวพิมพ์
ขึ้นว่า

“เจ้าอวดคืออย่างไรนะที่มากทำ
ให้ข้าพลัดพรากจากฟลอริมอนด์
ขอรักของข้าเพียงเพื่อชนะใจข้า
และแม่ต่อหน้าข้า เจ้าก็ยังบังอาจ
คิดม้อฟลอริมอนด์ โดยไม่กลัวเกรง
หรือให้เกียรติข้าบ้างเลย”

แล้วหน้าคาก็ไหลลงมาอาบแก้ม
เจ้าชายทรงทราบในขณะนั้นเองว่า
หญิงสาวนั้นถูกสาปให้หลับ และ
มือที่อยู่ในห้องที่พระองค์ทรงแลเห็น
นั้นเป็นมือฟลอริมอนด์คนรักของ
นางนั่นเอง ทันใดนั้นเองก็ได้มีนก
อินทรีตัวใหญ่บินเข้ามาในห้อง ใน
อุ้งเล็บมีกิ่งไม้ทอง ซึ่งลูกที่ติดกิ่งไม้
ทองนั้นดูเหมือนลูกเชอร์ แคว่เป็น
เชอร์ที่บันทึกบทมิสธองแสงเรืองรอง

ตัวเอง “เขาคงคิดว่าเรากับไม้ยืน
รักแค้นในภาพคงเปรียบให้เห็นหญิง
เลี้ยงแกะสาวสวยเอวเล็กเอวบาง
ในภาพต่อไปนั้นสวยเด่นยิ่งขึ้น เธอ
ถ้าเราสวยได้อย่างนั้นก็จะดีหรอก”

ทันใดนั้นเจ้าหญิงก็รู้สึกว่ามี
ได้อยู่แต่ลำพังเพราะเบื้องหลัง
พระองค์มีหญิงชราตัวเล็ก ๆ
สวมหมวก หน้าตาน่าเกลียดเหมือน
พระองค์ ทั้งข้างก็ยังมีอีกด้วย
หญิงชราพูดขึ้นว่า

“ข้าแต่เจ้าหญิง ความเสียใจ
ในรูปกายอัปลักษณ์ของพระองค์
ใหญ่หลวงจนข้าอยากจะช่วย ข้าให้
เจ้าหญิงเลือกเอาระหว่างความงาม
กับความดี ถ้าพระองค์อยากสวย
ก็ต้องไปตามทางของพระองค์ แต่
พระองค์อาจจะกลายเป็นคนเหี้ยม
เจ้าอารมณ์และเหลวไหล แต่
ถ้าคงเป็นอย่างที่พระองค์เป็นอยู่
เช่นนั้น พระองค์ก็จะเป็นคนฉลาด
น่ารัก และอ่อนน้อมถ่อมตน”

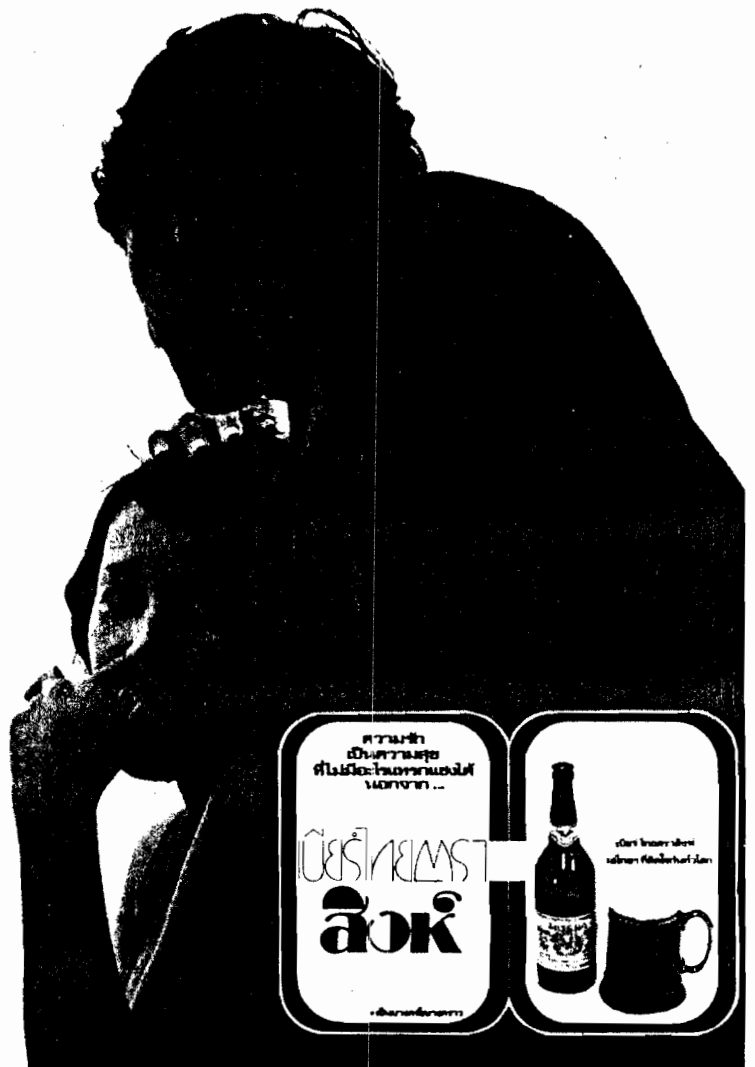
“ขอทั้งสวยทั้งฉลาดไม่ได้
หรือ” เจ้าหญิงตรัสถาม

“ไม่ได้หรอกเพคะเจ้าหญิง”
หญิงชราตอบ “ต้องเลือกอย่างใด
อย่างหนึ่ง นี่เป็นนามชุกมือให้อุ่น
มีสืเหลืองกับสีขาว ถ้าเจ้าหญิงทรง
หายใจตกลงบนข้างที่เป็นสีเหลือง
พระองค์ก็จะทรงโฉมงามเหมือน
หญิงเลี้ยงแกะที่พระองค์ทรงชื่นชม
นักหนา และจะได้ชนะใจคน
เลี้ยงแกะหนุ่มที่พระองค์ทรง
สนพระทัยพิณิจพิจารณาอยู่ทุกวัน
ถ้าหากพระองค์ทรงหายใจตกลงไป
ทางด้านสีขาว รูปร่างหน้าตาของ
พระองค์ก็จะคงเดิม แต่พระองค์จะ

ทรงเป็นสุขขึ้นทุกวันๆ เอา เลือกซิ
เพคะ”

เจ้าหญิงก็ทรงหายใจตกลงไป
ทางด้านสีขาว และขอบใจหญิงชรา
ซึ่งก็หายวับไปในทันใดนั้นที่เดียว
เจ้าหญิงทรงเสิร์ฟพระทัยเมื่อหญิง
ชราหายไปแล้ว พร้อมกันนั้นก็ทรง
คิดว่าถึงเวลาที่พระบิดาน่าจะส่ง
กองทัพมาช่วยพระองค์ออกจากที่
คุมขัง ทรงคิดเช่นนั้นก็บังเกิดความ
อยากเห็นว่าจะมีผู้ใดมาที่หอคอยนี้
บ้างหรือไม่ ถ้าเช่นนั้นต้องขึ้นไปบน

หอคอยเล็กแต่จะขึ้นไปได้อย่างไร
แต่ไม่ช้าก็ทรงมองเห็นลู่ทาง ก็
หอคอยเล็กนั้นมีนาฬิกา และตุ้ม
นาฬิกาห้อยลงมาในห้องแสดงภาพ
เจ้าหญิงจึงคลานเชือกออกจากตุ้ม
แล้วผูกองค์เองเข้าไปแทน เมื่อ
นาฬิกาถูกไขลาน เจ้าหญิงก็ถูกชัก
ขึ้นไปจนถึงหอคอยเล็ก เมื่อทอด
พระเนตรรอบๆ ไม่แลเห็นอะไรน่า
สนใจ เจ้าหญิงก็ทรงนั่งพัก แต่ช่าง
บังเอิญ ไปนั่งฟังกำแพงที่เจ้าชาย
ผู้ชั่วทรพยาป่วนไว้อย่างลวกๆด้วย→

ความร้อน หินที่แตกก็เลยหล่นลงมาพร้อมด้วยลูกกุญแจทอง เจ้าหญิงนำกุญแจไปไขตู้ที่อยู่ตรงมุมห้องมืดๆ และก็ได้ออกพระเนตรสิ่งต่างๆ ในตู้รวมทั้งมือนั้นด้วย เจ้าหญิงตกพระทัยจนแทบจะโยนทิ้ง แต่แล้วก็มิเสี่ยงแล้วเบาดังก้องในพระกรรมของเจ้าหญิง เสียงนั้นพูดว่า

“อย่ากลัวไปเลยเจ้าหญิง ทำใจกล้าเอาไว้ เพราะการผจญภัยครั้งนี้มีความสำคัญแก่ความสุขในอนาคตของเจ้าหญิงด้วย”

“จะให้ข้าทำอย่างไรละ” เจ้าหญิงตรัสถามเสียงสั้นๆ

“หยิบหีบนั้นเอาไปซ่อนไว้ใต้หมอนของพระองค์ เมื่อเห็นนกอินทรีเข้ามาเมื่อใด โปรดหยิบหีบให้นกอินทรี โดยไม่ต้องเสียเวลาแม้แต่ชั่วใจเดียว”

ทั้งๆ ที่เจ้าหญิงตกพระทัยกลัว แต่ก็ยินยอมทำตาม รับเก็บของมีค่าทั้งหลายเข้าที่เดิม แล้วก็หยิบหีบไปเก็บไว้ ๓ วันล่วงไปไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ไม่ช้าก็ได้ยินเสียงกระซิบกกระพบน้าต่าง เมื่อรุดมานอกคูก็เห็นนกอินทรีอยู่ในท่ามกลางแสงจันทร์ เจ้าหญิงจัดแจงเปิดหน้าต่างออกโดยรวดเร็ว นกอินทรีบินလာเข้าข้างในอย่างฉับไรรวด เจ้าหญิงรีบยื่นหีบมือนั้นให้นกอินทรีคว้าไว้ในอุ้งเล็บ แล้วก็บินหายไปนพริบตา เหลือแต่เจ้าชายรูปงามที่สุดเท่าที่เจ้าหญิงเคยเห็น ทั้งยังแต่งองค์อย่างหรูหรา สวมมงกุฎด้วย เจ้าชายนั้นตรัสว่า

“เจ้าหญิง เจ้าคนทมิฬใจร้าย

สาปข้า มันเก็บข้าไว้ที่นี่ ๒๐๐ ปีมาแล้วนะ เราสองคนเกิดมาร่วมกันทำองค์เดียวกัน แต่นางฟ้าเลือกข้าแต่เจ้านั้นมันมีอำนาจมากกว่าข้า เมื่อข้ากลับสายดาทหายาม มันก็สาปข้าเป็นนกอินทรี สาปเจ้าหญิงราชินีของข้าให้หลบอยู่เช่นนั้นเรื่อยไป ข้ารู้ว่าสองร้อยปีล่วงไปแล้วจะมีเจ้าชายมาปลุกเจ้าหญิงให้ตื่นฟื้นคำสาปไปได้ และการนำมือข้ามาติดอย่างเดิม จะทำให้ข้ามีรูปร่างอย่างเก่า ทันทีบอกข้ามาซิ เจ้าหญิงว่าจะโปรดอยากได้สิ่งใดมากที่สุด หรือว่าข้าจะช่วยทำให้เจ้าหญิงสวยงามเท่าที่ควรจะเป็น”

“ถ้าทำได้เช่นนั้น ก็ขอได้โปรดเถิด” เจ้าหญิงตรัส ทันใดนั้นเจ้าหญิงก็ทรงได้ยินเสียงกระอกรอบแกรบในกระดุก แล้วก็ปรากฏเป็นร่างหญิงสาวสวย สูงสง่าตัวตรง ดวงตาก็ฉายแสงเหมือนดวงดาว ทั้งผิวก็กลับขาวเหมือนนํ้านม

“โอ มหัศจรรย์อะไรอย่างนี้” เจ้าหญิงอุทาน กับลงดูตัวเองกับไม่ยั้งรักแล้วตรัสอย่างตื้นตันว่า “นี่เป็นตัวข้าจริงๆ หรือ”

“จริงซิ เจ้าหญิง” เจ้าชายฟลอริมอนต์ตรัส “ตอนนั้นเจ้าหญิงควรได้ชื่อใหม่เป็นเจ้าหญิงแสงอาทิตย์เถิด จะได้สมกับความเจิดจ้าและมีเสน่ห์”

ตรัสแล้วเจ้าชายก็หายวับไป และเจ้าหญิงเองก็ได้ทรงทราบเหตุใดพระองค์จึงมาเค้นอยู่ใต้ต้นไม้ที่มัจฉาร่มอยู่ริมแม่น้ำ และสิ่งแรกที่เจ้าหญิงทรงกระทำก็คือก้มลงมองดูเงาตัวเธอในน้ำ และทรงประหลาด

ใจอย่างขึงที่เห็นตัวเองช่างเหมือนหญิงเลี้ยงแกะในภาพนั้น ทั้งยังสวมเสื้อขาว ประดับพวงดอกไม้อย่างเดียวกับที่เห็นในภาพไม่ผิดเพี้ยน และเมื่อมองไปรอบๆ ตัว ก็ยังแลเห็นแกะฝูงหนึ่งขึ้นเต็มหญ้าอยู่รอบๆ ดูแล้วสับสนไม่เข้าใจเรื่องราวอะไรเป็นอะไร เจ้าหญิงทรงเห็นคิดเห็นอย่างกับสิ่งแปลกใหม่ที่เกิดขึ้นโดยกะทันหัน จึงนั่งพักใต้ต้นไม้ แล้วก็เลยบรรทมหลับไป และก็ยังเฝ้าให้สถานทีนั้นอยู่ในเมืองเดียวกับที่เจ้าชายหลบอยู่ และขณะที่เจ้าหญิงยังบรรทมหลับอย่างสบายอยู่นั้น เจ้าชายก็เสด็จมาแถบนั้นเพื่อหาที่ให้แก่ของตนเต็มหญ้า

ทันทีที่แลเห็นหญิงเลี้ยงแกะนอนหลับอยู่ เจ้าชายฐานะคนเลี้ยงแกะก็จำได้ทันทีว่าเป็นคนคนเดียวกับที่เห็นในภาพในหอคอย แต่ขณะหญิงเลี้ยงแกะนั้นสวยกว่าในภาพเสียด้วยซ้ำ เจ้าชายคนเลี้ยงแกะเฝ้าพิณจิตศดุดหญิงสาวอย่างชื่นชม ครั้นหญิงนั้นล้มตาคับ ก็แลเห็นเจ้าชายก็จำได้ว่าเป็นชายคนเดียวกับที่เห็นในภาพ จึงรู้สึกสนิทสนมเป็นกันเองในทันทีนั้น เจ้าหญิงขอให้เจ้าชายหาที่พักให้ เจ้าชายก็แนะนำให้ไปพักกับหญิงชราคนหนึ่ง เมื่อได้พาเจ้าหญิงไปพบ ต่างก็ถูกใจกัน หญิงชราจัดอาหารเย็นให้ทำดื่มไม่ และเจ้าหญิงก็เชิญให้เจ้าชายเสวยขนมปังกับครีมที่หญิงชราจัดให้ เจ้าชายก็ทรงยินดี พร้อมทั้งนำผลไม้ต่างๆ ในสวนของพระองค์มาเสวยร่วมด้วย ต่างก็สนุกสนานร่าเริงไปด้วยกัน (ยังมีต่อ)

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

กิ่งไม้ทอง นิทานยุโรป (ตอนจบ)

เรื่องคราวที่แล้วยุติตรงที่ เจ้าหญิงผู้ชั่วร้ายทำให้พระราชพิธีโรจจึงซึ่งเจ้าหญิงไว้ในหอคอย แทนเจ้าชาย ตอนที่ทหารขามส่งคนมาทูลว่า เจ้าชายที่ประจวบสิ้นพระชนม์เสียแล้ว และเจ้าหญิงก็ได้พบหีบโกเมนที่ใส่มือของฟลอริมอน และฟลอริมอนขอให้เจ้าหญิงนำหีบไปเก็บไว้ได้หมอนเมื่อเห็นนกอินทรีเข้ามาเมื่อใดก็ขอให้มอบหีบให้เมื่อนั้น เจ้าหญิงก็ทรงทำตาม และก็ปรากฏว่านกอินทรีหายไประยะหนึ่งและมีชายหนุ่มแต่งกายหรูหราหนึ่งมั่งคั่งเพชรสวมอยู่ด้วยมาแทนที่ เป็นอันว่าเจ้าหญิงช่วยทำให้เจ้าชายฟลอริมอนพ้นคำสาป และเจ้าชายฟลอริมอนก็ทรงช่วยให้เจ้าหญิงกลายเป็นหญิงสาวสวย และได้มาเดินอยู่ริมแม่น้ำในสภาพของหญิงเลี้ยงแกะมีฝูงแกะอยู่รอบๆ และบังเอิญที่แถบนั้นเป็นถิ่นที่อยู่ของเจ้าชาย และเจ้าชายก็ได้เสด็จมาแถบนั้นในสภาพชายเลี้ยงแกะทั้งสององค์เมื่อเห็นกันต่างจำกันได้ เพราะเป็นบุคลิกปรากฏอยู่ในภาพ

ในห้องแสดงภาพในหอคอย ต่างก็เสวยอาหารด้วยกันอย่างสนุกสนาน ร่าเริง

หลังจากนั้นคนเลี้ยงแกะหนุ่มสาวก็ได้พบกันอย่างมีความสุข ทุกวันขณะที่เผ่าแกะของตน จนในที่สุดเจ้าชายก็ได้ขอแต่งงานกับเจ้าหญิง แต่เจ้าหญิงมิได้ลืมพระองค์ว่าองค์เองเป็นเจ้าหญิง จะแต่งงานกับคนเลี้ยงแกะที่เป็นคนสามัญได้อย่างไร ทั้งๆ ที่ใจจริงก็อยากจะทำดังนั้นเสียเหลือเกิน เจ้าหญิงทรงใคร่ครวญอยู่ช้านาน ในที่สุดก็ทรงคิดว่าควรได้ไปปรึกษาพ่อมดคนหนึ่ง ที่ทรงได้ยินชื่อ ทั้งนี้มิได้ปรึกษาหาหรือผู้ใด เจ้าหญิงต้องเสด็จบุกป่าฝ่าดงเข้าไปในป่าที่มืด มีเสียงร้องเรียกอยู่รอบด้าน แต่กำลังรีบร้อน เจ้าหญิงจึงไม่ยอมหยุดไม่ช้าก็มาถึงปราสาทของพ่อมด ซึ่งมีหญิงสาวงามห้าวร่ากับไม้เท้ามีใครเหยียบย่างเข้าไปดังรอยๆ บิมาแล้วเจ้าหญิงเสด็จบุกเข้าไปจนกระทั่งถึงตัวปราสาทที่เป็นห้องมืดสนิทมีรูเล็กๆ รูเดียวที่ทำให้แสงสว่างเข้ามา

ได้ ตามผนังมีค้างคาวเกาะอยู่เต็ม ที่เพดานก็มีแมวสิบสองตัวห้อยหัวอยู่ พลังแสงเสียงร้องแคว้นแทบแตก บนโต๊ะยาวกลางห้องก็ได้มีหญิงสิบสองตัวถูกหางมัดไว้ และตรงหน้าหญิงใกล้แค่จมูก แต่ก็สุดจะเอื้อมได้ ได้มีหมอนำกินชิ้นหนึ่งลอยอยู่

เจ้าหญิงทรงมองดูสัตว์นำส่งสารเหล่านั้นด้วยความตระหนกตกใจ ทันใดนั้นพ่อมดก็เข้ามาในห้อง พ่อมดสวมเสื้อสีดำยาวมีกระเชืออยู่บนหัว ในมือถือแสงซึ่งทำด้วยตัวยาวๆ ตั้ง ๒๐ ตัว แต่ละตัวยังเป็นๆ และบิดตัวไปบิดตัวมา ยังเห็นเช่นนั้นเจ้าหญิงยังตกพระทัยยิ่งนัก นึกคำหนัดตัวเองว่าไม่ควรจะรบกวนท่านเลย ดังนั้นไม่ทันต้องพูดจาว่าอะไร เจ้าหญิงก็ทรงวิ่งไปที่ประตู แต่ประตูนั้นก็มิใช่แม่เหล็กม้วนจึงขวางอยู่หนา ฝ่าไปอย่างไรก็ไม่พ้น ฝ่าไปครั้งแรกก็ยังมีไขอันๆ จึงขวางอยู่อีก ดูไม่ทันที่สุดเลย จนเจ้าหญิงทรงรู้สึกปวดแขน ก็ยังไม่มีความจะหลุดพ้น (ต่อหน้า ๑๒๐)

“ไปทางนั้นซิ ลูก” หญิงชรา
ตอบพลางชี้ทางที่ตรงไปยังปราสาท
พ้อมด “ข้าว่าลูกต้องพบนางท่านั้น
แน่”

เจ้าชายทรงขอบใจหญิงชรา
แล้วก็เดินทางตรงไปโดยไม่มีอะไร
ขัดขวางเลย ไม่ช้าก็เสด็จมาถึงป่า
ที่พ้อมดสาปไว้ และเจ้าชายทรงเชื่อ
ว่าแลเห็นเจ้าหญิงเดินลัดเลาะไปมา
อยู่ตามต้นไม้ เจ้าชายทรงสว
พระบาทติดตามไป แต่ทำอะไรๆ
ก็ไม่ทัน เจ้าชายทรงร้องเรียกว่า

“ขอรัก กอยเดี่ยวเถอะ อย่า
รีบไป”

แต่ก็ไม่เป็นผล ดูเหมือนร่าง
นั้นจะรีบเร่งเท้าเร็วขึ้น เจ้าชาย
ทรงติดตามอยู่ตลอดทั้งวันแต่ไม่ทัน
จนกระทั่งตกกลางคืน จึงทอด-
พระเนตรเห็นปราสาทอยู่ข้างหน้า
จุดไฟสว่างไสว เจ้าชายทรงแน
พระทัยว่าเจ้าหญิงต้องอยู่ภายในนั้น
จึงรีบเสด็จไป คราวนี้เสด็จไปได้
โดยไม่ยากลำบากอะไร เมื่อโผล่
เข้าไปในห้องโถง เจ้าชายก็ทรงพบ
นางฟ้าชาวผู้นำเกล็ดน้ำแข็งน้องสาว
ของพ้อมด ร่างของหญิงนั้นพ้อม
เสียบจนแสงส่องผ่านร่างไปได้
ดวงตาก็กลอกไปมาแวววาวเหมือน
ดวงตะเกียง ผิวกายคล้ายหนังฉลาม
ทั้งๆที่หญิงชราแต่งกายหรูหราสวม
เสื้อทองด้วยดินเงินเป็นมันวาว
ประดับด้วยเพชรพลอย และริบบิ้น
เชียวกับขมพู บนหัวมีมงกุฎเพชร

“ในที่สุดเจ้าชายก็เสด็จมาถึง
ท่าน” หญิงนั้นกล่าว “อย่าไปเสีย
เวลาหาผู้หญิงเลี้ยงแกะนั้นอยู่เลย
มันไม่มีค่าอะไรหรอก ข้ามันสืบ

ราชินีแห่งดาวหาง ข้าจะนำ
เกียรติยศยิ่งใหญ่มาให้ ถ้าหาก
เจ้าชายแต่งงานกับข้า”

“แต่งงานกับนางรี” เจ้าชาย
ทรงอุทานออกมาด้วยความตระหนก
ตกใจ “โอ๊ยไม่ยอมเด็ดขาด ข้าไม่
ยอม”

ได้ยินเช่นนั้นนางฟ้าก็โกรธ
อย่างยิ่ง เอาไม้เรียวสองอันเคาะพื้น
ทันใดนั้นห้องนั้นก็เต็มไปด้วยผี
ปิศาจอันน่ากลัวตรงเข้ามาจะทำร้าย
เจ้าชายต้องทรงต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอด
พระองค์มีดาบสั้นอยู่เล่มเดียว
แต่ก็ทรงสู้ป้องกันตัวเองอย่าง
สุดฤทธิ์ไม่ให้มีอันตราย นางฟ้า
ชราเห็นเช่นนั้นจึงบอกให้สมนของ
ตนหยุด แล้วถามเจ้าชายอีกว่าจะ
ยอมแต่งงานไหม เมื่อพระองค์
ยืนยันมั่นคงว่าไม่ยอม นางฟ้าก็ทำ
ให้เห็นเป็นเจ้าหญิงอยู่ที่สุดห้องโถง
นางฟ้าชราพูดขึ้นว่า

“เห็นคนรักของเจ้าชายแล้ว
ใช่ไหม ถ้าเจ้าชายยังคงปฏิเสธอยู่
อีก ข้าจะสั่งให้เสือสองตัวมาฉีก
ร่างนางเสียเป็นชิ้นๆทีเดียว”

ถึงตอนนั้นเจ้าชายชักว่าวุ่นใจ
สำคัญว่าจริง เลยพาลคิดไปว่าได้
ยินเสียงเจ้าหญิงร้องไห้วิงวอนขอ
ให้เจ้าชายช่วยตนด้วย เจ้าชายไม่
ทราบจะทำอย่างไรดี จึงตรัสออก
มาว่า

“นางฟ้าดูเซ่อถีน ทั้งข้าไป
เสียบแล้วหรือ โหนสัญญาว่าจะเป็น
เพื่อนข้าตลอดไปอย่างไรละ ช่วย
เราด้วยเถอะ”

ทันใดนั้นก็มียักษ์แล้วๆดังอยู่
ในพระกรรณว่า “ขึ้นกรานไว้→

ความรู้สึกที่คุณ ไม่จำเป็นต้องมี

ในระหว่างมีรอบเดือน คุณผู้หญิง
จำนวนมากพบว่า ตัวเองเหนื่อย-
หน่าย หงุดหงิดง่าย และอ่อนเพลีย
ผิดปกติ ความรู้สึกเหล่านี้ ผู้หญิง
ส่วนมากคิดเสียว่า เป็นปรากฏ-
การณ์ธรรมชาติ ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง
ได้

แต่ก็มีผู้หญิงจำนวน ไม่น้อยที่ไม่คิด
เช่นนั้น เพราะเธอมีสิ่งที่จะช่วยเธอ
ได้ คือ แบรินด ยอดซุบไก่ เธอ
ทราบดีว่า แบรินด ยอดซุบไก่เป็น
อาหารบำรุง ที่จะช่วยชดเชยสิ่งที่
เธอสูญเสียไปในช่วงเวลาของรอบ
เดือนนั้นได้

เมื่อได้ลอง คุณจะรู้ว่า แบรินด
อาจช่วยคุณได้เช่นกัน

แบรินด ยอดซุบไก่

อย่างเดิม เป็นไร่เป็นกัน หากังไม้ทองให้ได้” ถ้อยคำนั้นช่วยให้กำลังใจทำให้เจ้าชายทรงยืนกรานปฏิเสธอย่างเด็ดเดี่ยว จนในที่สุดนางฟ้าโกรธแค้นที่ร้องว่า “ถ้าอย่างนั้นก็ไปให้พ้น เจ้าชายหัวดีจะไปเป็นจิ้งหรีดเสียเถอะ”

พอขาดคำเจ้าชายผู้หล่อเหลาก็กลายร่างเป็นจิ้งหรีดตัวดำ เพราะหัดที่ยังจำถ้อยคำที่ได้ยินได้ว่าให้ไปหากังไม้ทอง เจ้าชายรีบออกจากปราสาทไปหาที่พักอาศัยในโพรงไม้ที่นั่นเองก็ได้พบตักแตนน้อยหมอบนั่งอยู่ตรงมุม ท่าทางเศร้าไม่มีกะใจจะส่งเสียงร้อง เจ้าชายก็เลยถามส่งๆ ไป ไม่คิดว่าจะได้คำตอบว่า “จะไปในไหนละ แมตักแตน” ตักแตนก็ถามบ้างว่า “ก็จะไปในไหนละ พ่อจิ้งหรีด” แล้วด่าทอด้วยความแปลกใจว่าต่างก็พูดได้ จิ้งหรีดก็ว่า “พูดได้เพราะข้าเป็นเจ้าชายนะซี” ตักแตนก็พูดขึ้นบ้างว่า “เอ๊ะ ถ้าอย่างนั้นข้าก็ต้องพูดได้มากกว่าซี เพราะข้าเป็นเจ้าหญิง”

“นี่เห็นจะต้องขาดกรรมเช่นเดียวกับข้าละมัง” จิ้งหรีดถาม “แต่จะไปไหนละ ไปด้วยกันดีไหม”

“ข้าดูเหมือนจะได้ยินเสียงในอากาศพูดว่า ทำใจให้แน่วแน่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไปหากังไม้ทองให้ได้” ตักแตนพูด “ข้าว่าเสียงนั้นคงสั่งข้าให้ทำ ข้าจะไปหาเดี๋ยวนี้ละ ทั้งๆที่ไม่รู้ว่ากังไม้ทองจะหาได้ที่ไหนก็ตาม”

ขณะนั้นเองก็ได้มีหนูสองตัววิ่งพรวดพรูดหึ่งตัวเข้าไปในโพรงไม้ แทบจะเหยียบตักแตนกับ

จิ้งหรีดตาย ทั้งๆที่สัตว์ทั้งสองก็หลบเป็นพลวันให้พ้นทาง หนูตัวอ้วนพูดขึ้นว่า

“น้องหญิง พัว้วเร็วเสียจนเจ็บส้นขาเลยนะ น้องหญิงเป็นอย่างไบบ้าง”

“น้องคิงหางออกนะซี” หนูตัวเล็กตอบ “แต่ถ้าไม่คิงออกก็คงติดอยู่บนโต๊ะพอสมควรไปข้างเถละ น้องไม่เสียตายหรอก นี่มันตามเรามาหรือเปล่านะ โชคดีเสียนี้กระไรที่เราหนีรอดออกมาได้”

“คงจะไปตลอดรอดฝั่งจนถึงกังไม้ทองกระมัง” หนูอ้วนตอบ

“พินางรู้ทางไปที่นั่นหรือ”

“รู้ดีเท่าๆกับรู้ทางไปบ้านเราละ” หนูอ้วนกล่าว “กังไม้ทองนี่เป็นสิ่งมหัศจรรย์ เพียงได้ใบของมันไว้ใบเดียวก็รวยไปตลอดกาล มันจะช่วยทำให้พ้นคำสาปได้ แล้วก็ทำใครๆให้เป็นหนุ่มเป็นสาวได้ แล้วก็ยังสวยงามอีกด้วย เราต้องออกเดินทางก่อนตะวันขึ้นนะน้อง”

“ขอให้เราทั้งสองร่วมเดินทางไปด้วยได้ไหม” จิ้งหรีดก้าวออกไปแสดงความจำนง หนูก็ตอบรับด้วยความยินดี แล้วก็เดินทางไปด้วยกันตอนใกล้รุ่ง และได้ถึงกังไม้ทองโดยปลอดภัย

กังไม้ทองนั้นอยู่กลางสวนอันแสนจะมีหัตถ์จรรยก็อ่อนหวานนั้นปลูกด้วยไข่มุกเม็ดโตๆ ดอกกุหลาบก็เป็นรติระสีแดงกำ ส่วนใบเป็นมรกตเขียวสด ลูกทิมก็เป็นที่นิยมจริง ดอกดาวเรืองก็เป็นบุษราคัม ดอกแดฟโฟดิลเป็นเพชรสีเหลือง ดอกไวโอลินนั้นเป็นนิลสีฝักคืบ ส่วน

ดอกกุหลาบเป็นพลอยสีม่วง เป็นโอปอลและอื่นๆ กังไม้ทองนั้นมาจากต้นไม้ใหญ่อย่างต้นไม้ป่า ลูกตักแตนเป็นทิมทิมนี้อยู่บนยอดสุด เมื่อจิ้งหรีดกับตักแตนได้สัมผัสร่างกับกังไม้ทองนี้ ก็ได้กลายร่างเป็นเจ้าหญิงเจ้าชายของจริงจริงๆ และช่างยินดีปรีดาไม่มีอะไรเปรียบ เมื่อต่างฝ่ายต่างก็จำกันได้ ในขณะเดียวกันนั้นเองเจ้าชายฟลอริมอนกับนางฟ้าคซเซอลันก็ได้ปรากฏร่างขึ้น นางฟ้าคซเซอลันเสด็จลงมาจากรถกล่าวยิ้มว่า

“ในที่สุดเจ้าหญิงกับเจ้าชายก็ได้ทรงพบกัน แต่ก็ยังมีเรื่องน่าแปลกใจเหลือค้ำอยู่ อย่างถึงเลพระทัยเลยเจ้าหญิง ตรัสแก่คนเลี้ยงแกะผู้ภักดีเสียเถิดว่าเจ้าหญิงก็ทรงรักเขามาก ทั้งจริงชายผู้หนึ่งและคือผู้ที่พระบิดาของเจ้าหญิงส่งเจ้าหญิงมาเสกสมรสด้วย มาเถละมาทางนี้ ข้าจะสวมมงกุฎให้ แล้วก็แต่งงานกันเดี๋ยวนี้เลย”

ทั้งสององค์ทรงปีติยินดี และขอบคุณนางฟ้าคซเซอลัน ส่วนหนูสองตัวที่กลายไปเป็นเจ้าหญิงสององค์ก็ได้ขอให้นางฟ้าช่วยคนอื่นๆ ที่ถูกสาปอยู่ในปราสาทพอมดให้คืนร่างดังเดิม นางฟ้าก็ยินดีช่วยเหลือ ใช้ไม้ถือเคาะกังไม้ทอง ผู้ถูกสาปในปราสาทก็คืนร่างไปด้วยกันหมด แล้วนางฟ้าก็ยกตัวขึ้นเลิกละกับทรัพย์สินสมบัติในตู้ที่มีค้ำอย่างน้อยสิบอาณาจักรให้คนเหล่านั้น ส่วนเจ้าหญิงเจ้าชายก็ได้วิ่งและสวนทิมกังไม้ทอง และอยู่ด้วยกันอย่างผาสุกสืบไป *

บรรจบ พันธเมธา

(แปลจากอังกฤษ)

นิทานนานาชาติ

ต้นไม้เสียงท่าย นิทานอาฟริกา (อังกฤษ)

คติความเชื่อว่าต้นไม้สามารถบอกได้ว่าผู้ปลูกอยู่ดีหรือมีภัยนั้นปรากฏในนิทานหลายถิ่นด้วยกัน แม้ในเรื่องขุนช้างขุนแผนก็มีปรากฏ นิทานอังกฤษก็มีเล่าไว้ดังในเรื่องนี้ ทักซ์ตัน อารินอตเล่าไว้ในเทพนิยายอาฟริกา ดังนี้

เมื่อหลายปีนานมาแล้ว ยังมีชายคนหนึ่งชื่อชว ได้เมียเป็นลูกสาวพระอาทิตย์กับพระจันทร์ ซึ่งเขาวามีแต่คนเก่งกล้าหาญหาญเท่านั้นจึงหาเมียเช่นนั้นได้ และเพราะเหตุที่เมียของชายนั้นเป็นลูกสาวพระอาทิตย์กับพระจันทร์ เมื่อเวลาทันชวต้องทั้งไปครั้งละนาน ๆ เพื่อไปหาโซคลาก นางจึงต้องดูแลรักษาตัวเอง วันหนึ่งนางชวเดินทางไปยังเมืองไกล ก็ได้มีมนุษย์กินคนมาโจมตีหมู่บ้านของนางชว นางคนทั้งหมู่บ้านตายหมด เหลือแต่เมียของนางชวเท่านั้นที่ซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้จึงรอดตายมาได้ อีกสองสามวันต่อมา นางชวกลับมาถึงหมู่บ้าน ก็ได้เห็นบ้านทุกหลังในหมู่บ้านถูกเผาราบเรียบ ผู้คนในหมู่บ้านก็ตายหมดสิ้น นางชวเห็นแล้วตกใจไม่รู้ว่เมียของตนเป็นอย่างไร ถูกฆ่าตายไปด้วยหรือไม่ จึงส่งเสียงร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดและเป็นห่วง เมีย

ที่ซ่อนอยู่ในพุ่มไม้ ได้ยินเสียงนางชวจึงวิ่งออกมา แล้วร้องว่า

“ข้าอยู่นี้ อ้ายพวกกินคนมันมาโจมตีหมู่บ้าน ข้าเคราะห์ดีรอดตายมาได้ ข้าดีใจจริงที่เราได้พบกันอีก”

“เราเห็นจะต้องทั้งถื่น ไปหาที่อยู่ใหม่แล้ว” นชวพูด เมียก็เห็นด้วย ถนทั้งสองจึงละถื่นเดินทางไปยังที่แห่งใหม่ซึ่งเป็นที่ดินนาอยู่

แล้วก็สร้างบ้านอยู่ใหม่ ณ ที่ตรงนั้นอยู่ต่อมา สองผัวเมียก็ได้ลูกชายคนหนึ่ง เรียกได้ว่าไม่ใช่เด็กธรรมดาสามัญ เพราะเมื่อเกิดมาได้มีดเล่มหนึ่ง ไม่ท่อนหนึ่งกับต้นไม้เล็ก ๆ โปงอกพร้อมติดมาด้วย และพอพันท้องแม่มาไม่ถึงอุ้งใจทารกก็พูดได้ ได้พูดแก่พ่อแม่ว่า

“พ่อจ๋า แม่จ๋า คนของที่ถูกนำมาด้วยชี ทั้งมีดทั้งไม้เป็นของวิเศษนะ ต้นไม้นี้สำคัญต้องรับเอาไปปลูกไว้หลังกระท่อมทันที

เถยวนะ”

ได้ยินลูกพูดเช่นนั้น พ่ออดต้นเต้นแปลกใจไม่ได้ รีบไปขุดหลุมแล้วค่อยๆหย่อนต้นไม้นั้นลงไปหลุม กลบเรียบเรียบร้อยแล้วก็รดน้ำจนชุ่ม ต้นไม้จะได้ไม่เหี่ยวเฉา และเกือบจะทันถื่นเองลูกชายคนที่สองก็เกิดตามมา และพอลืมตามาก็พูดได้เช่นเดียวกับพี่ นชวตั้งชื่อลูกชายคนโตว่าสุติกา มบัมบิ ส่วนคนน้องตั้งชื่อว่ากาบุนดูลู เด็กสองคนช่วยพ่อแม่ทำงานได้อย่างดีที่สุด วันหนึ่งสุติกา มบัมบิ ไปที่กระท่อมที่ตนถ่อถักเน็ด พลองพูดแก่พ่อแม่ว่า “กระท่อมนี้เล็กไปแล้วแล้วก็พังด้วย ลูกกับน้องจะช่วยกันสร้างให้ใหม่เอง”

พูดแล้วก็ฉวยมีดพิเศษเข้าไปในป่า และครู่เดียวก็กลับมา แบกเสาต้นใหญ่ๆหนักๆกลับมาด้วยเพื่อจะนำมาสร้างบ้าน พอสร้างเสร็จพ่อแม่อดชื่นชมยินดีไม่ได้ เพราะ→

บ้านนั้นใหญ่โตสวยงามที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา สติกา มัมบีได้พูดขึ้นว่า “บ้านเสร็จแล้ว น้องไปขุดต้นไม้ของพี่ย้ายมาปลูกที่หลังบ้านใหม่เถิด” น้องชายจึงไปจัดการขุดและนำมาปลูกในที่ใหม่ เสร็จแล้ว สติกา มัมบีได้บอกแก่น้องชายคู่แฝดของตนว่า

“ต้นไม้เป็นต้นไม้เสี่ยงทายชีวิตพี่น้อง ถ้าเมื่อใดต้นไม้มีใบเขียวสด ก็หมายความว่า พี่อยู่ดีเป็นปกติ ถ้าเกิดเหี่ยวเฉาหรือตายไปละก็ ขอให้รู้ว่าพี่ตกอยู่ในระหว่างอันตราย ขอให้พี่น้องรีบไปช่วย ตอนนั้นพี่จะต้องออกเดินทางไปเผชิญโชคแล้ว น้องช่วยดูต้นไม้ของพี่ด้วย”

“ไม่ต้องห่วงหรอกพี่ ข้าจะดูต้นไม้ของพี่อยู่ตลอดเวลา” น้องชายตอบ “และถ้าเมื่อใดพี่ต้องการให้น้องไปช่วย น้องก็จะรีบไปทันที”

สติกา มัมบีสั่งเสียน้องชายแล้ว ก็ไปลาพ่อแม่ออกเดินทางไปที่ ถิ่นมืดกับไม้วิเศษไปด้วย ไปได้ไม่ไกล สติกา ก็ได้พบราชสสองตน ราชสนั้นถามสติกาว่าจะไปไหน สติกาตอบว่าจะไปผจญภัย ราชสตนแรกจึงพูดว่า “เอาเข้าไปด้วยซิ ข้าสร้างบ้านบนก้อนหินได้ไม่ว่าเวลาไหน ข้าคงทำประโยชน์ให้แก่ท่านได้” ส่วนราชสอีกตนหนึ่งพูดว่า “ข้าเป็นนกมวยปลาที่เขี่ยมยอด ไม่มีใครเคยคว้ามาได้เลย เอาเข้าไปด้วยซิ”

“ตกลง” สติกาพูดยอมให้ราชสทั้งสองเดินทางไปด้วยกัน เมื่อเดินทางผ่านไปครึ่งทาง ก็พอดีตะวันใกล้จะตกดิน กรันปันเขาขึ้นไปจนถึงยอด

ก็ได้เห็นค่ายพักของพวกมนุษย์กินคนที่เคยไปเผาบ้านนซัวพ่อของสติกาอยู่ตรงต้นเขา เสียงคนเหล่านั่นดังอยู่ไกลๆ เห็นเช่นนั้นสติกาจึงว่า “นอนในที่โล่งๆ อย่างนั้นเห็นจะไม่ปลอดภัยแน่ สร้างบ้านขึ้นสักหลังขึ้นบนหินโล้นๆ นี้แหละ อย่างที่เจ้าคุยไว้” ราชสตนแรกก็จัดแจงไปถอนต้นไม้เล็กๆ มาปักเสา แต่ทำอะไรเสกก็ตั้งไม่อยู่ ล้มลงกับพื้นหมด ถึงจะสร้างโครงบ้านให้แน่นหนาเสียก่อนแต่ก็ตั้งไม่ได้ สติกาเห็นเช่นนั้น จึงพูดขึ้นอย่างดุหมิ่นว่า “เจ้าช่างสร้างบ้านเก่งจริงนะ มา ลองดูข้าบ้าง”

พูดแล้วก็ถวยมืดวิเศษมาตัดไม้ทำเสา และขุดหลุมในหิน ไม่ช้าก็สามารถปักเสาลงได้มั่นคงแน่นหนา เป็นบ้านพอจะพักอาศัยค้างคืนได้ วันรุ่งขึ้น สติกา ก็ออกเดินทางไปกับราชส จนตกเย็นจึงได้มาถึงกระท่อมเล็กๆ นอกกระท่อมมีหญิงชราคนหนึ่งกำลังนั่งกินอะไรอยู่

“สวัสดีค่ะ ยาย” สติกา มัมบีทักทาย

“มาจากไหนกันนะ” หญิงชราถามพลางลุกขึ้น แล้วก็มองดูสติกา กับพรรคพวกด้วยสายตาคลุมปลาน

“เรามาไกลและกำลังหาที่พักค้างคืน” สติกาตอบ “อยากจะขอค้างที่นี้สักคืนหนึ่ง”

“มาลองกำลังกันก่อนซิ ถ้าคว้าข้างได้ละก็ เป็นอันตกลง”

สติกาจึงหันมายังราชสตนที่สอง พูดว่า “เอ้า ถึงตาที่เจ้าจะต้องทำหน้าที่ของเจ้าแล้ว”

ราชสก็ตรงเข้าสู้กับหญิงชรา

นั้น แต่ไม่ช้าก็ประจักษ์แจ้งแก่สติกาและคณะว่า หญิงชรานั้นหาใช่หญิงชราธรรมดาไม่ เพราะสามารถคว่ำราชสนั้นลงได้ไม่รู้กี่ครั้งก็หนสติกาถึงกับรำพึงว่า “ยายแก่นั้นเห็นจะเป็นแม่มดแน่” กิดดังนั้นแล้ว ก็ถามหญิงชราว่า “มาสู้กับข้าบ้างไหมละ”

“ใครก็ได้ เข้ามาเถอะ” หญิงชราพูดเสียงแหบๆ พูดแล้วก็ถวยมืดระบองตรงรี่เข้าหาสติกา สติกา ก็ร้องถามว่า “อ้าว เราจะสู้กันด้วยระบองหรือนี่ ก็ได้” มือก็แกว่งไม้วิเศษทันเวลา ก่อนที่ยายแม่มดเผ่าจะเข้าประชิดตัว ไม้วิเศษของสติกา มีอำนาจกว่าระบองของยายแม่มด ไม่ช้ายายแม่มดก็ถูกหวดคว่ำลงไปแล้ว และเงิบเสียวไปทันที ทันใดก็มีเสียงร้องเรียกให้ช่วยอยู่ใกล้ๆ เมื่อเหลียวมองดูรอบๆ สติกา ก็แลเห็นกระท่อมยายแม่มดสร้างด้วยหินปิดประตูขัดกลอนแน่นหนา มีเสียงร้องเรียกให้ช่วยดังออกมาจากข้างในว่า “ช่วยด้วย ช่วยด้วย ข้าถูกขังอยู่ในนี้ตั้งนานมาแล้ว”

สติกาได้ยินเช่นนั้น ก็ตรงเข้าไปพังประตูกระท่อม และได้พบหญิงสาวสวยที่สุดที่เคยเห็นมาถูกขังอยู่ในนั้น หญิงสาวบอกว่า “แม่มดเผ่าขังข้าไว้ตั้งหลายเดือนมาแล้ว ช่วยพาข้าไปให้พ้นจากที่นี่ด้วยเถอะ” เมื่อออกมาจากกระท่อม หญิงสาวแลเห็นแม่มดนอนกลิ้งอยู่บนพื้น ก็ร้องออกมาด้วยความลือเลื่องใจว่า “ข้าเป็นอิสระแล้ว ท่านฆ่าแม่มดตายแล้ว ข้าปลอดภัยแล้ว”

(อ่านต่อหน้า ๑๐๖)

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ต้นไม้เสียงท่าย นิทานอาฟริกา (อังกิลา)

๒. กราวที่แล้วเล่าถึงสุติกา มบับที่ที่มีต้นไม้วิเศษกับต้นไม้เสียงท่ายชีวิตของตนติดมาด้วย ตั้งแต่กลอดมาจากท้องแม่ และ มีน้องชายคู่แฝดเกิดตามมาด้วย เมื่อจะออกเดินทางไปเผชิญโชค สุติกาได้ขอให้น้องคอยดูแลต้นไม้ว่า เชียวสดหรือเหี่ยวแห้ง ถ้าเชียวสด ตลอดเวลาแปลว่าชีวิตของสุติกา ปรกติดี มาตามทางสุติกาพบราชส สองคนที่โอ้อวดว่าตนสามารถสร้าง บ้านบนก้อนหินได้ กับเก่งมวยปล้ำ ไม่เคยแพ้ใคร แต่เมื่อถึงคราวจะ ปลุกบ้านก็ไม่สามารถปลุกได้แต่ สุติกาสามารถทำได้โดยอาศัยมิด วิเศษของตน และเมื่อถึงคราวจะ ต้องสู้มวยปล้ำกับแม่มด ราชาก็ ไม่อาจเอาชนะได้ สุติกาต้องใช้ไม้ วิเศษจึงสามารถชนะได้ ทำให้แม่มด แน่ใจตายไปเลย สุติกาได้ช่วยเหลือ ผู้หญิงที่ถูกคุมขังให้พ้นอำนาจแม่มด ไปได้ และเลยพาไปบ้านของคนใน ฐานะเจ้าสาว แล้วให้ราชสทั้งสอง ให้แยกทางไป เมื่อสุติกาพาหญิง สาวกลับมาที่บ้านพ่อแม่ ทุกคนรู้

ล่วงหน้าว่าสุติกาจะต้องเป็นปรกติดี เพราะต้นไม้เสียงท่ายชีวิตของสุติกา สดเชียวอยู่ตลอดเวลา

สุติกา มบับไปปลุกบ้านใหม่ อยู่กับเมีย ห้างบ้านพ่อแม่ไปไม่ไกล นัก อยู่ต่อมาราชสทั้งสองที่สุติกา จับไปไม่ให้ร่วมเดินทางด้วย ยัง โกรธเคืองสุติกาไม่หาย จึงหาทาง แก่แก่น ได้เฝ้าดูสุติกากับเมียทุกวัน ว่าคนทั้งสองทำอะไร นิ่งที่ไหนตอน เียนๆ จนกระทั่งวันหนึ่งราชส ตนหนึ่งเกิดความคิดขึ้นมาอย่างหนึ่ง จึงพูดแก่เพื่อนของตนว่า

“เอาอย่างนี้ดีกว่า เรามาช่วย กันขุดหลุมพรางตรงที่เจ้าสุติกามัน นิ่งพักผอนตอนแดดร้อนๆ แล้วเอา หนุ่ยคลุม เอาเสื่อคลุมบนหนุ่ยอีก ที่หนึ่ง พอเจ้าสุติกามานั่งจะได้หล่น ผลลงไปในหลุม แล้วเราก้รับเอา ดินโยนลงไปกลบหลุมเสีย มันจะ ได้ไม่มีโอกาสมาพูดคุยกู้หมั้นเรา ได้อีก”

ราชสทำงานตลอดทั้งคืน จนขุดได้หลุมลึก แล้วช่วยกันคลุม ปากหลุมอย่างดีจนไม่เห็นร่องรอย ว่าเป็นหลุมพราง แล้วก็ไปซ่อนตัว

อยู่บนกิ่งไม้เหนือหลุมนั้น คอยที่อยู่ ครั้นตะวันขึ้นสูงสุติกาก็ละจากท้อง- นาทกำลังทำงานอยู่ มานั่งพักกิน อาหารที่เมียหามาให้ตรงที่ที่เคยนั่ง พอเท้าเหยียบลง ไปก็รู้สึกตัวเอง หล่นลงไปในที่ที่มีมิด สุติการ้อง ลั่นว่า “อะไรกันนี้” ทันใดนั้นก็ มี ดินก้อนใหญ่หล่นลงมาบนหัวไหล่ และได้ยินเสียงราชสสองคนที่ กำลังโกยดินปากหลุมให้หล่นลงไป ในหลุม เพื่อจะฝังร่างของสุติกา ทั้งเป็น ราชสตนหนึ่งพูดว่า

“ตายเสียเถอะเจ้าสุติกา” อีก ตนหนึ่งก็ร้องว่า “มันไม่มีวันโผล่ ออกมาได้อีกหรอก”

แต่สุติกาไม่ยอมตายง่ายๆหรอก ได้พยายามตะกุกตะกักดินข้างๆหลุมจน กระทั่งเป็นโพรง และไม่ช้าก็โกย ดินออกจากโพรง จนโพรงนั้นใหญ่ พอที่ตัวสุติกาจะลอดเข้าไปได้ และ สุติกา ก็ได้พบทางใต้ดินยาวที่เดียว ตรงปลายทางมีจุดเล็กๆ เป็นแสง สว่างเรืองๆ สุติกาได้พยายามเดิน ออกมาจากทางใต้ดิน จนในที่สุดก็ อดแปลกใจไม่ได้ที่ได้โผล่จากช่อง ทางนั้นออกมา(อ่านต่อหน้า ๑๐๕)

ต้นไม้เสียงหาย - ต่อจากหน้า ๓๔

สู่ห้องอีกครั้งหนึ่ง แต่ก็หารู้ไม่ว่า เป็นที่โหนดบ้านเมืองอะไร สุดก็จึง เดินต่อไปตามทางที่เป็นหิน มีน้ำ ข้างอยู่สองข้าง ไม่ช้าสุดก็ก็ได้พบ หญิงชรคนหนึ่งกำลังตากหญ้าอยู่ในนา หญิงนั้นคิดว่าเล็กนิด เมื่อ สุดก็เข้ามาใกล้ก็ต้องตะลึงด้วยความประหลาดใจ เพราะหญิงชรานั้นมีร่างเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น ไม่มีขา ไม่มีตะโพก แต่ดูเหมือนว่า เจ้าตัวจะไม่เคียดร้อนเลย กลับหันหน้ามาขมับให้สุดก็เป็นการทักทาย สุดก็จึงถามว่า

“แม่เต้าช่วยบอกข้าหน่อย ได้ไหมว่า ขณะนี้ข้าอยู่ที่ไหน เป็นบ้านเมืองอะไร”

“เมืองคนตายนะซี” หญิงชราตอบ “เจ้าเป็นใครล่ะ ถึงได้ไม่รู้จักบ้านเมืองนี้”

สุดก็จึงเล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอดว่า ตนมาถึงดินแดนประหลาดนี้ได้อย่างไร หญิงชราจึงพูดว่า “ถ้าเจ้าช่วยตากหญ้าให้ข้าหน่อย ละก็ ข้าจะบอกให้ว่าเจ้าจะได้ประโยชน์จากการมาถึงบ้านเมืองนี้ อย่างไรบ้าง”

สุดก็ได้ช่วยทำให้เป็นอย่างดี ไม่ช้าก็ตากหญ้าออกไปจากดินผืนใหญ่ได้หมด หญิงชราดีใจมาก เพราะถ้าตนทำเองจะเสียเวลานานด้วยว่ามีร่างเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น

“ขอบใจเจ้ามาก” หญิงชราตอบ “ทีนี้ฟังนะ ข้าจะแนะนำเจ้า เพราะว่าถ้าเจ้าอยากกลับไปยังแดน

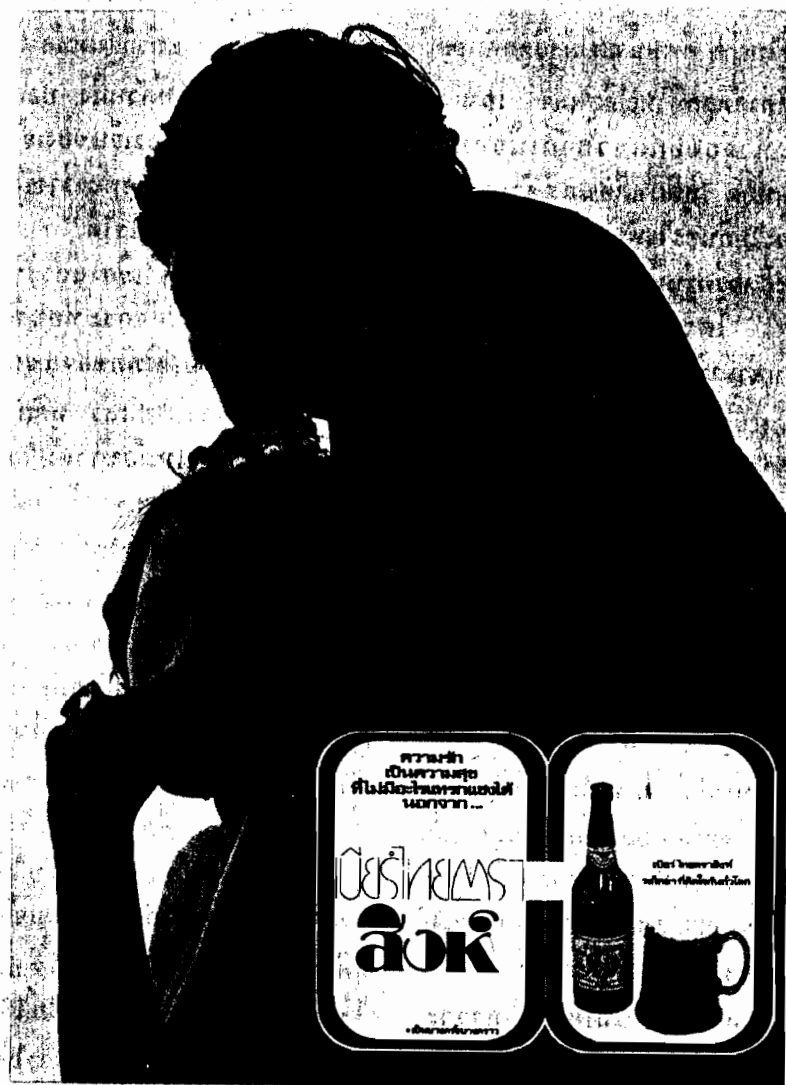
คนเป็นอีกละก็ อย่ากินอะไรที่นั่นเลย ไม่ว่าจะทำนานเท่าไรก็เพื่ออะไร”

“ข้าจะจำไว้” สุดก็กล่าว “แต่ข้าช่วยบอกข้าอีกหน่อยได้ไหมว่า ถ้าข้าจะกลับไปยังบ้านเมืองของข้า ข้าจะกลับไปได้อย่างไร”

หญิงชราชี้มือไปยังภูเขาลูกหนึ่ง พลางพูดว่า “เห็นกระท่อมตรงต้นเขาพื้นไร่ข้าวโพดไปไหมละ นั่นละเป็นกระท่อมของกาละ

เจ้าเมืองเมืองนี้ กาละมีลูกสาวสวยอยู่คนหนึ่ง ถ้าจะไปขอลูกสาวเขาละก็เอาพริกแดงไปเม็ดหนึ่ง กับน้ำเต้าแห่งความฉลาดไปด้วย ไม่อย่างนั้นเขาไม่ยอมให้ลูกสาวเขารอก หลังจากนั้นก็เดินไปตามทางที่จะไปทางทิศตะวันออกของภูเขาลูกนั้น แล้วจะหาทางกลับบ้านกลับเมืองได้เองนะแหละ”

ถึงตอนนั้น แม้ว่าสุดก็จะมีเมีย→

แล้วก็ยังอดอยากไปขอลูกสาวของ
กาลุงะไม่ได้ ทั้งนี้เพราะธรรมเนียม
ของคนที่นี่มีเมียได้หลายคน สติกา
ลาหญิงชาวเดินตรงไปยังที่อยู่ของ
กาลุงะ สติกาเดินไปถึงมืองหาของที่
จะไปก้านลักาลุงะไป ไม่ช้าก็ผ่าน
ไร่พริก จึงเลือกได้พริกที่สุกแดง
เท่าที่จะหาพบมาเม็ดหนึ่ง ต่อไปนี้
จะต้องหาน้ำเต้าแห่งความฉลาด
“มันอะไรกันหนอ” สติการำพึงด้วย
ความฉงนสงสัย แต่ก่อนอื่นต้อง
หาลูกน้ำเต้าให้ได้เสียก่อน สติกา
เที่ยวมองหาไป หาได้ไม่มากนัก
กรุใหญ่ๆ ก็พบน้ำเต้าปามี่ลูกติดอยู่
สติกาตัดลูกที่ใหญ่ที่สุดมา เขามีค
ตัดหัวจุกออกแล้วควักเนื้อออก
จนหมด สติกาเตือนสติตัวเองว่า
ต้องไม่กินอะไรที่บ้านเมืองนี้ สติกา
นั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งในที่สุดก็คิดได้ว่า

“ใครจะมาแลเห็นข้างใน
น้ำเต้าว่ามีความฉลาดอยู่หรือไม่
บิณฑเสียดก็แล้วกัน แล้วไปบอก
กาลุงะว่าในนั้นมีความฉลาด ที่ไหน
กาลุงะจะมาแย่งเราได้”

คิดดังนั้นแล้ว สติกาเดินทาง
ต่อไปยังหมู่บ้านที่เชิงเขา สติกา
ทักทายพวกชาวบ้านซึ่งแต่ละคนมี
ร่างเต็มตัว คนเหล่านั้นก็ทักตอบ
อย่างสุภาพ แล้วก็ปูเสื่อให้นั่ง
พลงถามไถ่ว่ามาทำไมที่นี่ เมื่อสติกา
ตอบว่าอยากพบเจ้าเมือง คนเหล่านั้น
ก็พาสติกาไปยังกระท่อมหลังใหญ่
ที่สุด และกาลุงะนั่งอยู่นอกกระท่อม
นั่นเอง

สติกา มับมึบกับหัวการวะ
อย่างนอนน้อม แล้วขึ้นพริกแดงกับ

น้ำเต้าเปล่าส่งให้เจ้าเมือง พลงพูด
ว่า “ข้าแต่ท่านเจ้าเมือง ข้ามาขอ
ลูกสาวท่าน จึงได้นำของสองสิ่งนี้
มาเป็นค่าสินสอดเจ้าสาว” กาลุงะ
รับของมาแล้วก็ก้มลงมองดูภายใน
น้ำเต้า แล้วพูดว่า “ข้าจะรู้ได้
อย่างไรว่าในนี้มีความฉลาดจริง
หรือไม่”

“มีจริงซีท่าน ข้าเดิมด้วยตัว
ของข้าเองนี่นา” สติกาตอบ “แต่ว่า
เมื่อไรจึงจะได้เห็นเจ้าสาวของข้า
เล่า”

“ต้องคอยจนกว่าจะถึงพรุ้งน
เช้า” กาลุงะตอบ แล้วก็ยื่นหม้อใส่
ข้าวต้มกับไก่เป็นๆ ให้ตัวหนึ่ง บอก
ว่า “เอา นี่แฉะอาหารเย็นของเจ้า
กินเสียซิ จะนอนโดยท้องว่างยัง
ไม่ได้กินอะไรเลยอย่างไรได้”

สติกาขอบคุณเจ้าเมืองแล้วรับ
ของสองสิ่งนั้นไปยังกระท่อมที่
ชาวบ้านชี้ให้ว่าเป็นที่พักของแขก
เมื่อคนทั้งหลายกลับไปแล้ว สติกา
ก็บิณฑประคุด วางหม้อข้าวต้มไว้
ข้างประตู ส่วนไก่ก็ผูกขาไว้กับขา
เตียง แล้วสติกาก็นอนหลับไป ยัง
ไม่ทันสว่างคือสติกาได้ขึ้นเตียง
เจ้าเมืองมาร้องเรียกอยู่นอกกระท่อม
เจ้าเมืองถามว่า “อาหารที่ให้เมื่อคืน
อยู่ไหนล่ะ ถ้ากินหมดแล้วละก็ข้า
เป็นไม่มีวันยอมขมลูกสาวให้เที่ยวระ
หังจะไปจากบ้านเมืองนี้ไม่ได้”
สติกาจึงยื่นหม้อข้าวต้มกับไก่
ตัวนั้นให้ดู ไก่ก็งอขึ้นเสียงแจ้ว
สติกาจึงพูดแก่เจ้าเมืองว่า “ท่าน
ได้ขึ้นเองแล้วใช่ไหมว่า ข้าไม่ได้
กินไก่ตัวนี้ ท่านท่านจะขมลูกสาวให้

ข้าได้หรือยัง”

“ใช่ จะขมให้ได้อย่างไร”

กาลุงะอุทาน “ก็เจ้าผู้ห้าหัวนั้นมา
เอาลูกสาวข้าไป นักรบของข้าก็ไม่มี
ใครสักคนที่จะกล้าหาญพอที่จะช่วย
เอาตัวลูกสาวข้ากลับมาได้”

“ดีละ ถ้าอย่างนั้นข้าจะไปเอง”

สติกาพูด “ไหนบอกมาซิว่าห้าหัว
นั้นอยู่ที่ไหน”

“อยู่ในถ้ำนั่นแหละ” พูดแล้วก็
ชี้ไปที่ถ้ำแห่งหนึ่งไกลออกไป สติกา
ออกเดินทางไปที่นั่นที่ถ้ำมืดกับไม้
วิเศษไปด้วย พวกชาวเมืองถึงกับ
น้ำตาไหล เมื่อรู้ว่าสติกาจะไปสู้กับ
ห้าหัว แต่สติกากลับหัวเราะพูดว่า
“อย่าห่วงเลย ข้าจะพาเจ้าสาว
กลับมาด้วย”

ขณะที่สติกาเดินมาตามบริเวณ
ที่เป็นป่าไม้ ทันใดนั้นก็รู้สึกว่าตน
ตกเข้ามาอยู่ในดงมืดแดงเสียแล้ว
มืดแดงแก่กันมาดังไม่รู้ที่พ้นก็หม่น
บ้างก็ไล่ตามขาตามตัว บ้างก็หย่อน
ตัวจากต้นไม้ลงมาบนหัว กัดสติกา
ด้วยปากอันเล็กนิดแต่คมอย่างไม่น่า
เชื่อ สติกาต้องใช้ไม้วิเศษเขี่ยมด
ออกจากตัว แล้วก็กระแทบจนตาย
หมดไม่มีเหลือ แล้วก็เดินต่อไป
ไม่กัณที่ต่อมาก็ได้ยินเสียงฝูงป่าดง
หึ่งๆอยู่เหนือหัว ทันใดนั้นก็ฝูงผึ้ง
มาบินวนรอบหัวคังเมฆดำมืด แล้ว
ก็รวมกันค้อยสติกาทั่วตัว สติกาต้อง
ใช้ไม้วิเศษฟาดไปในอากาศอย่าง
ดุเดือด พอไม้ถูกตัวผึ้ง ผึ้งก็ตกลง
มาตาย จนในที่สุดผึ้งทั้งฝูงก็ตาย
ลงหมดสิ้น

(ยังมีต่อ)

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

๒ ๒ ๒
ต้นไม้เสียงท่าย นิทานอาฟริกา (อังกิลลา)

(ตอนจบ) คราวที่แล้วเล่าเรื่อง
สุติกา มบับ เมื่อดูเมียบแล้ว ก็ได้
มาปลูกบ้านอยู่ต่างหากและได้ถูก
ราชสัทสนธิสัญญาไม่ให้อำนาจ
ด้วย แก่แก่นตกไปในหลุมพราง
และในที่สุดสุติกาได้มาโผล่ที่
เมืองแห่งหนึ่งเป็นเมืองคนตาย
สุติกาได้ไปขอลูกสาวเจ้าเมืองและ
เจ้าเมืองรับคำสินสอดเป็นพริกแดง
เม็ดหนึ่งกับน้ำเต้าแห่งความฉลาดไว้
แต่ยังให้เจ้าสาวไม่ได้ เพราะเจ้าสาว
ถูกงูเห่าจับตัวไป สุติกาได้รับอาสา
ไปปราบงูเห่าหัว แต่มาตามทางได้
ถูกมดแดงกับผึ้งทั้งฝูงรุมกัดรุมต่อย
สุติกาต้องใช้ไม้วิเศษของตนปราบ
สัตว์ทั้งสองจนตายเรียบไม่มีเหลือ

สุติกาถามตัวเองด้วยความสน-
เทห์ใจว่า “แล้วต่อไปนี้จะต้องพบ
อะไรอีกล่ะ” และไม่ต้องคอยคำ
ตอบนาน เพราะพอพูดจบก็ได้ยิน
เสียงเหมือนเสียงกระซิบอันเป็นเสียง
ที่ชาวอาฟริกาทุกคนรู้จักดีและกลัว
กันนักหนา สุติการ้องเสียงหลงว่า
“มดดำ” เมื่อเห็นมดร้ายตัวดำแก่กัน
มาทั้งฝูง มดชนิดนี้ถึงจะตัวเล็กนิด

ก็อาจจะพินาศและกินสิ่งมีชีวิตทุก
ชนิดให้หมดสิ้นไปได้ ตั้งแต่คนไป
จนถึงช้าง สุติกาจึงใช้ไม้วิเศษ
ขุดดินตรงที่ตนยืน พริบตาเดียวก็
เป็นท้องร่องกว้างและลึก มดที่จะ
ได้ตามตัวสุติกา ก็เลยตกลงไปใน
ท้องร่องนั้นหมด สุติการีบโดดขึ้น
จากท้องร่อง แล้วเดินทางต่อไปจน
กระทั่งมาถึงที่ทกลุงบอกให้

ตอนแรกดูเหมือนตรงนั้นเป็น
ที่ว่างเพราะไม่เห็นอะไร แต่มีเสียง
ก้องกั่นกึ่งเสียดสั่นอยู่ภายในนั้น
ก็รู้ได้ว่าต้องมีสิ่งใดอยู่ข้างใน สุติกา
ขุดหนึ่ง มือหนึ่งจับมดไว้มัน อีกมือ
หนึ่งถือไม้คอยที่อยู่ ทันใดนั้นมีอะไร
ดำๆพุ่งจากถ้ำอย่างรวดเร็วเหมือน
สายฟ้าแลบเข้าใส่ร่างสุติกา สุติกา
ตั้งรับอยู่แล้วยกมือวิเศษขึ้นฟาด
ลงไปไม่ว่าอะไรจะมาโดนตัว และ
กลับปรากฏว่าหัวงูอันน่าเกลียดน่า
กลัวหลุดออกไปที่ละหัวๆ จนครบ
ห้าหัวกลิ้งอยู่แทบเท้า สุติกาโดด
ข้ามร่างงูที่นอนตายอยู่ เข้าไปในถ้ำ
ก็ได้เห็นลูกสาวสวยของเจ้าเมืองนั่ง
กุดอยู่ตรงกำแพง ถัดด้วยความ
ตกใจกลัว

“เรียบร้อยแล้ว” สุติการ้อง
บอก “ข้าฆ่างูเห่าหัวตายแล้วและจะ
พานางกลับบ้าน”

หญิงสาวดีใจเป็นที่สุดที่เป็น
อิสระ จึงได้เดินทางจากที่นั่นกลับ
บ้านกับสุติกา เมืองงูเห่าหัวตายไป
แล้ว สัตว์ร้ายทั้งหลายเช่นมดกับผึ้ง
ก็หายไปหมด กาลังดีใจที่ได้ลูกสาว
กลับมา สุติกา ก็เตือนเรื่องสัญญา
เจ้าเมืองที่ว่า “แกฆ่างูเห่าหัวยัง
พิสูจน์ไม่พอว่ากล่าวจริง ยังมีอีกสิ่ง
หนึ่งที่เจ้าจะต้องทำ นั่นก็คือไปฆ่า
ปลายักษ์ให้ได้เสียก่อน เมื่อหลายปี
มาแล้ว เกิดมีปลายักษ์อยู่ในแม่น้ำ
เมื่อแพะและหมูลงไปกินน้ำที่ริมตลิ่ง
ปลาก็โดดจากน้ำมาคว้าเอาสัตว์
เหล่านั้นไปกินหมด ถ้าเจ้าจับปลา
ยักษ์นั้นมาได้ละก็ ข้าจะยกลูกสาว
ให้ทันทีที่เดียว”

จึงเป็นอันว่าสุติกาไม่มีทาง
หลีกเลี่ยงได้ ต้องไปจัดการปราบ
ปลายักษ์ตามคำของเจ้าเมือง
ก่อนอื่นสุติกาเข้าไปในป่า ไปหา
เถาวัลย์คันใหญ่ๆ นำมาพันเป็น
เชือกเส้นโตแข็งแรง แล้วก็เอาไม้
(อ่านต่อหน้า ๔๕)

ซึ่งจะจดจำ - ต่อจากหน้า ๒๙

สถานตำรวจจนกระทั่งเช้า เจ้าหน้าที่ตำรวจคนหนึ่ง
อดส่าห์แนะนำมาให้หาคนประกันตัว ไม่อย่างนั้นจะ
ต้องเข้าห้องขัง ผมบอกว่าผมไม่รู้จักใคร แล้วเขาก็ช่วย
ติดข้อให้

หญิงสาวคนหนึ่งที่อยู่ในตลาด และคุ้นเคยกับ
เจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งโรงพักบอกผมว่า จะต้องมีการ
ตอบแทนการประกัน เขาเรียกเงิน ๕๐๐ บาท และบอกว่า

“คนประกันไม่ได้ครบทั้ง ๕๐๐ หรือก ต้องแบ่งให้
คนอื่น ๆ อีกบ้าง...เห็นเขาบอกว่าคุณจะใช้เงินสดประกัน
ตัวเอง เขาไม่ค่อยชอบการรับหรือก เพราะถ้าประกันด้วย
เงินสด ต้องส่งเขาค้าง...”

หญิงสาวคนนั้นมีอาชีพประกันตัวผู้ต้องหา และ
ส่งข่าวให้กับผู้ต้องหาที่สถานตำรวจ ผมเองก็มีชื่ออยู่ใน
รายการจ่ายอาหารให้ในแต่ละมื้อด้วย แม้ว่าจะไม่เคย
เห็นว่าอาหารที่เขาให้นักโทษนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร

อย่างไรก็ตาม ในตอนเย็นผมก็ได้รับอนุญาตให้
ประกันตัว และกลับไปได้ พร้อมนัดหมายวันที่ผมจะ
ต้องไปขึ้นศาล

ผมรีบออกจากบ้านแต่เช้ามืด เพื่อให้ทันเวลาที่
เจ้าหน้าที่อัยการจะส่งฟ้องศาลในวันเดียวกัน

เมื่อศาลประทับฟ้องแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจประจำ
ศาลก็นำผมไปเข้าห้องขัง ร่วมกับนักโทษคนอื่น ๆ เขา
ถามอาชีพของผม ผมก็บอกไปตามความจริง แต่เขา
บอกว่า เขาต้องทำตามหน้าที่ ผมว่าไม่เป็นไรหรือก ผม
ยินดี และขอบคุณที่เขาตรงต่อหน้าที่ ผมอยากให้ทุกสิ่ง
ถูกต้องตามวิธีการของมัน

ศาลสั่งปรับเป็นเงิน ๕๐๐ บาท อวูบนั้นให้ขัด
เอาไว้ก่อน โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ ณ สถานตำรวจเจ้าของ
เรื่องเป็นผู้เก็บรักษาเอาไว้

ผมกลับบ้านเมื่อเสร็จเรื่อง คิดถึงอะไรต่อมิอะไรไป
ตลอดทาง

ผมนอนหลับสนิท จนกระทั่งดึกได้ยินเสียงเหมือน
หนูวิ่งพล่านอยู่ตรงประตูด้านนอก แต่เมื่อฟังไปเห็นว่า
ไม่ใช่หนูเสียแล้ว เป็นเสียงงัดประตูบ้าน จึงรีบไปกรุหนึ่ง
ประตูคงถูกเปิดออกแล้ว คนร้ายงัดประตูห้องนอน
ของผม

ผมอยากทำอะไรสักอย่าง ทำร้ายเขาเสียก่อน...
ได้ยินเสียงพูด แต่จับความไม่ได้ ในห้องนั้นมืด ผม
ไม่กล้าเปิดไฟ ก้อยๆ ย่องลงจากเตียง นึกไม่ออกว่าควร
ทำอะไรดี ไทศัพทที่อยู่ที่ข้างเตียงก็ไม่มีควมหมาย
อะไร แม้ว่าผมจะไทศัพทไปบอกเจ้าหน้าที่ตำรวจ ว่ามี
คนร้ายมาถึงห้องนอนของผมแล้ว แต่จะแน่ใจหรือว่า
คนร้ายจะไม่โมโหเอาผมจนถึงกับทำร้ายร่างกาย หรือ
ผมจะต่อสู้เขา ขัดขวางเขาด้วยมีดที่ผมมี แต่จะทำอะไร
ได้ พวกนั้นอย่างน้อยก็สองคน

ถ้าผมมีปืน ผมอาจจะยิงชู้ออกไป แต่ผมทำอะไร
ไม่ได้ นอกจากจะรอเวลา ผมอาจจะโชคดี ถ้าพวกนั้น
เพียงแต่ต้องการข้าวของของผม แต่ก็อีกนั่นแหละ จะ
เรียกว่าโชคดียังไงเล่า ในเมื่อสิ่งทั้งหลายที่ผมมีอยู่
ต้องทำงานหนักเข้าแลกตลอดเวลาหลายปี เพื่อให้ได้มา...

...และชีวิตของผม ผมไม่อาจบอกรักอะไรได้เลย

ต้นไม้เสี่ยงทาย - ต่อจากหน้า ๓๔

พิเศษทำเบ็ดอันใหญ่หามาผูกติดเข้า
กับเชือก ต่อจากนั้นก็ไปจับหมูตัว
เล็กๆตัวหนึ่งมาฆ่าเสียบไว้ที่ปลาย
เบ็ด เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ตรง
ไปยังแม่น้ำ หย่อนเบ็ดกับเหยื่อลง

ไปในน้ำ ในทันใดนั้นเอง สุนัขก็
รู้สึกล่าเหยื่อถูกกระชากอย่างแรง
สุนัขจึงตั้งหลักยืนตัวให้มั่น กด
ส้นเท้าให้จมลงไปในดิน แล้วก็ดึง
สายเบ็ดกลับอย่างเต็มที่ แต่ปลายก็

ก็กลับดึงกลับไปแรงยิ่งกว่าจนสุนัข
รู้สึกล่าเหยื่อของตนยังไม่ติดพัน ตัว
ถูกลากลงไปในแม่น้ำแล้วถูกกลืน
หายเข้าไปในท้องปลา

คนในหมู่บ้านครั้งนี้รู้เข้าต่าง→

พากันเสียใจและเสียดาชชายหนุ่มที่
หายเข้าไปอยู่ในท้องปลา แต่ก็ไม่มี
ใครกล้าเข้าไปช่วยเหลือ คนทั้งหมด
จึงต่างกลับบ้านด้วยความสลดใจ

ฝ่ายกาบุนดูลูกน้องชายฝาแฝด
ของสุติกา มัมบี ขณะที่นั่งอยู่ใต้
ต้นไม้เสี่ยงทายชีวิตของสุติกา ได้
สังเกตเห็นต้นไม้มีใบเขียวฉ่ำ
แล้วก็หลั่งร่วงลง ตอนแรกก็คิดว่า
คงเป็นเพราะอากาศร้อนและแสง
ต้นไม้ทั้งหลายต่างก็ผลัดใบเช่นเดียว
กันนี้ แต่แล้วก็มาถูกใจคิดได้ถึง
ถ้อยคำของสุติกา จึงโดดลงขึ้น ร้อง
ออกมาว่า “แน่แล้ว พี่ชายคู่แฝด
ของข้าเป็นอันตรายแล้ว ข้าต้องไป
ช่วยเดี๋ยวนี้ละ”

กาบุนดูลูกน้องตรงไปยังบ้าน
พี่ชาย ก็ได้พบพี่สะใภ้กำลังร้องไห้
เศร้าโศกถึงผัวคนที่หายไป เพราะ
ตกลงไปในหลุมพราง ตั้งแต่
บ้านนั้นจนบ้านนี้ยังไม่ได้กลับมา
อีกเลย นางคอยมา ๓ วันแล้ว ได้
ยินเช่นนั้นกาบุนดูลูกก็จัดแจงโดด
ลงไปในหลุมพรางนั้น และได้มา
ถึงช่องใต้ต้นไม้ที่เปิดออกมาถึงที่โล่ง
บริเวณเมืองคนตาย ไม่ช้าก็ได้มา
พบหญิงชราที่มีร่างครึ่งท่อนนั้นอีก
เมื่อช่วยหญิงชราทำงานบ้างแล้ว
หญิงชราก็เล่าเรื่องสุติกาให้ฟัง และ
บอกว่าสุติกาไปทางไหน กาบุนดูลูก
จึงตามไปยังหมู่บ้านที่อยู่ของเจ้าเมือง
ชาวเมืองก็พากันเล่าเรื่องที่สุติกา
ถูกปลาซุบเข้าไปในท้องให้ฟัง
กาบุนดูลูกอดหัวเสียไม่ได้เอ็ดตะโร
ว่า “ช่างไม่มีใครช่วยเขาบ้างเลย
ไป ไปหาเชือกมา หาหมูปามาค่อย

ตัวหนึ่ง ข้าจะจับปลาตัวนี้เอง”

ชาวบ้านรีบไปจัดหาให้ตาม
ต้องการ มีกาบุนดูลูกสาวขึ้นเผ้า
คอยหน้าบ้าน เมื่อทุกอย่างพร้อม
เรียบร้อยแล้ว กาบุนดูลูกก็เรียก
ชาวบ้านให้มาช่วยกัน พู่ว่า “ตาม
ข้ามา เราจะต้องจัดการกับเจ้าปลา
ยักษ์ตัวนี้ในไม่ช้าแน่แหละ มันจะ
ได้ไม่มาชโยสส์ตัวของเราเอาไปกิน
หรือมากินคนอีกต่อไป” คนเหล่านั้น
พากาบุนดูลูกไปยังที่ที่สุติกาถูกปลา
ซุบหายไประยะไกล กาบุนดูลูกก็เห็น
มีดกับไม้วิเศษของสุติกาตกอยู่
บริเวณนั้น จึงหยิบขึ้นมาเหน็บเอาไว้
เพราะเชื่อว่าอย่างไรเสียคงจะเป็น
ประโยชน์ในการปราบปลายักษ์นี้ได้

กาบุนดูลูกโยนเบ็ดลงไปในน้ำ
และเพียงครู่เดียวปลาสีขาวเหมือน
เงินตัวใหญ่มหึมาก็โผล่ขึ้นเหนือน้ำ
อ้าปากกว้างรับเหยื่อที่ติดเบ็ดนั้น
กาบุนดูลูกเห็นเช่นนั้นก็ร้องบอก
ชาวบ้านว่า “ดิง เอ้า ช่วยกันดิง
ดิงให้สุดแรงเกิดทีเดียว”

ชาวบ้านก็ช่วยกันอย่างเต็มที่
พยายามดึงสายเบ็ดอย่างเต็มกำลัง
ไม่ช้าก็เห็นร่างปลายักษ์ตัวนั้น
ปลานถูกลากขึ้นมาเหนือน้ำ แต่ปลา
โดดขึ้นสูงพ่นน้ำ แล้วก็กระแทกตัว
เข้ากับฝั่ง หางโบกบัดไปมา ปาก
ก็อ้าพร้อมจะจับใครต่อใครที่เข้ามา
ใกล้ แต่กาบุนดูลูกไม่หวั่นเกรง ใช้
มีดวิเศษของพี่ชาย ทิ่มพรวดไปที่
ตัวปลา แล้วกระชากมีดกรีดสี่ข้าง
ปลา ร่างสุติกา ก็กลิ้งออกมา พอ
ลุกขึ้นได้ สุติกาขึ้นนั่ง จ้องหน้า
น้องชายกับชาวบ้านอย่างแปลกใจ

ลูกสาวของกาบุนดูลูกวิ่งตรงมายังริมฝั่ง
แม่น้ำ มาแสดงความยินดีแก่สุติกา
ที่รอดตายมาได้ นางพู่ว่า “ข้านี้
ว่าท่านตายเสียแล้วอีกล่ะ” สุติกา
ก็ตอบว่า “ถ้าน้องชายข้าไม่มาช่วย
ไว้ทัน ข้าก็คงตายไปแล้ว เอ้า ไป
หาพ่อของนางซิ ไปถามชีวิตาปลา
ยักษ์ถูกฆ่าตายไปแล้ว จะให้เรา
แต่งงานกันได้อีกหรือยัง”

กาบุนดูลูกจำต้องยินยอมให้คน
ทั้งสองแต่งงานกัน ได้มีพิธีแต่งงาน
อย่างมโหฬาร มีการเต้นรำ และ
กินเลี้ยงกันตลอดคืน แต่ไม่มีใคร
สังเกตว่าทั้งสุติกา มัมบีกับน้อง
ชายไม่ยอมแตะต้องอาหารเลย เพราะ
คนทั้งสองรู้ว่าถ้ากินอาหารที่นี้
คงไม่มีวันได้กลับบ้าน แน่แน่นอน
ทั้งๆที่หิวก็จำต้องทนหิวไว้

เมื่อพิธีเสร็จสิ้นลงแล้ว สุติกา
พาเมียและน้องชายไปร่ำลากาบุนดูลูก
และชาวบ้านชาวเมืองนั้นออกเดิน
ทางไปตามทางทิศตะวันออกของ
ภูเขา และก็จึงตามท่หึงงชราที่มี
ร่างครึ่งท่อนบอกไว้ เดินทางไม่นาน
คนทั้งสามก็ได้กลับมาถึงบ้าน พ่อ
แม่ของสุติกาดีใจที่ลูกชาย
ทั้งสองกลับบ้านโดยปลอดภัย ส่วน
เมียคนแรกก็ต้อนรับเมียใหม่อย่าง
ยินดีปรึดาเช่นเดียวกัน เพราะจะ
ได้มีเพื่อนตอนที่สามีออกจากบ้าน
ไปเผชิญโชคยังแดนไกล

พี่น้องทั้งสองได้ช่วยกันถม
หลุมพรางที่รากลงทั้งสองชุดไว้
และต้นไม้เสี่ยงทายชีวิตของสุติกา
มัมบีก็งามเขียวสดอยู่ตลอดเวลานาน
เท่านาน ❀